

precedens τέμαχος: significaturque eo vocabulo Agri portio a veteris resercti, ac plerumque deo alicui aut heroi consecrati; nec enim semper agrum deo dicatum notat, sed aliquando simpliciter τὸ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἰδίᾳ χωρίον, ut Eust. exp. Il. M. 313. Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχλου Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, Et agri portionem magnam. Sic Σ. (550.) τέμενος βαθυλήιον, Od. Z. 294. Ἐνθάδε πατρός ἐμού τέμενος, ubi rursum Eust. τέμενος vocari ait ἰδιαίτατον τόπον περιωρισμένον, καὶ οὕτως ἀποτετμημένον τῶν ἐγγύς, s. τὸν κατὰ ἀποτομήν ὄντα τινός. Solent enim agri sulcis aut aliis ἐντομαῖς a se invicem distingui. Et A. (184.) ἐκλήος Τηλέμαχος τεμένην νέμεται. Atque adeo ipse Poeta indicat satis aperte quid τεμένους nomine intelligat, cum Il. Z. 194. ait, Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τέμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο: satis, inquam, clare ostendit se τεμένους appellatione accipere τόπον ἀποτετμημένον τῶν ἐγγύς καὶ ὅφ' ἰδίᾳ περιγεγραμμένον. Sed heroibus et principibus peculiariter hæc τεμένη tribuere videtur, a plebeiorum agris sejuncta et separata quibusdam ἐντομαῖς. Iisd. quoque heroibus vita functis nec non et diis consecrati agri et a profanis locis distincti, τεμένη itidem nominantur. Il. Ψ. 147. ὅθι τοι τέμενος βώμος τε θυήεις, Od. Θ. 362. de Venere, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βώμος τε θυήεις. Sic τέμενος ἀπομερίζειν θεῶ τινι, quod Apoll. Rh. 2, (810.) ita circumscriptis, de Dioscuris loquens, Καὶ κέ σφιν μετέπειτα πρὸ ἄστεος οἶα θεοῖσι Πίονας εὐαρότοιο γυῖας πεδίοιο ταμῖον: sc. τεμένη vocans πίονας εὐαρότοιο γυῖας πεδίοιο τετμημένους τινι πρὸ ἄστεος οἶα θεῶ. Sic Thuc. 4, (116.) p. 158. Καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, καὶ ἀνασκενάσας, τέμενος ἀνήκεν ἅπαν, Totam illam agri portionem diis consecravit et dicavit, Agrum illum diis sacrum esse voluit: Liv. Milesiis quem sacrum appellant, agrum restituerunt. Itidem J. Poll. 1, c. 1. Οἱ δ' ἀνειμένοι θεοῖς τόποι, ἄλση τε καὶ τεμένη καὶ ἔρηκη, Νεμόρα, agri sacri, et loca septa. Aliquanto ante τεμένη et σηκοὺς esse dixerat loca ἔνθα καθιδρύονται οἱ θεοί, ut sunt fana s. delubra et sacella: qualia forsitan in agris illis sacris erigi solebant. Bud. certe ap. Strab. 14. Τοὺς τοῦ τεμένους προσεστώτας, interpr. Ἄδituus. Et ap. Philon. 3. Τέμενος δ' αὐτῆς ἐν κύκλῳ περιβάλλετο πηχῶν μῆκος ἑκατὸν, καὶ πλάτος πενήκοντα, Turri. itidem, Cui fanum circumdatum est. Et Lucian. (3, 148.) dicit, Νεὼς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, Et delubra statuēbantur: quod καθιδρύεσθαι de agro dici nequit, sed tantum de ædificio. Ita ut non solum Agrum sacrum denotet, sed etiam Delubrum, Fanum, Sacellum. [“Ad Xen. Eph. 136. ad Herod. 270. 353. 435. 473. 744. ad Diod. S. 1, 18. 96. Fac. ad Paus. 1, 65. Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Horat. p. 18. Gillies's History p. 12. Eldik. Suspici. 35. Köppiers. Obs. 96. Valck. Diatr. 132. 144. Lennep. ad Phal. 78. Musgr. Ion. 496. Jacobs. Anth. 1, 29. 6, 347. 388. 12, 415. ad Dionys. H. 1, 85. 3, 1636. Heyn. Hom. 5, 228. 6, 493. 7, 547. 8, 47. 348. Sylb. ad Paus. p. 3.: T. signif. Agri portionem, quæ a profano agro amputata deoque consecrata est: παρὰ τὸ τέμνειν, a secando. Delubrum et Fanum Latinis tale quid significasse tradunt accuratiores etymorum indagatores. T. ἀρετῆς, ad Corn. Nep. 63. Stav., ad Herod. 501. * Τέμενος, T. H. ad Plutum p. 219.” Schæf. Mss. Strabo 17. p. 503. T. κοινὰ καὶ βασιλικά. Pind. Π. 4, 99. Νεῖλοιο τ., 12, 47. Καφισίδος (Λίμνης) ἐν τεμένει. Vidē Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socrat. Schleusn. Lex. V. T. * Τεμενοῦχος, Pindarus Apollonii de Syntaxi p. 138. Bekk. * Συνοικιστήρα γαίης ἐσδέξαι τεμενοῦχον.] Τεμενωρὸς, ὁ, Sacri agri custos; vel etiam Fani et delubri custos, Ἄdituus. Apud Hes. propäroxtonos legimus τεμένωρον, τεμένους φύλακα. Sed hæc ex ὠρέω composita fere omnia solent acui, ut θυρωρὸς, πυλωρὸς, σηκωρὸς, et hujusmodi alia. [“Musgr. Cycl. 53. * Τεμένιος, Soph. Trach. 754. et Wakef., Valck. Diatr. 144.” Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 651. * Ἐντεμένιος, Chandler. Inscr. 39. * “Τεμενικός, ad Herod. 154. Huschk. Anal. 225. ad Diod. S. 1, 546.” Schæf. Mss. “Eudocia p.

168.” Schleusn. Mss. “Vox nihili. Suid. 1, 6. Ἦν Ἡράκλεις, ἀβελτερίου τεμενικού! Toup. in Suid. 1, 11. corrigit τ' ἀβελτερίου γ' ἑλληνικού! Stultitiæ, ineptiæ Græcæ!” Bast. de vv. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Vide Schæf. ad Greg. Cor. 651.] Item VERB. Τεμενίζω, Honoro τεμένει. Pro Consecro B. affert e Plat. de LL. 5. p. 248. Τεμένην τε τούτων ἐκάστοις ἐτεμένισαν. [“Dionys. H. 1, 587.” Schæf. Mss. “Stob. Phys. 117. Dio Cass. 652. Suid. 2, 471.” Wakef. Mss.] Τεμένισμα, τὸ, Ager s. Locus consecratus Deo, Ager sacer, i. q. τέμενος. Ac sicut τέμενος signif. etiam Ἄedes, Fanum, Delubrum, Sacellum, ita et hoc τεμένισμα. Dion 42, (p. 553.) Τὰ τοῦ Σαραπίδος τεμενίσματα κατασκάψας, Sacella, Ἄediculas Sarapidis. Ex hoc autem COMP. Προτεμένισμα, τὸ, signif. τὸ προπύλαιον τοῦ τεμενίσματος, Schol. Thuc. 1, (134.) p. 43. Καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ προτεμένισματι, In vestibulo templi, s. Ante fanum. [“Ad Timæi Lex. 195. Wakef. S. Cr. 5, 109. 161.” Schæf. Mss. * Ἐκτεμενίζω, unde ἐξετεμένισε, Gl. Detexit. * Ἐντεμενίζω, J. Poll. 1, 11.] Rursum e Τέμενος est et ADJ. Τεμενίτης, ut τεμαχίτης e τέμαχος: quod habes ap. Thuc. 6, (100.) p. 231. et supra in Προτείχισμα. Cujus FEM. Τεμενίτις, 7, (3.) p. 234. Ἀπήγαγε τὴν στρατίαν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν τεμενίτιν καλουμένην. Sic enim leg. videtur, non τεμενίτην, ut habent vulg. Edd. Valla τεμενίτιν ἄκραν ibi interpr. Verticem Temeniten. Ac certe videtur cum superiore quoque τεμενίτης subaudiri λόφος. Est autem hic Τέμενος, ut Steph. B. tradit, τόπος Συκελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς πρὸς ταῖς Συρακούσαις: cujus incolæ Τεμενίτης dicitur, et fem. Τεμενίτις, teste Eod.: qui et in Thracia esse dicit quendam Τεμενίτην λόφον prope Triballum. AT Τεμενεία Eid. Phrygiæ oppidum est vicinum Lycaoniæ: cujus ἐθνικὸν esse DICIT Τεμενεύς. [“Τεμενίτης, Etym. M. 570, 26.” Wakef. Mss. “Τεμενίτις, Valck. Hipp. p. 285.” Schæf. Mss.] Hactenus de Τέμνω et iis quæ inde derivata sunt. Restat ut de inus. th. Τμάω dicam, et iis quæ inde originem suam trahunt.

C Τμάω igitur inusitatum quidem est, aut certe parum usitatum; nec enim alia reperi exempla quam particip. τρώμενος, quod Suidas affert et exp. ἀποτεμνόμενος. Sed PRÆT. Τέτμηκα et PASS. Τέτμημαι inde formata passim occurrunt, ut videre est ex exemplis in Τέμνω allatis. Ac præterea non pauca inde sunt orta verbalia, nec non Poeticum verbum τμήσω: de quibus nunc dicetur. [“Nicet. Eugen. 1, 36.” Boiss. Mss. “Valck. Phœn. p. 286.” Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 156. τετμηότι θαλλῷ, pro τετμηότι, passivo sensu. “V. Τέμνειν Gramm. collocant inter Anomala, quippe qui ap. vet. non tantum inveniebant ἔταμον et τάμω, sed et Futura τμήσω, τμήξω, et similia. Sed nulla est hic Anomalia! Ut pro βάλλειν vet. scribebant βάλειν et βέλειν, ut δάμειν et δέμειν, sic pronuntiarunt etiam Τάμειν et τέμειν. A v. βάλω vel βέλω quinque verba producta, elisa vocali prima, in alias quinque formas fuere contracta, βλάω, βλέω, βλίω, βλώω, βλῶω. Ad eand. rationem a Τάμω, vel τέμω, quintuplex v. productum quinque novas peperit formas contractas, quæ, dum lingua in omni suo ambitu vigeat, iu usu fuere, Τμάω, τμέω, τμίω, τμῶω, τμύω. E duabus primis supersunt derivata: reliquæ ob pronuntiationem difficiliorem ex usu recesserunt. Illinc remansere Tempora: τμήσω, τέτμημα, τέτμημαι. Hinc Nomina supersunt τμήμα; Res secta; τμήσις, Sectio; τμήτης, τμήτός. A Fut. τμήσω, duplicata characteristic, τμήσσω, unde aliud fut. τμήξω. Præterea vetus τέμω syllaba duplicata scribi cœpit τετέμω: hinc poeticum oritur τέτμω. Recte Eust. ad Od. Γ. p. 125, 41, de hac forma, Ποιηταῖς μόνοις φιλεῖται ἡ λέξις, Solis Poëtis v. adamatur. Sed Poëtæ nullum verbum, nullam vocem, olim adhibuerunt, quæ non primitus fuisset usus vulgaris. Nemini enim licet, in ulla lingua, novum prorsus verbum efformare.” Valck. Schol. in N. T. 2, 215.]

Τμήμα, τὸ, i. q. τόμος, Segmentum, Frustum, Pars s. Portio sectione alicunde ablata. Qua signif. Sectio quoque usurpata a uonnnllis. E Plat. de LL. Τμήματα

ῥυθμῶν, Segmenta numerorum; solent enim suis τμήμασι distingui. Exp. etiam Particula, Portio, Fragmentum: Suidæ est κόμμα. [Gl. Sectio. Inc. Ps. 135, 13. * Τμηματώδης, Hippocr. 422, 40.] Τμήσις, ἡ, Sectio, i. q. τομή. Apud Gramm. Nomen figuræ, quæ composita aliqua vox discinditur ac dirimitur s. dividitur, veluti cum pro ἀκρόπολις dicitur ἄκρα πόλις s. πόλις ἄκρα. Sic cum Hom. dicit, διὰ δ' ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς pro ἀσπίδα διήλθε: cuius exempla ap. Herod. quoque extant: [1, 66. 2, 39. 87.] Exp. etiam Divisio; item Clades belli: ut i. sit q. ἡττα et τραῦμα ac πληγή. Certe regio aliqua τέμνεσθαι dicitur pro Vastari succidendo arbores et segetes. ["Steph. Dial. 44. Heind. ad Plat. Charm. 89." Schæf. Mss. Plato de Rep. 5, 16. γῆς. "Simplicis verbi sectio, aut minus compositi, una dictione vel pluribus interjectis. Bedæ Presbyt. de Trop. p. 351. ea definitio est. Dicitur et διάλυσις: Quiutiliano Divisio. Alii Grammatici Dissectionem, Intercessionem, Sectionem vocant: vide plura ap. Voss. Institt. Rhet. 5. p. 315. Ei contraria est σύνθεσις, cum e duobus verbis, præter morem, unum conflatur, etiam ὕψ' ἐν dictum, Voss. l. c. p. 317." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τμητήρ, ἦρος, ὁ, Sector, Incisor. ["Nonn. Jo. 7, 91." Wakef. Mss.]

Τμητής, ὁ, idem. Utitur eo Hesych. in exponendo τομεύς. Τμητικός, q. d. Incisorius, Incidendi vim habens, Cui incidendi vis inest: ut τμητικός χυμῶν, Alex. Aphr. Cui vis est incidendi humores, Humores incidens: τμητικός λόγος, Hermog. de Formis Orat. T. 2. c. 3., qui veluti ὁ τέμνων σίδηρος in re instituta pergit, "Ἔστι μὲν ποιῶν τὴν γοργότητα μάλιστα εἶδος λόγου τὸ τμητικόν. Ibid. Τμητικός δὲ λόγος καὶ γοργός, μάλιστα ἐν τοῖς σχήμασι καὶ ῥυθμοῖς θεωρεῖται: ubi etiam addit, τμητικὸν λόγον interdum quidem videri talem esse, revera tamen non τέμνειν τὰ πράγματα, interdum esse quidem talem, at non videri esse, nonnunquam et τέμνειν et δοκεῖν τέμνειν. Cujus εἶδους σχήματα ibid. vide, quæ magna e parte sunt κομματικά. Exp. etiam Aptus ad secandum et incidendum, Putatorius. Item et passive redditur Incisus, Sectilis, Diosc. 4, (270.) p. 174. de sambuci foliis, Καρὺν βασιλικὴν ὁμοία, βαρύνουσα τε καὶ τμητικώτερα, Ruell. Minutim in ambitu secta. Nisi potius interpretandum sit Acutiora: ut τομός quoque signif. non solum Incidens et Mucrone suo penetrans, sed etiam Acutus: nec male hoc quadrabit; desinunt enim ea sambuci folia in acutum. Certe τμητικός passive pro Incisus, vel Sectus accipere, videtur admodum insolens. ["Dawes. M. Cr. 259. Wakef. S. Cr. 1, 9. 4, 248. Diod. S. 1, 214." Schæf. Mss. Plut. Q. Conv. 6, 10. Πνεῦμα δριμύν καὶ τμ. ἡ συκὴ ἀφίησι. Theophr. C. Pl. 5, 13, 7. Ἡ πάχνη τμητικώτερα τῆς χιόνος, Fr. 4, 6. Τὰ μύρα τμητικὰ ὄντα καὶ θερμαντικά. "Τὰ τμ. in oratione dicuntur, Quæ cum eleganti brevitate, et concise enuntiantur, quatenus opponitur elocutio periodica, lenta et continua. Sic Ulp. ad Dem. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. Συνθηκ. 135. ad λόγον πολιτικὸν refert γοργότητα, τραχύτητα καὶ τὰ τμ., eisque contraria facit τὸ ὑπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. hanc formam τὸν τμ. τύπον appellat, h. e., ut interpr. Schol. 404., τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχειῶν ἐννοιῶν τέμνειν δοκοῦντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν. Cf. Γοργότης, Ἀναβεβλημένον, Συντέμνειν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Τμητικῶς, More eorum quæ τμητικά sunt, In modum eorum quæ incidunt, Incidendo, s. Secando, Suid. v. Τμήδην. ["Schol. Nicandri Θ. 131." Wakef. Mss.]

[* Τμητέον, Secandum, Plato de Rep. 6. p. 510.]

Τμητός, Sectus, Incisus, Eur. Or. [imo Soph. El. 863.] Τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι, Loris sectis, τοῖς τετμημένοις ῥυτῆρσι. Item τμητός ab Hes. substantive exp. τμήμα: quo sensu diceretur potius τμητόν: ut τμητὸν μέγα ap. Athen. videor mihi legisse pro μέγα τέμαχος. ["Eur. 3. p. 292." Schæf. Mss. Τμητόν, Gl. Scissile. * Τμητοσίδηρος, Anal. 3, 324.] Ἀτμητος, ὁ, ἡ, Qui sectus non est, Sectionem non expertus s. passus: κόμη, Coma non desecta, tonsa, detonsa:

ἀμπελος, Plut. Numa. (14.) Vitis cuius supervacui palmites et inanes fruticationes desectæ non fuere, i. e. Non putata vitis. Exp. etiam Non exectus, castratus. Nec non Individuus: ut Hes. quoque ἀτμητον exp. ἀμέριστον. Item Insecabilis: ut ἀτομος accipi supra docui. Porro, ut τετμημένη γῆ s. χώρα dicitur Quæ succisis arboribus vastata est, ita contra ἀτμητος Quæ ejusmodi eladem experta s. passa non est, Thuc. 1, (82.) p. 27. Γῆν ἐπὶ ἀτμητον ἔχοντες, Schol. ἀδηωτον. [Gl. Insectabilis, Imputatus, Incaudus. "Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss. * Ἀτμήτως, Athan. 1, 329, Amphil. 128." Kall. Mss. * Ἀττότμητος, Schol. Opp. Ἀ. 2, 349. * Ἐπίτμητος, Opp. K. 4, 106." Wakef. Mss.] Εὐτμητός, quod exp. non solum Bene incisus, sed etiam Bene apparatus. Accipi potest et pro Facile secabilis. ["Ad Il. H. 304. Od. X. 24. Heyn. Hom. 5, 358. Conf. c. εὐδήματος, 8, 493. * Ἡμίτμητος, Schol. Lycophr. 152.] Νεότημος, Nuper sectus, Recens incisus s. cæsus. Exp. etiam Recens tritus, et affertur e Luciano (3, 105.) Νεότημοι κρηπίδες. [Theocr. 7, 134. * Ὀλοτμητος, Phryn. Bekkeri p. 54. * Πολύτμητος, Opp. K. 2, 252. Ἀ. 5, 288. Antiphil. in Hushk. Anal. Cr. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. * Ὑψίτμητος, Orac. Sibyll. 14, 210. Ἰθώμη, nisi leg. * Ὑψίδημος.] Φιλότμητος, Amans sectionis, Incisione gaudens: ἥως, Sectionis amica aurora, de die circumcisionis, Nonn. [Jo. p. 180. Vide Ernest. in Præf. Lex. Hederici. * Χειρότμητος, Strabo 1. p. 102. "Heraclit. Epist. 4. p. 50." Boiss. Mss. * Ἀχειρότμητος, Andr. Cr. 26, 141." Kall. Mss.]

Τμήδην, Suidas exp. τμητικῶς, More eorum quæ secant s. incidunt, Incidendo: itidemque Ἡεῖς, qui etiam addit τομῶς, ταχέως, afferens hoc hemistichium, Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε, desumptum ex Il. H. ubi sic legitur v. 261. de lancea s. hasta Ajaxis, quæ Hectorem μεμῶτα στύφελιζε, Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνέκτικεν αἷμα, Leviter incidit cervicem Hectoream; nam eo adverbio significatur τὸ ἐπιπολάζον τῆς πληγῆς, teste Eust. ut et Hes. dicit, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρώσαι. [Ad Greg. Cor. 749. "Valck. ad Il. 22. p. 52. Heyn. Hom. 5, 352." Schæf. Mss.]

Τμήσω, ξω, i. q. τμάω, unde et derivatum est, i. e. Seco, Sciundo, Cædo, Succido. Apoll. Rh. 2, (481.) αὐτὰρ ὁ τὴν γε Ἀφραδέως ἐτμήξε, Imprudenter eam succidit. Unde AOR. 2. Τμάγεν pro ἐτμάγησαν, ut πλάγεν pro ἐπλάγησαν, Poetice, i. e. ἐτμήθησαν, ἐσχίσθησαν, διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ut Hes. exp., cui τμήξαι est non solum τεμεῖν, sed etiam λαβεῖν. Verum sunt qui horum thema constituent VERB. Τμήγω, quod minus probarem, nisi comperissem Hom. usum fuisse comp. ἀποτμήγειν. ["Vide Il. Π. 390. ubi ἀποτμήγουσι. Sed et simplex τμήγοντες ap. Athen. 116. dedit vetustissimus probatissimusque Cod.: et ap. Eund. 133. habes e Nicandro, τμήγε γογγυλίδος ῥίζας. "Τμήγω, Ruhnk. Ep. Cr. 182. ad Charit. 709. Leon. Tar. 68. Heyn. Hom. 7, 200." Schæf. Mss. "Manetho 2, 75." Wakef. Mss. Nicander Ἀ. 68. τμήξαι, 299. τμήξαι, Θ. 886. τμήξας, Fr. 3, 9. τμήγε. Τμήξαι et πλῆξαι conf., Heyn. Hom. p. 52. 64. Schæf. * "Τμήξιδεος, Theod. Prodr. Ep. f. 69. 80." Bast. Mss. iu Ind. Scap. Oxon. * "Ἡμτμήξ, ad Charit. 743." Schæf. Mss. Paul. Sil. Ecpbr. 243. ἡμτμήγι ἀντνγι.]

Τμήγης, ὁ, i. q. τμήτης s. τμητήρ, i. e. Seetor. Hes. Τμήγας γατόμος e Tragico quopiam affert pro ἀροτῆρ, Arator: qui sc. humum proscindit aratro, Virg. Τμήγος, τὸ, Sectura, Scissura, Sulcus. Hes. affert τμήγος ἀρότον, quod exp. * βούτμημα, i. e. Quod a bobus arantibus scissum fuit, ut ager, s. arvum.

Ἀποτμήσω sive Ἀποτμήγω, i. q. ἀποτέμνω, Abscindo, Amputo, Deputo: unde ap. Hesiod. ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεα. Verbo autem ἀποτμήγειν Hom. usus est, Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλειῦς τοῖ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi Eust. annot. ἀποτμήγειν αὐτὰ ἡνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, οὐ μὴν τὰ ὑποκειμένα. Idem Eust. λαοῦ ἀποτμήξαι exp. πόρρω ἀπαγαγεῖν, K. (364.) Ὡς τὸν Τυδείδης ἦδε προλίπορτος Ὀδυσσεὺς Λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεῖ, [Apoll. Rh. 4, 1052.]

1120. "Hesiod. Θ. 188. ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 11, 280. Heyn. Hom. 6, 202. 7, 208. 432. : 'Αποτμή-
ξει, 'Αποτμήσει, 798." Schæf. Mss. "Manetho 6,
580. Nicander 'A. (101. 307. 853. Θ. 713.)" Wakef.
Mss. * 'Αποτμήγῃ et * 'Αποτμήγῃς habet Schneideri
Lex., sed ἀμαρτύρῳ. 'Αποτμήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, Abscissus,
Abruptus. Apoll. Rh. 2, (581.) ἀποτμήγῃ σκοτῆ ἴσον,
i. e. ἀπερβήγῃ, ἀπεσχισμένῃ. [Lobeck. Phryn. 612.
"Ad Charit. 743." Schæf. Mss.] Διατμήσω, sive
Διατμήγω, i. q. διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione
dirimo, distraho. Metaph. plerumque, Il. Φ. (3).
"Ἐνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε, i. e. δια-
τεμῶν, eis δύο χωρίσας, Eos disiectos et dispersos a se
per campum fugavit. Alibi (Od. E. 409.) λαῖτμα δια-
τμήξας, pro eo quod sæpius ap. Hom. legitur λαῖτμα
διατρήσας, Æquor sulcans et carina findens, Æquor
carina secans et trajiciens. Media voce, signif. activa,
Apoll. Rh. (1, 628.) διατμήξασθαι ἀρούρας, Ἄρνα
findere s. proscindere aratro. E pass. autem voce est
AOR. 2 Διέτμαγεν pro διετμάγησας, Discissi s. Dis-
secti s. Disjuncti et divisi sunt, A se invicem dis-
cessere, διεχωρίσθησαν : quo Hom. aliquoties utitur,
ut, Il. A. (531.) Τῷ γ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν, H.
(302.) Οἱ δ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρβύησαντες,
Separati a se invicem sunt, Discessere, unanimes et
concordes. Ubi nota hunc usum verbi διατμήσσε-
σθαι pro Disjungi et discedere a se : ut διατμήσειν
ponitur pro Separare, Disjungere, s. Disjicere, δια-
σκεδαννύν. [Ad Greg. Cor. 332. "Ruhnk. Ep. Cr.
182. Toup. Opusc. 2, 28. Heyn. Hom. 4, 143. 5,
358. 6, 353. 7, 197. Huschk. Anal. 171. 306.
Brunck. Apoll. Rh. 154. Callim. 1. p. 432. Paul. Sil.
16." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 298. 3, 343. 1147.
47409. Opp. A. 3, 146. Il. Π. 354. Od. H. 276.
Theocr. 8, 24. * Ἐντμήγω, Concido, Nicander Athe-
næi 72.] Ἐπιτμήσω seu Ἐπιτμήγω, i. q. ἐπιτέμνω,
Incido : Hes. ἐπιτμήγειν, ἐπιτέμνεσθαι, σπένδειν.
["Wakef. S. Cr. 3, 18." Schæf. Mss. * Παρατμήγω,
Hes. παρέτμηξεν ἐξήφάνισεν. * Ὑποτμήσω, s. * Ὑπο-
τμήγω, Apoll. Rh. 4, 328. Quint. Sm. 5, 244. 9,
380. 453.]
Porro Ionice et Dorice pro Τέμνω dicitur Τά-
μνω, Seco, Scindo, Aristot. Poet. Τάμνεν ἀτειρεῖ
χαλκῷ. Pass. etiam vox τάμνομαι active capitur pro
Scindo, Seco, Od. E. (243.) Αὐτὰρ δὲ τάμνεο δούρα.
Sic Ω. (363.) Τάμνομένους κρέα καλά, κερῶν τὰς
αἰθοπα οἶνον. Item Execo, Excido s. Excindo, (Γ.)
331. Ἄλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ
οἶνον, Excidite victimis linguas, ubi annotat Schol.
τοὺς λόγους ἐπιμελομένους, qualis ibi Nestor fuit, cum
cubitus ituri erant, solitos fuisse τῶν ἱερῶν τὰς
γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καλεῖν τοῖς θεοῖς. || Accipitur
etiam pro Execo significante Execo s. Excido testicu-
los, Castro, Hesiod. (Ἡμέρ. 22.) ἐρίφους τάμνειν :
(27.) ταυρὸν καὶ βὸν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. || Porro ut
τέμνειν γῆν dicitur pro Succisid arboribus vastare ac
populari agrum, ita et τάμνειν γῆν ap. Herod. ali-
quoties. || At ὅρκια τέμνειν est Fœdus icere, ferire
s. percutere, i. e. iniire et pacisci cæsis victimis, δι'
ἐνθιμῶν πιστώσασθαι ὅρκια, δι' ἐνθιμῆς θυμάτων συν-
θήκας ποιῆσθαι, ut Eust. et Scholl. brevium Auctor
est. Qui mos antiquus fuit, ut e Latinis etiam lo-
quendi generibus patet. Nam proprie Fœdus icere,
ferire, percutere, est Cæsa hostia fœdus iniire. Ac
patet hoc ex Hom. quoque, qui Il. Γ. (269.) post-
quam κήρυκες ἀγανοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρη-
τῇ δὲ οἶνον Μίσγον, Atridem dicit stricto ense Ἀρνῶν
ἐκ κεφαλῶν τάμειν τρίχας, ac post orationem ad cir-
cumstantes habitant, ἀπὸ στομάχους Ἀρνῶν τάμειν
τῇδε χαλκῷ, ac deinde ipsos inter se pepegisse, Eod.
in Il. utitur phrasī illa, 106. Ἀερεῖ δὲ ἱριᾶμοιο βλήν,
ἄφθ' ὅρκια τάμειν Ἄϊτός. Sic T. (191.) ὄφρ' ὅρκια
πιστὰ τάμωμεν. ["Ad Herod. 171. 285. 303. 370.
Koen. ad Greg. Cor. 138. 226 (= 304. 476. Ed. Schæf.)
ad Il. Θ. 87. N. 180. 707. X. 347. Mitsch.
in H. in Cer. 176. Heyn. Hom. 5, 432. 6, 402. 493."
Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 377.]
Ταμεσίχρως, ὁ, ἡ, Cutini s. Corpus incidens ac
vulnerans, ὁ τὴν χροᾶ τάμνων, Il. Ψ. (803.) ταμεσί-
χροα χαλκῷ ἐλόντες. [Ad Greg. Cor. 480. "Heyn.

Hom. 4, 648. 6, 433. * Ταμεσίχροος, Paul. Sil. 40."
Schæf. Mss.]
["* "Ἀμφιτάμνω, Heraclid. Sin. Ep. 3." Schæf.
Mss. Il. E. 528. Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας. * Ἀνα-
τάμνω, unde * Ἐπανατάμνω, Aret. p. 81. τὴν φλέβα.]
'Αποτάμνω, Abscindo, Amputo, Deseco. Quo post
Homerum utitur Herod. 8, (106.) de Panionio quo-
dam, Ἦναγκάζετο τῶν ἐώντων παίδων τὰ αἰδοῖα ἀπο-
τάμνειν αὐτοῦ τε, ὡς ταῦτα ἐργάσατο, οἱ παῖδες ἀνα-
καζόμενοι ἀπέταμνον. [Il. X. 347. Hippocr. 831.
"Ad Charit. 530. Toup. Opusc. 1, 431. Ilgen. ad
Hymn. 376. ad Herod. 668." Schæf. Mss.] Δια-
τάμνω, Disseco, Discindo, i. q. διατέμνω et διατμή-
σω, nisi quod Poet. et Ion. est, [Hippocr. 420. 903.
ad Greg. Cor. 746. "Valck. ad Herod. 171. 529."
Schæf. Mss.] Ἐκτάμνω, Execo, Excido, Excindo,
Il. Γ. (62.) πέλεκυς ὧς, "Ὅστ' εἰσιν διὰ δούρου ὑπ' ἀνέ-
ρος, ὅς ῥά τε τέχνη Νῆϊον ἐκτάμνησιν. Item ut ἐκτέ-
μνειν accipitur pro Execare et Castrare, ita hoc
ἐκτάμνειν, Herod. 8, (105.) de Panionio quodam,
"Ὅκως γὰρ κτήσαιτο παῖδας εἶδος ἐπαρμένους, ἐκτά-
μνων, ἀγνέων ἐπώλεε ἐς Σάρδεις. ["Wakef. S. Cr. 3,
157. ad Herod. 668." Schæf. Mss.] Ἐντάμνω, ET
Ἐπιτάμνω, Incido : ut ἐντέμνω et ἐπιτέμνω. [Ἐν-
τάμνω, Herod. 8, 22. 49. p. 629, ubi vide notas.
"Valck. Callim. 212." Schæf. Mss. Ἐπιτάμνω,
Herod. 1, 74.] Κατατάμνω, Concido, i. q. κατα-
τέμνω. Περιτάμνω, Circumcido, Herod. 2, (104.)
Μοῦνοι πάντων ἀνθρώπων Κόλχοι καὶ Αἰγύπτιοι καὶ
Αἰθίοπες περιτάμνονται ἀπ' ἀρχῆς τὰ αἰδοῖα Φοίνικες
δὲ καὶ Σύριοι οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καὶ αὐτοὶ ὁμολογέ-
ουσι παρ' Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι. "Περιτάμνω, Cir-
cumcido, Puto, Hesiod. οἶνας περιταμνέμεν, Vites
putare. Pass. περιτάμνομαι, Circumcido, Putor;
"Amputor, Præcido, Amputatur s. Præciditur
"mihī : ut, Περιταμνόμενοι γῆν πολλήν." [Herod.
2, 36. 4, 71. 159. Od. A. 401. Ω. 112. "Eur. ap.
Diog. L. Platone p. 123. Hst." Seager. Mss. "Ilgen.
ad Hymn. 376. Wessel. ad Herod. 313. Bergler.
Præf. Il. p. 11. Wakef. Ion. 852." Schæf. Mss.]
Προτάμνω, Proscindo, Incido. Et pass. voce,
signif. tamen activa, προτέμνεσθαι αὐλακα, Sulcum
proscindere aratro, Progrediendo scindere aratro,
Od. (Σ.) 375. Τῷ κέ μ' ἴδης εἰ ὥλκα διηνεκέα προταμοί-
μην, Schol. διακόψαιμι. Quo sensu dicitur etiam
αὐλακ' ἐλαύνειν Ἰθίην, Sulcum rectum ducere. [Od.
Ψ. 196. Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. * Ἀποπροτά-
μνω, unde ἀποπροταμών, Od. Θ. 475. Nicander Θ.
573. "Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss. * Ὑπεκ-
προτάμνω, Apoll. Rh. 4, 225. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔτα-
μνε Νῆψ.] Συντάμνω, Concido, Contraho. ["Neu-
traliter ponitur ap. Herod. 5, (41.) Τοῦ χρόνου συν-
τάμνοντος, pro συνταμνομένου, Cum exiguum relin-
queretur temporis spatium," Brunck. Mss. : 7, 123.
Συντάμνων ἀπ' Ἀμφέλου ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, sc.
ὁδόν, Brevi cursu contendens.] Et Ὑποτάμνω, Suc-
cido, Præcido. ["Et in Med. itidem signif. activa,
Herod. 5, 86. Ὑποταμνόμενος (αὐτοῖς) τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν,
Intercludentes, Intercipientes viam quæ a navibus
eō ferebat. Cf. Ὑποτέμνομαι." Schw. Mss. Il. E. 74.
D ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός. "Mitsch. H. in Cer.
177. * Ὑποταμνόν, 176. (228.) Ilgen. Hymn. 540."
Schæf. Mss.]
Τέτμω, Invenio, Offendo, Nanciscor, Il. Δ. (293.)
"Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε. Apud Hesiod. autem
"cum gen. Θ. (610.) "Ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέ-
"θλης, Qui gravem nativitatē sortitus fuerit." [Vide
Τμάω. "Ruhnk. Ep. Cr. 241. Wolf. ad Hesiod.
l. c." Schæf. Mss. Il. Z. 374. Od. A. 218. E. 58.
I. q. τέμνω, Org. Arg. 362. : Philo 1, 282. Mang.]
["* ΤΕΜΠΕΑ, τὰ, contr. * Τέμπη, Photiō τὰ μεταξὺ
τῶν Θετταλίας ὁρῶν περὶ τὸν Ὀλυμπον καὶ τὴν Ὀσσάν
στενά καθόλου δὲ καὶ ἐν πασὶ τοῖς ὄρεσι στενόταται
διεκβολαί : Hesychio τὰ * σύνδεσδρα χωρία τινὲς δὲ,
τὰ στενά τῶν ὄρων. "Ita Gloss. Herod. Vide Etym.
M. Suid. Is. Voss. ad Mélan p. 190. Ruhnk. ad
Tim. p. 180. ubi * Τέμπη μεταξὺ ὄρων στενότῃς.
Nec abit Schol. Callim. H. in Del. 105." Alberti.
"Theocr. 1, 67. ad Horat. p. 18. Zeun., Reitem.

ad Zosim. 177. Timæi Lex. 252. et n., ad Charit. 424. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Dionysius 2. * Τέμπος, Valck. Phœn. p. 675. (Schol. adv. 603.) Schæf. Mss. "Τέμπεα, Loca arboribus consita, Dionys. P. 219. (916.) Opp. K. 2, 197." Wakef. Mss. Dionysius Stephani B. v. Δάριον, Diod. S. 4. p. 158. Strabo 9. p. 658. 673., 11. p. 803. Herod. 7, 173. Ælian. V. H. 3. 1. * Τεμπικός, ibid. * "Τεμπώδης, Paludosus, Eust. in Dionys. P. (1017.) 1032. * Τεμπίς, ἴδος, ἦ, Nicander 'A. 199. (δάφνης)." Wakef. Mss. Schol. exp. Θεσσαλικῆς.]

TENΔΩ, SIVE Τένθω, Comedo, Rodo, Arrodo, Hesiod. 'Εργ. (2, 142.) "Ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστους ὄν πόδα τένδει, Cum exos polypus suos pedes rodit; is enim ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει, ut refert Orus Apollo in Hieroglyphicis. Plin. tamen contra, 9, 29. de polypt. itidem, Ipsum, inquit, brachia sua rodere falsa opinio est, id enim a congris evenit ei, sed renasci, (sicut colubris et lacertis caudam,) haud falsum. Quemadmodum et Aristot. H. A. 8, 2. "Ὁ δὲ λέγουσι τινες ὡς αὐτὸς αὐτὸν ἐσθίει, ψεῦδος ἐστίν· ἀλλὰ περιεδηδεσμένους ἔχουσιν ἐνιοὶ τὰς πλεκτάνας ὑπὸ τῶν γόγγρων. Quibus e ll. manifestum est, τένδειν et ἐσθίειν s. περιέδειν, idem esse, Arrodere s. Epodere. Porro notandum est, ap. Hes. et Eust. et Suid., scribi per δ, ut et ap. Hesiod. in vulg. Edit. scriptum reperitur: ap. Schol. autem Aristoph. τένθω, et rursum ap. Suid., qui cum τένθαις exposuisset λίχνους, subjungit, τένθω γὰρ καὶ τένδω, τὸ ἐσθίω: addens his exempli gratia locum Hesiodi, et scr. esse diceus τένθει per θ. Hes. porro τένδει exp. non solum ἐσθίει, sed et λιχνεύει: quia sc. τένθαι dicuntur οἱ λίχνοι. ["Τένδω, Brunck. Aristoph. 2, 115. Τένθω, Phryn. Ecl. 206. ad Timæi Lex. 252. Herodian. Philet. 468. Casaub. Athen. 1. p. 63." Schæf. Mss.]

Τένθης, ὁ, Vorator, Liguritor, τρώκτης, Catillo, Gulosus, λίχνος, Schol. Aristoph. Eip. (1120.) Κάγω γ' (sc. μαρτύρομαι) ὅτι τένθης εἰ κάλαζὼν ἀνὴρ. Hesycho autem τένθαι sunt λωποδύται, μοιχοί, Vestium fures, mœchi. ["Timæi Lex. 252. et n., Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

Τενθεύω, Sum catillo et gulosus, Ad carpēdos delicatiores cibos avidius manus ingero patinæ, i. q. λιχνεύω. ["Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss. Med., Nicet. Annal. 16, 1. 17, 1.] "Τενθεύω, Vora-citer edo; VV. LL." Τενθεία, ἦ, Catillatio, Gulositas: Suidæ σιναμωρία, λιχνότης, γαστριμαργία, affrenti ex Aristoph. ("Ὀρν. 1691.) πολλήν γε τενθείαν λέγεις. Sic enim vet. Suidæ Cod. habet. In vulg. autem Edd. quibusdam perperam τενδείαν: unde ET Τενδεία in VV. LL. irrepsit pro τενθεία, quod exp. Voracitas. ["Τενθεία, Bergler. Alciph. 330. * Τενθεύς, Toup. Opusc. 2, 291." Schæf. Mss.]

Προτένθης, ὁ, Qui prior comedit. Aliquando in bonam partem accipitur, et signif. Prægustator, ut qui in aula principis prior cibum gustat, et ante dominum suum comedit: quod venenorum metu fieri solet. Athen. (171.) Μήποτε δὲ καὶ ὃν νυν καλοῦσι 'Ρωμαῖοι προγεύστην, τότε οἱ Ἕλληνες προτένθην ὠνόμαζον. Paulo ante e Pamphilo, Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρον, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Ibid. vide et alia de his prægustatoribus: ubi etiam e Psephismate quodam affert hæc verba, Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἧς οἱ προτένθαι ἀγούσι πέντε ἡμέρας: unde patere scribit, προτένθας in sacrificiis fuisse quoddam σύστημα, ut et παρασίτους: quorum forsā erat sacras epulas prægustare, antequam alii manum eis admo-verent: ut nimirum παράσιτοι ad eas asciscabantur, cum nihil juris in eas haberent. Interdum in malam partem accipitur, pro Catillone et guloso, qui sc. ante alios manum infert patinæ, et ante alios degustat apposita opsonia, atque ex illis ea præcipue quæ sunt delicatiora, (ὁ πρὸ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογενόμενος, ὁ λίχνος, Suid. ex Æliano, Προτένθης καὶ ὀψοφάγος. Schol. Aristoph. προτένθας dici scribit τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὕφα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλεόνους, quos suo tempore nominatos fuisse μεταβολούς:) vel

etiam τοὺς λίχνους καὶ ἀκρατεῖς, N. (1198.) "Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσι μοι παθεῖν, "Ἴν' ὡς τάχα σὺ τὰ πρυτανεῖ' ὑφελόιστο, Διὰ τοῦτο προτένθενσαν ἡμέρα μίᾳ. Quæ verba sunt Strepsiadis, respondentis huic Phidippidis interrogationi, Πῶς οἱ δέχονται δῆτα τὴν νομηνίαν Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἐν τῇ καὶ νέᾳ. Dicit igitur illos uno die prævertere, veluti catillones et gulosi homines in mensa reliquos convivas prævertere solent, et ii qui edulia in forum deferenda aliis emtoribus præripiunt antequam in forum perferantur, ut cum lucro deinde eas revendere queant: sicut et Schol. προτένθενσαν exp. * προελιχνεύσαντο, * προῖθέσμευσαν, ἡμέραν μίαν προέλαβον τὴν πρυτανεῖαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. Quo loco metaph. est signif. hujus VERBI Προτενθεύω: proprie enim signif. Prægusto, Ante alium manus infero patinæ, atque ideo Gulosus sum et catillo, Cupes sum s. Cupediæ deditus, Cupediis inhio, Aliis etiam Ligurio, Lurcor, Helluor. ["Προτένθης, Wakef. S. Cr. 2, 46. ad Timæi Lex. 253. Herodian. Philet. 468. et u., Bergler. ad Alciph. p. 60. Phryn. Ecl. 206. Kuster. Aristoph. 62." Schæf. Mss. Vide Brunck. ad Aristoph. l. c. Προτένθης, ἦ, Ælian. H. A. 15, 10, "Προτενθεύω, Athen. 171." Schæf. Mss.]

"ΤΕΝΘΗΡΗΝΗ, ἦ, Insectum aculeatum, vespa; si-mile, mellificans. Apud Nicandr. 'A. (560.) Schol. "ait esse ζῶον * μελισσοποιόν, quod a nonnullis dicatur βέμβιζ. Apud Hes., sicut et ap. Aristot., "est Τενθρηδών: dicitque a nonnullis appellari "ἀγρίαν μέλισσαν. Quidam putarunt τενθρηδών dici "quasi τενθρῶν, nimirum ἀπὸ τῆς τενθείας: quod "liguritione delectetur. Ab hoc autem nomine est "Τενθρήνιον ap. Aristot., de illius animalis Favo: vel "de Loco ubi sætum edit. Hes. τενθρήνιον, κηρίον. "Τενθρηνιώδες, πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἄραιον." ["Τενθρήνη, Wakef. Trach. 519. Toup. Opusc. 1, 16. Τενθρήνιον, ibid. Τενθρηδών, ad Diod. S. 2, 219. Bibl. Crit. 2, 2. p. 97." Schæf. Mss. Schol. Nicandri l. c. Demetr. Phal. 304. not., Aristot. H. A. 9, 43. Cf. Πεμφρηδών. * Τενθρηνώδης, i. q. σπαραγγώδης, Ælian. H. A. 12, 20. Plut. Symp. 8, 3. Σαθραν, το-λύκεον καὶ τενθρηνώδες. Cf. Ἀνθρηνιώδης. Τενθρη-νιώδης, Hippocr. 916.]

ΤΕΡΑΣ, τὸ, Signum; peculiariter autem Signum quo Deus nobis aliquid portendit, prædicat, monstrat, ostendit: unde et διοσημεία alio nomine dicitur, Lat. Osteutum, Portentum, Prodigium, Monstrum. Sic enim Cic. 1 de Divin. Apud Hetruscos propter aeris crassitudinem multa inusitata partim e cælo, alia e terra oriebantur, quædam etiam ex hominum pecudumve conceptu et satū. Quorum vim verba ipsa prudenter a majoribus posita declarant; quia enim ostendunt, porteudunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur. Sed notandum est, vocabula Latina plerumque dici de inusitatis illis signis quibus aliquid portenditur, prædicatur, ostenditur; τέρας vero et de usitatis et de inusitatis. De usitatis et quæ non sunt παρὰ φύσιν, Od. O. 166. φράζο. Εἰ γὰρ τοῦ ἔφηνε θεὸς τέρας, ἢ σοὶ αὐτῷ, Dic an utriusque nostrum deus signum hoc ostenderit, an vero tibi soli: τέρας autem vocat aquilam tenentem unguibus anserem, et a dextris volantem: quod signum ad augurum s. auspiciū pertinet scientiam. Et Il. M. (209.) anguis ab aquila raptus, et postea in Trojanorum cæstum dimissus, vocatur ab eod. Poeta Διὸς τέρας αἰγώχοιο. Rursum Od. Γ. (173.) Ἡτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν Τέμνειν, Petebamus a deo ut nobis ederet signum, quo nobis ostenderet quid facto opus esset; ille autem nobis id ostendit, jussitque ut Eubeam versus æquor secaremus. Itidemque aliquis aliquando fecisse dicitur θεῶν τεράτεσσι πιθήσας, Fretus signis a deo ostensis, ταῖς διοσημεῖαις πιθήσας, ut Il. Δ. 398. Ζ. 183. Item et stellæ ac irides aliaque e meteoris apparentia signa ab eo dicuntur τέρατα, eaque, tam usitata quam inusitata, tam mali aliquid quam boni portendentia, Δ. (76.) Οἶον δ' ἀστέρα ἥκε Κρόνον καὶ

ἀγκυλομήτεω Ἡ ναύτησι τέρας, ἡ στρατῷ εὐρεῖ λαῶν
 Λαμπρόν τοῦ θεοῦ πολλὰ ἀπὸ σπινθήρες ἔνται: de
 cometa, signo inusitato et mali ominis. Et A. (28.)
 Saturnius dicitur iridas Ἐν νεφέῃ στήριξαι τέρας μερό-
 πων ἀνθρώπων, ut etiam P. (548.) πορφυρέην ἱρὴν θνη-
 τοῖσι τανύει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἡ πολέ-
 μοιο Ἡ καὶ χεῖμῶνος διόθυλλος. Et rursum, initio
 II. A. idem Ζεὺς ἐρίδα προιάλλε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαι-
 ῶν Ἀργαλέων, πόλεμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν,
 Bellum portendens signum. De inusitatissimo autem
 et pessimi ominis signo idem dixit Od. M. 394. Τοῖ-
 σιν δ' (Ulyssis sociis, qui boves solis mactarant,) αὐ-
 τὶκ' ἔπειτα θεοὶ τέρεα [τέρατα] προῦφαινον: hæc nimi-
 rum, Εἰρπον μὲν ῥινόι, κρέα δ' αὖθ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει
 Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίγνεται φωνή. Apud
 prosæ Scriptt. passim de Signo inusitato, i. e. Por-
 tento, Prodigio, Ostento, Monstro, Plut. Alex. Οὐ-
 δὲν ἦν μικρὸν οὕτως τῶν ἀθῶν καὶ ἀτόπων, ὁ μὴ τέρας
 ἐποιεῖτο καὶ σημεῖον, Quod non portenti ac signi loco
 haberet, Plato Cratylō (p. 38. Heind.) Ἐάν, ὡς περ
 τέρας, γέννηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος, Ut si vitulum
 pareret: paulo post, Τὶ δὲ τοῖς παρὰ φύσιν γιγνόμε-
 νοις, οἱ ἂν ἐν τέρασι εἶδει γένωνται; οἷον ὅταν ἐξ ἀν-
 δρός ἀγαθὸν καὶ θεοσεβοῦς, ἀσεβὴς γέννηται. Et ap.
 Plut. Symp. 8, 9. quidam censent naturam morbos
 ὡς περ τέρατα γεννᾶν. Sic Æschin. (69.) Ἐπεύχεται
 αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα
 γονεῦσιν εὐκόστα, ἀλλὰ τέρατα. Rursum ap. Plut. (8,
 20.) quidam uxori suæ dicit, Κόρυδον ὄφθαι πετόμε-
 νον, κράτος ἔχοντα καὶ δόρυ: atque ideo senatores co-
 iisse σκεψομένους τὸ τέρας, εἴτε χρηστὸν εἴτε φανλόν
 ἐστι. Idem in Fab. Ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἡ τερά-
 των ἀποτροπὰς συνηγόρεον οἱ μάντιες. Metaph.
 dicuntur etiam τέρατα λόγων, ut Ciceroni etiam
 Poetarum et pictorum portenta, Portentum reip.
 Virg. vero portenti vocabulo pro bono signo usus
 est, cum dixit, Quem casum portenta ferant, i. e.
 Quid portendant hæc signa, Quil eventurum
 ostendant hæc διοσημεῖαι. Quo modo ab Hom.
 usurpari τέρας, satis liquet ex antedictis. [“Ruhnk.
 Ep. Cr. 22. ad Timæi Lex. 182. Ammon. 135.
 142. Bibl. Crit. 3, 1. p. 68. Valck. Phœn. p.
 302. 372. Hipp. p. 294. 298. Wessel. Diss. Herod.
 105. Eran. Philo 173. Eurip. 3. p. 291. Thom. M.
 840. Archelaus 2. Conf. c. γέρας, Jacobs. Anth. 9,
 394. Πόλεμοιο τ., Heyn. Hom. 6, 115. (Il. A. 4.)
 Τέρεος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Τέρως,
 Fac. ad Paus. 3, 242. Τέρα, τέρατα, Mær. 366. et
 II. Τέρα, τεράων, τέρατα, τεράτων, 369. et n. Τέρεα,
 Herod. 636. Τεράστα, Arnald. Lect. Gr. 216. Θεῶν
 τεράεσσι πιθήσας, Heyn. Hom. 5, 226.” Schæf. Mss.
 “Τέρας, i. q. τεῖρος, Stella, Sidus, Nicander Θ. 19.
 Τέρα, Monstra, 186.” Wakef. Mss. “Τέρας, Mon-
 strum, Homo admodum scelestus ac flagitiosus,
 Phot. c. Man. 1, 18. κακομήχανον τ.” Schleusn. Mss.
 Apoll. Rh. 4, 1410. τέρα θεῖα. Pind. O. 13, 103.
 Παρκεῖμενον δὲ συλλαβὴν τέρας, Schol. τὸν χαλινόν.
 Herod. 6, 98. Καὶ τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελ-
 λόντων ἐσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεός: cf. 7, 57. 8, 27.
 Schleusn. Lex. N. T.]

[* “Τερατοεργάτης, Portentorum patrator, Tzetz.
 Ch. 2, 921.” Boiss. Mss.] Τερατολόγος, ὁ, Qui de
 monstribus loquitur, et prodigiosa narrat, Qui mon-
 strosis verbis utitur, J. Poll. e Plat. [“Phædro 3,
 229. HSt. (=196. Heind.) Verba ipsa Platonis
 vide paulo inferius.” Schw. Mss. “Portentiloquus, de
 Sophistis, semper admirabilia, παράδοξα, iucubilia,
 orepare solitis, Liban. Declam. 37., vide Cresoll.
 Theatr., 15. p. 102. Unde Demostheni contumeliæ
 causa objicit Æschines περὶ Παράπρεαθ. quod in di-
 cendo consuevisset τερατεῦσθαι τῷ σχήματι, In gestu
 quædam veluti portenta exhibere.” Ernesti Lex.
 Teebn. Gr. Rhet. “Timæi Lex. 253. et n.” Schæf.
 Mss.] Τερατολογεῖν, De monstribus loquor, Prodigiosa
 narro, Prodigiosa et monstrosa dico: Suid. τερατο-
 λογεῖν est τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγειν πράγματα
 ἔξω τῶν ἀνθρώπων. Et pass. τερατολογεῖν, Mon-
 strose narro, Ut monstros narro. Unde τερατολο-
 γούμενα, Monstrosa, Monstrifica, Quæ veluti monstra
 narrantur: ut sunt confictæ Poëtarum fabulæ. [Lu-

PARS XXVII.

A cian. 3, 63. 596. Jambl. Protr. 328. Aristot. Meteor.
 2, 8. “Eust. 109, 52.” Seager. Mss. “Ad Charit.
 242. Brunck. Aristoph. 2, 135.” Schæf. Mss.
 “Clem. Alex. 222. Ælian. H. A. 557.” Wakef. Mss.
 * Τερατολόγημα, Phot. Bibl. 189. 363.] Τερατολογία,
 ἡ, Narratio s. Oratio de monstribus instituta, etiam
 Narratio et Oratio prodigiosa, τερατεία, παραδόξα-
 γία, [“ἡ ψευδολογία, Etym. M. 752, 24.” Schw.
 Mss.] Athen. [“221. f. et 222. a. e Platonis Phæ-
 dro.” Schw. Mss.] Ἐπιβρεῖ δὲ ὄχλος μοι τοιούτων
 Γοργόνων καὶ Πηγᾶσων καὶ ἄλλων ἄμηνανων πλήθει
 τε καὶ ἀτοπία τερατολογιῶν τινῶν φύσεως. [“Corri-
 gendum e Plat. τερατολόγων τινῶν φύσεων. Vide
 Schw. Animadv. in Athen. T. 5. p. 605. et quem
 is laudat, Ruhnk. ad Timæi Lex. 253.” Schw. Mss.
 Lucian. 3, 586.] Τερατολογίας, ὁ, i. q. τερατολόγος.
 Suidæ quoque τερατολογίαι sunt οἱ θαυμαστά καὶ
 παράδοξα μυθεύοντες. [“Stephano, Græcum vocab.
 statuente ὁ Τερατολόγος, fraudi fuisse defectum ap.
 Suidam docuit Ruhnk.” Schw. Mss. * Τερατοποιός,
 B Gl. Monstrificus; ita vocatur Deus, 2 Macc. 15, 21.
 3 Macc. 6, 32. “Planud. Ovid. Met. 14, 47.” Boiss.
 Mss. * Τερατοποιέω, Prodigia facio, Cyrill. Alex. in
 Jo. 5. p. 203. * “Τερατοποιία, Apoll. Dysc. 46.
 Τεῖχ.” Schæf. Mss.] Τερατοσκοπός, Qui protenta
 inspicit et ea interpretatur, Qui ex ostentorum in-
 spectione futura prædicit, Portentorum interpres,
 Cic., olim Prodigiator. [Aruspex, Plut. 10, 118. Lo-
 beck. Phryn. 673. “Ad Diod. S. 2, 236.” Schæf.
 Mss.] Τερατοσκοπία, ἡ, Divinatio e portentorum in-
 spectione, Scientia quæ e monstorum inspectione
 futura auguratur, Scientia interpretandi portenta.
 Prius illud ap. Hes. et Suid. legitur, et exp. μάντις,
 σημειωτικός: posterius ap. J. Poll. Rursum ap. Hes.
 LEGITUR Τερατοσκοπία, ὀνειροκρίται. [Τερατοσκοπός, Æsch.
 Ag. 986. 1449. Ch. 549. Eum. 62. Eur. Bacch.
 248. “Lobeck. Aj. p. 351.” Schæf. Mss. “Const.
 Manass. Chron. p. 35.” Boiss. Mss. “Ad Hesych.
 2, 1365. n. 19.” Dahler. Mss. Τερατοσκοπός, Τερα-
 σκοπός, Lobeck. l. c.] Τερατοτόκος, ἡ, Quæ monstra
 C parit, Monstrum s. Prodigiosum partum edens, ἡ
 τέρας τέκονσα. Τερατοτοκέω, Monstrum pario, Por-
 tentosum fœtum edo, Monstrifica pario, Gaza. Τε-
 ρατοτοκία, ἡ, Monstrosus partus, Partus quo mon-
 strosus fœtus editur. Aliis Monstrifica partio; nam
 de ipsa actione dicitur. At in VV. LL. perperam
 SCRIPTUM Τερατοκέω ET Τερατοκία.

Τερατοουργός, Monstrificus, ut dicuntur Artes mon-
 strificæ et Gemmæ monstrificæ, i. e. Quæ monstro-
 sos et inusitados insolentesque effectus edunt. Et
 τερατοουργός de Homine monstrifico, i. e. Qui mon-
 stroso quædam efficit et nusquam visa, veluti præ-
 stigiatores. [“Diod. S. 2, 526.” Schæf. Mss.] Τε-
 ρατοουργέω, Monstrosa et prodigiosa efficio, Monstra
 et portenta edo, τερατώδη ἐργάζομαι: veluti cum e
 virga anguis fit, e culmo trabs, et huiusmodi alia.
 [Cyrill. Alex. in Esai. 42. p. 538.] Τερατοῦργημα,
 τὸ, Ejusmodi monstrum effectum, opus prodigio-
 sum, etiam Fâcinus portentosum et monstrificum,
 [Theophyl. 3. p. 83. “Eumath. 10. p. 500.”
 D Schleusn. Mss. “Suid. 1, 600.” Wakef. Mss.] Τερα-
 τοουργία, ἡ, Effectus ejusmodi prodigiosi operis, et
 Ipsa actio edendi opus aliquod monstrum. Sæpe
 et pro τερατοῦργημα accipitur: veluti cum Theodor.
 in H. E. τερατοῦργιαν et θαυματοῦργιαν vocat Miri-
 fica et monstrifica opera, teste Bud. qui e Luciano
 (2, 757.) τερατοῦργια affert pro Præstigia. [Plut. 6,
 59.] Τερατωπός, ὁ, ἡ, Monstrosus aspectu, Prodigio-
 sus, Portentosus, Hom. Hymno. in Pana conscripto
 [36., ubi al. * Τερατεινός. “Ruhnk. Ep. Cr. 76.”
 Schæf. Mss.]

Τερατώδης, Portentosus, Monstrosus, Prodigiosus,
 Monstrificus, Pro ostento s. prodigio habendus,
 Philo V. M. 1. Περαιούσθαι δὲ μελλόντων, σημείων
 ἐπὶ γίνεσθαι τερατωδέστατον, Prodigiosissimum signum,
 ostentum, Aristot. de Poet. Oἱ δὲ μὴ τὸ φοβερὸν διὰ
 τῆς ὕψους, ἀλλὰ τὸ τερατωδες μόνον παρασκευάζοντες,
 οὐδὲν τραγωδίᾳ κοινωνοῦσι. [Lucian. 2, 355. 595.
 Plut. 10, 783. Aristoph. N. 364. “Schol. Aristoph.
 Il. 177.” Schæf. Mss.] Τερατωδὴς, Portentose,

Monstrose, Prœdigiöse, Prodigiſaliter, Horat. Monſtrificæ, Plin. [Diod. S. p. 16. * Τερατωδία, Jo. Chrys. Hom. T. 7. p. 204. (402.) Append. ad Bast. Ep. Cr. 6. * Τερατωδεύω, unde] Τερατώδευμα, τὸ, Opus monstrosum, Monstrum, i. q. τέρας et τερατούργημα s. τερατουργία.

Τερατικός, i. q. τερατώδης. UNDE Τερατικῶς, i. q. τερατώδως, ap. Plut. c. Coloten.

Τεράτειος, ὁ, ἡ, i. q. τερατικός et τερατώδης.

[* Τερατίας, Portentosus, Phot. ap. Wolf. Aneed. Gr. 1, 111." Kall. Mss. "Diod. S. 2, 526. 529." Schæf. Mss. Phot. Τεραταί· ψευδολογία· οἱ θαυμαστά καὶ παράδοξα μυθεύοντες.]

[* Τεράστειος, s.] Τεράστιος, Prodigiousus, Prodigiſalis, Portentosus, Monstrosus, Monstrificus, Ælian. ap. Suid. Τὰ γενόμενα βρέφη κράσει θηρίων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἐδόκει. Sic Philo V. M. 1. Τεράστιον δὲ φασι συμβῆναι κατ' ἐκείκον τὸν χρόνον μεγαλουργήματα τῆς φύσεως, Prodigiousum naturæ facinus. At τεράστιοι θεοὶ Hesychio sunt οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι: ut et Τεράστιος Ζεὺς dicitur Jupiter qui signis e cœlo hominibus portendit ac prædicat, s. monstrat et ostendit futura. Nisi malis, Jupiter qui prodigiosa avertit. Nec enim solum τέρατα φαίνει s. προφαίνει οὐρανόθεν, sed etiam ἀποτρέπει. Neutro gen. τὸ τεράστιον dicitur pro τέρας, Portentum, Prœdigiū, Ostentum, Monstrum, Res monstrosa et prodigiosa: ut Hes. quoque et Suidæ τεράστια sunt σημεῖα, θαύματα. Ac certe e Chrys. Or. de Babyla Martyre affertur τεράστια pro Miracula, quæ in N. T. vocantur θαύματα et σημεῖα. Ubi cum τεράστια subauditur ἔργα, Portentosa et monstrosa facinora, τερατουργήματα. Quo sensu legitur et in Comm. de Joanne, Ὁ δὲ Δομετιανὸς ἐκπλήξει ἐλήφθη· ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις τεραστοῖς, Ob prodigiosa et miraculosa opera quæ edebat. [Lucian. 1, 207. 406. 495. 2, 224. "Ad Thom. M. 117. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxiii. Lennep. ad Phal. 54." Schæf. Mss. "Joseph. 435, 32." Wakef. Mss. Symm. Num. 13, 34. Ps. 39, 6. 76, 12. 118, 18. * Τεραστείως, Eust. Od. A. p. 26. * Τεραστίως, Mirabiliter, Clem. Alex. 629. Orig. c. Cels. 137. 381." Kall. Mss. "Eust. 131, 45." Seager. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. xi. * Τεραστικός, unde * Τεραστικῶς, Nicet. Eugen. 8, 259." Boiss. Mss.]

Τερατεύω, s. potius Τερατεύομαι, i. q. τερατολογῶ, Portenta s. Monstra loquor, Loquor portentosa, Monstrifica fingo et vana. Bud. τερατεύομαι exp. Vaniloquenter dico, μεγαληγορῶ καὶ σεμνύνομαι: item Monstrifice mentior et calumnior: afferens ex Æschine (41.) Οὐθ' οὗτος οὐδὲν ἀληθὲς εἶπεν, ἀλλὰ ψεύδεται, καὶ κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται. Qui p. 72 (=76.) dixit, Ἐπειδὴ δ' ἐτελεύτησε Φίλιππος, Ἀλέξανδρος δ' εἰς τὴν ἀρχὴν κατέστη, πάλιν αὐτὸς τερατεύόμενος, ἱερὰ μὲν ἰδρύσατο Πανσανίου, εἰς αἰτίαν δὲ εὐαγγελίων καὶ θυσίας τὴν βουλήν κατέστησε, Nescio quæ prodigiosa confingens. Item et Suid. τερατεύόμενος exp. μηδὲν ἀληθὲς μηδ' ὑγιὲς λέγων: afferens e quodam Anonymo, Τερατεύόμενοι καὶ κομπάζοντες ὡς εἰς πολλὰ εἴη χρήσιμος ἡ τοῦ τόπου κατάληψις. Nec non et Hes. τερατεύόμενος affert pro: dolientόμενος, ψευδόμενος, exponens tamen etiam σημεῖον ποῖον: ut idem sit et cum τερατολογῶ, Prodigiousum facinus edo, Portentose facio, Monstri simile aliquid ago. [Aristoph. B. 834. Ipp. 627. Atben. 543. "Abresch. Lectt. Aristæn. 287. Thom. M. 841. Jacobs. Anth. 8, 186. Diod. S. 2, 527. Heyn. Hom. 8, 401." Schæf. Mss. * Τεράτευμα, Aristoph. A. 762. Dionys. H. 1. p. 88, 23.] Τερατεία, ἡ, i. q. τερατολογία, Prodigiousa narratio, s. Portenta verborum, Mendacia prodigiosa, Isocr. Panath. init. Οὐδὲ τῶν λόγων τοὺς μυθώδεις, καὶ τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. Utitur et Aristoph. N. (318.), ap. quem Socrates dicit, οὐράναι νεφέλαι αἶ — νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν Καὶ τερατείαν καὶ περιλεξίν, Portenta verborum, seu, ut Schol. exp., ψευδολογίαν. Sic vero et Suidæ τερατεία est ψευδολογία, παραδόξολογία, et Hes. τερατεία sunt ψευδολογία. ["Diog. L. Menedemo 235. HSt." Seager. Mss. "Ad Mær. 364. ad Timæi Lex. 252. 253. Toup. Opusc. 1, 531. Bergler. Alciph. 409.

Thom. M. 840." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 149. ubi olim * Τεραστεία. * Τερατία, Photio ψευδολογία.] Et COMP. Ἐπιτερατεύομαι AC Προστερατεύομαι, Prodigiöse affingo et affabulor, Paus. Arcad. Ὅποσοι δὲ μυθολογήμασι ἀκούοντες ἤδονται, πεφύκασι καὶ αὐτοὶ ἐπιτερατεύεσθαι, Aliquid prodigiorum affingere. Idem προστερατεύομαι accepit Themist. p. 32., Bud. ["Phryn. Ecl. 101." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 189." Wakef. Mss. * Προσεπιτερατεύω, Clem. Alex. Cohort. p. 16=12. * Συντερατεύομαι, Eust. in Dionys. P. 98.]

[* Τερατώ, Timon Diogenis 4, 42. Ἦντε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατοῦντο.]

* Τερθρεύς, ἑως, ὁ, Præstigiator, Incantator, Impostor: [dictum quasi τερατεὺς, Etym. M. Cf. Θράσσω pro τάρασσω.] * Τερθρεύω, s. Τερθρεύομαι, Præstigiis illudo, Incanto, Imposturis utor. E Plut. autem (6, 155.) affertur τερθρεύομενοι pro Argutantes, Argutiosis contententes. At Bud. τερθρεύεσθαι ap. Plut. περὶ τοῦ Ἀκούειν exp. Inauter sese jactare in oratione. [Aristot. Topie. 8, 1. Demosth. 1405. Τερθρεύειν, Hesychid. τηρεῖν, σκοπεῖν, λιπαρεῖν. Τερθρεύονται ἀπατώνται.] Hinc * Τερθρεία et Τερθρενμα, Præstigiæ, Incantatio, Incantamentum. Dicitur et de iis qui argutantur in verbis, et nimium curiosa subtilitate utuntur. Additurque frequenter gen. λόγων, Diog. L., Διαλεκτικοὶ δὲ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται. Orus dicit signifi. λεπτολογία, καὶ ἄκαιρον φλυαρίαν, VV. LL. Vide Hes. et Suidam, nec non Eust. [Τερθρενμα, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 291. Τερθρεύμασι, Hesychio φλυαρία. Ad Timæi Lex. 252. Τερθρεία, ibid. Mær. 364. et n., Herodian. Philet. 443. et n., Plut. Mor. 1, 161. Bergler. Alciph. 409. Thom. M. 840. T. H. ad Plutum p. 405. Brunck. Aristoph. 2, 78. (N. 318.) Schæf. Mss. Plut. 6, 154. Πολλὴν τ. καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. Clem. Alex. Str. 1. p. 328. Τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρεῖται. "Andr. Cr. 198." Kall. Mss. Τερθρεία, Hesychio λογομαχία, ἀπάτη, φλυαρία, φληναφία. "Vesania, Theod. Hist. Eccl. 5, 8." Mendham. Mss. "Τερθρεία, vox Demetrii Eloc. §. 27., qua Nimium studium alicujus rei significat, Ἐκλύει τὴν δεινότητα ἢ περὶ αὐτὰ, sc. κῶλα ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τερθρεία καὶ φροντίς, Plane dissolvit vim orationis illa nimia ornandi verbis cupiditas. Suid. τερθρεία, λεπτολογία, Subtilis de rebus levibus disputatio. Sext. Empir. Antirrh. 2. p. 291. τερθρείαν ῥητορικὴν vocat Fucum quendam et lenocinium, quod Rhetorice faciat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Schn. Lex. * Τερθρεία, i. q. τερθρεία, Theodore. Therap. 59. "Nugæ canoræ, Clem. Alex. 280. 295." Kall. Mss. "Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.]

Τεράζω, i. q. τερατεύω s. τερατεύομαι: Hes. τεράζει, τερατεύει. [Æsch. Ag. 128. "Ad Mær. 71." Schæf. Mss. Plato Photii. Conf. c. περάζω, Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 235.]

[* Τείρος, τὸ, plur. τείρεα, τὰ, Astra, Il. Σ. 485. Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφανώται, Schol. τὰ ἀστρα· παρὰ τὸ τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι. "Heyn. Hom. 7, 253. Jacobs. Anth. 12, 307. Wessel. Probab. 280. 337. Heringa Obs. 136. ad Callim. 1. p. 180." Schæf. Mss. * Πολυτεῖρος, Stellatus, Arat. Ph. 604. * Πολύτερος, Orph. H. 9, 6.]

* ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ἡ, Terebinthus arbor, ap. Theophr. H. Pl. 3, [15. Vide Schn. Ind. Theophr., qui τέρμινθος ubique dedit. "Ad Diod. S. 1, 161. Jacobs. Anth. 8, 322. Τερέβινθος, * Τερέμινθος, Τέρμινθος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 156." Schæf. Mss. Plin. 13, 6. Niclas. ad Geop. 10. p. 751. Schn. Lex.] * Τερεβινθίνος οἶνος, Terebinthinum vinum, i. e. E baccis terebinthi confectum, Diosc. 5, (39.): * ἔλαιον, Terebinthinum oleum, quod e terebinthi fructu fit. Τερεβινθίνην autem dicitur Terebinthina resina, ab Eod. ["* Τερεβινθώδης, Antiphr. 28." Schæf. Mss.] * Τερεβινθίζω, Similis sum resinæ terebinthinæ: τερεβινθίζων λίθος, Lapis terebinthinæ resinæ colorem referens, Diosc. [299.

388. 435. Parab. 117.] "Fertur autem esse Genus A 'Jaspidis."

"Τέρμινθος, Arbor eadem quæ τερέβινθος, Terebinthus, annotant VV. LL. e Theophr. et Diosc." ["Athen. 67." Schw. Mss.] "J. Poll. autem τερμίνθον καρπὸν ait a quibusdam τερέβινθον dici." ["Apud Athen. 649. Fructus terminthi arboris Pistacia vocantur, ubi vide Animadv." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 343. Benth. Opusc. p. 10. Jacobs. Anth. 7, 192." Schæf. Mss. Aret. 79. Diosc. Parab. 2, p. 117. Ed. Saracen., Schn. Ind. Theophr. Schleusn. Lex. V. T.] "Τερμίνθινος: unde τερμινθίνη ῥητίνη, s. τερμινθίνος, ut supra τερεβινθίνος, Resina terebinthina," [Theophr. H. Pl. 9, 2, 2.] "Τερμινθὶς Nicandro, 'A." [299. * Τερμινθεὺς, Epith. Apollinias, Lycophr. 1207.]

"Τέρμινθος est etiam aliud φυτόν Hesychio, quem "vide." [Phot. ἐμφερὲς λινὸν φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεσθαι φασιν Ἀθηναῖς ὀρμῖας χρεῖώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξίφάρμακον. Vide Salmas. ad Solin. 911.]

"Τέρμινθος, Phymatis species, inquit Oribasius, supra quod pustula nigra eminet, qua rupta inferne similis desquamato apparet: eo autem dissecto pus invenitur. Diosc. Alexandrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, e nigro viridem, terebinthi fructui similem. Gal. autem Comm. 4 in 6 τῶν Ἐπιδ. literis mandavit, terminthorum nomen Nigras quasdam pustulas in cruribus maxime orientes significare, a figuræ, coloris, magnitudinisque similitudine, quam cum terminthorum fructu habent, derivatum. Gorr."

"Τρίμιθος, i. q. τερέβινθος, ut vult Schol. Nicandr. "Θ. (844.) καὶ τριμίθιο νέον πολυειδέα καρπὸν." [Schn. dedit * τρέμιθος, quod dicit esse pro τέρμιθος, τέρμινθος, τερέβινθος.]

ΤΕΡΜΑ, τὸ, Terminus, Meta, Finis. II. Ψ. (358.) σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ, Notavit terminum et metam, nimirum curriculi equestris: (333.) Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς, Terminum statuit. Quod τέρμα ibid. νύσαν dicit, i. e. καμπήρας, quoniam cum eo perventum cursu est, reflectunt pedem: (323.) Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, Semper spectans terminum et metam, cum prope ad eam accessit, reflectit equos, sc. is qui in stadio equos agitare novit: (309.) Οἶσθα γὰρ εὐ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσμεν. Aliquanto post, 465. οὐδὲ δυνάσθη Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίσσας. Similiter a Suida et Hes. τέρμα exp. καμπήρ, quamvis aliquid inter τέρμα et καμπήρ esse discriminis videatur: ita scribente J. Poll. 3, c. 30. Περὶ δὲ ὁ κάμπουσι, νύσσα καὶ καμπήρ ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ ἐνιοὶ δὲ καὶ βαλβίς. Nec non a Luciano accipitur pro Meta curriculi, ut ὁσπληγὲς pro Ca. ceribus, Bud. Hinc sumta metaph. dicitur τέρμα νίκης et τέχνης: ut Archestr. ap. Athen. (302.) πολὺ πάντων Ἐνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι, (sc. pisces) ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης: proprie enim τέρμα νίκης ἔχειν dicitur Qui victoria metam attigit, s. Assecutus est metam qua victoria terminata est. Et Parrhas. ap. Eund. (543.) in quodam Epigr. in se conscripto, φημί γὰρ ἤδη Τέχνης εὐρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης: ut et Plin. 35, 10. Parrhasius primus symmetriani picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris, confessione artificum, in lineis extremis palmam adeptus. Præterea τέρμα Hes. exp. ἔσχατον, τέλος ζωῆς, σημεῖον, Extremum, vitæ finis, signum: cujus σημείου nomine forsan accepit Scopum et metam, vel etiam Limitem; nam scopi et limites, etiam ipsi vocantur σημεῖα. Suidæ autem est τέλος, ὅρος, qui affert τέρμασιν ὥρας e quodam, quem non nominat, pro κατὰ τὴν νεότητα. At in monte τέρμα dicitur Pes montis, Ima pars, τὸ ἔσχατον, Suid. Εἰς τρία, inquit, διήρηται τὸ ὅρος, εἰς ἀκρόρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα καὶ ἀκρόρεια μὲν, ἐστὶν ἡ κορυφή· ὑπώρεια δὲ, τὰ πλεονά του ὅρου· τέρμα δὲ, τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. Sed et pro Pedis planta accipi ajunt. || Ponitur adverbialiter etiam pro Ad extremum, Tandem, Phocyl. (130.)

Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύης. ["Gesner. Ind. in Orph., ad Mœr. 104. ad Charit. 216. (701. 720.) Wakef. S. Cr. 1, 164. Alc. 807. Eum. 749. Brunck. El. 686. 726. Musgr. Or. 1203. Abresch. Æsch. 2, 163. Jacobs. Anth. 6, 277. 7. 370. 12, 322. Rufinus 37. Heyn. Hom. 8, 274. T. τέχνης, Jacobs. Anth. 12, 150. Epigr. adesp. 515. T. τελείν, 752." Schæf. Mss. "T. καὶ πέρας, Plut. 9, 717." Wakef. Mss. Eur. Suppl. 617. Πάντων τέρματ' ἔχοντες αὐτοὶ, sc. οἱ θεοὶ: Or. 1343. ἡμῖν τέρμ' ἔχων σωτηρίας. Vide Buttm. Lexil. 113. "Τέρματα, Finis, 3, 21. Herod. 7, 54. Ἐπὶ τέρμασι τοῖσι ἐκείνης (Εὐρώπης.) Cf. J. Poll. 3, 147." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Τερματοῦχος, Hes. v. * Βαλβιδούχος.]

"Ἀμφίτερον, Hes. exp. ἀποτετερματισμένον: affers itidem Ἀμφιτέρως, pro * ἀποτετερματισμένως, e Soph. Amphitryone."

Τερματίζω, Termino, Finio, Ad exitum et finem perduco: Hes. τερματίζει, τελειοί, ὀρίζει. Suid. et pass. τερματίζεται exp. τελειοί. ["Inscr. in Mus. Cr. Cant. 2, 226." Boiss. Mss. Strabo 9, 2. T. 3. p. 546. Sext. c. Ph. 651. * Τερματιστός, UNDE Ἀτερμάτιστος, ὁ, ἡ, Interminatus, Infinitus, ἀόριστος, Diod. S. (19, 1.) Ἐπιθυμίας ἔχουσιν ἀτερματιστούς, Cupiditates immensas et interminatas: ubi metaph. est. Proprie autem Cic. Immensa et interminata in omnes partes magnitudo regionum. || Ab Hes. exp. ἀβέβαιος, * ἀθεμελίωτος, Instabilis, Inconstans, Fundamento carens, Non fundatus. Itidemque a Suida, ap. quem tamen non ἀτερμάτιστος habetur, sed ἀτερμάτιος, mendose. Atque ita τέρμα i. foret q. ἔρμα, et ἀτερμάτιστος i. q. ἀνερμάτιστος. [Ἀτερμάτιστος et ἀνερμάτιστος conf., Philo 2. p. 175.] Ἀποτερματίζω, Determino, Definio, Extermino, Excludo: quomodo ἀποτερματίζεσθαι πόρρω ap. Greg. Naz. putatur significare ὀρίζεσθαι. ["Geograph. Gronov. 222. Heyn. Hom. 7, 271. 8, 651." Schæf. Mss. Agathemerus 2, 4. "Schol. Pind. O. 9, 40. Schol. Eur. Hipp. 752. Hes. v. Τερμιόεσσα." Wakef. Mss. "Theophyl. Hist. p. 190. Schol. Eur. Med. 790. Eust. 1948, 47." Lobeck. Phryn. 670.] Ἀποτερματισμός, ὁ, Definitio, Determinatio, Descriptio, Procl. de Sphæra, (27.) Αἰσθητὸς μὲν οὖν ἐστὶν ὀρίζων ὁ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ὀψεως περιγραφόμενος, κατὰ τὸν ἀποτερματισμὸν τῆς ὁράσεως. [* Συναποτερματίζω, Schol. Od. T. 242.] Affertur ET Ἀποτερμίζω, pro Definio s. Finio. Quod a τέρμις potius derivatum esset. [Ἀποτερμίζω, * Ἀποτερμάζω, Lobeck. Phryn. 670. * Τερμάζω, Tab. Heracl. Koen. ad Greg. Cor. 328.]

["* Τερμάτω, Const. Manass. Chron. p. 99. Meurs." Schæf. Mss. "Eust. ad Dionys. P. 163. (* Ἀποτερματόω, unde) * Ἀποτερμάτωσις, Etym. M. 490, 27." Wakef. Mss.]

["* Τερμάτιον, Victoria, interprete Suida v. Τηνέλλα." Schleusn. Mss.]

["* Τερμαίνω, e quo * Τερμαντός, unde * Ἀτέρμαντος, Apollin. Ps. 11, 20." Kall. Mss.]

Τέρμις, i. q. τέρμα, Terminus, Finis, Extremum; πους, Hes. Pes: ea enim corporis pars extrema et ima est. ["Heyn. Hom. 7, 270." Schæf. Mss.] UNDE Τερμιόεις, Ad imam usque corporis partem demissus, Ad pedes usque dependens, Talaris, ποδήρης. Hesiod. Ἔργ. (2, 154.) de tempore hyberno, Καὶ τότε ἐσασθαι ἔρμα χροὸς, ὥς σε κελεύω, Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, Talarem indue tunicam, Od. T. (241.) καὶ δίπλακα δῶκα Καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, Il. Π. (803.) αὐτὰρ ἀπ' ὤμων Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα, quam τερμιόεσσαν ἀσπίδα vocant etiam ἀνδρομήκη, quoniam viri altitudinem æquet, ita ut non solum superiores corporis partes tegat, sed et inferiores, ad pedes usque descendens. Hes. τερμιόεντα exp. ποδῆρη καὶ εὐμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον. Idem τερμιόεν affert pro ἄρμοστών, τέλειον, Conveniens s. Quadrans, Perfectum. Apud Suid. legitur τερμιόεσσα ἡμέρα, καὶ μεγάλη: pro quibus vet. et Ms. Cod. habet, Τερμιόεσσα, μακρὰ καὶ μεγάλη. Alioqui τερμιόεσσα ἡμέρα posset dici de extremo et ultimo die vitæ, ut τερμία

ἡμέρα : et hæc a *τέρμης*, quod signif. *τέρμα*, *πέρας*, *τέλος*, *ἔσχατον*. [“Voss Myth. Br. 1, 125. ad Od. T. 242. Heyn. Hom. 7, 270.” Schæf. Mss.] *Τέρμιος*, i. q. *τερμύεις*, quatenus pro Extremo et ultimo ponitur : ut et Hes. *τέρμιοι* affert pro *ὑστατοί* : sic enim pro *ὑστατοί* reponendum est. Sic ap. Suid. *Τέρμια ἡμέρα*, ἐφ’ ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου εὐρῆσθαι, Extremus vitæ dies. Quod ap. Soph. legitur in Aut. (1331.) p. 267. Φανήτω μόρων Ὁ κάλλιστ’ ἐμῶν Ἑμοὶ *τερμίαν* ἄγων ἡμέραν, Schol. (89.) τῆς τελευταίας παρασκευαστικῆν, CEd. C. p. 273. Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ, Ἐλθόντι χώραν *τερμίαν*, Schol. εἰμαρμένην, ἐφ’ ἧς ἐμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν : forsan eliciens eam exp. ex ipsius Poëtæ versu paulo post sequente, Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον, ubi verbo κάμπτειν allusit ad *τέρμα* stadii ; nam cum cursu ad ipsum pervenerant, *ἐκαμπτον* s. *ἑστρεφον* : unde et *καμπτήρ* vocabatur. Hes. vero *τέρμιον* exp. non solum *ἔσχατον*, sed etiam *ἀρμόζον*, *πρέπον*, ut *τερμύειν* supra. [“Heyn. Hom. 7, 270.” Schæf. Mss.] Porro a *Τέρμης*, *Terminus*, *Finis*, *Limes*, est ETIAM *Τερμύεις*, *Terminalis* : ut *Τερμύεις* dicitur ὁ Ζεὺς, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴν καὶ *τέρμα* εἶναι, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatur. Idem et Ὀρίος dicitur, quod vide. [“Heyn. Hom. 7, 270.” Schæf. Mss.] Et *οὐμρ*. Ἐπιτέρμιος, Qui terminis s. limitibus præest, ὁ ἐπὶ *τέρμασι* : ut Ἐπιτέρμιος Ἑρμῆς ap. Hes. Mercurius limitaneus, Limitum præses. Idem Hes. *ἐπιτέρμιον* videtur accipere pro *Ultimum*, *Extremum*.

Τέρμων, *onus*, ὅ, i. q. *τέρμα* et *τέρμης*, *Terminus*, *Limes*, *Finis*, *Extremum* : ut Hes. quoque *τέρμονες* sunt *τέρματα*, *ὅρια*, *τέλη*, *φραγμοί* : nam in finibus agrorum plerumque *φραγμοί* solent duci. Eur. Hipp. (3.) Ὅσοι τε πόνοι *τερμόνων* ῥ’ Ἀτλαντικῶν Ναιούσιν εἴσω. || *Terminus*, i. e. *Custos finium deus*, Ovid. Fastis, *Termine*, sive lapis sive es defossus in agris *Stipes*, ab antiquis tu quoque nomen habes : Tibull. Nam veneror seu *stipes* habet desertus in agris, Seu vetus in trivio florida sarta lapis. Ubi etiam nota, *terminum* factum fuisse non solum e lapide, sed etiam e stipite. [Æsch. Suppl. 637. “Valck. Phœn. p. 457. Hipp. p. 276. Musgr. Phœn. p. 224. Hel. 1487. Wakef. S. Cr. 1, 164. Alc. 167. Porson. Phœn. 1371.” Schæf. Mss.] *Τερμόνιος*, i. q. *τέρμιος* et *τερμύεις*, i. e. *Extremus*, *Ultimus*, *ἔσχατος*, Æsch. Pr. (117.) Ἴκετο *τερμόνιον* ἐπὶ πάγον, i. e. *τελευταῖον μέρος τῆς γῆς*, Schol. [“*Τερμόνιον*, **Τερμόριον*, Jacobs. Anth. 8, 222.” Schæf. Mss.]

Ἀγχιτέρμων, *Metæ proximus*, Qui est *metæ* propinquus, *Conterminus*, *Finitimus*, i. q. *πρόσφορος* et *σύνφορος*, sed magis *dithyrambicum*, J. Poll. (6, 113.) Seu, Cujus termini et fines vicini sunt et conjuncti nostris limitibus. [Lycophr. 1129. “Jacobs. Anim. 139. Brunck. Soph. 3, 389.” Schæf. Mss. * “Ἀγχιτερμονέω, *Finitimus*, *Vicinus* existo, *Const. Manass. Chron. p. 229. Georg. Acropol. Hist. §. 35.” Kall. Mss.] Ἀτέρμων, *Interminatus*, *Infinitus*, *Fine carens*, Qui nullo fine clauditur, i. q. *ἀτερμάτιστος* : αἰὼν, ap. Aristoph. *Ævum sempiternum*, et cujus nullus est finis. [Æsch. Eum. 637. “Eur. Hec. 916. ubi vertunt *Rotundus* : vide ibi Musgr. (926.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. ad Diad. S. 2, 317.” Schæf. Mss. * *Βαθυτέρμων*, Opp. K. 2, 87. * *Κακοτέρμων*, *Graviter affligens*, forte a *τείρω*, Poëta Vet. de Herb. 94. *ψυχμός*. * “*Κλυτοτέρμων*, *Luclytus per limitem* s. *terminum suum*, *Manetho 4, 28.* ubi de hora adhibetur.” Schleusn. Mss.] Ὁμοτέρμων, *Conterminus*, *ὁμορος*, *πλησιόχωρος*, *Finitimus*, *Vicinus*, *Νοῦν*. [Jo. 87.] ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμον, *Vicini deserto*, Quorum fines cum deserto coeunt. Legitur et ap. Plat. de LL. [“Timæi Lex. 193. et n., Dionys. H. 4, 2162.” Schæf. Mss. * *Περιτέρμων*, Orph. Hymn. 82, 3. Anal. 2, 114.] *Συντέρμων*, idem : στήλαι, Epigr. *Conterminæ columnæ*. Eodemque modo Suidæ *συντέρμων* est *πλησιόχωρος*. Hesychio autem *συντελέστης*. [“Pier-son. Veris. 123.” Schæf. Mss. * *Συντερμονέω*, *Conterminus sum*, Polyb. 1, 6, 4. 2, 21, 9. 4, 30, 3.]*

A *ΤΕΡΠΩ*, ψω, Delecto, Oblecto, Delectationem affero, Exhilaro, vel etiam Mulceo, Demulceo. Il. T. (312.) *Τέρποντες πυκνῶς ἀκαχήμενοι οὐδέ τι θυμὸς* *Τέρπετο* : *Oblectantes* s. *Demulcentes* eum vehementer dolentem ; at ille *oblectationem* animo nullam capiebat. Aliquando additur ei dat. instrumentalis, Od. A. (107.) de prociis, Περσοῖσι *πρόνκοντες* θυράων θυμὸν *ἐτερπον*. Sic ap. Plut. (7, 312) *Dionysius tyrannus* *κιθαριῶδός τινος* : *εὐδοκίμων* ἀκούων, *ἐπηγγείλατο* δωρεάν αὐτῷ *τάλαντον*. Ἰσχυρὰ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐπὶ τοῦ ἀπαιτοῦτο Χθὲς, εἶπεν, *εὐφραίνόμενος* ὑπὸ σοῦ, παρ’ ὃν εἶδες χρόνον, *εὐφράνα* καὶ γὰρ σε ταῖς ἡμέραις. ὥστε τὸν μισθὸν τούτων, ὧν *ἐτερpes*, ἀπελάμβανες εὐθὺς ἀντιτερόμενος. Ibi enim *μισθὸν ὧν ἐτερpes* dixit pro *μισθὸν τούτων* οἷς *ἐτερpes*, more Attico : ubi etiam nota *εὐφραίνω* et *τέρπειν* synonymus usurpari. Interdum vero loco illius dat. instrumentalis ponitur partic. Od. Σ. (314.) Τῇδε παρ’ ἡλικατὰ *στροφᾶλίζετο*, *τέρπετο* δ’ αὐτὴν Ἥμεναι ἐν *μεγάρῳ*. || Pass. *Τέρπομαι*, Delector, Oblector, Oblectationem s. Delectationem capio. Interdum etiam *Delecto* s. *Oblecto* me, Exhilaro me. Od. M. (52.) Ὅφρα κε *τερπόμενοι* δ’ ἀκούσῃς *σειρήνοισιν*. Interdum additur accus. vel dat. rei quæ delectatur s. recreatur, veluti cum Hom. dicit *τέρπομαι* φρένα vel θυμὸν, et *τέρπομαι* φρενί, s. *τέρπομαι* θυμῷ, Od. A. 310. *τεταρπόμενοι* φίλον κῆρ, Il. T. (313.) οὐδέ τι *τέρπετο* θυμῷ. Ac præterea additur vel dat. instrumentalis rei qua quis delectatur aut recreatur ; vel partic. itidem materiam delectationis significans. Dat. instrumentalis, I. (186.) Τὸν δ’ εὖρον φρένα *τερπόμενον* φόρμιγγι *λιγυίῃ*, *Oblectantem* animum suum *cithara canora*, Od. Θ. (131.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτάρθησαν φρέν’ ἀέθλους. Et alibi, γόφ φρένα *τέρπετο*. Participium, itidem delectationis materiam significans, Il. A. (474.) ὁ δὲ φρένα *τέρπετ’* ἀκούων, *Animo* suo oblectabatur, dum hæc audiret. Rursum omisso illo accus. vel dat. ejus partis quæ oblectatur, construitur vel cum dat. istrumentali, vel cum partic. illius vicem gerente : aliquando cum dat. et partic. simul. Cum dat. istrumentali, Od. Σ. (443.) *τέρπεο* τοῖσδε *Οἶα* πάρεστι, Et oblecta te *lis* quæ adsunt s. *apposita* sunt. Cum dat. et partic. simul, Il. B. (774.) *Δίσκεισιν* *τέρποντο* καὶ *αἰγανέῃσιν* *ιέντες*, *Τύχοισι* θ’ : Sic Od. Ψ. (301.) *Τερπέσθην* *μῦθοισι* πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες Δ. (598.) *Αἰνῶς* γὰρ *μῦθοισιν* ἐπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων *Τέρπομαι*. Cum partic. solo vicem gerente dativi instrumentalis, A. (26.) Ἐνθ’ οὕτω *τέρπετο* δαιτὶ *παρήμενος*, Il. Ψ. (298.) Ἀλλ’ αὐτοῦ *τέρποιο* μένων, T. (19.) Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐτάρπετο *δαίδαλα* *λεῦσων*. Sic Od. Δ. (47.) et K. (181.) Αὐτὰρ ἐπεὶ *τάρπηται* ὄφθαλμοισι. Pro quo Il. Ω. (633.) Αὐτὰρ ἐπεὶ *τάρπησαν* ἐς ἀλλήλους ὀδῶντες. Interdum jungitur cum gen., et tunc signif. *Sator*, *Satio* me, Cum delectatione *satio* me, Ad hilaritatem usque *satio* me, *Recreo* me, Od. Ψ. (300.) Τὸ δ’ ἐπεὶ οὖν *φιλέμενος* ἐταρπήτην ἐρατεινῆς, Il. A. (779.) Αὐτὰρ ἐπεὶ *τάρπημεν* ἐδὴντος ἡδὲ ποτῆτος, Ω. (3.) τοὶ μὲν *δόρπον* μέδοντο Ὑπνου τε *γλυκεροῦ* *ταρπήμενα*. At (636.) et Od. Ψ. (255.) Ὅφρα καὶ ἦδη Ὑπνῷ ὑπὸ *γλυκερῇ* *ταρπόμεθα* *κοιμηθέντε*. “*Τεταρπόμενος*, *Oblectatus*, per “*reduplicationem*, a *Τέρπομαι*.” [“*Τέρπω*, Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. ad Il. Ψ. 10. Wakef. S. Cr. 2, 135. ad Herod. 212. ad Lucian. 1, 441. Valck. Callim. 251. Musgr. Ion. 541. 1396. Jacobs. Anim. 30. Anth. 7, 353. 10, 299. Villosion. ad Long. 245. Heyn. Hom. 8, 357. 582. Conf. c. *τρέπω*, Markl. Suppl. 183. Jacobs. Anth. 11, 81. 105. De constr., Brunck. ad Poët. Gnom. 287. ad Lucian. 1, 238. Manass. Alc. 290. Cum gen., Suet. 415. Bip. sec. *Τερπομένη σίτου*, Athen. 1. p. 38. Ὡς ἡδῶραι καὶ *τέρπομαι*, ad Phalar. 216. *Τέρπομαι* sensu pass., Thom. M. 853. *Τραπέομαι*, Heyn. Hom. 6, 590. *Τεταρπόμενος* cum gen., Satur, Wakef. Phil. 1091. * *Τετάρπω*, Heyn. Hom. 7, 600.” Schæf. Mss. “*Ταρπέομαι*, *Oblectemur*, *Apollon*. Soph. Lex. Hom. v. *Τραπέομαι*” Schleusn. Mss. Il. Ω. 513. Αὐτὰρ ἐπεὶ *ῥα* γόφῳ *τέρπετο* *διος Ἀχιλλεύς* : cf. Ψ. 10. 98. Vide Schol. Lex. *Τέρπω* et *τρέπω* conf., ad Greg. Cor. 425. 434.]

Τερπικέραυνος, Qui fulmine τέρπεται, i. e. Qui delectatur et gaudet fulmine. Vide Κέραυνος. [Add. ad Lobeck. Phryn. 713.]

[* “Τερψίθυμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 113, 18.” Schæf. Mss. “Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 10.” Elberling. Mss.] **Τερψίνοος**, Animum oblectans et exhilarans, Voluptuarius, [Nonn. D. 1, 416.” Wakef. Mss.] **Τερψίχορος**, Choreis gaudens, Choreis oblectans et exhilarans vel se vel alios, Apollinis epith. in Epigr. [“Jacobs. Anth. 10, 412.” Schæf. Mss. Videtur leg. ἀψίχορος ap. Dionys. H. 6, 1113.] **ΓΕΜ. Τερψιχόρη** Nomen est unius e novem Musis, quæ et ipsa nomen invenit a choreis quibus delectatur et gaudet. Cornutus sic appellatam ait διὰ τὸ τέρεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, Quod maxima vitæ pars ea delectetur et gaudeat. Vide et Plut. Symp. 9, 14. ubi de Musarum numero disserens, inter alia dicit, Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσιν ὥστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κήλησιν εἶναι τὸ δὲ, μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν: [Theol. Arithm. 58. Ast.]

Ἀτερπής, Minime oblectans et exhilarans, Injucundus, Insuavis. Thuc. (1, 22.) Ἀτερπὴς ἐς ἀκρόα-σιν, Aures non oblectans, Auditui insuavis, Herodian. 1, (1, 4.) Οὐκ ἀτερπὴ τὴν γνώσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἐσεσθαι προσδοκῆσας, Haud injucundam fore posteritati earum rerum notitiam. Et compar. ἀτερπέστερος, Insuavior, Injucundior. Hom. quoque utitur pro Delectationis et voluptatis experts, Injucundus, s. potius pro Molestus, Acerbus, Infestus, Tristis, Il. T. (354.) ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται, Od. A. (93.) ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον. [“Ad Lucian. 1, 200. Simonid. 7.” Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 31.] Affertur ET Ἀτερ-πος itidem pro Injucundus, Tristis, [“Heyn. Hom. 5, 252.” Schæf. Mss. * Ἀτερπία, i. q. ἀτερψία, Democritus Clementis p. 498=417., nisi leg. * Ἀτερπεία ab ἀτερπής. * Δυστερπής, Æsch. Ch. 275. * “Δυστερπῶς, Is. Porphy. in Allatii Exc. 301.” Boiss. Mss. * “Δυσταρπής, Heyn. Hom. 7, 370.” Schæf. Mss.] **Εὐτερπής**, opp. præcedenti ἀτερπής, et significans Aptus ad delectandum, Vi delectandi præditus, [Orph. Arg. 250. 1273. Pind. O. 6, 180.] AT **Εὐτέρπη**, Nomen est unius e novem Musis: de qua vide Plut. Symp. 9, 14. ubi inter alia dicit, Εὐτέρπη δ' ἂν τις δοίῃ τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ φύσιν ἀληθείας. [* **Νεοτερπής**, Opp. A. 3, 352. K. 2, 584. * **Παντερπής**, 3, 149. Lyricus Plutarchi 10, 545. * **Περιτερπής**, Eust. 2. p. 38. * **Πολυτερπής**, Anthol. 1. p. 138., 4. p. 498. * **Ορπεύς** ap. Stob. Ecl. 1, 1. p. 44. Heer.” Boiss. Mss. * **Φιλοτερπής**, Nonn. D. 40. p. 1038. * **Φρενοτερπής**, 26. p. 506. * “**Χριστοτερπής**, Jo. Damasc. Hymn. in Theog. (181.) p. 8. Ed. Par. 1570.” Boiss. Mss.]

Τέρψις, ἡ, Delectatio, Oblectatio, Oblectamentum, Voluptas, ap. Athen. (419.) τοῖς ὑπερβάλλουσι δὲ Τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ. Et ex Hesiodo (O. 917.) τέρψις αἰοδῆς pro Cantus voluptas. Ex Epigr. vero τέρψις σθέν, pro Voluptas de te capta. Utitur et Thuc. 2, (38.) p. 60. Ὡν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν, E quibus quæ percipitur delectatio et voluptas. Schol. vero exp. ἡ ζωγραφία. [“Ammon. 145. Valck. Hipp. p. 271. Jacobs. Anth. 6, 407. 11, 40. 94. Villosion. ad Long. 204. T. πάθον, Eur. Phœn. 203. Τέρψιν τέρεσθαι, Villosion. ad Long. 171.” Schæf. Mss.] Ἀτερψία, ἡ, opp. præcedenti τέρψις, Molestia, ut quidam interpr. Lucian. (1, 554.) Ἐμπεδον οὐδὲν, ἀλλὰ κως ἐς κικεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τὸ αὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γνώσις, ἀγνωσίη μέγα, μικρόν ἄνω, κάτω: [“ad 1, 697.” Schæf. Mss.]

Τερπωλή, i. q. τέρψις, Delectatio, Voluptas, sed Poëticum, Od. Σ. (37.) Οἷν τερπωλὴν θεὸς ἡγάγεν ἐς τὸδε δῶμα, [Plut. 6, 118. ad Greg. Cor. 569. “Ad Charit. 733.” Schæf. Mss. * “Τερπωλέομαι, Delector, Eust. Ism. 62.” Wakef. Mss.]

[* **Τερπών**, ὄνος, ἡ, i. q. τερπωλή, Etym. M.]

Τερπνός, i. q. εὐτερπής, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus. Athen. (40.) ex Eur. Bacchis, Οἶνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι, Plut. 5 Symp.

A. Οὐδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνόν, οὐδὲ χαρτὸν, οὐδ' αἰρετὸν ὄλως. Ubi nota copulari τερπνὰ et χαρτά: opponi autem τερπνὰ et λυπηρὰ ap. Isocr. ad Demon., ubi dicit ἐν μὲν τοῖς τερπνοῖς, et ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς. Item τὸ τερπνὸν dicitur pro ἡ τερπνότης, Jucunditas. [“Jacobs. Anth. 12, 290. Brunn. ad Theogn. 1032.” Schæf. Mss.] Unde **SUPERL. Τερπνίστατος**, Jucundissimus, Summam delectationem et voluptatem afferens: irregulariter pro τερπνότατος. Etym. [* “**Τερπνιστος**, Callim. 1. p. 531=296. Valck.” Schæf. Mss. * **Τερπνῶς**, J. Poll. 319.] “**Ἀτερπνός**, quasi “**ἀτέρυγος**, Insomnis, si non mentiuntur VV. LL.:” [et una cum illis Etym. M. et Gud., Ibycum et Ste-sichorum auctores affertentia. “Eur. Fr. Meleagr. ap. Stob. Tit. 120. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος Οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. In Cod. Stob. Par. legitur: “**Ἀτερπνον** τὸ φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γ. δι' ᾄδου σκ. κ. τ. λ. Hinc Valck. 140. legit ita, Ἠδύ γε τὸ φῶς μοι τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος “**Ἀτερπνον** οὐδεὶς εἴλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.” Seager. Mss. B * **Πάντερπνος**, Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 62. 200. 233.” Boiss. Mss. * “**Φιλοτέρπνης**, Lætitia vel Gaudii amans, Pseudo-Chrys. Serm. 42. T. 7. p. 360, 37. Πῶς ἡ φιλόγελως καὶ φιλοτερπνῆς, φιλόδακρυς ἐφάνη καὶ φιλοπενθής;” Seager. Mss.] **Τερπνότης**, ἡ, Jucunditas, [Hes. v. Τέρψις.]

Ἀντιτέρπω, Vicissim oblecto, Vicissim exhilaro, vide Τέρπω. [* “**Ἀποτέρπομαι**, Jo. Geom. H. 4, 25.” Kall. Mss. * “**Ἐκτέρπω**, verbum nullibi legere memini.” Matthæi ad Syntip. Fab. p. 4.] **Ἐπιτέρπω**, i. q. τέρπω, Delecto, Oblecto, Exhilaro. Et pass. **ἐπιτέρπομαι**, Delector, Oblector, Exhilaror. Aliquando construitur cum accus. rei quæ delectationem capit: ut in hoc hennistichio, ἐπιτέρπεο ἡτορ. Interdum cum dat., Hesiod. (O. 158.) κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργω. Nonnunquam cum partic. vicem gerente illius dat., vel cum infin., ut in Epigr. ἐπιτέρπομαι σέυειν: sicut Lat. Gestio. [Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 246. “Valck. Anim. ad Ammon. 82. ad Charit. 758.” Schæf. Mss.] UNDE **Ἐπιτερπής**, i. q. τερπνός s. εὐτερπής, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus: πολιταῖς εὐχῇ, Plut. Rom. Jucundum civibus votum: Symp. 9, 14. de Euterpe, Εἴπερ αὐτὴ τι περὶ τὰς ὁμιλίας ἐπιτερπὲς εἴληχε καὶ κεχαρισμένον. Cum vero de homine dicitur ἐπιτερπής, signif. ὁ ἐπιτερπόμενος, Deditus rebus ἐπιτερπέσι s. τερπναῖς, Qui sectatur res quæ delectationem et voluptatem afferant, veluti cum Plut. Alcib. (23.) dicit, Ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανός, ἐπιτερπής, ῥάθυμος. [Athen. 541.] Hinc ADV. **Ἐπιτερπῶς**, Jucunde, Suaviter, Ita ut delectationis et voluptati sit, Plut. Pericle, Ἐ. ψήλας, Qui suaviter cecit: Numa (13.) Κινοῦνται γὰρ ἔ., Moventur enim scite et festive, ita ut motus illius elegantia oblectet et voluptate afficiat spectatores. “**Προσεπιτέρπομαι**, Insuper oblector, Aristoph.” [B. 234. * “**Κατατέρπω**, Voluptate impleo, Method. 431.” Kall. Mss. “Greg. Naz. Or. 12. p. 204.” Boiss. Mss. * **Suid. v. Ναβουχοδονόσορ.**” Schleusn. Mss. LXX. Soph. 3, 15. * **Προστερπω**, poëtice Ποιτέρπω, Il. O. 401. * **Συντέρπω**, Schol. Aristoph. A. 227. * “**Ὑποτέρπομαι**, Timario in Notit. Mss. 9, 176.” Elberling. Mss.]

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, SIVE Τέτταρες, Attice, Quatuor. Et neutro GEN. Τέσσαρα, SIVE Τέτταρα, itidem Quatuor. Od. I. (385.) Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἂν κε καὶ ἡθελον αὐτὸς ἐλέσθαι, Τέσσαρες αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. Theophr. (H. Pl. 4, 2, 3.) de ficu Cypria, Πεπαίνει δὲ τέσσαρας καρποὺς, ὅσαι περ αὐτοῦ καὶ αἱ βλαστήσεις, Fructus quaternos fundit, toties et germinat, Plinio interpr. Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 13.) Ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, ὥπερ φάλαγξ, Quaterni: constant enim quidam συλλοχισμοὶ ἐκ τεσσάρων στίχων, unde τετράστιχοι φάλαγγες. Et ap. Musicos ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, Quaternaria consonantia, Quæ fit in collatione quaternarii numeri, ut Gell. 3, 10. interpr., quam fieri ex epitrito numero tradit Macrob. in Somn. Scip. 1, 6. et 2, 1. Vitruv. 5, 4. Conventus, quos natura hominis modulari potest, Græceque συμφωνία dicuntur, sunt sex, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, διὰ πασῶν, διὰ πασῶν cum διὰ τεσσά-

ρων, διὰ πασῶν cum διὰ πέντε, δις διὰ πασῶν. Ideoque et a numero nomina receperunt, quod cum vox constiterit in una sonorum finitione, ab eaque se flectens mutarit, et pervenerit in quartam terminationem, appellatur διὰ τεσσάρων: in quintam, διὰ πέντε: in octavam, διὰ πασῶν: in octavam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ τεσσάρων: in nonam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ πέντε: in quintamdecimam, δις διὰ πασῶν. Martian. Capella 9. c. de Symphonis, Symphonias, inquit, tres: quarum est prima, διὰ τεσσάρων, quæ Latine appellatur E quatuor, et recipit sonos quatuor, spatia tria, productiones duas et dimidiam. Ibid. dicit hanc symphoniam esse hemitoniorum quinque, quæ ad productiones plenas et integras mediatenus valent, dieseῶν decem: esse autem in epitriti ratione. “Διατεσσάρων nonnulli “conjunctim scribunt pro διὰ τ.” Τέτταρα s. τέτταρα ξύλα dicitur ἐπὶ τῆς θύρας, de janua: unde τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι dicebant ἐντὸς τῶν τεττάρων γενέσθαι, J. Poll. Sic ap. Lucian. Παράβῃναι τέτταρα. Solebant igitur e quatuor tabulis s. asseribus compingi fores. De quaternario autem numero vide Tzetz. in Vita Hesiodi. [“Τέτταρες, Thom. M. 845. Τέτταριν, Toup. ad Longin. 309. Valck. Callim. 172. Musgr. El. 497. Coray Theophr. 70. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Diod. S. 1, 588. Schol. Aristoph. Πλ. 173. Epigr. adesp. 739. Schneid. Anab. 64. Crus. ad Suet. 2, 167.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 408-9. Τέσσαρες, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. Τέτταρα, Quatuor mensuræ, Aristoph. Σφ. 440. * “Τεσσαρορπεῖς (sic,) Tzetz. Ch. 11, 346.” Elberling. Mss.]

Τεσσαρεσκαίδεκα, et inversa comp. forma δεκατέσσαρες, Quatuordecim: ut τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας ap. Thuc. (1, 117.) Quatuordecim dies, ap. quem divisim legitur etiam, ut et ap. Xen. (Ἑλλ. 1, 1.) Τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσί. Et ap. Epict. Τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, Quatuordecim annos: pro τέσσαρα καὶ δέκα, s. δεκατέσσαρα. [* Τεσσαρακαίδεκα, Xen. Mem. 2, 7, 2. Strabo 9. p. 605. Diog. L. 10, 15. p. 610. Lobeck. l. c.] Τεσσαρεσκαίδεκατος, Quartusdecimus, Decimusquartus. [“Ad Herod. 245.” Schæf. Mss. Dionys. H. 7, 12. p. 1338. Plut. Cat. 3. p. 46. Herodian. 6, 1. p. 207. Lobeck. l. c. * Τεσσαρεσκαίδεκατος, Hippocr. 41, 45. 48, 53. 53, 14. 491, 11. 568, 22. * Τεσσαρακαίδεκατος, Lobeck. l. c. * Τεσσαρακαίδεκατος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Attice dicitur Τετταρακαίδεκα: ut τετταρακαίδεκα ἔτη ap. Aristot. H. A. 6. Quatuordecim anni. Ubi nota dici et τετταρακαίδεκα, non τετταρεσκαίδεκα, quod ex Epict. affertur. [* Τεσσαρεσκαίδεκαῖται, * Τετραδίται, Suicer. Thes. Eccl. * Τεσσαρακαίδεκαῖται, Schn. Lex. Suppl. * “Τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβος, Auctor Argumenti Id. 29. Theocr.” Boiss. Mss.]

Τεσσαράκοντα, sive Τετταράκοντα. Quadraginta, [“Lucill. 87. Lucian. 1, 65.” Schæf. Mss.] Τεσσαράκονταετής, Quadraginta annos natus, Qui quadragesimum annum agit, Hesiod. Ἔργ. (2, 59.) τεσσαράκονταετής αἰζήος. Per contr. ΕΤΙΑΜ Τεσσαρακοντούτης, ET Τετταρακοντούτης, ut τριακοντούτης, J. Poll. et Lucian. Τεσσαρακονταετία, Quadraginta annorum spatium, Philo V. M. 3. Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, Per quadraginta annos, In quadragesimum annum, Turn. [* Τετταρακονταεννέα, J. Poll. 2, c. 4. * Τεσσαρακονταέπτα, LXX. Gen. 47, 28.] ET Τεσσαρακονταόκτω, Quadraginta octo, [LXX. 3 Esdr. 5, 27. sec. Alex. * Τεσσαρακονταπέντε, Jerem. 52, 30. Diod. S. 12. p. 317, 29. * Τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ, αἱ, * Τεσσαρακοντατρία, τὰ, Quadraginta tres vel tria, et * Τεσσαρακοντατέσσαρες, Quadraginta quatuor, Schn. Lex.] Τεσσαρακοντάπηχυς, Qui quadraginta cubitorum est, Athen. [* “Τεσσαρακονταστάδιος, Eust.” Wakef. Mss.] Τεσσαρακοντήρης ναὺς, Navis in qua sunt ordines remorum quadraginta, de qua vide Bayf. [Athen. 203. “Valck. Phæn. p. 615.” Schæf. Mss.] Τεσσαρακοντόργυις, Quadraginta ulnas implens, Herod. [2, 148. * Τεσσαρακονθήμερος, Hippocr. 42. 110. 255. 817. “Τεσσαρακονθήμερον, Anna C. 410. Tzetz. Ch. 11. tit. 366.” Elberling. Mss.] Τεσσαρακοστός, Quadragesimus. Sed ap. Thuc. 8, (101.) p. 295. Λαβύντες παρὰ τῶν Χίων τρεῖς τεσσαρακοστάς ἑκαστοί

A Χίος, existimatur reddendum, Singuli ternos et quadragenos numos Chios. Χίαι enim sunt ἀρχαῖα νομίσματα ἐπιχώρια, Schol. Et τεσσαρακοστή, sc. μύρα, aut μερὶς, Quadragesima pars, Schol. Aristoph. ἸΣΤΕΜ Τεσσαρακοσταῖος ἐξῆλθε, Aristot. Quadragesimo die exiit, Theophr. Τεσσαρακοσταῖον βλαστάνει, Quadragesima die germinat: [H. Pl. 8, 2, 6. Ed. Schn., ubi male editum est * Τεσσαρακονταῖος.] Vide et Τελειούσθαι. [Schn. Lex. Suppl. * “Τεσσαρακοστόγδοος, Tzetz. Ch. 7, 184. 9, 898.” Elberling. Mss.] ADV. Τεσσαράκοντάκισ, s. Τετταρακοντάκισ, Quadragesies. UNDE Τετταρακοντάκισ πεντακισχίλιστός, Unus e quinque et quadraginta millibus, Bud. e Plat. de LL. p. 318 [=877., ubi legitur * Τετταράκοντακαὶ πεντακισχίλιστός. * Τεσσαρακοντάς, Hippocr. 256. 257.]

Τέσσερες etiam dicitur pro τέσσαρες Ionice, ap. Herod. (2, 31. 110. 138.) unde dat. τέσσερσι pro τέσσαρσι. [“Τέσσερες, Τέσσερα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 56.” Schæf. Mss. Hinc Lat. Tessera, Tessella. * Τεσσερεσκαίδεκα, Quatuordecim, Herod. 1, 86. * Τεσσερεσκαίδεκατος, Decimus quartus, 83.] Sic Τεσσερήκοντα dicitur itidem Ionice pro τεσσαράκοντα, Quadraginta: passim obvium ap. Herod. [“Wessel. ad p. 180.” Schæf. Mss. * “Τεσσερακοντάς, ἢ Quadraginta dies, Method. 403.” Kall. Mss.] Poëtice autem dicitur Τέτορες ET Πίσυρες pro τέτταρες, Quatuor, Hesiod. Ἔργ. 2, (316.) Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ ἡβήροι, πέμπτῳ δὲ γαμοίτο, Femina pubescat quatuor anuis, quinto autem nubat, i. e. decimo octavo. Nam circa tertiumdecimum annum pubescunt puellæ. [Epigr. ap. Herod. 7, 228. “Jacobs. Anth. 6, 219. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 63. Τέτορες, Τέτορα, Græv. Lectt. Hes. 585.” Schæf. Mss. “Opp. A. 1, 591.” Wakef. Mss.] Posterius autem πίσυρες extat Od. Π. (249.) Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἵκοσι κούροι ἔασιν, Viginti quatuor. Sic et Hes. πίσυρας exp. τέσσαρας. Affertur vero ET Πίσυρες gemino σ pro τέσσαρες, Quatuor: tunc autem metri causa illud σ geminatum foret, (ut t ap. Lat. in Quatuor interdum gemiari solet,) quod et in τόσος fit et ὅσος, ac hujusmodi aliis. [“Πίσυρες, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. Πίσυρα, ad Charit. 531. * Πίσυροις, Manetho 3, 7.” Schæf. Mss. Il. O. 680. Cf. Πέσσυρες.] Sequuntur derivata, in quibus quædam syncope est.

[* “Τετραβάσιλειος, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36.” Elberling. Mss.] Τετραγλώχιν, Quatuor cuspides s. angulos cuspidatos habens. In Epigr. [Anal. 1, 229.] Ἐρμῇ τετραγλώχιν, Mercuri quadrangule, quadrangulos cuspides habens in tua statua; nam secundum Thuc. 6, (27.) p. 206. Ἐρμαῖ λίθιναι ἦσαν κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἢ τετράγωνος ἐργασία πολλοί, Figura quadrangula fieri solebant lapideæ Mercurio statuæ. Termini etiam, quibus præerat Mercurius, unde Ἐπιτέρμιος vocatur, quadrata figura erigebantur; e terra enim lapis ima sui parte strictior, summa autem amplior, utrobique vero quadrangularis figuræ, exurgebat, cujus in summitate effigies Mercurii humana ponebatur, pectore tenus expressa. [“Jacobs. Anth. 7, 94.” Schæf. Mss. * “Τετράγραμμον, τὸ, Nomen quatuor literarum, Joseph. Hyponim. 107.” Schleusn. Mss. Τετράγωνος, vide 3095. * Ἡμιτετράγωνος, Plato Tim. Locr. 98.] Τετράδνυμος, Quadrigeminus, ut Plin. dicit cerastis corpore eminere sæpe quadrigemina cornicula. Strabo de mulieribus Ægyptiis, Τετράδνυμα τίκτει, Quadrigeminos fœtus edunt, Uno partu quaternos fœtus edunt. [Opp. K. 2, 181. * Τετραελίκωψ, Hes. Τετραλίκωπες τέσσαρας οφθαλμούς ἔχονσαι ναὺς.] Τετραενὴς, ὁ, ἡ, Quadrimus, Qui quatuor annorum est, i. q. τετραετής, de quo cum suis derivatis supra in Ἔρος. [Ad Greg. Cor. 273. “Τετραενὴς, Santen. ad Callim. H. in Apoll. 58. Valck. Anim. ad Ammon. 197. Τετραενὴς, * Τετράενος, 196. Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 481. Τετράενος, Callim. 1. p. 502.” Schæf. Mss.] ET Τετράεννος pro eod. ap. Hes. in Τετράτηπος. Τετραθέλυμνος, Quatuor habens fundamenta, Quadruplex: Hes. τετραθέλυμνον, * τετράπτηυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν θεθειμένον, i. e. ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστωῖ: procul dubio respiciens ad Il. (O.) 479. ἀμφ’ ὤμοισι

σάκος θέτο τετραθέλυμνον, Scutum e quadruplici bovis tergore consutum. Solebant enim pelles pellibus superinduci plures, ut fortiora essent scuta. [“Heyn. Hom. 5, 654. 6, 180. 392. 7, 80.” Schæf. Mss. * “Τετράϊππος, Quadrijugis, Philo C. in Cant. Cant. 159.” Schleusn. Mss. * “Τετρακέρατος, Schol. Nicandri Θ. 261.” Wakef. Mss.] Τετρακότυλος, Quatuor cotylas capiens: κύλιξ, Athen. 11. [p. 292. Schw. “Porson. Med. p. 10.” Schæf. Mss. * Τετρακοτυλιάτος, Sext. Emp. 152.] Τετράκυκλος, Quatuor circulis s. orbibus constans. Pro Quatuor rotarum affertur ex Herod. (1, 188. 2, 63.): ut et ap. Athen. (784.) τετράκυκλοι ἄπῃναι. Apud Eund. 5. ἡ τετράκυκλος pro Vehiculo s. Ferculo quatuor rotarum accipi videtur, Bud. [Lucian. 2, 219. Od. I. 241. ἄμαξα, Casaub. ad Suet. Cæs. 57. “Ad Diod. S. 1, 324. 2, 423. 1599. 600. Jacobs. Anth. 9, 223.” Schæf. Mss.] Τετράκωλος, Habens quatuor κῶλα, i. e. Membra s. Artus; et specialius, Habens quatuor pedes: solent enim pedes vocari κῶλα et γυῖα. Apud Hes. vero LEGITUR Τετράκολος, τετράπους. Τετράκωμος, Saltatio quædam Herculi dicata, et bellica, J. Poll. Sed et κῶμος est Saltationis genus quoddam, ut supra docui. Vide et Athen. (618.) et Hes. [* Τετρακωμία, Strabo 9. p. 622.: perperam vulgo * Τετρακώμη.] Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι. Diog. L. in Vita Platonis, refert e Thrasyllo, Platonem κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδόναι τοὺς διαλόγους. * Tragicos enim Poetas solitos fuisse τέττασι δράμασιν ἀγωνίζεσθαι, sc. Διονυσίοις, Ἀθηναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις: quorum quartum fuisse satyricum: hæc autem quatuor δράματα vocasse τετραλογίαν. Porro in novem τετραλογίας suos dialogos dicitur distribuisse, quarum unaquæque quatuor dialogos sub se contineat: ita ut genuini dialogi ejus numero sint 56. Hæc et Suid. Vide Diog. L. (3, 35.) Obiter vero ibi nota DAT. Τέττασι pro τέσσασι, qui et ap. Suid. legitur. [“Bibl. Cr. 2, 3. p. 55. ad Timæi Lex. 230. ad Lucian. 1, 429. Jacobs. Anth. 7, 383.” Schæf. Mss. “Ælian. V. H. 144.” Wakef. Mss.] Τετραμερής, Quadrupartitus, [Gl. Quadrimembris, leg. * Τετραμελής. Plut. 7, 226. 2 Macc. 8, 21. Τετραμερὲς τὸ στράτευμα ἐποίησε, “Clem. Alex. 577.” Wakef. Mss. * Τετραμερῶς, Gl. Quadripertito, Quadrifariam. * “Τετραμέρεια, Tzetz. Ch. 3, 341.” Elberling. Mss.] Τετραμέτρητος, Quatuor metretas capiens, ex Athen. (199.), ap. quem itidem διμέτρητον, Quod duos capit metretas, Duorum metretarum capax. Τετράμετρος, Quatuor mensuris s. dimensionibus constans. Apud Metricos τετράμετρον dicitur Iambicum constans octo pedibus, [Octonarius versus,] quolibet μέτρῳ duos conficiente pedes: ut διμέτρον vocatur Quod pedibus quatuor metiuntur, τρίμετρον Quod sex. Dicitur autem hoc τετράμετρον invenisse Aristophanes. [“Apud Athen. 199. memorantur τρίποδες, ὧν αἱ γωνίαι τετράμετροι, ubi intelliguntur Tripodes quadrangulares; proprie, Quorum anguli quadrati sunt, i. e. Recti.” Schw. Mss. “Huschke. Anal. 204.” Schæf. Mss.] Τετράμινος, Quatuor minarum. Apud Athen. 11. legitur τετράμινον ποτήριον ἀργυροῦν, p. 188. Ald. Poculum argenteum quatuor minas pendens. [Diod. S. 3, 25. Vide Τετραστάτηρον. * Τετράμοιρος, unde] Τετραμορία, Quarta pars; s. Quadruplum, ut Bud. interpr. ap. Xen. [K. A. 7, 2, 19.] Τετράπεδος, Quadratus, Quadrangulus, i. q. τετράγωνος, Herodian. (8, 4, 4.) Ἐκ τετραπέδων λίθων. Sic et in Epigr. legimus τετραπέδους λίθους. [Anal. 2, 356. LXX. Jerem. 52, 4. Plut. Æmil. 15. μέγεθος, Trium pedum. Polyb. 8, 4. Τετράπεδος τῷ πλάτει. Cf. Τρίπεδος. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Διπόδης. “Ad Diod. S. 2, 467. Nicarch. 28. et Jacobs.” Schæf. Mss. Τετραπλός, Τετραπλάσιος, vide 2135-6. * Τετραπλῶς, Quadrupliciter, LXX. 1 Reg. 6, 32. * Τετραπλάσιως, idem, Aqu. Symm. 2 Sam. 12, 5. * Ὑποτετραπλάσιος, Nicom. Arithm. 94. * Τετραπλασιεφήμους. * Τετραπλασιεπίτρετος, * Τετραπλασιεπίτετατος. * Τετραπλάσιεπίτεμπρος, 102.] Τετράπνους, Quatuor naribus spiritum efflans, quatuor habens narium spiracula; atque ideo Biceps.

A Lycophr. [1313.] Τετράπτερος, Quatuor pennas s. pinnas habens, Quatuor pinnis s. alis volans. [* “Τετραπτέρυξ, Etym. M.” Wakef. Mss.] UNDE Τετραπερυλλίδες dicuntur Cicadæ, quod quatuor habeant alulas s. pinnas quibus volant. Dicitur et Locustarum et Mordelarum, quas Aristot. ὀρσοδάκνας vocat, epitheton esse. Aristoph. A. (870.) ὦ ἄλλ’ εἰ τι βούλει πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, τῶν ὀρταλίων ἢ τῶν τετραπερυλλίδων, i. e. τῶν ἀκρίδων, Schol. παρὰ τὸ τέτταρα ἔχειν πτερὰ. Alicubi transpositis syllabis LEGITUR Τετραπτερυίδες pro τετραπερυλλίδες. “Περυλλίδων, ap. Suid. τῶν ἀκρίδων, Locustarum; “sed perperam pro τετραπερυλλίδων, ut vel etymon “ostendit, quod subjungit, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν “πτερὰ: patet e Schol. Aristoph. etiam, e quo ista “desumpta sunt.” [Ad Greg. Cor. 547. * Τετράσκελος, Phot. v. Ἰππαλεκτρῶν.] Τετραστατήρ, Numisma Cyrenaicum, ut J. Poll. 9. (p. 1024.) refert ex Aristot. forsau quatuor valens stateribus. Ibid. LEGITUR Τετραστατήρια, haud scio an pro eod. Apud B Hes. vero τετραστάτηρον, τὴν τετράμινον. Vide et Suid. [Τετραστάτηρος, Aristoph. Ἐκκλ. 413. σωτηρία. “Τετραστάτηρον, Valek. Adoniaz. p. 315.” Schæf. Mss. * “Τετράτροχος, Apollon. Lex. v. Τετράκυκλος.” Schleusn. Mss. “Schol. Od. I. 242.” Wakef. Mss.] Τετραφάλῃος, SIVE Τετράφαλος, Quatuor conos s. eminentias habens: κυνέη. (Il. E. 743.) et τετράφαλος πῆληξ ap. Apoll. Rh. 2, (920.) Hes. certe τετραφάλῃον exp. τέσσαρας φαλούς ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς. Quos esse dicit ἡλους λαμπούς περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρονομένους, Clavos insignes et splendidos, qui in fronte galeæ solent figi. Ubi etiam obiter ΝΟΤΑ Φαλός. [Vide Schn. Lex. Cf. Τρυφάλεια. Τετραφάλῃος, Apollon. Lex. v. Φαλός. “Apollon. Sophist. p. 682. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 7, 164. Τετράφαλος, 4, 528. 5, 137. 6, 342. 8, 304.” Schæf. Mss.] Τετραφόροι, Qui quaterni aliquid ferunt s. bajulant: UT Ἐξαφόροι, Qui seni aliquid onus gestant. Vitruv. 10, 8. Onerum vero maxima pondera cum feruntur a phalangariis hexaphoris et tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalarum, uti indivisi oneris solido pondere certa quadam divisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii. Τετράφυλος, In quatuor tribus distinctus; [“Dionys. H. 2, 670.” Schæf. Mss.] AT Τετράφυος, Qui quatuor palmorum est, si quidem mendosum non est τετράφυον, quod ap. Hes. legitur, et exp. * τετραπάλαιστον. * “Τετράχειρ, Zenob. 1, 54.” Boiss. Mss. * “Τετραχειρόποδες, Gens fabulosa, Tzetz. Ch. 7, 724.” Elberling. Mss. * Τετράχηλος, Gl. Quadrifidus.] Τετραχοίνικος, Quatuor χοίνικας implens, ap. Diosc. 1, 39. Hermol. interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium. * Vide Χοϊνίξ. [* Τετραχοϊνίξ, Phav. p. 15. cf. Hesyech. p. 22. * “Τετράχοας, Jacobs. Anth. 7, 328.” Schæf. Mss. Geop. 9, 10. * “Τετράχυτρος τρυφάλεια, Batrach. 258. Wolf, ubi Ilgen. * Τετραχαιτης.” Elberling. Mss. “Τετράωτος, Quadriauris. Sic Apollo dictus fuit, teste Mich. Apostolio Prov. 2, 22.” Schleusn. Mss. “Zenob. 1, 54.” Wakef. Mss.] D Τετράρχης, ὁ, Qui quatuor λόχοις præest, ET Τετραρχία, ἡ, Ejusmodi munus. Sic enim Suid. et ille qui scripsit libellum de Re Militari, Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ἑξ’ καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης. Gaza ap. Ælian. vertit Quadruplaris, et τετραρχία Quadruplaris curia. [Arrian. Anab. 3, 18. “Valek. Oratt. 261. Musgr. Alc. 1157. Markl. Iph. p. 243. ad Diod. S. 1, 649. 2, 111.” Schæf. Mss.] Hesychio vero τετράρχαι sunt οἱ βασιλεῖς, Reges: forsau Qui quatuor provincias administrarent. Herodes certe in N. T. vocatur et τετράρχης et βασιλεύς. [Schleusn. Lex. N. T. * Τετραρχικός, Strabo 12. p. 838.] Τετραρχέω, Sum tetrarcha, Luc. (3, 1.) Τετραρχουντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου. [* Τετράσσαρον, Quatuor asses, Sestertius, Arrian. Epict. 4, 5. p. 390, 12.] Τετρήμερος, Qui quatuor dierum est, Aristot. Polit. 3. Τετρήρης, Quadriremies, Diod. S. 19. Τούτων ἦσαν τετρήρεις μὲν ἐννενῆκοντα, πεντήρεις δὲ δέκα, ἐννήρεις δὲ τρεῖς, Quadriremes nonaginta. Cic. quoque Quadriremem vocat. [“Ad Diod. S. 1, 118.

674. 2, 264. * Τερρηκός, ad 1, 210. 2, 459. 461. * Τερρόφθαλμος, sic per o, Tzetz. Exeg. in Il. p. 36, 23." Schæf. Mss.] Τερρώβολος, Quatuor obolis valens, Quadrobolaris. Et per jocum τερρώβολος dicitur de Homine nihili, ut qui vix quatuor obolis emendus sit: velut et τριώβολος, et Lat. Triobolaris homo. [Τερρώβολος, Τερρόβολος, Lobeck. Phryn. 709. "Act. Traj. 1. p. 251." Schæf. Mss.] Ατ Τερρώβολον, τὸ, sc. νόμισμα, Numus quatuor obolis valens, effigiem Jovis impressam habens, a postica autem parte duas noctuas, J. Poll. 9. E Paus. affertur τερρωβόλου βίος pro Militis stipendio. [Τερραβόλον, Τερρώβολον, Herodian. Epimer. p. 20. "In Hispania τῶν ἄρτων τριώβολον καὶ τετρώβολον ἡ τιμή." Schw. Mss. "Plut. Mor. 1, 930." Schæf. Mss.] ὙΝΔΕ Τερρωβολιαῖος, i. q. τετρώβολος, Quatuor constans s. valens obolis, τετρωβολου πωλούμενος, ideoque non πολυτίμητος: exiguum enim pretium sunt quatuor oboli. Suid. [Lobeck. Phryn. 549.] Ετ Τερρωβολίζω, ap. J. Poll. [9, 64. e Theopompo,] τὸ τετρώβολον λαμβάνω, Accipio quatuor obolos: veluti quibus stipendii s. mercedis loco quotidie dabantur quaterni oboli.

Τέρωρος, ΕΤ Τεράρορος, sine contractione, Quadrijugus: τέρωρος ὄχος, Eur. (Hipp. 1229.) Quadrijugus currus, sicut Virg. Quadrijugo vehitur curru, i. e. Curru in quo quatuor equi juncti sunt. Unde et τέθριππος idem nominatur, alio nomine dictus τετράρμος ὄχος, a quatuor temonibus, quorum singulis singuli equi juncti sunt: Lat. Quadrigas uno verbo vocant, etiam tum cum de uno sermo est: sic enim Gell. 19, 8. Quadrigas Cæsar, etiamsi currus unus, equorum quatuor junctorum agmen unum sit, plurativo semper numero dicendas putat. Et ap. Hes. Τεράροροι, (ἵπποι) τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑπεζευγμένοι, Virg. Quadrijuges equi. Od. N. (81.) ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράροροι ἄρσενες ἵπποι Πάντες ἅμ' ὄρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. Ubi Eust. quoque annotat, τετράρους, s. τετράρους secundum quosdam, dici τοὺς τέσσαρας ὁμοῦ συνεζευγμένους, ab αἰέρω significante συζευγνύνω: quemadmodum συνωρίς vocatur δύο ἵππων σύζευξις, ξυναορίς τις οὔσα. Affert tamen et aliud ex aliis etymon, τετράρους dictos putantibus quasi τέσσαρας ὁρουντάς: eosdem vero esse eos, qui τετράσειροι appellantur, a quatuor catenis. At perperam in VV. LL. SCRIBITUR Τεράρες ΕΤ Τεράρωροι pro τετράρες et τετράροροι. Item neutro genere DICITUR Τέρωρον pro τέρωρον ἄρμα, Currus quadrijugus, Quadrigæ, sicut et τέθριππον passim occurrit pro τέθριππον ἄρμα, quod Eust. exponens vocat * τετράζεκτον. Ovid. certe dicit et ipse Quadrijuges pro Quadrijuges equi. || Τέρωρος dicitur ab Oribasio et Rufo Pars astragali s. tali superior et sursum vergens: attamen et Ipse astragalus totus τέρωρος (Quatrimonem ex Isidoro quidam vertunt) dici potest a quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore et posteriore, Gorr. [Τεράρορος, Quadrupes, Schol. τετρασκελής, Soph. Tr. 507. "Brunck. et Wakef. ibid. Ilgen. Hymn. 504. Valck. Phæn. p. 397. Diatr. 8. Heyn. Hom. 6, 244. Τέρωρος, Valck. Hipp. p. 297. Diatr. 8. Wakef. l. c." Schæf. Mss. "Τέρωρος δρόμος, Tzetz. Ch. 6, 707." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 1, 36. Εἰ δ' ὑπορρίψαις ἀστράγαλον λύκον καὶ τετρώρω θέον τι, Africanus 301. Λύκον ἀστράγαλος δεξιῷ ποδὸς τοῦ ἐμπροσθίου ῥίφεισ πρό τετράρου ἴσησι τὸ ἄρμα. * Τετραορία, Quadriga, Pind. O. 2, 8. Π. 2, 8. Τέρωρος, Terminorum quaternio, Tab. Heracl. * Τερρωρίζω, unde * Τερρωριστός, Soph. ap. Strab. 9. p. 612=399. δίφρος. "Valck. Phæn. p. 19. Brunck. Soph. 3, 398." Schæf. Mss.]

Τετράς, ἄδος, ἡ, Quaternio, Quaternarius numerus: ut τριάς dicitur Ternarius numerus. Plut. Symp. 9, 2. Ἐρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετράς ἀνάκειται: unde et statuarum ipsius erat τετράγωνος ἡ ἐργασία, teste Thuc. ac Leonide, qui eum τετραγώνχιν in Epigr. appellavit. Ibid. dicit τετράκισ ἡ τετράς γενομένη, Numerus quaternarius per quatuor multiplicatus, i. e. xvi. || Alioquin τετράς dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, ut ἐβδομάς ἡ ἐβδόμη, Plut.

A ibid., de Mercurio loquens, Πολλοὶ δὲ καὶ τετράδι μηνὸς ἱσταμένον γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστυροῦσι, Quarta ineuntis mensis die. Sic ap. Dem. Τῇ τετράδι φθίνοντος, Plut. (9, 272.) Ἐψηφίσαντο λάγνηνον οἶνον κατὰ μῆνα διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἅφ' ἐκάστης τετράδος, Quarto quoque mensis die. Itidem εἰκάς dicitur Vigesima dies mensis, et δεκάς decima, τριακάς Tricesima. ["Wessel. Obs. p. 8. Valck. ad Herod. 82. Toup. Emend. 3, 203. Græv. Lectt. Hea. 593. T. H. ad Plutum p. 425. et Schol. Aristoph. N. 1131. Kuster. p. 216. ad Diod. S. 1, 426." Schæf. Mss. Pallad. Hist. Laus. p. 121. "Hierocles 86. Arat. D. 418." Wakef. Mss. "Τετράδι γενομένης, Vita Aristoph. p. xii. cf. Suid." Kall. Mss. Thuc. 5, 24. Hom. Hymn. 2, 19. Epiphanius, Ὑπάτωρ ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδάρων ἐν τετράσι ποιησάμενος: vide Casaub. ad Suet. Ner. 5. et Schn. Lex. "Basil. Sel. V. Theclæ 298." Boiss. Mss. * Τετραδάρχης et * Τετραδαρχέω, unde] Τετραδαρχία, ἡ, i. q. τετραρχία, Dem. (117.) Τετραδαρχίας καθέσταται παρ' αὐτοῖς. Videtur igitur innuere, eum ipsos distribuisse in τετράδας s. quatuor partes, et cuique τετράδι præfecisse suum ἄρχοντα. ["Valck. Oratt. p. 261. ad Diod. S. 1, 649. 2, 111." Schæf. Mss. Appian. B. Syr. p. 119.] Τετραδαρχοῦμαι, A tetradarchis regor et administor, Hermog. (268, 22.) Ἐπιστώσατο αὐτὸ ἐκ τῶν Θετταλῶν τετραδαρχουμένων. ΕΤ Τετραδεῖον, ITEMQUE Τετράδιον SIVE Τετράδνον. Est autem τετραδεῖον Suidæ τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστὼς: qui discrimen facit inter hæc; nam τετράδιον et τετράδνον comp. esse dicit ἐκ τοῦ δις καὶ τέτταρα: ita ut eum sequendo, τετράδιον ac τετράδνον de Seuario dicerentur numero, τετραδεῖον autem de Quaternario s. Quaternione. Quod mihi quidem parum probabile videtur; ideoque τετράδιον ac τετραδεῖον idem esse arbitror, τετράδνον autem suspectum habeo. Certe Act. 12, (4.) Τετραδίοις στρατιωτῶν τέσσαρες παραδοὺς φυλάσσειν αὐτοὺς, exp. Traditum quatuor quaternionibus militum, et Quatuor quaternis militibus. [Philo in Flaccum p. 981. "2, 533. Schol. Opp. A. 3, 502." Wakef. Mss. Columella 3, 20, 3. Schlenker. Lex. V. T. "Τετράδιον, Libri quaternio, Montf. Palæogr. 26. 404." Kall. Mss. * Τετραδίζω, unde] Τετραδιστής, Qui ærumnosam vitam degit, Suid., καὶ τετραδισταὶ sunt οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες: sumta ea appellatione ab Hercule, qui τετράδι γεννηθεὶς πολλοὺς πόνους ἔτλη. Sic vero Idem, Τετράδι γέγονας, Proverbialiter dici scribit ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. Herculeum enim quarto mensis die natum, Eurystheo τάλαιπωρῆσαι. Secundum Philochorum tamen posse id Proverbium intelligi etiam de Mercurio, qui et ipse quarto mensis die in lucem editus dicitur: Herculi autem eum diem διατεθεῖσθαι, ἐν αὐτῷ εἰς θεοὺς μεταστάντι. Apud Athen. vero (659.) Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονοῦμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδῆμον Ἀφροδίτης εἰρήνῃ: potius videtur dici de iis, qui τῇ τετράδι festum agitant. Sunt enim qui dicant æquales et sodales τῇ τετράδι, [quarta cujusque mensis die,] convenire solitos ac festum celebrantes epulari. ["Cf. Casaub. ad Athen. 7. p. 287." Schw. Mss.: Bekk. Anecd. 309. Cf. Εἰκαδιστής, Τριακαδιστής. * Τετραδικός, Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sin. 257.]

Τετρακόσιοι, Quadringenti. Athenis vero τετρακόσιοι erat Magistratus quidam, ut testatur tum Isocr., tum Dem. Οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχοῦντες Ἀθήνησι, et Xen. Ἑλλ. 2, (3, 18.) cum ait ipsum populum ψηφίσασθαι τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν. Meminit eorund. Plut. Alcib. 374. meæ Ed., ubi inter alia dicit, Ἐπεὶ δὲ ἴσχυσαν καὶ παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακόσιοι δὲ ὄντες. Et pag. seq. Ἐκ τούτου κατελύθησαν οἱ τετρακόσιοι. Meminit et Aristot. Rhet. 3. ["Tzsch. ad Strab. 4. p. 344." Schæf. Mss. Τετρακόσιοι, * Τεσσαρακόσιοι, Schn. Lex. Suppl. 179.] Τετρακοσιοστός, Quadragesimus. [LXX. 1 Reg. 6, 1.]

Τετρακτύς, ὄος, ἡ, i. q. τετράς, Quaternio, Numerus quaternarius: quem sacrum habebant Pythagoræ, ac per eum jurabant, ut et ipse Pythagoras in aureis suis versibus (47.) dicit, Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρεα ψυχῆ

παράδοντα τετρακτύν, Παγὰν ἀενάου φύσεως: sic et Lucian. pro Salut. Err. e quibusdam refert τὴν τετρακτύν fuisse eorum τὸν μέγιστον ὄρκον, ipsisque τὸν ἐντελέῃ ἀριθμὸν ἀποτελέσαι: nonnullis vero et ὑγείας ἀρχὴν eum vocasse. Vide et Macrobi. Comm. in Somn. Scip. 1, 6. ubi et ipse inter alia dicit, Quaternarium numerum Pythagorici, quem τετρακτύν vocant, adeo quasi ad perfectionem animæ pertinentem inter arcana venerantur, ut ex eo et jurisjurandi religionem sibi fecerint: affertque et ipse versum istum Pythagoricum, et sic interpr., Juro tibi per eum qui dat animæ nostræ quaternarium numerum. Vide et Plut. (7, 501. 9, 476. 10, 223.) Rursum Pythag. ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει dicit, Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρῃ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν Παγὰν ἀενάου φύσεως, ῥιζώματ' ἔχουσαν. Synes. vero Ep. 140. Ἐκ τῆς πρώτης καὶ περιγείου τετρακτὺς τῶν ἀρετῶν, E prima et terrena virtutum quaternione. [Stanl. Eum. 218. ad Lucian. 1, 731. Porson. Med. p. 50. Jacobs. Anth. 11, 187.] Schæf. Mss. Jambl. V. P. 176. 316.]

Τετράκτις, Quater, Od. E. (306.) Τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκτις, Virg. o terque quaterque beati, Isocr. ad Phil. Τετράκτις ἢ πεντάκτις ἀπολωλέκασιν. [“* Τετράκτις, Callim. Ep. 8. Anal. 1. p. 5.” Schæf. Mss. Meleager 7, Theol. Arithm. 21. ubi vide Anim. 171.] UNDE Τετρακτισμύριοι, Quater decies mille, i. e. Quadragies mille, Quadraginta millia, Plut. Popl., Τετρακτισμύριας λίτρας ἀργυρίου. [LXX. Jos. 4, 13.] ET Τετρακισχίλιοι, Quater mille, Quatuor millia, [1 Par. 12, 26. Ezech. 48, 16.]

Τετραχῆ ET Τετραχῶς: ITEM Τέτραχα ET Τετραχθα. Quadrifariam, Quatuor modis. Vel etiam In quatuor partes. Quorum illa duo in prosa sunt usitata, hæc vero Poëtis peculiaria. Ac minus usitatum τέτραχα, quippe pro quo potius usurpetur τετραχθα ex eo factum, ut τριχθα e τρίχα, addito θ ad majorem τραχυφωνίαν, Eust. in Il. Γ. 362. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Τριχθα τε καὶ τετραχθα διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, In tres quatuorve confractum partes. Sic Od. I. (71.) ἰστίᾳ δέ σφι Τριχθα τε καὶ τετραχθα διέσχιεν ἱς ἀνέμοιοι. Est tamen et illius τέτραχα aliis usus, (sicuti τοῦ πένταχα ap. eund. Hom., dicentem, πένταχα κοσμηθέντες,) quod a Suid. exp. τέτραχῶς. Apud Hes. vero legitur VERB. Τετραχίζειν, quod exp. ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν. [“Aristoph. Fr. 287. Τέτραχα, Jacobs. Anth. 11, 28.” Schæf. Mss. “Opp. A. 3, 72. Clem. Alex. Τέτραχῆ, Artemid. 12.” Wakef. Mss. Theol. Arithm. 55. Ἡ τέτραχα διανέμησις. * Τετραχόθεν, Eust. in Od. H. 115. p. 1572, 24.]

Τέτρατος, ὁ, Quartus, Od. B. (107.) Ἄλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, Cum quartus advenit annus. Et τὸ τέτρατον, Quarto, s. Quarto loco, Quarta vice, Il. N. 20. [“Greg. Cor. 232(=489.) Probl. Arithm. 1. Heyn. Hom. 8, 464. Τέτρατον, Philodem. 2. Monum. Byz. 5.” Schæf. Mss.] Sed hoc τέτρατος Poëticum est, et in prosa pro eo DICITUR Τέταρτος. Unde ἡ τετάρτη et τὸ τέταρτον, Quarta pars, cum illo, subaudito μοῖρα s. μέρος: cum hoc autem, μέρος s. μέροςιον: ut J. Poll. 9. τρίτον καὶ τέταρτον ταλάντου dici posse scribit τὸ τριτημόριον ταλάντου καὶ τεταρτημόριον. AT Τέταρτη Λακωνικῇ, Laconicus quartarius, Mensuræ genus est ap. Herod. 6, [57. “Τέταρτον, Quartum, Gell. 10, 1. Quarta pars, ad Diod. S. 1, 59. 111.” Schæf. Mss. “Palmus, Montf. Palæogr. 366.” Kall. Mss. Τέταρτος, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. * Τεταρτολογέω, i. q. τέταρτον λέγω: Gl. τεταρτολογηθῶμεν. Quartermur. Sic Decimo.] Porro ex illo τετάρτη, quo significatur ἡ τετάρτη μέρος, Quarta pars, COMP. Τεταρτημόριον, τὸ, significans et ipsum Quarta pars, Athen. 13. Ἐλαδίου τεταρτημόρια τρία, Tres olei quartas s. quadrantes. Sic ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 10. de catapotiliis, Δίδου τρία, καὶ οἶνον γλυκεὸς ἐπιρρῶφείτω τεταρτημόριον, Vinī dulcis quadrantem, i. e. quartam sextarii partem, qui tres sunt cyathi. Item et δύο χαλκοὶ dicuntur τεταρτημόριον, ὁβολοῦ sc., qui 8 æreos conficiebat, J. Poll. 9., qui ibid. δύο χαλκοὺς vocat δίχαλκον, et τεταρτημόριον appellat τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον. Præterea ibid.

PARS XXVII.

A tradit pro Τεταρτημόριον DICIT Τεταρτημόριον per apoc., ut τριτήμορον pro τριτημόριον: ejus posterioris τριτήμορον exemplum affert ex Alexide. Porro superioris τεταρτημόριον, significantis δίχαλκον et quartam oboli partem, hoc sit exemplum ap. Aristot. Polit. 7. init. Ἐνεκα τεταρτημορίου διαφθεύοντα τοὺς φιλάτους φίλους. [Herod. 2, 180. Τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος. * Ἐπιτέαρτος, Schn. Lex. v. Ἐπίτριτος. * Ὑπεπιτέαρτος, Nicom. Arithm. 1. p. 95. * Ὑποτέαρτος, Schn. Lex.] Præterea a τετάρτῃ EST Τεταρταῖος, Qui quarta die aliquid agit aut patitur, Quatriduanus: veluti cum Jo. 11, (39.) de Lazaro dicit, Κύριε ἡδὴ ὀζει, τεταρταῖος γάρ ἐστι, Quatuor enim dies sunt, e quo sepultus est. Quo sensu Herod. quoque utitur et Ptol. Item ap. Medicos τεταρταῖος πυρετὸς, Febris quæ quarto quoque die redit, Quartana febris: ejus duas faciunt differentias, unam appellantes veram et exquisitam, alteram vero notham: ut pluribus docet Gorr. et Alex. Trall. atque alii. Alex. Aphr. Probl. 2, 10. Ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, Quartana febris duobus diebus interpositis movetur. Sæpe omisso subst. πυρετὸς, simpliciter dicitur τεταρταῖος, ut Lat. Quartana. Sic τεταρταῖοι χρόνιοι, Quartanæ longo tempore durantes. At Philostr. sequente verbo πυρέτῳ, dicit τεταρταῖῳ πυρέτῳ, Quartana laboro. [“Valek. Oratt. 399. Toup. Opusc. 1, 242. Diod. S. 1, 664. Jacobs. Anth. 10, 252. I. q. τέταρτος, Palladas 42.” Schæf. Mss.] UNDE Τεταρταῖζω, quod exp. Laboro febre quartana, [“ad Mær. 46. Apoll. Dyse. 76.” Schæf. Mss. Plut. 10, 789.] AT Τεταρτάζω affertur ἀδεσπότης pro In quatuor divido: ut sit id quod Homero τετραχθα διασχιζω. [* Τεταρταῖκος, Alex. Trall. 12. p. 753=233. περίοδοι, de febribus. * Τεταρτίζω, Gl. ὁ τεταρτίζων. Quartanarius.] A Τέταρτος est porro et ADV. Τετάρτως, quod exp. Quarto gradu, Quarto loco, [Lobeck. Phryn. 311.]

[* Τετραξὸς, Aristot. Metaph. M. 215. Sylb. Cf. Πενταξὸς, Τριξὸς, Διξὸς. * “Τετρασσά, Quaterniones, Montf. Palæogr. 26.” Kall. Mss.]

C [* Τετράς, ἄνθος, ὁ, Quadrans. Hes. Τετράνθα· τετράγωνόν τι σχῆμα, δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοὺς. * Τετρανθίας· τετράγωνος καὶ ἰσχυρὸς: leg. Τετράνθα et * Τετραντίας. Tetras s. Tetrans Vitruvio 3, 3. 10, 11. est Quarta pars. * “Τετραντιαῖος τόκος, Fœnus quartam partem sortis æquans: ut, si pro duodecim fœnori datis debeatur summa cum tribus, i. e. quindecim; vel, si pro quatuor debeantur quinque.” Scapulæ Lex.]

[* Τετρώκοντα pro τετταράκοντα, Tab. Heracl. * Τετρώκοστος, Archimedes Bas. 128. * Τετρωκοστομόριον, τὸ, 123.]

“Τετράζων, Fræni genus, VV. LL.” [ex Hes.]

Ab eadem origine SUNT Τετραξ ET Τετράων, utrumque Avis nomen, Eust. 1205. ex Anonymo quodam, Τετραξ ὁ μείζων, μέγεθος ἐστὶν ὑπὲρ ἀλεκτρύονα τὸν μέγιστον, ἔχων ἐκατέρωθεν τῶν ὠτῶν κρεμάμενα ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρύονες τὰ κάλλαια: unde videtur nominatus ita ἀπὸ τῶν τεσσάρων καλλαιῶν, quorum gemina ab utraque aure dependent. Meminit hujus et Aristoph. Ὀρν. (884.) Καὶ τέτρακι καὶ ταῶνι. Meminit et Hes., nec non Athen. (398.) quem consule. Alia autem esse videtur, quæ ab Aristot. VOCATUR Τέτριξ, H. A. 6, 1. Ἡ δὲ τέτριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι οὐραγα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει, οὔτε ἐν τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς. Ubi etiam NOTA Οὐραξ. At τετράων vocatur Phasiania avis, Phasidis amnis accola avis: ut testatur ap. Athen. (654.) Ptolemæus, qui l. 12 suorum Comm. loquens de regia Alexandrina, et animalibus quæ in ea aluntur, ait, Τὰ τε Φασιανῶν, οὗς τετράωνας [τετάρους] ὀνομάζουσιν οὗς οὐ μόνον ἐκ Μηδείας μετεπέμπετο, ἀλλὰ καὶ νομάδας ὀρνίθους ὑποβαλὼν, ἐποίησε πλῆθος ὡς καὶ σιτεῖσθαι τὸ γὰρ βρώμα πολυτελὲς ἀποφαίνουσι. Quo e loco emenda alium ejusd. Athen. locum, (388.) ubi itidem de phasianis sermo est. De tetraonibus autem vide quæ scribat Plin. 10, 32. [Cf. Gesner. de Avibus p. 624. Ind. ad Schneid. Ecl. Phys. 355. Nemesianus de Aucupio in Wernsdorffii Poëtis Minor. 1, 128. Et tetracem, Romæ quem nunc voci-

tare Taracem Cœperunt, avium est multo stultissima. —Hic prope Pontinum et radicibus Apennini Nidificat, patulis qua se sol objicit agris: Persimilis cineri dorsum, maculosaque terga Inficiunt pullæ cacabantis imagine guttæ. Tarpeia est custos arcis non corpore major, Nec qui te volucres docuit, Palamede, figuras. Sæpe ego nutantem sub iniquo pondere vidi Mazonomi puerum, portat cum prandia cirro. Vide Schn. Lex. *Τετράζω, Alexander Myndius ap. Athen. 398. Τετράζει τῇ φωνῇ, Vocem edit, a qua ipsa nomen Tetracis invenit.]

“Τετρακίνη, i. q. θρίδαξ, Lactuca, Athen. (69.) “ex Hipponacte,” [“Casaub. ad Athen. 144.” Schæf. Mss.]

TETTIΞ, ιγος, ὁ, Cicada. II. Γ. (151.) τεττίγεσσι εοικότες, οἱ τε καθ' ὕλην Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὕπα λειριέσσαν ἰεῖσι. Sic Hesiod. “Εργ. 2, (200.) καὶ ἡχέτα τέττιξ Δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχέυει ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων θέρους καματώδεος ὥρη, Theophr. Ep. 1. “Ὁ τέττιξ ὁ μουσικὸς, ἦρος φανέντος, τῆς μελωδίας ἀπάρχεται” ὡς δὲ μεσημβρίας γνωρίζεται, ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος: ut et Virg. raucis Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. Item χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδεῖσθαι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, solebant olim Athenienses, ut refert Thuc. 1, (6.) p. 3. eo quod se αὐτόχθονας et γηγενεῖς esse jactilarent, sicuti cicadæ sunt αὐτόχθονες et γηγενεῖς: ut et Plut. Symp. 2, 4. docet terram ἀναδιδόναι τέττιγας, et quædam alia animantia: Plato autem in suo Symp. tradit eos γεννᾶν εἰς τὴν γῆν, non autem εἰς ἀλλήλους, more ceterorum animalium. Sic ap. Athen. (526.) quidam Asius Poeta Samiorum luxum describens, inter alia dicit, Χρύσειαι δὲ κορύμβαι, ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. Et quidam Anonymus, Τέττιγι χρυσῷ ἀνείλημμένος κρωβύλος, Cincinnus aurea revinctus cicada. His addendum quod Aristoph. N. (984.) dicit, Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, Antiquis referta cicadis. || Τέττιγες vocabantur etiam Coci quidam: Ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον, μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον, τέττιγα, Athen. (659.) et ex eo Eust. 1751. Itidem Hes. scribit τέττιγας ab Atticis vocari τοὺς τῶν μαγείρων ὑπηρετάς ξένους, τοὺς ἐντοπίους autem nominari μαίσωνας. Ita ut μαίσων sit Coquus s. Coqui servus indigena, τέττιξ autem, Qui e peregrino advenit solo. Ubi nota ETIAM Μαίσων. || Eid. Hes. Τέττιγος ἔδρανον, Insula Tænarus, quoniam eam Τέττιξ ὁ Κρής ἔκτισεν: quod testatur et Plut. (8, 270.) ubi scribit, ei qui Archilochum occiderat, et Oraculum consuluerat quomodo piandum esset facinus illud, responsum fuisse ut ἐπὶ τὴν τοῦ Τέττιγος οἰκίαν πορευθεὶς, ἰδᾷσθαι τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ψυχὴν: hoc autem fuisse Tænarus: quoniam ibi ferunt ἐλθόντα μετὰ στόλου Τέττιγα τὸν Κρήτα, πόλιν κτίσαι, καὶ κατοικῆσαι παρὰ τὸ ψυχοπομπεῖον. [“Villoison. ad Long. 59. Toup. in Schol. Theocr. 217. Opusc. 1, 14. Wakef. S. Cr. 3, 138. ad Diod. S. 1, 268. Jacobs. Anth. 6, 121. 268. 431. 8, 371. Marcus Arg. 29. ad Charit. 517. Capillorum, Jacobs. Anth. 8, 121. 123. Brunck. Aristoph. 2, 105. Kuster. 61. Heyn. Hom. 6, 186. Metaphorice, Jacobs. Anth. 8, 141. Τέττιγος ἄεθλον, Heyn. Hom. 8, 486. Τέττιξ, *Τέτιξ, Casaub. Athen. 110.” Schæf. Mss. *Aristot. H. A. 5, 30. Plin. 11, 32. Pontedera Compend. Tab. Botan. 15. Scopoli Entom. Carniol. 117. Εἰνάλιος τ., Elian. H. A. 13, 26. Cancer astacus Linn.” Schn. Lex. Schæf. ad Greg. Cor. 562.]

Τεττιγομήτρα, Cicada matrix, Cicadarum mater. Aristot. H. A. 5, 30. “Ὅταν δὲ σκώληξ αὐξήσῃ ἐν τῇ γῇ, nam sua κνήματα ἐναφίᾳσι τῇ γῇ, τότε γίνεται τεττιγομήτρα” καὶ εἰς τότε ἡδύτοι πρὶν περιβραγῆναι τὸ κέλυφος, καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας. Ita ut τεττιγομήτρα sit Fœtus in terram emissus et cortice obductus, e quo postea cicadarum enascitur multitudo. Plin. 11, 26. Fit primo vermiculus, dein ex eo quæ vocatur Tettigometra, cujus cortice rupto, circa volatitia evolvant. Τεττιγοφόροι, Cicadiferi. Sic vocabantur olim Athenienses, eo quod

A comæ cincinnis implicitas gestarent cicadæ aureas; ut eo argumento probarent se esse αὐτόχθονας et γηγενεῖς, ut supra quoque docui. Testatur idem et Hes. et Eust., qui p. 395. sic scribit, Οἱ δὲ ὕστερον εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνονον ἑαυτοὺς, τεττιγοφόροι ὄντες· τέττιγας γὰρ ἐφόβονον χρυσῶν, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. [Aristoph. Πτ. 1331. “Wakef. S. Cr. 3, 139.” Schæf. Mss. *Τεττιγοφορία, Tzetz. Ch. 1, 233. p. 5.]

[*Τεττιγώδης, Cicadæ similis, Lucian. 853.]

Τεττιγόνια sive Τεττιγονίαι, Cicadastræ, Gaza: Cicadæ minores, Cicadulæ. Aristot. H. A. 5, 30. de τεττίγων generibus, Καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ἄδοντας, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια, [*τρηγόνια Codd.] Unde Plin. 11, 26. Quæ canunt, vocantur Achetæ, et quæ minores ex eis sunt, Tettigonizæ; sed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, feminae silent. Ubi etiam nota Ἀχέτα, quos Plin. ibid. dicit canere pectore quod eis est fistulosum: unde et inter ἐγκέλαδα numerantur, ut supra in Ἐντόμια docui: vide et Hesiodi quendam locum in Τέττιξ citatum. Ex Etym. autem affertur τεττιγόνιον pro Cicadæ simile. [“At non Τεττιγόνιον, sed *Τιτιγόνιον, et recte id quidem, scribitur ap. Ety. 760, 47. Cf. Eust., nomen hoc a verbo Τιτίζω derivantem, ad Il. B. p. 173, 48. et Γ. p. 300, 2. (=299. et 396.) Adde Schw. ad Athen. 133.” Schw. Mss. *Τεττίγιον, Hes. v. Κερκώπη.” Boiss. Mss. Sed vide Interpret.]

Τεττίζω, Strido ut cicada, Fritinio, ut quidem Auctor Philomelæ dicit, fritinit rauca cicada. [“Heyn. Hom. 4, 256.” Schæf. Mss. Cf. Τιτίζω.]

[*Τερετίζω, Etym. M. 755, 4.: Τέττιξ· μουσικώτατον ἔδων, παρὰ τὸ τερετίζω, (τὸ μουσικῶς φωνῶ,) τερετίξ, καὶ συγκοπῇ τέττιξ. Vide multa de h. f. supra p. cccxxxviii. n. “Athen. 1. p. 31. Toup. Emend. 2, 363.” Schæf. Mss. “Philostr. 273. Dio Chrys. 2, 4.” Wakef. Mss. Bryennii Harmonica p. 480. 481. Schn. Lex. “Proprie dicitur de Cantu hirundinum et cicadarum; vide Hes. et Suid. Tum et generatim Cantillare signif., ut ap. Athen. 1. p. 20. Κύκλωπα εἰσήγαγε τερετίζοντα.” Schw. Mss. “Clem. Alex. Protr. init., Ῥήγνυνται χορδὴ τῷ Λοκρῷ, ἐφίπταται δὲ τέττιξ τῷ Ζυγῷ, ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ, καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ὥδός τινι λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδὴν.” Seager. Mss. *Τερετίσμα, proprie Citharæ strepitus, Cantus cicadæ; veteres Cantum lascivum et procacem sic vocabant. Lex. Bas. Andr. Cr. 111. Τὰ τοῦ Δανὶδ τ., Modulamina: Clem. Alex. 256. ἐρωτικά, 376.: Orig. c. Cels. 12. 68.” Kall. Mss. “Lucian. 1, 41. 795. Kuster. Aristoph. 55. Jacobs. Anth. 11, 116. *Τερετισμός, Thom. M. Add. ad p. 908.” Schæf. Mss. Vide supra p. cccxxxviii. n. *Συντερετίζω, Theophr. Eth. Char. c. 20. Καὶ αὐλοῦμενος δὲ, κροτῆσαι ταῖς χερσὶ, μόνος τῶν ἄλλων, καὶ συντερετίζειν, Tibicines si audiat, unus inter omnes manibus plaudere, atque eorum etiam modulus inepta imitatione effingere.” Seager. Mss. *Υποτερετίζω, Schol. Pind. O. 9, 59.]

D “ΤΕΥΘΙΣ, ἰδος, ἡ, Piscis de sepium genere, aut certe multa habens sepium similia, Loligo. Aristot. “Αἱ δὲ σπῖται καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπλεγμέναι. Dicitur etiam Τεῦθος,” [Gl. Lolius:] “exi-stimaturque τεῦθος esse Loligo major,” [“Athen. 326.” Schw. Mss.] “at τευθίς, minor. Fuisse τευθίδα Pisciculum vilem scribunt Schol. Aristoph. et Suidas: quem vide. || Τευθίδες ap. Plut. redditur “Gladioli, pisces, in Apophth. de Eretriensibus habentibus μάχαιραν, ut αἱ τευθίδες, at καρδίαν νοῦ habentibus. Quod dictum ab eo refertur et in Themistocle. Vide Eras. in Proverbio, Teuthidum more. || Τευθίς, Placentæ quoddam genus “ap. Athen.: πέμμα πλακουντῶδες, Hes.” [“Kop-piers. Obs. 57. Athen. 1. p. 8. Jacobs. Anth. 10, 405. Kuster. Aristoph. 126. De quant., Phryn. Ecl. 70.” Schæf. Mss. “Draco Straton. 15, 25. Fragm. Lex. Gr. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 325, 19. Eust. 1220, 52.” Spohn. de Extr. Odysseæ Parte p. 171. “Nicander A. 470.” Wakef. Mss. Schn. Ind. Theophr. *Τευθίδιον, Minuta loligo, Dorion

ap. Athen. 100. (Pherecrates p. 269.) * Τευθιδῶδης; A De Ioliginum genere, 318. Μαλάκια καλεῖται τὰ τευθιδῶδη, (olim * τευθῶδη.) Schw. Mss.]

[* “TEYΘPION, Polium, Diosc. Notha 458.” Boiss. Mss.]

“TEYMAOMAI, Struo, Fabricor, Etym. τευμή-
“σατο, παρεσκευάσατο, ἐτεχνήσατο: a Τεύμησος No-
“mine ejusdam montis, derivatum illud verbum
“tradens.” [“Τευμησός, Porson. Phœn. 1116.
Boeckh. ad Sim. p. xxxvi.” Schæf. Mss.] “Hinc
“et Τευμησία ἀλώπηξ, inquit. Meminit autem hujus
“et J. Poll. Apud Hes. quoque est Τευμάται, sed
“exp. non solum τεχνάζει, verum etiam τιμάται.
“Invenitur autem et Τευτά ap. hunc Lexicogr. ex-
“positum τεχνάζει. Habet Idem et Τευτάζειν:
“idemque ap. Etym. legitur et Suid.: quos sequen-
“do, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in
“aliquam rem conferre. Exponunt vero et στρα-
“τεύεσθαι:” [leg. στραγγεύεσθαι:] “itidemque Τευ-
“τασμός στρατηγία:” [leg. στραγγία.] “Vide plura
“ap. illos, et simul quædam exempla.” [Phot. Τευ-
“τάζειν πραγματεύεσθαι ἢ σκευερῆσθαι ἢ στραγγεύε-
“σθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως
“καὶ Δίδυμος προσθεῖς ὅτι ἐκίστε σημαίνει καὶ τὸ φροντί-
“ζειν. Ἡράκλειος δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονά φησιν
“εἶναι τὸ ἐπιστροφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν καὶ Ἀρτε-
“μίδωρος τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσαις, Μάστιγα δ’
“ἐν χερσὶν ἔχων τευτᾶσθαι. Πλάτων Ξάνταις, Ἦν δὲ
“θόρυβος τευταζόντων” ἀντὶ τὸν πραγματευομένων. ἢ
“διατρίβοντων” καὶ ἐν Τιμαίῳ, Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπι-
“θυμίας ἢ φιλονεικίας τευτακότες οἷον διατετριφότες γρά-
“φεται καὶ τευτακότες (quod esset e. *Ταυτάζω) Τηλε-
“κλείδης, Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι ἀντὶ τοῦ
“πραγματευόμεναι, σκευωροῦνται. Φερεκράτης, Ὁ δὲ παῖδα
“καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι σημαίνει
“δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν. Πολιτείας εἴ καὶ τὸ ἡσυχάζειν
“καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων φλυαῶν. Cf. Ταυ-
“τάζω. “Τευτάομαι, Valck. Phœn. p. 389. Τευτάζω,
“Timæi Lex. 253. et n., Toup. Opusc. 1, 443. Phryn.
“Ecl. 22(=70. Lob.) ad Lucian. 2, 346. Musgr. ad
“Eurip. p. 233. Τευτάω, ibid.” Schæf. Mss. “Τευ-
“τάζω, Aristid. Quintil. 61. Plato Philebo p. 56.”
“Wakef. Mss. “Orig. c. Cels. 5. p. 255.” Seager.
“Mss. Bast. Ep. Cr. 152. Antimachus Stephani B. in
“Τευμησός: “Ἄντρον ἐν σκοπιῇ τευμήσατο. “Τευτά-
“ζω, Decipio, Insidiose in aliquem molior, Mich.
“Apost. Prov. 18, 40. ubi non solum per σκευερῆσθαι
“exp., sed et aliæ hujus vocis notiones traduntur.”
Schleusn. Mss.]

“Ἄτετον, Hes. λευκόν, album. Ἄτετῶς tamen
“Idem exp. ἀφροντίστος, Incuriose, Negligenter:
“cui affine est ἀτετήσιον, quod exp. * ἀπρομηθές,
“Inconsultum.” [“L. Ἄτετῶς, a τευτᾶν, τευτάσαι.”
Is. Voss. Sed v. Lobeck. ad Phryn. 70., qui corrigit
ἀτετῶς.]

“Τευθὴν, ἦρος, ὁ, Explorator, ὁ κατάσκοπος, Suid.”

“TEYTAON, Beta, Olus quoddam, quod vulgo
“nomen retinet Latinum: tametsi et Porea a multis
“nostrorum dicitur. Ejus duo genera Græci fa-
“ciunt; unam nigram, alteram candidam vocant:
“hanc autem præferunt appellantque Siculam: quæ
“nunc extrita litera fere omnibus nostri sæculi Me-
“dicis Siela nuncupatur. Gorr.” [“Ad Lucian. 1,
“67. 310. 314. Ilgen. ad Hymn. 637. ad Mær. 362.
“Koen. ad Greg. Cor. 11. (27. 28. 672. Ed. Schæf.)
“Brunck. Aristoph. 3, -98. 148. Thom. M. 843.”
“Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 3, 2. 1, 5, 3. 1, 6,
“6. 7, 2, 6.] “Dicitur etiam Τεύτλιον et Τευτλῖς. Exi-
“stimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica
“consuetudine.” [“Τεύτλιον, Thom. M. 843. ad
“Mær. 362. Koen. ad Greg. Cor. 11(=28.) Τευ-
“τλῖον, ad Lucian. 1, 314.” Schæf. Mss. Aristoph. B.
“942. Τευτλῖς, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2. et Schn.
“Ind.] “Hinc Τευτλοφάκη, Edulium quoddam e beta
“et lente mistis, Diosc. Oribas.” [* “Τευτλοῦσσα,
“ad Lucian. 1, 314.” Schæf. Mss. * Τευτλανώ, uude
“Εντευτλανώ, Cum betis coquo, Aristoph. Ἄ.

895. ubi v. Kuster. et Brunck.]

[* “Σεῦτλον et * Σευτλῖον, veteribus Atticis i. q.
“Τεῦτλον et Τευτλῖον, Beta, Athen. 169. 621. (ubi
“vide notata,) et 503., ubi in Versione Latina sic scri-
“ptum oportebat, Et quod est σευτλῖον, τεῦτλα dix-
“rit.” Schw. Mss. Σεῦτλον, Gl. Veta, Betaceus, Beta:
“Σεῦτλα Betus. “Mæris p. 362. et n., ad Lucian. 1,
“310. Thom. M. 843.” Schæf. Mss. Diosc. 2, 149. 4,
“16. * Σευτλομόλοχον, Geop. 12, 1, 4. * “Σευτλό-
“ριζον, Sym. Sethi de Alim. p. 115.” Boiss. Mss.
“* Σευτλαῖος, Betarius, Ranæ nomen in Batrach.
“Σευτλῖον, ad Mær. 362. Thom. M. 843.” Schæf.
“Mss. “Diocles Ep. ad Antig. c. 4.” Boiss. Mss.
“Athen. 371. Schleusn. Lex. V. T. Σεῦτλια, Gl.
“Beta. * Σευτλῖς, Athen. l. c.]

“Κλεῦνον, Hes. vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod et
“τεῦτλον, Beta.”

TEYXΩ, ξω, Fabricor, Struo: quomodo Il. Z. (314.)
“δῶματα Καλὰ, τὰ ῥ’ αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τὸν
“ἄριστον Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες, οἳ
“οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Itidem
“quidam accipiunt in hoc incerti Auctoris Epigr.
“Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα, sic
“interpretantes, Spem et Nemesin ego Eunus prope
“aram struxi et locavi. Unde quis suspicari posset ap.
“Plin. 34, 7. leg. Eunus esse pro Eunicus, quem re-
“fert inter artifices operum ex ære confectorum. Ego
“tamen illud Epigramma interpretans, εὐνους adjective
“accipere malui, et quidem in accus. plurali, non in
“nomin. singulari. Pass. τεύχομαι, Struor: unde
“PART. Τευγμένος pro τετευγμένος, Structus, Od. X.
“334. Ἡ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλῳ ποτὶ βωμὸν Ἑρ-
“κεῖον ἵζοιτο τευγμένον, Ad aram Jovi Herceo stru-
“ctam, extructam, Jovis Herci pulcre structam: ut
“in seq. tmemate videbis. Alicubi vero active acci-
“pitur, Il. T. 208. ἅμα δ’ ἡελίῳ καταδύντι Τεύξε-
“σαι μέγα δόρπον. Est enim τεύχεσθαι δόρπον, quod
“Lat. dicunt Parare et Apparare s. Instruere cœnam.
“Rursum pass. τεύχεσθαι accipitur pro Instrui armis
“s. Armari, unde τεύχεα dicuntur Arma: (ut Hes.
“quoque τεύχονται exp. σάττονται, ὀπλιζονται. Od. X.
“(104.) τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, Melius enim est et
“consultius ut armati simus, Schol. καθωπλίσθαι, cum
“Hes., ap. quem præterea legitur Τετεύχεται, κατα-
“σκευασθῆσεται, γενήσεται: quæ ad præcedentem
“pertinent signif.: [τετευχῆσθαι in Schol. Lex. duci-
“tur a * Τευχέω.] Ut vero revertar ad activum τεύχω,
“accipitur pro Struo, Fabricor, Machinor, Paro, in
“alio etiam loquendi genere, veluti cum Hesiod. Ἔργ.
“1, (263.) dicit, Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ
“τεύχων, Qui alii mala machinatur, ipsi sibi mala ma-
“chinatur, ut ipse ibid. dicit τὴν κακὴν βουλήν τῷ
“βουλεύσαντι κακίστην esse. Ad cuius imitationem
“Lucill. Epigr. in Fures, “Ὅς δ’ ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἐφ’
“κακὰ ἥπατι τεύχει, Qui alteri parat struitque mala,
“ipse suo hepati ea struit. Itidem δόλον τεύχειν ap.
“Nonn. Dolum struere s. fabricari, Virg. Doli fabri-
“cator Ulysses. Et φόνον τεύχειν τινι, de quo in seq.
“tmemate dicitur. Quibus adde Il. A. 115. Ὡς δὲ
“τοῦδ’ ἐνεκα σφὶν ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει. Ubi tamen
“reddendum potius est Infert: quod consequens et
“effectum est præcedentis τεύχω, significantis Struo,
“Machinor, Molior; atque adeo Schol. exp. παρέχει,
“ποιεῖ, ut rursum Il. A. init. αὐτοὺς δ’ ἐλώρια τεύχε κύ-
“νεσσι, Idem τεύχε accipit pro ἐποίει: Hes. autem
“exp. κατεσκευάσε, Paravit. Sed malo ego cum Schol.
“Esse fecit: quomodo in Epigr. legimus, “Ἡ δ’ ὑπατον
“τεύξε, Quæ fecit ut consul esses, te fecit et creavit
“consulem. Ac certe et pass. τεύχομαι accipitur pro
“Fio, ut eund. Hes. supra dixi τετεύχεται exponere
“γενήσεται: unde Il. B. (320.) Ἡμεῖς δ’ ἐσταότες θαυ-
“μάζομεν οἷα ἐτύχθη, Mirabamur quid factum esset,
“evenisset. Sic ET Τετυγμαι accipitur pro Sum,
“ὑπάρχω, Δ. (84.) de Jove, ταμίης πολέμοιο, τέτυκται,
“Belli arbiter est. Itidemque Od. Ξ. (234.) μετὰ Κρή-
“τεσσι τετύγμην, i. e. ὑπῆρχον, Eram. Nec non ap. He-
“siod. (A. 154.) παλιῶλῖς τε τέτυκτο. Et rursum Od. (B.
“356.) τετύχθω legitur usurpatum pro γινέσθω, ac τε-
“τύχθαι pro γίνεσθαι, esse.

Sed notandum est, quosdam PRÆT. Τεύγμαι, et AOR. Έτύχθην, malle derivare ab alio th., NIMIRUM Τύχω VEL Τύκω, quod et ipsum interpr. Struo, Paro, Instruo, Facio: quorum tamen nulla proferuntur exempla, nisi præteriti illius pass. et aoristi, quæ passim obvia sunt: ut, præter ea quæ paulo ante citavi, II. Γ. (101.) ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Utri mors et fatum est paratum, i. e. Utri nostrum mori fatale est. Et in Od. alicui φόνος τέτυκται, dicitur enim ut aliquis alicui φόνον τεύχειν, velut A. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον, ita vicissim ipse φόνος alicui τεύχεσθαι ab aliquo, ut II. (E. 653.) Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόνον καὶ κηρα μέλαιναν Έξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, A me tibi illatum iri. Cui φόνον τεύχειν synonymum est φόνον φυτεύειν et φόνον φέρειν, Od. P. 82. et Δ. 272. Nec vero θάνατος solum τετύχθαι dicitur, verum etiam opera fabrilia: unde τετυγμένος dicitur ὁ κατὰ τέχνην κατασκευασμένος s. εὐτυκτος, Bene paratus, Affabre factus: velut Δ. (615.) Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον: ut ποιητὸν τρίποδα alibi pro ἐυποίητον: et supra βωμὸς τετυγμένος pro Bene et eleganter extracta ara. Quibus Eust. addit Od. Υ. 367. Καὶ νόος ἐν σήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικῆς: copulans illa tria, τετυγμένος οὐδὲν ἀεικῆς, et i. valere dicens q. εὐ-τυκτός. Ubi τετύχθαι potius naturæ est quam artis: et τετυγμένος οὐδὲν ἀεικῆς accipi etiam posset pro οὐκ ἀεικῆς τυγχάνων s. γενόμενος, s. quem natura οὐκ ἀεικῆ ἔτευξε καὶ ἔφυνε. Ac tunc illud τετυγμένος acciperetur simpliciter pro Factus, Creatus, ut et ap. Phocyl. (50.) Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, Quod enim factum est, infectum esse nequit. Eust. vero hoc τέτυγμα, et quæ inde derivantur, e τέτυγμα facta esse ait, exemto ε: qui tamen et alterius th. Τύκω meminit, e quo deducit AOR. 2. Τετύκοντο, habentem reduplicationem similem ei quæ est in λελάθοντο. Apoll. Rh. 2, (694.) βωμὸν τετύκοντο, Aram extruxerunt, II. A. (467.) τετύκοντ' ὅτε δαΐτα, i. e. παρσκευάσαν, ἡτρεπίσαν, Od. M. (283.) λαρὸν τετυκόμμεθα δόρπον. Hom. utitur et activæ vocis aor. 2. NIMIRUM Τετυκεῖν, ut Od. (77.) εἶπω δὲ γυναῖξιν Δείπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν, Ut cœnam apparent s. instruant. Apud Hes. vero legitur præsentis temporis verbum τύκω, quod exp. ἐτοιμάζω, Paro, Apparo. Nec non τύχουσι, ap. Eund. extat, expositum τεύχουσι.

["Τεύχω, Gesner. Ind. in Orph. Ruhnck. Ep. Cr. 110. Brunck. ad Eur. Hipp. 1321. ad Anacr. p. 107. Pierson. Veris. 28. Valck. Hipp. p. 166. 306. Calim. p. 284. Toup. Opusc. 1; 473. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anth. 11, 114. Thom. M. 842. Markl. Suppl. 978. Iph. p. 412. ad Charit. 747. Luzac. Exerc. 162. "Ὁς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, Jacobs. Anth. 9, 474. Τερευχῶς, Od. M. 423. Έτετεύχατο, ad Mær. 155. Τερεύχατο, Heyn. Hom. 6, 434. 646. Τετεύχομαι, 337. Τέτυξαι, 7, 243. Έρεύξατο, Monum. Byz. 9. Τευχθὲν, Archias 5. Τύκω, Toup. Emendd. 2, 239. Brunck. ad Anacr. p. 107. Τετύκοντο, Greg. Cor. 202(=433.) Thom. M. 842. Heyn. Hom. 5, 361. Τέτυκται, Est, Scheller. Præf. ad Ælian. V. H. p. viii. Gesner. Ind. in Orph. Έτύχθης, Es, Wakef. Ion. 1188. Τετυγμένος, II. Z. 243. Heyn. Hom. 6, 519. 583. 8, 499. 503. "Ανευ ψόγου τετυγμένος, Toup. Opusc. 1, 470. * Τερεύχω, Heyn. Hom. 6, 77. 434." Schæf. Mss. "Τεύχω, cum gen. rei, Moschus 2, 44. (Έν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἰώ.) Wakef. Mss. Quint. Sm. 5, 558. ὁ μοι θεὸς ὡς ἐτέτευξο, Herod. 3, 14. Έτερεύχες γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος, II. Θ. 163. γυναῖκός ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, i. e. ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου, al. * ἀντετέτυξο, Od. M. 423. Έπίτονος βέβλητο βοὸς ρινόιο τερευχῶς, pro κατασκευασθῆς, Phocyl. 58. Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην δλοῦφρον τεύχει. Τερεύχετο, II. N. 346. Τέτευχα, ad Greg. Cor. 395. Έτετυγμένος, 728.]

[* "Τεύγμα, Jacobs. Anth. 7, 220. Valek. Diatr. 129. 134." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 728.]

Τεύξιν, vide Τύξιν, ["Dosiad. Ara 1." Schæf. Mss. Hesychio est κατασκευῇ, ποίησις. * "Τεύξινον, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss.]

Τευκτήρ, ἦρος, ὁ, Fabricator, Instructor, Appara-

tor; Suid. enim τευκτήρι affert πρὸ κατασκευαστῆ, ποιητῆ. [* Τεύκτωρ, I. q. τευκτήρ, ἱστοπῶνος, Manetho 4, 423.]

NEC NON Τεύκρος i. q. τευκτήρ. Sic enim an. Hes. legimus, Τεύκρον ἢ Τευκτῆρα, ποιητῆν: cui iidem τεύκροι sunt οἱ ποιηταί: item et οἱ Τρῶες. Sed annotat Eust., cum Trojani hoc nomine significantur, aliquando acui, aliquando προπερισπασθαι: forsitan ad differentiam proprii nominis Τεύκρος, qui Ajacis frater fuit, ex Hesione Priami filia, eademque Trojana, natus, unde et Teucris nomen accepit. ["Τεύκρος, ad Lucian. 1, 385. Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss.] Hinc PATRONYM. Τευκρίδαι, Teucridæ, Oriundi a Teucris vel Teucro, Isocr. Evag. (5.) Τευκρίδων πρόγονος ἦν Αἰακός, Æacus Teucridarum erat progenitor, Ab Æaco: Teucridarum genus initium sumpsit. ET Τεύκριον, τὸ, sive Τευκρίς, ἴδος ἢ, Teucrion, Teucris, Herba ab inventore Teucro de nominata, de qua Diosc. 3, 111. Plin. 25, 5. Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionion vocant. Alibi Teucriam herbam appellat. ["Τευκρίς, Dosiad. Ara 2. Valck. Diatr. 115. 135. Wessel. ad Herod. 157." Schæf. Mss.]

Τευκτός, Fabricatus, Factus, i. q. τετυγμένος. Hes. et Suidæ κατασκευαστὸς, χειροποίητος. [* Ἀγλαῶ τευκτος, Orac. Sibyll. 14, 125. "Ρώμης ἀγλαοτέκτον κτίσις. * Εὐτευκτος, unde * Φιλεύτευκτος, Brunck. ad Anal. 2, 41. * "Ἱερότευκτος, Sancte fabricatus, Andr. Cr. 18. 126." Kall. Mss.] Νεότευκτος ET Νεοτευχῆς, Nuper fabricatus, Recens factus s. paratus, νεοκατασκευαστος, H. E. (194.) δίφροι Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. [Νεότευκτος, II. Φ. 592. "Τυρω, ad Aristot. 209. Heyn. Hom. 8, 223. Νεοτευχῆς, 5, 26. Theocr. 1, 28. Valck. ad Rov. p. xxv." Schæf. Mss. * "Νεοτευκτικά, Titulus libri qui Orpheo tribuitur, ab Eudocia p. 318." Schleusn. Mss. * Χειρὸς τευκτος, i. q. χειροποίητος, Cyrill. Alex. in Es. 19. p. 293. "Nilus Narr. p. 28. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss. * "Ἀχειρότευκτος, Andr. Cr. 230. * Ἀχειροτέυκτος, 126." Kall. Mss.]

Περιτέυκτο, tertia pers. sing. pr. plusquam perf. tanquam a περιτέυχομαι, II. P. 280. de Ajace, ὁς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα, Qui forma et fortitudine in rebus gerendis instructus erat præ ceteris Græcis post Achillem. [Od. A. 549.] Nam Eust. ibi περιτέυκτο τῶν ἄλλων exp. ἐπέκεινα καὶ περισσώτερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο: annotandum etiam esse monens, τέτυκτο eo loco dici ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς, cum proprie ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην usurpetur: construi autem cum gen. ut περιεῖναι, vi præpositionis περὶ significantis περισσότητα. Sed ego non video quid obstat quominus περὶ a τέτυκτο sejungamus; ac certe hanc scripturam longe alteri prætulim. [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. * Ἀμφοτέτευχο, unde ἀμφιτέτυκτο, Quint. Sm. 5, 14. 103. Ἀμφοτέτυκτο et ἀμφιτέτυκτο, Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. p. 217. * "Ἀντιτύκω, Heyn. Hom. 5, 442. 726." Schæf. Mss. Ἀντιτέτυκτο, Antimach. Fr. 24. * Έκτεύχω, Hippocr. Epist. 1289. Φύσις ἐξέτευξε * παντόμορφα σπλάγχνων γένη: vide Sehn. ad Nicandr. Θ. 524. * Παρεκτεύχω, Apoll. Rh. 3, 237. * Έντεύχω, per tmesin, Hesiod. Έργ. 1, 77. 79. * "Καρετεύχω, Facio, Quint. Sm. 7, 675." Wakef. Mss. * Παρετεύχω, Fabricor, Struo, Paro, Schleusn. Lex. V. T. * Προτεύχω, Friedemann. l. c. Tzetz. Carm. II. 207. "Heyn. Hom. 7, 149." Schæf. Mss.]

Derivata e τέτυγμα, s. Τύχω aut Τύκω.

Τύξιν, ἢ, Apparatus: Hes. τύξιν, τεύξιν, παρσκευάσιν. Ubi etiam nota τεύξιν a τέτευξαι. [Lobeck. Phryn. 728.]

Τυκτός, i. q. τευκτός, Fabricatus, Factus, Paratus: δάπεδον, Hom., Solum manu arteque factum, ut quod lapidibus aut tabulis stratum est, Eust. τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ σκευασθέν: qui tamen addit, posse etiam accipi pro εὐτυκτον, sicut τετυγμένον κρητῆρα idem Poeta vocat Affabre et eleganter factum craterem: quomodo et ποιητῆν αὐλῆν ab Eod. διείτην ἐυποίητον, Od. Δ. 626. Δίσκεισιν τέτυκτον καὶ αἰγανέριον ἰέντες Έν τυκτῷ δαπέδῳ, P. (206.) ἐπὶ κρήνην

ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλίροον, i. e. χειροποίητον, Manu factum s. fabricatum fontem. Item et τευκτὸν κακὸν vocat τὸ τευχόμενον καὶ μὴ ἐγγιγνόμενον φύσει, II. E. (831.) de Marte, τυκτὸν κακὸν ἀλλοπρόσαλλον: nec enim natura nobis id malum parat et infert, sed ipsi nos nobis invicem. Rursum τυκτὰς βοῦς appellat Bovinas pelles a βυρσοδέψῃ curatas, s. τετεχνιευμένας, ut Eust. exp. M. 105. Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἀραρον τυκτῇσι βόεσσι. ["Husch. Anal. 150. Jacobs. Anth. 8, 225. Heyn. Hom. 5, 154. 714. 6, 292. 519. 8, 499." Schæf. Mss.]

Ἄτυκτος, ὁ, ἡ, Non factus, Infectus. Phocyl. (50.) Οὐκ ἐστὶ γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, Quod enim factum est, non potest amplius esse infectum, ut et Aristot. Τὸ γεγονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι, Terent. Quod factum est, infectum fieri nequit. Exp. etiam Non affabre factus, Non ornatus. ["Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss.] Εὐτυκτος sive Ἐυτυκτος dialysi Poëtica, Bene s. Affabre factus, ut ἐτυκτος κυνή, Od. E. (276.) Suidas autem εὐτυκτα ex Herod. (1, 119.) affert non solum pro καλῶς κατεσκευασμένα, Pulcre parata, sed etiam pro ῥάδια, ἐτοίμα, εἰργασμένα, Facilia, Parata. Ita ut significet etiam Facilis, Factu facilis, Paratus et in promptu. Quo modo Hes. usurpavit, cum εὐτύκαζον exp. εὐτυκτον ἔχε, ἐτοίμον. Quod εὐτύκαζον valde mihi suspectum est. [Leg. εὐτύκισον, ab *Εὐτυκίζω, quod habet Etm. M. 399, 16. "Wessel. ad Herod. p. 59." Schæf. Mss. Stephanus in Iudice male affert.] "Εὐτυχίζειν Etymologō ἐτοιμάζειν." [Porro ap. Hes. leg. videtur *εὐτυκτον ἔχε pro εὐτυκτον, et *Εὐτυκὲς, ἐνεργὲς, pro εὐτυχὲς. Idem habet *Εὐτυκῶς ῥαδίως, καὶ τα ὁμοί. Εὐτυκτος, Orph. Arg. 614. λάασιν. "Brunck. Apoll. Rh. 146. 237. (T. 1. p. 348. Schæf.) Heyn. Hom. 4, 519. 5, 422. 6, 374. 7, 80. 164. ad Herod. 59. Εὐτυκτος, Εὐτυκτος, ad Diod. S. 1, 58. Valck. ad Theocr. p. 240. (Id. 24, 86.) Wakef. S. Cr. 2, 57. ad Callim. 1. p. 209. (L. P. 3.) Schütz. ad Æschyl. 3. p. 336. (ad Suppl. 981.) Εὐτυκῆς, Wakef. l. c. Eum. 962. Herc. F. 347. Musgr. ibid. ad Diod. S. l. c. *Εὐτυχος, ad Charit. 290. Schütz. l. c. p. 337. (ad Æsch. Suppl. 1001.) Schæf. Mss. Pratinas Athenæi 633. εὐτυκος εἰς χορόν.]

Τύκος sive Τύχος, ὁ, dicitur οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, s. λιθοξοικὸν σιδήριον, ut Eust. et Paus. tradunt, i. e. Instrumentum ferreum quo Architecti et Lapididæ utuntur in poliendis lapidibus: ut Hesychio quoque τύχοι sunt λιθοξοικὰ ἐργαλεῖα, ap. quem per χ scribitur, ut et ap. Paus., teste Eust. Per κ autem ap. Eust. et J. Poll. (7, 118.) qui τύκον vocari ait τὴν τῶν λατόμων σφύραν, Malleum quo utuntur latomi, sc. in decutiendis assulis s. cæmentis, et poliendis ipsis lapidibus. Qui mallei interdum rostrati sunt, interdum vero prætenui acie, ut in modum cultrorum scindant. Ac illis quidem, cæmenta et assulas e lapidibus adhuc rudibus dejiciunt, his autem postea complanant poliuntque ac scalpunt: qualia sunt latomorum Cæla ap. Latinos. ["Τύκος, Jacobs. Exerc. 1, 215. Musgr. Herc. F. 945." Schæf. Mss. "Τύχος, ad usus bellicos etiam accommodatum; Ægyptii enim ap. Herod. 7, (89.) præter alia arma habebant etiam τύχους μεγάλους, (Grandes bipennes, Valla.)" Brunck. Mss.] UNDE Τυκίων sive Τυχίον, τὸ, i. q. τύκος s. τύχος, nisi quod dimin. est: ap. Eust. per κ. ["Τυκίων, Jacobs. Exerc. 1, 215." Schæf. Mss.] Et VERB. Τυκίζω sive Τυχίζω, Paro s. Polio τῷ τύχῳ, Aristoph. Ὀρν. (1138.) Τούτους δ' (sc. λίθους) ἐτυκίζον αἱ κρέκας τοῖς ῥύγχεσι, Hos autem poliebant rostris suis creces: nimirum, τύκων loco, utentes suis rostris; sunt enim τύκοι Mallei rostrati, uti dixi, quibus lapididæ cæmenta decutiunt, quamobrem et κολαπτῆρες nominantur, a v. κολάπτειν significante Rostro tundo in modum avis. Suidas quoque ἐτύκιζον ibi exp. ἔχον, ἔκοπτον, dicens τύκον esse ἐργαλεῖον τι, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι καὶ ξέουσι: recte; primum enim circumquaque rostrato malleo assulas e rudi lapide decutiunt: deinde eo, qui prætenui et cultrata acie est, poliunt, lævigant, complanantque scalpendo. Schol. autem Aristoph. habet περιτόκουσι pro illo περικόπτουσι: sed mendosum mihi id videtur, ac pro

eo reponendum puto περιτυκίζουσι, s. περιτυκίζουσι. Nam ut dicitur Ἀποτυκίζω, ita ET Περιτυκίζω inde apte formati non dubium est. Est autem ἀποτυκίσαι λίθον Eustathio [II. E. p. 951.] τὸ ἀποπελεκῆσαι, i. e. A lapide assulas et cæmenta malleo rostrato decutere, ad eum complanandum: veluti securi e ligno solent dejici assulæ, ut lævius fiat ac planius operique aptius. Ita περιτυκίσαι, Circumcirca decutere malleo illo assulas e lapide rudi adhuc et impolito. Hesychio quoque ἀποτυκίσαι est τὸ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον: ἀπὸ τῶν τύχων, inquit, i. e. λιθοξοικῶν σιδηρίων. Idem tamen ἀποτυκισθεὶς exp. ἀποτιλθεὶς. ["Τυκίζω, Jacobs. Exerc. 1, 215. Musgr. Herc. F. 945. *Τύκισμα, Tro. 814. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Lycophr. 359.] "Συντυκίζω, Coacervo, "Cumulo, Accumulo, συσσωρεύω, Hes. Sed suspectum est illud συντυκίζω." Porro Τύχος s. Τύκος dicitur a τεύχῳ s. τύχῳ aut τύκῳ, quoniam eo οἱ λιθοξοοὶ τοὺς λίθους τεύχουσι, i. e. παρασκευάζουσι καὶ ἐτοιμάζουσι, Parant s. Præparant operi. UNDE ET Τύχος ap. Hom. Nomen proprium τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμον. Finxit enim ei hoc nomen Poëta, quod nosset τεύχειν τὰς βοῦς, s. βοείας βύρσας εὐ καὶ ἐπισταμένως δεψεῖν: atque adeo ipse etymon sic exprimit II. H. 220. de septemplace Ajacis seuto, ὃ οἱ Τύχος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος "Υλῆ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων. "Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰδὼν ἐπταβύειον Ταύρων Ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. Alibi certe τυκτὰς βοῦς vocat Pelles bovinas a coriario bene paratas. Ejusd. esse originis videtur ETIAM Τυκάνη, Eustathio (967, 18.) quoque, qui dicit esse Instrumentum ᾧ ἀλοῶσιν, Terunt s. Triturant frumenta, s. quo grana e spicis in area stratis excutunt, ut est Tribulum s. Tribula ap. rei rusticæ Scriptores. [Gl. Tribula: Τυκάνη, τὰς βώλους ἀφανίζουσα. Trahea: *Τυκάνη ἡ τὸν σῖτον ἀλοῶσα. Tribula.] "Τυκάνη, Instrumentum ad triturandas fruges, Hes."

"Τιτύσκω, vel Τιτύσκομαι, Dirigo ad scopum, Col-
"limo; In scopum intentus sum, VV. LL.: Bud.
"exp. Intentissime dirigo, ut certum ictum inferam,
"Collimo. II. B. Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες
"Ἀχαιοί, Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσ' ἵ' ἐβαλλον.
"Quin etiam passiva signif. dicitur aliquid τιτύσκε-
"σθαι: ut, Ἐγγεῖν δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, In eum dirige-
"batur, s. potius, directa deferebatur. || Τιτύσκω et
"Τιτύσκομαι ponuntur etiam pro ἐτοιμάζω. Item
"Τιτύσκομαι φρεσὶν ap. Hom. seq. infin., eodem fere
"modo, quo Lat. Paro hoc facere. Vide Eust. Hes.
"et Suid. ["Ruhn. Ep. Cr. 37. ad Mær. 119.
Harles. Ind. Theocr., ad Charit. 776. Jacobs. Anth.
6, 215. Paul. Sil. 31. Heyn. Hom. 4, 467. 5, 420. 6,
179. 374. 401. 469. 8, 179." Schæf. Mss. "Τιτύ-
σκω, Paro, Antimachus in Schol. Nicandri Θ. 472.
Cum gen., Quint. Sm. 1, 25. Τιτύσκομαι, Paro,
Opp. K. 1, 248. Τιτύσκετο, Hesychio κατεσκευάζε-
το." Wakef. Mss. II. O. 41. N. 23. Φ. 342. Arat.
418. 433. Lycophr. 1403. Opp. A. 2, 99. Apoll.
Rh. 4, 248. Theocr. 22, 88. 187. Τύκω, τύσκω,
τιτύσκω, ut φάω, φάσκω, πιφάσκω. *Κατατιτύσκο-
μαι, Eust. II. 1456, 7." Wakef. Mss.]

Τεύχος quoque a τεύχῳ derivatum est, i. significans q. σκεῦος, sicut τεύχῳ et σκευάζω idem sunt. Ac ut σκεῦος signif. Vas, Alveus, ἀγγεῖον, ita etiam τεύχος. Xen. Ἑλλ. 1, (7, 7.) Φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι, Dicens se in vase farinario e naufragio evasisse; solet enim farina molita in arcis condi ac asservari in usus suos. Præterea quemadmodum σκεῦη dicuntur etiam Vasa et instrumenta nautica, ita et τεύχος accipi sciendum est, veluti etiam ὄπλον, Od. O. 217. Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν, Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἐτάροι νηὶ μελαίνῃ, Αὐτοὶ τ' ἀμβάινωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὄδοτο. Ambo autem a τεύχῳ dicta, quoniam iis domus aut navis instruitur. Ad hæc, ut sunt πολεμικὰ σκεῦη, quibus σκευαζόμεθα ἐν πολέμῳ, ita sunt et πολεμικὰ τεύχη, quibus itidem ad bellum τευχόμεθα atque ἐτοιμαζόμεθα, i. e. quibus ad bellum nos paramus et instruimus: Lat. Arma appellant, Græci alio nomine ὅπλα. Qua in signif. frequentissimum est ap. Hom., et id quidem in nu-

mero plurativo. II. B. (808.) Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, Od. Δ. (784.) Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες, II. P. (210.) "Ἐκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ, Aptavit Hectori arma: δὲ δέ μιν "Ἀρης, Induit autem Mars. Sic et is, qui armatur, dicitur δύνειν et θωρηχθῆναι τεύχεα, 194. ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος, Induit Achillis arma; Od. X. (114.) τῷ δμῶε δυνέσθην τεύχεα καλὰ, II. Π. (40.) Δὸς δέ μοι ὦμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, Σ. 277. σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, vacante alterutro istorum. Idem dicitur τεύχεα ἔχειν, et τεύχεσι λάμπειν, postquam eis indutus est, Od. Λ. (41.) "Ἄνδρες ἀρηφατοὶ βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες, II. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίωνων, quemadmodum et Hesiod. 'Α. (60.) Τεύχεσιν αἰθομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. At II. Δ. (432.) ἀμφὶ δέ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἐλάμπε, inverso loquendi genere, pro πάντες δὲ τεύχεα ἐλάμπων. Rursum qui arma gerit, dicitur ea κατατιθέναι, vel ἀποδύνειν, II. T. (12.) Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε, Deposuit arma, sc. quæ a Vulcanano accepta ad Achillem ferebat, Καλὰ μάλ' οἱ οὐπὼ τις ἀνὴρ ὦμοισι φόρησεν, X. (125.) ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δῶν, Γ. (114.) Τεύχεά τ' ἐξεδύνοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. At P. (130.) Hector dabat τεύχεα καλὰ Τρωσὶ φέροντι ποτὶ ἄστυ. Dicuntur etiam ἀμείβειν s. ἐπαμείβειν τεύχεα aliqui, Z. (230.) Diomedes ad Glaucum, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψαμεν. Et paulo post, de Glaucō, "Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε Χρῦσεα χαλκείων, ἐκατόμβοι ἐννεαβοίων. Sed et ipsi duces exercitum obeuntes et lustrantes τεύχεα ἀμείβουσι, præstantioribus præstantiora dantes, Ξ. (381.) Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήϊα τεύχε' ἀμείβον, "Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον. Armiger autem ἀπ' ὤμων αἰρεῖν vel λύνειν τεύχεα hero suo dicitur, H. (122.) Γηθόσσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο. Sic hostis hosti capto, P. (318.) λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων, nimirum Phorcyi et Hippothoo captis: E. (164.) ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσθλα, Arma detrahebat. Sic Φ. (183.) Τεύχεά τ' ἐξεναρίξε, sc. Achilles arma Hectoris, Σ. (83.) τεύχεα δ' "Ἐκτωρ Διῶστας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. || Exp. etiam Volumen, Liber: Hes. τεῦχος, βιβλίον. ["Heyn. ad Apollod. 940. Hom. 5, 237. Toup. Emendd. 2, 139. Opusc. 1, 473. Brunck. ad Eur. Hec. 609. Musgr. ibid. ad Cornel. Nep. 286. ad Mær. 371. Belin. ad Oppian. 1, 316. Athen. 1, p. 28. Wakef. S. Cr. 3, 48. Ion. 1198. Thom. M. 843. Jacobs. Anth. 9, 170. Lobeck. Aj. p. 389. Τεῦχος et τᾶγγας conf., Porson. Hec. p. 48. Ed. 2." Schæf. Mss. "Corpus humanum, Nicander 'Α. 21. T. γαστήρ, Venter, 314. (364.)" Wakef. Mss. Liber, Crinag. 14. Symm. Ps. 39, 8. Is. 8, 1. T. et ἔντος conf., Schæf. Apoll. Rh. 1, p. 312. * Τευχοπλάστης, fem. * Τευχοπλάστις, Figula, Lycophr. 1379. * Τευχσοφόρος, Eur. Rh. 3.] Τευχσοφόρος, Arma ferens s. gerens, Armifer, Armiger, Armatus, ὄπλοφόρος, Eur. [Suppl. 654. Rh. 267. Æsch. Ch. 625. Lobeck. Phryn. 672. "Mauetho 4, 437." Wakef. Mss. * Ἀντίτευχος, i. q. ἀντιπόλεμος, J. Poll. 7, 205.] Ἀτευχῆς, Armis carens, Inermis: Hes. ἀτευχῆ, ἀνοπλον. [Eur. Andr. 1118. * "Ἐπιτευχῆς, J. Poll. 6, 204." Kall. Mss.] ITEM Χαλκοτευχῆς, de quo in Χαλκός. Item ET Παντευχία, ἡ, i. q. πανοπλία, teste Hes., sicut τεύχεα et ὅπλα synonymos ponuntur. [Æsch. S. c. Th. 31. vide Schol. Aristoph. Σφ. 209. "Æschylus ap. Aristot. H. A. 9, 49." Seager. Mss. Eur. Suppl. 1191. Heracl. 720. 787. "Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.] NEC NON Πεντάτευχος: βίβλος, Liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa, sc. Genesin, Exodon, Numeros, Leviticum, Deuteronomium. Hieron. adv. Helvid. Sive Mosen dicere volueris auctorem Pentateuchi, sive Esdram ejusd. instauratorem operis. Ubi annotat Erasmus, πεντάτευχον appellari Opus quinque contextuum voluminibus, a τεῦχος significantē Instrumentum, s. Volumen. Rursum Hieron. Ep. ad Paul. Hucusque Moses, hucusque Pentateuchus. Sic * Octateuchum vocant octo priores V. T. libros. [* "Τρίτευχος, Liber Jos. Judic. Ruth, Athan. 1, 740."

Kall. Mss. * Τευχῆρης, Armatus, Orph. Arg. 526. * Τευχῆεις, Opp. K. 3, 4. "Belin. ad Eund. 1, p. 316. ad Anthol. Palat. 2, 126." Schæf. Mss. * Τευχέω, Armo, vide Τεύχω. Τευχῆρας, unde * Ἀτευχῆτος, i. q. ἀτευχῆς, Anal. 2, 229. * Τευχῆτωρ, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 352.] ET Τευχῆσται, ὅπλιται, Hes., Armati, Armati milites, [Anoll. Rh. 3, 415. Callim. H. in Jov. 77. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 641. * Τευχῆστηρ, Pers. 904.] AT Τευχίτις σχοῖνος dicitur Juncus Arabicus, s. Babylo-nicus, Diosc. 1, 16. Meminit et Plin. 21, 18. itidem de juncō odorato loquens, Laudatissimus e Nabatæa, cognomine Teuchites, proximus Babylonius.

TEKTΩΝ, onos, ὁ, i. q. τευκτήρ, ejusdemque cum eo originis est, sc. a τεύχω, significantē Fabricator, Struo, Paro. Signif. igitur Faber lignarius, ut patet e Plut. Pericle p. 290. "Ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἦν, λίθος, χαλκός, ἐλέφας, χρυσός, ἔβενος, κυπάρισσος· αἱ δὲ ταύτην ἐκπονοῦσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσται, χαλκοῦτοι, λιθουργοί, βάφεις, χρυσοῦ μάστιγες, ἐλέφαντος ζωγράφοι, ποικιλταί, τορνευταί. Ubi enim τέκτων est τεχνίτης ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην, Faber lignarius s. materiarius. Ubi etiam nota esse diversum a tornario, qui τορνεύει dicitur; is enim vasa solum aliqua aut alia opera subtiliora torno conficit: τέκτων autem ædificia struit et fabricatur. Nota etiam diversum esse ab eo fabrorum genere, qui λιθουργοὶ et χαλκοῦτοι dicuntur. Sic distinxit et Xen. K. Π. (6, 2, 11.) Χαλκῆται τε καὶ τέκτονες καὶ σκυτοτόμοι: 3, (2, 5.) Ὅποσοι εἶεν τέκτονες τε καὶ λιθοδόμοι: Ἑλλ. 4, (4, 18.) Ἐλθόντες πανδημεὶ μετὰ λιθολόγων καὶ τέκτωνων: ut et Thuc. 6, (44.) p. 212. Λιθολόγους καὶ τέκτονας. Hom. quoque Fabrum lignarium s. materiarium, τέκτονα vocat, i. e. Ædificiorum structorem et architectum, II. Z. (315.) δώματα Καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὸς ἐτελλε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τὸν ἄριστοι ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλαι τέκτονες ἀνδρῶν, Οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δώμα. Cui simile exemplum vide in Ἀμειβόντες. Idem τέκτονα vocat Fabrum qui sellas conficit, Od. T. (56.) κλισίην. Διωντὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἣν ποτε τέκτων Πόισ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θορήνῃν ποσὶν ἦκεν. Alia quædam exempla habes supra in Στάθμη tam ex Hom. quam Soph., in quibus pro Lignario s. Materiario accipitur. Quibus adde II. O. (411.) Ἄλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃ δαήμονος. Hesychio vero τέκτων est πᾶς τεχνίτης Quivis artifex: itidemque Suidæ κοινὸς τεχνίτης, ὁ λαοζόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων, Quilibet opifex, tam Is qui ligna operi aptare novit, quam Is qui lapides, denique Quicumque aliquid τεύχει. Certe Eur. dixit τέκτονας κακῶν, Eos qui alicui κατὰ τευχουσιν, i. e. machinantur et struunt, veluti ille doli fabricator Ulysses ap. Virg. ["Xen. Mem. 1, 2, 9; ad Mær. 254. ad Timæi Lex. 174. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Gail. ad Xen. Cæc. 334. Rubnk. ad Mem. 221. Toup. Opusc. 1, 559. Thom. M. 394. 645. Wakef. Eum. 841. Huschk. Anal. 280. Jacobs. Anth. 8, 74. 10, 46. 11, 75. Brunck. Soph. 3, 405. Heyn. Hom. 4, 574. Τέκτων, ἡ, Eur. Med. 410. Porson." Schæf. Mss. "Τέκτων, Faber, 1, 1.: Hes. Τέκτων πᾶς τεχνίτης. Schol. Aristoph. B. p. 219. Basil. Τέκτονες πάντες οἱ τεχνίται. Scilicet τέκτων proprie quidem est, ut Lat. Faber, vocabulum generis, significans Omnis generis opificem, qui fabricatur aliquid ex aliqua materia, velut ferro, ære, lignis, saxis. Suid. Τέκτων κοινὸς τεχνίτης ὁ λαοζόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων. Unde additur interdum gen. vocabuli materiæ, 1 Sam. 13, 19. τ. σιδήρου, 2 Sam. 5, 11. Τέκτονες ξύλων, καὶ τέκτονες λίθων, 1 Reg. 7, 14. T. χαλκοῦ. Sed sæpe est vocabulum formæ, declarans Fabrum tignarium, materiarium, qui in Gloss. vett. * δοκοτέκτων vocatur, Xen. K. Π. 6, 1, 13. Atque sic Dial. 1, 1. accipiendum hoc vocab. videtur, etiam propterea, quia ap. Plat. Menone 19., e quo loco expressum esse istum Dialogi locum constat, itidem vocab. formæ σκυτοτόμος legitur." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Vide Schleusner. Lexx. in N. et V. T. * Τέκτων, Æolicæ, ad Greg. Cor. 586.]

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ, Fabrorum materiariorum præses.

Soph. Dædalo τεκτόναρχος: μούσα dixit, teste J. Poll. (7, 117.) cui ea locutio videtur βίαία: ut autem apparet ex ipsius verbis, τεκτόναρχον μούσαν dixit τὴν ἀρχιτέκτονα s. τέκτονα. Τεκτονουργός, Hes. ἀρχιτέκτων. [* Τεκτονόχειρ, Orph. Fr. 8, 44.]

Ἀρχιτέκτων, ὄνος, ὁ, i. q. τεκτόναρχος, Fabrorum materiariorum præses, Ædificii structor, Qui structuræ ædificii præest. Habent enim ejusmodi fabricatores ædium sub se alios τέκτονας, qui opus deformatum ab ipsis postea perficiant. Athen. (206.) Ἀρχιαν τὸν Κορίνθιον ἀρχιτέκτονα. Greg. Naz. Ἀρχιτέκτων τῆς οἰκίας, Ædificii structor s. fabricator. Lat. quoque Architectum et Architectona vocant. Transfertur ad alia etiam, Dem. (1286.) Προσφέρειμεν τοῦτο τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὁλῆς ἐπιβουλῆς, Huic doli fabricatori, Virg. doli fabricator Ulysses. Sic Cic. Ipsum principem architectumque sceleris. Et, Omnium architectum et machinatorem, unum esse Chrysogonum. Et alibi, Architecti hujus legis. Et Plaut. Adsunt fabri architectique, eam quidem ad rem haud imperiti. Et rursum, Me dolis jam superat architectonem. Cic. vero dicit etiam Architecti verborum: nec non, Architectus vitæ beatæ. [Aristot. Polit. 7, 3. Πράττειν λέγομεν καὶ κυρίους τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων τοὺς ταῖς διανοαῖς ἀρχιτέκτονας: "Brunck. Soph. 3, 405. ad Diod. S. 2, 130. 576." Schæf. Mss. * "Ἀρχιτέκτος, ὁ, Gruter. Inscr. 186, 2." Kall. Mss.] Ἀρχιτεκτονικός, Ad architectum pertinens, Architectonis proprius, Architectonicus, Vitr. Rationes architectonicas. Item ἀρχιτεκτονικός dicitur ὁ ἀρχιτέκτων, s. Qui peritus est architectonices, quique fabris ædificii præfectus, non manu quidquam agit, sed tantum præcipit agenda: velut ap. Aristot. Polit. 3, 7. Ἰατρός δ' ὅτε δημιουργός, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός, καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην. Item ET Ἀρχιτεκτονική, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars architectonica, ut Quintil. loquitur, s. Architectura, ut Cic. et post eum Vitruvius, cujus libri decem de hac arte extant. Dicit autem Architecturam esse scientiam pluribus disciplinis et variis eruditionibus ornatam, cujus judicio probantur omnia quæ a ceteris artibus perficiuntur opera: nasci vero eam e fabrica et ratiocinatione. [Ἀρχιτεκτονικόν, τὸ, Architectura, Plato Polit. 261. Ἀρχιτεκτονική, Aristot. Poët. 19, 7. Τοῦ τὴν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικήν.] NEC NON Ἀρχιτεκτονία affertur pro Ars fabrefaciendi, Fabricatio, sed sine exemplo, [LXX. Exod. 35, 30. 35.] Est porro ab Ἀρχιτέκτων etiam VERB. Ἀρχιτεκτονέω, Architector, Fabricor, Architectonicen: factito, Sosipater ap. Athen. (378.) αὐτός τῆς τέχνης ἀρχηγός ἦν, Ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν, Ἐπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἀρχιτεκτονεῖν. Exp. et transitive Fabrefacio, Architector, Fabricor: quod et τεύχω est. [Aristoph. Elp. 304. "Fr. 235." Schæf. Mss. Plut. Pericle 13. Diod. S. 1. p. 61, 36; 4. p. 171, 12. LXX. Exod. 31, 4. 35, 32. Theophr. Char. 2, 5.] Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, Opus ab Architecto fabricatum, Structura, [Lucian. 2, 594. * Ἀρχιτεκτονέω, LXX. Exod. 38, 23. "Priscian. 8, 4, 18." Elberling. Mss. "Bito Mech. 105. 110. * Ἀρχιτεκτόνημα. 111." Kall. Mss. * "Ἀρχιτεκταίνω, Max. Planud. in Gr. Versione Librorum ad Herennium 3, 19. p. 9." Schn. Lex. Suppl. * "Δυστέκτων, Nicet. Eugen. 6, 539. * Παντοτέκτων, Const. Manass. Chron. p. 2(=5)." Boiss. Mss.]

Τεκτονικός, Ad fabrum pertinens, Fabrilis: χρεία, Fabrilis usus: μίλτος, Diosc. 5, 112. Rubrica fabrilis, qua utuntur fabri lignarii s. materiarii. Item Τεκτονικός homo dicitur Qui fabrilis artis s. lignariæ peritus est: quæ ars NOMINATUR Τεκτονική ab Aristot. Probl., ubi Gaza vertit Ars ædificatoria. Sic Æschin. (82.) Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ὃ διαγνώσκειται. [* Τεκτονικός, Ernest. Ind. ad Xen. Mem. Ammon. 134. Τεκτονική, Gail. ad Xen. Cœc. 334. Schol. Aristoph. Πλ. 160." Schæf. Mss. Τεκτονικόν, Gl. Fabrica. * "Τεκτονικός, Suid. v. Δημιουργός." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Elp. 428.] Τεκτονία, ἡ, Structura, Opus fabrilis, Theophr. H. Pl. 5, 8. Ἀρκευθός εἰς τὰς τεκτονίας καὶ εἰς τὰ ὑπαίθρια,

[Anthol. Vat. 2. p. 600.]

Τεκτοσύνη, ἡ, itidem Structura, Ars fabrilis, Od. E. (250.) ἀνὴρ εὖ εἰδὸς τεκτοσυνῶν, Qui callet artem fabrillem, Artis fabrilis peritus, τεκτονικός. In Epigr. legitur etiam τεκτοσύνη ἐπέων: quod interpretari possumus Fabricatio versuum. Nisi malis Architectatio, Cic. Architectus verborum. Aliis Versuum artificium. ["Ad Timæi Lex. 141. Jacobs. Anth. 10, 46. 11, 75." Schæf. Mss.]

["* Τεκτονέω, s. * Τεκτονάω, Eratosth. 13." Wakef. Mss. * Ἀντεκτονέω, Strabo 12. p. 241. Sieb. Διατελοῦσι δὲ προσέχοντες τοῖς πάθεσι τῆς γῆς καὶ ἀντεκτονοῦντες πρὸς αὐτὴν, ex emend. Coraii; vulgo legitur ἀρχιτ. * Ἐπιτεκτονέω, unde * Ἐπιτεκτόνημα, Theophr. 3, 735. * Τεκτονέω, Gl. Fabrica, "Opus fabrilis facio, Chrys. περὶ Ἑλεσμ. 6, 811, 42." Seager. Mss. "Fabricor, Athan. 1, 32." Kall. Mss. Matheni. Vett. 268. Artemid. 1, 51. * Τεκτονεία, Schn. Lex.]

Τεκτονεῖον, τὸ, Officina fabri, Fabrica, [Gl.] ut Plin. dicit Fabrica ferraria, ὅπου ὁ τέκτων ἐνοικεῖ, Bud. [Æschines Or.]

["* Τέκταινα a τέκτων, ut θεραπείων θεραπείαινα, λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα, Θέων Θέαινα, Etym. M. * Τέκτρηνα δικαίων, Poeta ap. Gal. Dogm. Hipp. e Plat. 3, 12.: τέκτονος τέκταινα, γείτονος γέλταινα, Eust. ad. Od. Θ. p. 313." Gataker. Mss. "Τέκτρηνα, Ruhnk. Ep. Cr. p. 101." Schæf. Mss.]

Τεκταίνω, Fabricor, Struo, Machinor, i. q. τεύχω. Apoll. Rh. 2, (381.) πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτῆρναντες, i. e. κατασκευάσαντες. Metaph. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. de diabolo, Ἀλλ' ἕτερον ἐαυτῷ περιθεῖς προσωπεῖον, τοιαῦτα τεκταίνει. Itidem et Dem. (921.) usurpavit pro Moliri et struere, Bud., qui et pass. vocis ac signif. hoc exemplum affert ex Aristoph. Ἰππ. (462.) Ταῦτ' ἰδὲ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε Τεκταίνόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην Γομφούμενα γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. Ipsa autem materia cum τεκταίνεσθαι dicitur, signif. Operi fabrilis parari s. aptari s. aptum esse: veluti cum Philosophus quidam ap. Lucian. (1, 567.) dicit, Ὡς ὄνος οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταίνόμενον, οὐδὲ πλωτίζόμενον. Alioqui τεκταίνομαι activam etiam habet signif., i. e. Fabricor, Struo; vel etiam Artem fabrillem aut lignariam exerceo. Aristoph. (Πλ. 163.) Ἐτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται, Alius quisquam ærariam s. ferrariam, hic autem fabrillem s. lignariam factitat, Opera fabrilia tractat. Philo de Mundo cum accus. Τὸν κόσμον ἄνοσον ἐτέκτρηνατο, Mundum morbi exortem fabrefecit; vel etiam Fabricatus et architectatus est, Cic. In eam situm loci fabricari atque architectari. ["Valek. Hipp. p. 265. Jacobs. Anth. 10, 46. 11, 75. Markl. Iph. p. 345. Brunck. Soph. 3, 484. Heyn. Hom. 5, 386. De statua, ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss. "Τεκταίνομαι, Artis fabrilis indigeo, Gal. 1, 4, 13." Wakef. Mss. Plato Euthyd. 23. Aristoph. Λ. 677. * Ἐπιτεκταίνω, Opp. K. 3, 405. δόλον.] "Παρατεκταίνω, q. d. Affabrico, Admachinor, Od. E. (131.) "Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραίε, ἔπος παρατεκτῆρναίω, pro "παρατεχνήσαιω παρὰ τὴν ἀλήθειαν, Commentus "fueris et affinxeris rei veritati," ["Il. E. 54. Ἦ δὲ ταῦτ' ἔτοιμα τετεύχασται, οὐδὲ κεν ἄλλως Ζεὺς ὑφίβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆρναίω." Seager. Mss. * Προστεκταίνω, Plut. Lysandro 26.] "Συντεκταίνομαι, "Confabricor, Una molior, struo, compono. Vel "pro simplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. Rh. [1, 1295. Quint. Sm. 4, 132. "Heyn. Hom. 6, 12." Schæf. Mss.]

ΤΕΧΝΗ, ἡ, Ars, ἡ τοῦ τεύχειν τὴ ἐπιστήμη: unde etiam derivatur. Aristot. Eth. init. Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξις τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ibid. Πολλῶν δὲ πράξεων οὐσῶν καὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, πολλὰ γίνεται καὶ τὰ τέλη. Ubi etiam dicit ἱατρικὴ τέχνη, et ναυπηγικὴ, et στρατιωτικὴ, et οἰκονομικὴ. Sic ἡ πολεμικὴ τέχνη, Plut. Et Dem. (521.) ἡ χρυσοχοικὴ τέχνη. Et Athen. 12. Αἱ ποιοῦσαι ψόφον τέχναι, ut est ars ferrariorum, lignariorum, marmorariorum, et similibus: ut videbis paulo post in ipsius Athenæi verbis. Rursum Plut. Αἱ ἄχρηστοι καὶ περισσὰ τέχναι, Isocr. Paneg. Τῶν τεχνῶν τὰς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ

τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Athen. Αἱ βάνανσοι τέχναι, 7. ἡ ὤψωνητικὴ τέχνη, 4. ἡ ἐρωτικὴ τέχνη, quæ Ovidio est Ars Amandi. Nec non ἡ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ τέχνη ap. Aristot. Rhet. 1. Interdum cum gen., eoque vel rei vel artificis. Aristot. Poet. non procul ab initio, "Ἦτε αὐλητικὴ τέχνη καὶ ἡ κιθαριστικὴ, καὶ εἰ τινες ἕτεραι τυγχάνωσιν οὔσαι τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον ἡ τῶν συρίγγων, Ars. s. Scientia canendi fistula. Sic ἡ τῶν λόγων τέχνη ap. Plut. Pericle. At Quintil. Clarus arte medicinæ. Cum gen. artificis s. magistri, Theophyl. 'Ἡ παρασίτου τέχνη, Plauto Ars parasitica. Athen. (518.) de Sybaritis, Τὰς ποιούσας ψύφον τέχνας οὐκ ἔωσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκῶν καὶ τεκτόνων καὶ τῶν ὁμοίων: (162.) Σφοδρίου τοῦ κυνικοῦ τέχνην ἐρωτικὴν, ut dicitur Ovidii Ars Amandi, pro Libri Nasonis de Arte Amandi. Ita dicitur et Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύς Τέχνη Ῥητορικὴ: et Aristot. Rhet. 2. 'Ἡ Κόρακος τέχνη: ac ἡ Θεοδώρου πρότερον τέχνη, sc. ῥητορικὴ. Item aliquis dicitur artem aliquam εὔρειν, εἰσάγειν, αἰρεῖσθαι, διδάσκειν vel διδάσκεισθαι, ἐργάζεσθαι, ἔχειν. Theophyl. Ep. 10. 'Εντευθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσῆχθησαν. Auctor Axiochi (p. 368.) Ποῖαν δέ τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἡ τέχνην, Quod studium aut quam artem aliquis secutus. Plut. adv. Colot. Τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐκδιδάσκεισθαι, Aristoph. Σφ. (1431.) "Ἐρδοι τις ἦν ἕκαστος εἰδεῖν τέχνην: pro quo Cic. Tusc. 1. Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. Plato de Rep. 2. Ἀδύνατον ἓνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Sic Dem. (521.) Ἐργάζεσθαι τὴν χρυσοχοικὴν τέχνην: quod Lat. dicunt Facilitare s. Exercere artem. Synes. Ep. 44. Δαίμονες εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἦν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πινυροῖς, Eam habentes in animas artem quam fullones in vestes sordidas, Xen. Λ. (1, 3.) Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων, i. e. τῶν τεχνιτῶν, Artificum s. Opificum, Eorum qui artes facitiant. Quibus adde Theophyl. Ep. 16. Ψεύσασθαι τὴν παρασίτου τέχνην ἠγάγκασας: qui Ep. 80. dicit, Καὶ στρατιώτης γενήσομαι, καὶ τὴν τέχνην ἀμείψας, τὴν τύχην σοφίσομαι, Mutata arte quam ante facitavi. Adde et ex Athen. 13. Τοιαύτης προϊστασθαι τέχνης, Tali præesse arti. Nec non aliquis dicitur esse ἀγαθὸς τῇ τέχνῃ, σοφὸς τέχνῃ, ἱκανὸς ἐτ δεινὸς τὴν τέχνην, Plut. Polit. Præc. 'Ὁ δὲ βελτίων τῇ τέχνῃ, λέγειν δὲ ἀδύνατος. Apud Athen. (563.) Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Vicissim autem κακὸς τὴν τέχνην, Greg. Naz. Πικτὴ κακῇ τὴν τέχνην, Xen. K. Π. 1, (6, 12.) Πάνυ ἱκανοὺς τὴν ἱατρικὴν τέχνην ἄνδρας, 8, (4, 9.) Πάνυ γὰρ δεινὸς εἰμι ταύτην τὴν τέχνην. Quibus adde Athen. 12. πρῶτα φέροντα τέχνης, Primas teuentem in arte illa, Clarum arte illa, Quintil. Clarus arte medicinæ. Apud Eund. (568.) καινὰς ἐταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης. Item τέχνης ἔργον dicitur, et sine illo ἔργον ap. Athen. 13. τὰ τῆς τέχνης, Ea quæ artis sunt, s. ad artem pertinent. Cui adde Thuc. 1. Τὸ δὲ ναυτικόν, τέχνης ἐστὶν ὥσπερ τι ἄλλο, Res nautica artis est, si quidquam aliud. I. e. Non minus arte opus est in re nautica quam in quavis alia. Præterea dicitur aliquis facere aliquid, aut aliquid fieri σὺν τέχνῃ, et διὰ τέχνης et κατὰ τέχνην, (cui opp. ἀνευ τέχνης,) pro eo quod Lat. Arte, Artificiose, Scite. Paus. Attic. Τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα, Isocr. Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας, Aristot. Rhet. 2. Καὶ εἰ ἀνευ τέχνης ἡ παρασκευὴς δυνατόν γίνεσθαι τι, μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν, Poet. Ἀπεικάζοντες οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνθηρίας, Lucian. Q. H. scr. Οὐδὲ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν. Qua signif. dicitur etiam τέχνη, sine σὺν, Il. Γ. (62.) de lignatore, ὅς ῥά τε τέχνην Νῆϊον ἐκτάμνησι. Synes. Ep. 4. Τὸ τέχνην ναυτίλλεσθαι, Arte navigare. At vero ap. Aristoph. N. (1323.) Ἀμύνάτε τε μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ, Omni arte ac conatu, s. πάσῃ δυνάμει, παντὶ σθένει. Item δολίη τέχνη dicitur Dolosa s. Fallax ars, pro Dolus, Fallacia, Od. Δ. (529.) Αὐτίκα δ' Αἰγισθοῦ δολίην ἐφράσατο τέχνην, Dolosam artem excogitavit, Fallaces excogitavit machinas, quibus Agamemnonem occideret: quamobrem ibid. δολόμητις vocatur: (455.) οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελίθετο τέχνης, ut et Hesiod. Θ. (547.) δολίης δ' οὐ λήθετο τέ-

χνης. Sed sapius omittitur illud epith. δολίη, et simpliciter dicitur τέχνη, ea in signif. quam secuti sunt Latini in voce Techna, pro Dolus, Fallacia: ut et ille dixit, sic ars deluditur arte, i. e. Fallacia artificiosa. Od. Θ. (327.) Τέχνας εἰσπορώσοι πολέφρονος Ἥφαιστοιο, i. e. τεχνήντας δεσμούς, ut paulo post loquitur, Artificiosa vincula, quibus Martem et Venerem in adulterio irretierat. Et rursum (332.) Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρηά Χωλὸς ἑὼν τέχνησι. Sic Isocr. Evag. (16.) Μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενομένοι τῶν ἐχθρῶν, Herodian. 2, (14, 9.) Μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαι τοῖς πράγμασι. Itidem Synes. Ep. 47. Ἀνθρωπον οὐ τέχνη μετιόντα τὸ λῦεν τοῦ νόμου, Hominem non arte, i. e. calliditate et fraude, molientem eversionem legum. Sic et Thuc. 5, (18,) p. 171. in formula Fœderis, Μῆτε τέχνη μῆτε μηχανὴ μηδεμιᾶ: pro quo paulo post dicit ἀδόλως. Et (8,) p. 167. Τέχνη δὲ παρεσκευάζετο ἐπιθησόμενος, Arte et dolo. Itidem aliquis dicitur εὐρίσκειν τέχνην, et ἐπιφέρειν τινί, nec non alterius τέχνην λῦειν. Herodian. (3, 12, 7.) Εὐρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ, Commentum esse technam, Dem. (540.) Τοιαύτας τέχνας καὶ σχήψεις οὗτος εὐρίσκων ἐκκρούει. Idem, Εἰ μὴ τις τέχνη προσγενήσεται, Æschin. (58.) Οὗτω γὰρ νυν περιφανῶς παράνομα γεγραφῶς, παραπαθεῖα μετὰ Δημοσθένους ἐποιοεῖ τέχνας τοῖς νόμοις, Leges technis adoriatur: (57.) Καὶ ταχὺ λῦων τὰς τούτων τέχνας. Et, Πρὸς τὰς τούτων τέχνας. Hac signif. Lat. etiam Techna usurpatur, ut modo dictum est, Terent. Scio hanc technam a Parmenone profectam, Plaut. Deartuatus sum miser scelesti hujus technis.

["Τέχνη, Ammon. 50. 134. Valck. Anim. 214. Diatr. 215. Jacobs. Spec. p. 60. Exerc. 1, 77. Anim. 29. Anth. 6, 244. 247. 7, 53. 50. 216. 11, 170. ad Herod. 719. ad Lucian. 1, 689. Thom. M. 843. 845. ad Charit. 659. 706. Wakef. Phil. 137. S. Cr. 4, 49. Steph. ad Epigr. Sel. p. 297. Ejus definitio, Kuster. Aristoph. 56. Ernest. ad Callim. 337. Opus ipsum arte factum, Huschk. Anal. 9. Jacobs. Auth. 10, 162. 12, 61. 63. Christod. Ecphr. 170. 178. Epigr. ades. 233. sic Lat. Ars, Doering. ad Horat. 1, 368. Ed. alt. Dolus, Fraus, ad Phalar. 358. Phryn. Ecl. 217. Ruhnck. ad Schol. Plat. I. q. τεχνῖται, Plut. 4, 82. Cor. Conf. c. τύχη, Jacobs. Anim. 29. Anth. 11, 360. ad Diod. S. 2, 183. vide Τύχη. Τέχνη τοῦ —, Heind. ad Plat. Phædr. 298. T. περί τινος, 300. Τέχνη, 298. 300. 311. 315. 348. Ilgen. ad Hymn. 391. Πάση τ., Kuster. Aristoph. 238. (Ἐκκλ. 366.) Ἐλθαι ἐν τῇ τ., ad Herod. p. 7. Μία γέ τῷ τ., Brunck. Aristoph. 1, 255. T. ἔχειν, Herod. 2, 86. Schneid. ad Xen. Mem. 181. Ed. 3.: ποιεῖσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 255. ad Lucian. 2, 279. "Ἐρδοι τὴν ἐμαθέναις, Jacobs. Anth. 8, 406." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 770. de Cerbero, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, Dolum. Ars, sc. Grammatica s. Rhetorica, Plato de LL. 6, 20. 7, 13. T. et ψυχὴ conf., Dionys. H. de C. VV. 61. Schæf. "Τέχνη, λόγων. 1) Ars rhetorica, vel Systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum, Aristot. 1, 1. Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέμενοι, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λυκιμνίου 3, 13.: τέχνην ῥητορικὴν ap. Dionys. de C. VV. 1. κανόνες τῶν τεχνῶν, Præcepta artis rhetoricæ Idem in Jud. Lys. 24. quas τεχνολογίας vocat Longin. 2., et παραγγέλματα τεχνικά: cf. Diog. L. Socrate §. 5. Cic. ad Att. 4, 16.: οἱ τεχνικοὶ etiam sunt Rhetores, Magistri dicendi ap. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 26.: v. Gell. N. A. 17, 5. et ibi Conr., Cresoll. Theatr. 3, 1. p. 152. Quintil. 2, 13. Hanc τέχνην Schol. Aristoph. N. 317. definit σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, Systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus, ubi v. Kust. (Cf. Hst. Thes. v. Ἐγκατάληψις.) Sic fere et Sext. Emp. Antirrh. 2. p. 290. negans Rhetoricam esse τέχνην: cf. Cic. de Orat. 1, 23. 2) Τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur Artificium rhetoris, quoad artem sua persuasionem vel efficit vel adjuvat, ap. Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη, h. e. Sententia aperta, quæ demonstratione et argumentis fidem facit, ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρήσιμον ἔχει τὸ εἰς

ἀπὸ δὲ τῆς τέχνης τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούουσι. Simili sensu Thuc. a Marcellino in ejus Vita dicitur πολλὸς ἀνὴρ τέχναις καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνουργοὶ καὶ λόγοι Dionysio Jud. Isæi c. 20. appellantur Orationes quæ exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eademque ἐπιδεικτικοί. 3) Τέχναι sensu maligniori Isæo ejusque discipulo Demostheni tributæ a nonnullis, qui fraudum et malitiosæ calliditatis cujusdam eos incusabant. Ita Dionys. in Jud. Isæi c. 4., ubi τῇ γοητεῖα, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ, et κακίᾳ illæ τέχναι attribuantur. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τεχνογράφος, Scriptor artis alicujus, Qui artis alicujus præcepta literis mandavit. Aristot. in Rhet. τεχνογράφους vocat Rhetoricæ artis scriptores, Qui rhetoricæ præcepta scripserunt. Ab Eust. autem τεχνογράφοι vocantur li quorum de grammaticâ arte scripta extant. [Longin. 12, 1. "Voss. Arist. 1. p. 14." Schæf. Mss. *Τεχνολογικός, vide Τέχνη. *Τεχνολογία, Eust. ad II. Z. p. 650." Boiss. Mss. *Τεχνολογία, Diog. L. 7. p. 813.] Τεχνολόγος, Qui de arte loquitur, artificiose loquitur, technas suo sermoni adhibet, Argutator, Sophista: quomodo Greg. Naz. τεχνολόγους vocat Sophistas hæreticos, Καὶ τοὺτους, inquit, μεταβαλὼν, ποιήσει πιστοὺς ἀντὶ τεχνολόγων. Et alibi cum gen. Ὡς τοῖς παρ' ὑμῖν ἱεροφάνταις δοκεῖ καὶ τοῖς τῶν θυσιῶν τεχνολόγοις, Callidis sacrificiorum assertoribus. A Bud. vero τεχνολόγος exp. Artificii vel Artis studiosus. Τεχνολογία, ἡ, Verba quæ de arte fiunt, Oratio instituta de arte aliqua, etiam Tractatus in quo verba fiunt de arte, Cic. ad Att. 16, 4. Erat primi libri sermo non alienus a Scævola studiis; reliqui, ut nosti, τεχνολογίαν habent: ubi loquitur de Dialogis de Orat. teste Bud. Sic Longin. (1, 1.) Ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτούμενων, προτέρου μὲν, τοῦ δείξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δέ, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ἑν τινῶν μεθόδων κτητὸν γένοιτο. Idem pro Artificio verborum s. Verbis artificiosis accipere videtur, (2, 1.) Χεῖρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ταῖς τεχνολογίαις κατασκευευνόμενα. [*Τεχνολογικός, unde *Τεχνολογικός, Draco Ms. f. 109." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Τεχνολογέω, De arte loquor, dissero, Artis rationem trado, præcepta do, Aristot. Rhet. 1. Οὐ γὰρ, ὥσπερ ἔνιοι τῶν τεχνολογούντων, τιθέασιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὴν ἐπικρίειαν τοῦ λέγοντος, Nonnulli artis magistri, Dionys. H. Ἐν δὲ περὶ τῆς προσοχῆς ὥδε πως τεχνολογοῦσι, Hæc artis præcepta dant. Quibus adde Hermog. T. 3 de Invent. Πολὺ δὲ δῆπουθεν διενήνοχε τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν. Exp. τεχνολογεῖν etiam Arte loqui s. persequi, Artificiose disputare, Argutari: qua signif. Greg. Naz. usurpasse dicitur. At τεχνολογεῖν ῥημά τι ap. Gramm. est κανονίζειν, Declinare per regulam et artem, Bud. [Jambl. Protr. 14. 26. 308. 360. *Τεχνολογία, Theod. JCon. Epist. 232. Combef." Boiss. Mss. *Τεχνολογῶ, unde *Ἀτεχνολόγητος, Basil. 3, 5.] Ἐπιτεχνολογέω, Arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiose disserendo, ἐπὶ τοῖς πρὸ τοῦδε τεχνολογηθεῖσι *προστεχνολογέω. Alex. Aphr. [Vide Προτεχνολογέω.] Κατατεχνολογέω, Artificiose distinguo et dissero, In artem redigo, Artis necessitati astringo, præceptis alligo, Greg. Naz. de Spiritu sancto, Ὁ αὐτός μοι λόγος καὶ περὶ τῶν προθέσεων, τῆς ἐξ οὗ καὶ δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ, αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον. Bud. [*Παρατεχνολογέω, Demetr. Phal. (178.) 181." Boiss. Mss. "Παρατεχνολογέω, *Παρατεχνολογίζω, Toup: ad Longin. 335." Schæf. Mss.] "Προτεχνολογέω, Prius de arte dissero, Prius artificiose dissero tradove, Alex. Aphr. in Top. Aristot. I. 8. "Ὡς περ ἐν τῷ πρώτῳ προτεχνολογεῖται τινα χρῆσιμα κατὰ τὴν πραγματοίαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖται τινα." [*Προτεχνολογία, Steph. B. v. Αἰθίοψ.] Τεχνοπαιγνιον, τὸ, Ludicrum artis, Artificium ludicrum, Lusus artificiosus. Sic inscripsit Auson, versus quosdam suos, qui monosyllaba voce clauduntur. [*Τεχνοποιός, unde *Τεχνοποιέω, Artificiose conficio, Arte facio, Fabrico, Cyrill. Alex. in Es. 45. p. 621. Ἀμαθεῖς οὖν, τὴν τοῦ Θεοῦ κλῆσιν προσνέμοντες τοῖς διὰ σφῶν αὐτῶν τεχνοποιούμενοις καὶ τεχνουργοῖς.

PARS XXVII.

γυμνοῖς. *Τεχνοπώλης, unde *Τεχνοπωλικός, Artem suam vendens, Arte sua quæstum faciens, Plato Soph. 12. p. 224. *Τεχνόφρον, τὸ, Suet. Aug. 72., al. *Τεχνόφρον: sed leg. *Τεχνόφρον, dimin., ut δεινδρόφρον. *Τεχνουργός, unde] Τεχνουργέω, Artificiose conficio, Arte facio, [Cyrill. Alex. I. c. et p. 609. *Ἀπολυπραγμόνητα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ τεχνουργούμενα: Eumath. 13. 50.] Τεχνουργημα, Factum artificiosum, i. q. τέχνημα, Techua, [Cyrill. Alex. in Es. 46. p. 629. Eumath. 54. "Ad Schol. in Lycophr. p. 540." Schæf. Mss. *Τεχνουργία, Gl. Artificium.]

Ἀριστοτέλης, Optimus et præstantissimus artifex: de Deo ap. Greg. Naz. ["Bast Lettre 96. Wytenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24." Schæf. Mss.] Sic Κλυτοτέχνης, Celeber artifex, Clarus arte, Quintil. Clarus arte medicinæ, Il. A. (571.) Ἡφαιστος κλυτοτέχνης ἥρχ' ἀγορεύειν, Vulcanus arte fabrilis clarus, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν ἔνδοξος Ἡφαιστος. ["Husch. Anal. 34." Schæf. Mss. "Suid. v. Αἰθαλδεὺς θεός." Schleusn. Mss.] Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ, Adversarius alicui in arte quapiam, et velut se opponens ei, E contrario profitens artem aliquam, Æmulus alicujus in quapiam arte, Æmulus alterius qui eandem artem profitetur, Aristoph. B. (816.) θήγοντος ὀδόντας Ἀντιτέχνον, Lucian. (2, 249.) Πάνν γὰρ ἐδέδεικε τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντίτεχνον καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ: (315. 3, 127.) Ubi a Bud. ἀντίτεχνος exp., Qui eadem arte certat et pugnatur. Capitur etiam generalius pro Æmulo et obtrectatore, contrarioque commodis alterius, secundum Bud., citantem hæc ex Aristot. Pol. 5. Δημοκρατίας δὲ τὸ πολεμεῖν τοῖς γνωρίμοις καὶ φυγαδεύειν, ὡς ἀντίτεχνος καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐμποδίζων. Idem Bud. accipit ait ἀντίτεχνος pro ὁμότεχνος, cum tamen passim distinguere soleant; nam quicumque est ἀντίτεχνος est ὁμότεχνος, sed non contra. [J. Poll. 7, 7. Plato Phædone 4. p. 60. "Boiss. Philostr. 400. Simon. Dial. 58. Alciph. 382." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 2. "Clem. Alex. 258. Dio Chrys. 1, 397." Wakef. Mss. J. Poll. 7, 7.] Ἀντιτεχνέω, Sum Ἀντίτεχνος, Æmulator alterius eand. artem profitentis, Facio per emulationem alterius qui eand. artem profitetur, [Schol. Aristoph. Σφ. 1402. *Ἀντιτεχνής, Dionys. H. 1. p. 195, 44.]

Ἀτεχνος, Artificio carens, Qui arte s. artificiose factus non est, Ab arte non profectus, Inartificialis: πίστεις, Aristot. Rhet. Probationes quæ ex arte ductæ non sunt, non sunt artis, veluti sunt testimonia; sic enim Idem Rhet. 1. Ἀτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προὑπῆρχεν, οἷον μάρτυρες. Alicubi redditur etiam, Nulla arte s. Nullo artificio excultus, Rudis et impolitus. Item ἄτεχνος, Carens dolosis artibus, Greg. Naz. Γυμνὸν ἀπλότῃ καὶ ζωῇ τῇ ἀτέχνῳ, Nudum simplicitate et vitæ innocentia; vocat enim ζωὴν ἀτεχνον, Vitam quæ nullis technis utitur nec dolis, sed sine fraude est. ["Jacobs. Anth. 11, 117. Heind. ad Plat. Gorg. 55." Schæf. Mss. "Τὰ ἀτεχνα, sc. ἐπιχειρήματα, Argumenta, quæ ab inartificialibus petuntur, dicuntur Rhetoribus, quæ fiunt e legibus scriptis, e pactis et conventionibus. Nam in iis cognoscendis nulla oratoris arte opus est: vide Anonym. de Rhet. in Collect. Fischer. 200. De πίστεσι ἀτέχνως, et ἐντέχνως, vide quæ dicta sunt in Πίστις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀτέχνως, Inartificialiter, Quint. Qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem. Sine arte, artificio, Nullo adhibito artificio. Cui opp. τεχνικῶς et ἐντέχνως: item διὰ τέχνης, μετὰ τέχνης, σὺν τέχνῃ, κατὰ τέχνην, τέχνη. Ammon. exp. χωρὶς τέχνης, ἀνευ τέχνης, ἀμαθῶς, distinguens ab ἀτεχνῶς, de quo infra. Sic et Suidæ est ἀνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς: qui et ἀτέχνως affert pro ἀπείροις, ἀπανούργοις: ut et Aristoph. Schol. ἀτέχνως λέγεις, ἀτέχνως ποιεῖς, quod exp. παρὰ τὴν τέχνην. [Schol. Aristoph. Θ. 788. ad Greg. Cor. 169. "Thom. M. 640. Ruhn. ad Plat. Schol., ad Lucian. 1, 654. ad Mær. 46. Timæi Lex. 52. et n., Ammon. 26. Heind. ad Plat. Gorg. 185. Plut. Cleom. 13." Schæf. Mss.] Ἀτεχνία, ἡ, Nulla ars, Nullum artificium, Ruditas, Quintil. 2, 20. Equidem

26 I

illud quod in studiis dicendi plerique exercuerunt et exercent, aut nullam artem, (quæ ἀτεχνία nominatur,) puto, (multos enim video sine ratione, sine literis, qua vel impudentia vel fames duxit, ruentes,) aut malam quasi artem, quam κακοτεχνίαν dicimus. Nam et fuisse multos, et esse nonnullos existimo, qui facultatem dicendi ad hominum perniciem converterunt. Aristot. Eth. 6, 4. Ἡ μὲν οὖν τέχνη ἐξίς τις μετὰ λόγον ἀληθοῦς ποιητική ἐστιν ἢ δ' ἀτεχνία τοῦναντίον. Ubi etiam nota definitionem τέχνης. [Gl. Inertia.]

AT VERO Ἀτεχνὴς dicitur ὁ * ἀπανούργετος, ut Etym. exp., distinguens a præcedente ἀτεχνος, quod pro ἀμαθὴς accipi ait. [Gl. Iners, Sine arte.] UNDE Ἀτεχνῶς, Eidem est ἀδόλως, ἀπλάστως, a τέχνη significante δόλος: qui etiam addit, παροξύτως quidem ἀτεχνῶς significare ἀνευ τέχνης et ἀμελῶς: ἀτεχνῶς autem perisporamenως esse ὄντως, ἀληθῶς, σαφῶς, φανερώς, βεβαίως, ἀσφαλῶς: item ἀπλῶς, καθάπαξ, παράπαν, καθόλου. Quod discrimen ab Amm. etiam et Suida affertur, quorum hic præter superiores exp. affert et has, sed præcedentibus synonymas, χωρὶς πανουργίας: et ὅλως, συνόλως, παντελῶς, τελείως: item ἰσχυρῶς. Affert etiam tria exempla in quibus accipi potest pro Vere, Revera, Prorsus: quorum primum hoc est, Δεῖται τοῦ θεοῦ, συμβουλὴν ἅ. ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Alterum hoc, Εὐδαιμονῶν ἅ. τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Tertium autem, hoc, Οὐκ ἂν διαλεχθεῖν τοῖς ἄλλοις ἅ., οὐδ' ἂν ἀπαντῶν, ubi signif. ὅλως, sicut et ap. Aristoph. B. (106.) Καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται, Schol. ὅλως, συνόλως, Prorsus, In totum, Omnino. Itidemque Πλ. (109.) ἡνίκ' ἂν δέ μου Τύχῳσ' ἀληθῶς, καὶ γένηται πλούσιοι, Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ, Idem exp. rursum ἀπλῶς, καθάπαξ, ἐν λόγῳ, ἀληθῶς, ἀδόλως: dicens metaph. esse ab athletis qui non arte sed robore vincunt. Rursum idem Aristoph. usurpavit pro Certe, Plane, N. (408.) ἀτεχνῶς ἔπαθον τοῦτ', Certe id mihi accidit: quemadmodum et Plato Protag. Ἀλλ' ἅ., ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μὴπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, υπογράφαντες γραμμίᾳ τῇ γραφίδι κ. τ. λ., At vero res plane ita se habet, quemadmodum ludi literarii magistri pueris nondum scribendi peritis lineas quasdam penicillo præducunt. Ita ut ἀτεχνῶς modo significet Revera, Vere, Certe, Plane, Sane, Procul dubio: modo Prorsus, Omnino. Præterea signif. Admodum, Valde, Vehementer, ut et a Suida exp. ἰσχυρῶς. Qua signif. accepit Aristoph. N. (1174.) Ἀτεχνῶς ἔπανθεῖ, pro ἄγαν ἀκριβῶς πλεονάζει s. ἀκμάζει, Schol. Sic et βόην ἅ. ὄντα affertur pro Convitiatorem egregium. [Etym. M. 163, 1. Lucian. 1, 57. 74. 441. 462. Plato Ἐραστ. §. 4. Forst., Euthyphr. §. 5. Phædone §. 2. 33. Aristot. Eth. 1, 13. "Ad Lucian. 1, 654. Boiss. Philostr. 425. Thom. M. 640. Jacobs. Anth. 7, 135. Ruhnk. ad Plat. Schol., Steph. ad Epigr. Sel. p. 297. Brunck. Aristoph. 1, 154. Heind. ad Plat. Gorg. 185. ad Mær. 46. ad Timæi Lex. 52. Ammon. 26. Demetr. Phal. §. 1. 5. Invern. ad Aristoph. 1, 602. Initio sententiæ, Markl. ad Max. Tyr. 1, 482. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 171." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 11, 7.]

Αὐτότεχνος, ὁ, ἡ, Per se peritus, A seipso doctus, Per se tenens artem, [Plut. 7. p. 224. H.]

Ἐντεχνος, opp. præcedenti ἀτεχνος: sicut enim homo aliquis ἀτεχνος dicitur pro ἀπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Rudis: ita etiam ἐντεχνος vocatur ὁ ἐμπειρος, Peritus, Doctus, Artibus instructus, Callidus: qua signif. e Plat. de LL. affertur ἐντεχνος δημιουργὸς pro Peritus artifex. Præterea quemadmodum ἐντεχνος dicitur res aliqua quæ ab arte profecta non est, Artificio carens, ita contra ἐντεχνος, Ab arte profecta, Artificialis, Artificiosa: veluti ἐντεχνοὶ πίστευς ap. Aristot., Probationes artificiales, Argumenta artificiosa, Quæ artis ductu inveniuntur et in medium afferuntur. Quomodo et Plato ἐντεχνα vocat Quæ arte constant, arte facta sunt, Bud., qui hunc ex Eo locum affert, Ὡ, ταῦτα ὄντα ὑγιεινὰ καὶ ἱατρικὰ, τὰ δ' ἐτέρως γιγνόμενα, νοσώδη τε καὶ οὐκ ἐντεχνα. Sic Plut. (6, 22.) Ἐντεχρον δέ, τὸ τὴν μέσσην ἐν ἅπασιν τέμνειν ἐμμελέστατα, Artis est, τέχνης ἐστὶ, ut Thuc. loquitur, Lucian. (1, 737.) Ψυχῆς μηδὲν ἀγο-

αῖον καὶ ἐντεχνον ἐχούσης, i. e. ἀτέχνον, Rudis et imperitæ. Item ἐντεχνον σύμγγρα dicit Theophyl. Ep. 44. Fistulam quæ arte inflatur, quam scite inflare artis est, Artificiosam fistulam. Cic. Artificiosam naturam vocat, et Artificiosum opus. ["Thom. M. 844. ad Charit. 318. ad Diod. S. 1, 360." Schæf. Mss. "Ἐντεχνος, Cujus oratio ab arte instructa est, Dionys. Cens. Auct. 5, 5. Unde et πλοτεῖς ἐντεχνοὶ dicuntur, αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων ἐκ τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, ut ait Syrianus ad Hermog. Στασ. 136. Ald. Rhet., quoniam in hoc argumentorum genere, arte et ingenio oratoris opus est. Vide plura ad v. Πίστις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐντεχνῶς, Artificiose, Artificialiter, Scite, Perite, Arte, Phryn. negat hoc adv. esse Atticum, et pro eo usurpari ait ἔργικῶς. [Schol. Il. A. 466. Lobeck. Phryn. 344. "Thom. M. 843. Diod. S. 2, 639." Schæf. Mss. * "Ἐντεχνοτάτως, Tzetz. Ch. 9, 541." Elberling. Mss. * Ἐντεχνία, Peritia, Eruditio, Schol. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἐντεχνὴς, Gl. Affaber. "Fabric. Cod. Pseudep. V. T. 2, 117. τὸ εἰς λόγους ἐντεχνῶς, Dicendi peritia." Schleusn. Mss. Schol. Pind. N. 24. Lobeck. Phryu. 345.]

Ἐντεχνος, itidem Artificiosus, Peritus, Doctus, Artibus instructus, ["ad Charit. 318." Schæf. Mss. * Ἐντεχνῶς, J. Poll. 4, 24. "Nicet. Eugen. 1, 98. Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. "Thom. M. 843." Schæf. Mss. "Euseb. H. E. 381." Kall. Mss.] Ἐντεχνία, ἡ, Peritia, Doctrina, Eruditio, σοφία, σύνεσις, Hes. ["Philes p. 226." Schleusner. Mss. "Jacobs. Anth. 12, 51." Schæf. Mss. Adamant. Phys. 2, 26.]

Κακοτεχνος, Malis artibus deditus, instructus, Artificiosus in rebus malis. Aliis etiam Maleficus, Malignus. Il. O. 14. Ἡ μάλα δὲ κακοτεχνος, ἀμύχανε, σὸς δόλος, Ἡρῆ, Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης: q. l. Schol. paraphrastice sic exp., ὄντως δὲ ὁ ἐπὶ κακῷ σου τετεχνασμένος δόλος, ὃ Ἡρὰ πολυμήχανε, τὸν Ἐκτορα εἶκε τῆς μάχης πεπαυκέναι: referens illud κακοτεχνος ad δόλος: ut sit δόλος κακοτεχνος, Dolus malis instructus aut gaudens artibus, s. ὁ κακὸς τεχνος δόλος. ["Jacobs. Anth. 8, 231. 9, 129. 10, 98. Heyn. Hom. 7, 6. Brunck. Phil. 692. Κακοτεχνόστερος, (a * Κακοτεχνὴς,) Lucian. 3, 139." Schæf. Mss. Manetho 8, 93. Plut. 8, 8. Κακοτέχνοι φδοὶ καὶ κακόζηλοι: Clem. Alex. 193. μουσικῇ. * "Κακοτέχνης, Malitiose, Chrys. περὶ Μετανοίας 8. T. 6. p. 805, 38. Ποιεῖ γὰρ καὶ τοῦτο ὁ διάβολος πολλάκις κ." Seager. Mss. "Athan. 1, 464. Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 8, 523." Schæf. Mss. Manetho 5, 329. Greg. Naz. p. 69. Montac." Boiss. Mss.] UNDE Κακοτεχνία, ἡ, Mala ars, ut Quintil. interpr. supra in Ἀτεχνία. Seu Ars quæ ad hominum perniciem convertitur, et Maleficium: veluti cum ap. Dem. legimus Κακοτεχνίας δίκη, et (1139.) κακοτεχνίας ὑπόδικος: qua signif. dicitur ETIAM Κακοτέχνηον: siquidem J. Poll. e Lysia docet esse quandam κακοτεχνίου δίκην, Maleficii crimen. Sunt enim qui artes in malos usus et hominum perniciem convertant. Alioquin Κακοτεχνία simpliciter etiam accipitur pro Mala ars, Non exacta artis peritia ac scientia, cum sc. aliquis artem suam non probe callet, et imperitus est artifex: veluti cum Athen. (631.) dicit, olim τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκμεῖν, fuisse σημεῖον κακοτεχνίας: atque eapropter Asopodorum Phliasium, κροταλιζομένον ποτέ τινος τῶν ἀνλητῶν, διατρέβοντα αὐτὸν ἐπὶ ἐν τῷ ὑποσκηφίῳ τί τοῦτο; εἰπεῖν δὴλον ὅτι μέγα κακὸν γέγονεν. [Lucian. 2, 856. 3, 142. "Gal. Suasor. fin." Schæf. Mss. "Κακοτεχνία, Affectatum atque intempestivum artis et concinnitatis studium, quale se v. c. exserit in cumulandis antithesibus, similibusque figuris, Demetr. Eloc. 27. Antea illius vitii causas appellarat τερθρεῖαν et φροντίδα παρ' αὐτὰ, Nimium circa istas res studium. Mox κακοτεχνεῖν eodem sensu commemorat: cf. 247. 250. Cresoll. Theatr. 2, 2." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Κακοτεχνέω, Malis artibus utor et maleficio, i. q. κακοπραγμονέω, κακουργέω, πανουργέω, Dem. (942.) Κολάζειν τοὺς κακοτεχνούντας, (932.) Ἐκακοτέχνουν, καὶ ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν, rursum cum περὶ habente suum ac-

cus. (1136.) Κακοτεχνῶν δὲ φαίνει περὶ τὰς διαθήκας, τὰ ψεῦδη μὲν αὐτὸς μαρτυρῶν ἐτοίμως, κλέπτων δὲ τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, Manifesto apparet te circa testamentum dolose et fraudulenter versatum esse, et malis usum artibus. Quod hominum κακοτεχνούντων et κακομηγάνων genus, malis et noxiis artibus utens, coerceri jubetur in Pand. tractatu de Extraordinariis Criminibus, et sub titulo Stellionatus. Item cum accus. jungitur, et transitive ponitur pro Malis artibus adultero et depravo: unde κεκακοτεχνημένος, Malis artibus depravatus et adulteratus, Maleficio passus. Diosc. 5. de hæmatite lapide, Ἀπελέγχεται δὲ ὁ κεκακοτεχνημένος πρῶτον μὲν ταῖς διαφύσεσι. [Ad Greg. Cor. 353. Lobeck. Phryn. 568. "Cattier. Gazoph. p. 16. Jacobs. Anth. 9, 129. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Clem. Alex. 195. Ἀρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνούσαι, cf. p. 781. 871. Inscr. Cretica Gruteri p. 505. Οὐ κακοτεχνῶ οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ: Chishull. p. 133. 136. 137. * Κακοτέχνημα, Theophyl. 3, 736. * Κακοτεχνίζω, i. q. κακοτεχνέω, Alcæus ap. Bekk. Anecd. 1, 103. Lobeck. Phryn. 568. Schæf. ad Greg. Cor. 343.]

Καλλιτεχνος, Pulcræ artis factitans, Pulcræ artis suæ specimina edens, [Strabo 1. p. 70, 3.; 16. p. 1098.] Καλλιτεχνέω, Eleganti artificio elaboro: part. καλλιτεχνήσας, exp. Qui excoluit et optime fabricavit. Καλλιτεχνία, ἡ, Artis pulcritudo, Artificii elegantia, Plut. Pericle, Ἀναβαινόντων δὲ τῶν ἔργων, ὑπερφηάνων μὲν μεγέθει, μορφῇ δ' ἀμιμήτων καὶ χάριτι, τῶν δημιουργῶν ἀμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ, θαυμάσιον ἦν τὸ τάχος. ["Solertia in opere faciendo, Athen. 191." Schw. Mss. "Porph. Abst. 303." Wakef. Mss. * Καλλιτεχνής, Anacr. 18. * "Καλλιτέχνης, Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss.]

Κατάτεχνος, itidem Artificiosus, Industrius. Vitruv. 4, 1. Callimachus, qui propter elegantiam et subtilitatem artis marmoreæ ab Atheniensibus Κατάτεχνος fuerat nominatus. Pro quo κατάτεχνος ap. Plin. LEGITUR Κακιζότεχνος, 34. 8. Ex omnibus autem maxime cognomine insignis est Callimachus, semper calumniator sui, nec finem habens diligentiae, ob id κακιζότεχνος appellatus, memorabilis exemplo adhibendi curæ modum. Hujus sunt Salientes Lacænæ, emendatum opus, sed in quo gratiam omnem diligentia abstulerit. Nec vero solum homo aliquis κατάτεχνος dicitur, sed etiam res, quæ sc. artificiose elaborata et perpolitâ est, Diligenti arte et cura limata. Videturque talem signif. habere ap. Schol. Aristoph., cum Simonidis μέλη vocat κατάτεχνα καὶ ποικίλα: pro quo tamen ap. Suid. legitur κακότεχνα. Sic Plut. (6, 294.) Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσι. Ubi etiam dicit, τὸ πικρὸν καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, Nimis accuratam lucubrationem. [Vide Suid. v. Παρθεναία, et cf. Magazin Encycloped. 6, 28. "Cattier. Gazoph. 80. ad Paus. 63." Schæf. Mss. Philomed. Ep. 21. κατατεχνοτάτου κινήματος, ubi Brunck: dedit κακοτ.] Apud Plut. Pericle init. legitur ADV. Κατατεχνικῶς, (c. 5.) Πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερίπῳς ἐν τινι πόνῳ ψήλαντα καὶ κ. Pro quo puto reponendum esse vel * κατατέχνως, vel potius τεχνικῶς, ut vett. quidam Codd. habent, absque κατά. Nec enim id compositionis genus stare potest. [* "Κατατεχνικός, cf. Wytt. ad Plut. 1, 580." Boiss. Mss.]

Ματαιότεχνος, Vanis artibus deditus, Inanibus artibus gaudens, Inanium artium studiosus. [* Ματαιοτεχνέω, unde] Ματαιοτεχνία, ἡ, Vanæ artis studium, Vana ars, Inanis artis imitatio, Quintil. 2, 20. Ματαιοτεχνία quoque est quædam, id est Supervacua artis imitatio, quæ nihil sane nec boni nec mali habeat, sed vanum laborem: qualis illius fuit, qui grana ciceris e spatio distante missa, in acum continuo et sine frustratione inserebat. Quales etiam ii qui in declamationibus, quas esse veritati dissimillimas volunt, ætatem multo studio ac labore consumunt. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 163, 20. "Gal. Suasor. 58." Schæf. Mss. Serv. ad Æu. 1, 464.]

Μεγαλότεχνος, Præstans magnitudine artificii s.

artis, Arte s. Artificio magnus. Et subst. τὸ μεγαλότεχνον dicitur Magnum artificium, Artificii magnitudo, Dionys. H. Isocrate (3.) Δοκεῖ δὲ μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ τις ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίῳ τέχνῃ, κατὰ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιοματικόν.

Ὀμότεχνος, Qui eand. artem proficitur, Ejusd. artis opifex, Lucian. (2, 384.) Ὀμότεχνός εἰμί σοι, Eand. artem factito s. exerceo quam tu, Unam eandemque artem profiteor quam et tu. Legitur et ap. Athen. 14. Et ap. Synes. Ep. 61. Γένοιτο γὰρ ἂν τις ὁμώνυμος καὶ ὁμότεχνος, Esse enim possit aliquis ejusd. nominis et ejusd. artificii. ["Apoll. Dysc. 102. Thom. M. 649." Schæf. Mss.] Ὀμοτεχνέω, Sum ὁμότεχνος, Eand. artem profiteor s. factito, Hippocr. (Epist. p. 1285.) Οὔτε δὲ οἱ πάσχοντες ἐξομολογέειν ἐθέλουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνέοντες μαρτυρεῖν, Nec ægri sanati id fateri volunt, nec alii medici.

[* Πάντεχνος, Gl. Artitus, Æsch. Pr. 7. πῦρ: cf. 262. * "Παντεχνήμιος, Max. Margun. H. 1." Kall. Mss. * Παντοτεχνής, Orph. H. 9, 20.]

Πολύτεχνος, Multa arte accuratus, Multo artificio s. Artificiosissime elaboratus, Valde artificiosus, ["Plut. Pericle 289. HSt." Seager. Mss. Strabo 16. p. 1098. * Πολυτεχνία, Diod. S. 1. p. 41, 9. Plato Alcib. 2. p. 147. Strabo 10. p. 717. * Πολυτεχνής ἐὼς, ὁ, ἡ, Orph. Arg. 583. κόσμον. * "Πολυτέχνης, οὐ, Solon 5, 49. in Gnom. Poët. Gr. p. 75. Br. "Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτεχνέω Ἔργα δαεῖς, χειροῖν ἐυλλέγεται βίοντον." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202.]

Σύντεχνος, i. q. ὁμότεχνος, Aristoph. (B. 763.) et J. Poll. ["Plato in Polit. p. 123, 9. Ed. Bas. 1. (=283. Bekk.)" Seager. Mss. "Suid. v. Ἀρίσταρχος." Schleusner. Mss. "Thom. M. 649. 822. Aristoph. Fr. 231." Schæf. Mss.: Gl. Confraneus.]

Υπέρτεχνος, Supramodum artificiosus, σπουδαῖος, Hes. ["Jacobs. Anth. 9, 310." Schæf. Mss.]

Φιλότεχνος, Studiosus artis alicujus vel artium, Industrius, Ingeniosus, Solers, ut sunt qui artibus student, easque excolunt, Athen. (700.) Φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρήνων, Plut. Demetr. Οὐδ' εἰς ἀγωγὰς ἀχρήστους ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον, Artium studium. ["Ad Diod. S. 1, 39. 360. Bergler. Alciaphr. 365." Schæf. Mss.] Φιλοτέχνος, Artium studio, More eorum qui artium studiosi sunt, Artificiose, Ingeniose, Solenter. Et comp. Φιλοτεχνότερον, Solertius, Ingeniosius, Artificiosius. [Diod. S. 1. p. 9, 22.: alibi sæpius.] * Φιλοτεχνία, ἡ, Artium studium, Studium elegantiae. Aliis, Varietas artificii et præstantia, Artificiosa industria, Artificiosa ratio. Diog. L. de Gorgia, Πρῶτος ἐχρήσατο τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιτοτέροις καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσιν. ["Ad Diod. S. 1, 71. 74." Schæf. Mss.] Φιλοτεχνέω, Artium studiosus sum, Artificiosæ elegantiae studio teneor; Studeo s. Incumbo in aliquid, more eorum qui artibus aut artificiosæ elegantiae dediti sunt. Epictet. [Enchir. c. 29, 7. al. c. 36.] Φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, In studium interiorum incumbere, Studium convertere ad interiora, in iisque industriam suam ponere, more eorum qui artem aliquam excolunt. [Cf. Schw. Ind. Gr. in Epicteti Diss.] Item Dissero de arte aliqua, veluti ejus studiosus, Athen. de Antiocho, (p. 193.) Εὐρίσκετο ἐν τοῖς χρυσοχοεῖσι εὐρεσιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς. Præterea Artificiose et ingeniose ago, Basil. Hexaem. de apibus, Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνούσαι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio favos et cellulas mellis fingentes. Idem pass. voce ac signif. Ἐφιλοτεχνοῦντο οἱ παράδεισοι, accipiens φιλοτεχνεῖσθαι pro Artificio magno fieri et concinnari. Media autem voce ac signif. activa Greg. Naz. "Ὅσα περὶ τὰς τῶν ζῶων γεννήσεις ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, Quæ in generandis animantibus natura artificiose et ingeniose commenta est: unde a Cic. quoque Artificiosa vocatur et Artifex. ["Act. Traj. 1. p. 98. ad Diod. S. 1, 247. 321. 580. 680." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 2, 2. ὑπέρτινος: Arrian. Epict. 3, 26. ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεισθαι.] Ex hoc autem verbo deriv. VERBAL. Φιλοτέχνημα ET Φιλοτέχνησις. Est autem φιλοτέχνημα, Opus artificiosum et solers, ingeniosum et indu-

strium, veluti ejus qui studiose artem aliquam factitat, et in ea excellere cupit; etiam Artificium, Opificium. Quo modo et φιλοτέχνησις usurpatur. Basil. Τὴν ἰδιάζουσαν περὶ σε τοῦ Θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παρέδωκεν, Peculiare opificium. ["Φιλοτέχνημα, Wessel. Obs. 210. Diod. S. 1, 204. 320. ad Charit. 428." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 13, 40. Liban. 4. p. 778. Suidæ κατασκευή, καύχησις. * Φιλοτεχνήμων, Cyrill. Alex. in Thess. Assert. 31. p. 329. Τοῦ παντὸς κόσμου ποιητὴν τε καὶ φιλοτεχνήμονα, Ingeniosissimum opificem. "Φιλοτέχνησις, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * "Φιλοτεχνητέος, Eratosth." Wakef. Mss. * Ἐμφιλοτεχνέω, Perite exploro, M. Anton. 7, 54.] Προσφιλοτεχνέω, Studium et industriam alicui rei adhibeo, Philo de Mundo, Προσφιλοτεχνούντες τινες, Quidam argumentationi ambitiosæ artificiosæque indulgentes, Bud. [Athenion Athenæi 661. * Φιλοτέχνης, Gl. Artificiosus, Polemon Physiogn. 1, 6. p. 229.]

[* Ψευδοτεχνός, unde * Ψευδοτεχνέω, e quo * Ψευδοτεχνία, Nicephori Schol. ad Synes. p. 363. Proleg. ad Aphth. Rhet. p. 594. ap. Fabric. ad Sext. p. 296. Serv. ad Æn. 1, 464. "Apud Mar. Victorin. Gramm. init., Schol. Dionys. Thrac. 652." Boiss. Mss.]

Τεχνήεις, i. q. ἐντεχνος et κατάτεχνος. Ac sicut ea tam de persona dicuntur quam de re, ita et τεχνήεις. Affertur enim de persona dictum ex Epigr. pro Arte excultus, Artis peritus s. Artificiosus, ut cum Cic. dicit naturam esse artificiosam. Rei autem tributum legitur Od. Θ. (297.) ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Artificiosa vincula circumfundebantur Marti et Veneri in adulterio deprehensis. Paulo post itidem dicitur Vulcanus ἐλεῖν Ἄρηα ὠκύτατον περ ἑόντα Χωλὸς ἐὼν τέχνησι, Dolosis artibus. ["Steph. ad Epigr. Sel. 297." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 59.] Τεχνήεντως, i. q. ἐντέχνως, Artificiose, Solerter, Scite, Od. E. (270.) πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήεντως, Apoll. Rh. [1, 561. "Geminus ap. Yriart. Catal. Matr. 389." Boiss. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 86. Quint. Sm. 5, 97." Wakef. Mss.] Dorice vero pro τεχνήεις dicitur Τεχνάεις: unde plur. num. τεχνάεντες, Epigr. l. 1. tit. 1. Arte utentes. Quidam tamen interpr. Dolo utentes.

Τεχνικός, Qui artis est, s. Artis aut Artium proprius, Ad artem s. artes pertinens: ὀνόματα, Hermog. Nomina artium propria, Quintil. 8, 2. Fallunt etiam verba vel regionibus quibusdam magis familiaria, vel artium propria. Et τεχνικαὶ πίστεις ap. Rhett., quas Idem vocat Probationes artificiales, opponens eis Inartificiales, ἀτέχνους a Græcis dictas. Homo etiam aliquis aut aliud animal τεχνικὸν dicitur pro Artificiosum, Artis s. Artium peritum, Arte valens, Ingeniosa solertia præditum, Aristot. Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρότατοι καὶ τεχνικώτεροι, Araneorum autem ii, qui elegantissima facie sunt, etiam magis sunt artifices: Polit. 7. Τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη, διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχὴν. Sic Isocr. in Sophistas (8.) Ἡ δὲ παιδείσις τοὺς μὲν τοιοῦτους τεχνικώτερος καὶ πρὸς τὸ ζητεῖν εὐπορώτερος ἐποίησε. Et rursum ibid. (7.) Ἄλλ' οὗτος εἶναι δοκεῖ τεχνικώτατος, ὅς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων, μηδὲν δὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις εὐρίσκειν δύνηται. Sic Plato, Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοί, Qui Ciceroni sunt Dicendi artifices. Item οἱ τεχνικοί ap. Aristot. Probl. Liberialium artium professores. Rhetoricæ etiam artis magistri s. professores dicuntur τεχνικοί simpliciter, Gell. 17, 5. Rhetoricus quidam sophista utriusque Linguae callens, haud sane ignobilis, ex istis argutulis et minutulis doctoribus qui τεχνικοί appellantur. At vero ab Eust. τεχνικοί vocantur Artis grammaticæ doctores, qui et τεχνολόγοι dicuntur. Item et rebus inanimis tribuitur hoc epith., ut ap. Stoicos, Φύσις ἐστὶ πῦρ τεχνικὸν, ὁδῷ βαδίζον ἐπὶ γενέσει: quam definitionem Cic. sic vertit, Natura est ignis artificiosus ad gignendum procedens via. Sic Philo V. M. 3. dixit, Ἐκπρεπέστατον ἔργον καὶ τεχνικώτατον, ut Cic. quoque Opus artificiosum et divinum. Itidemque Aristot. τεχνικαὶ ἐργασίαι, Polit. 1. Εἰσὶ δὲ τεχνικώταται τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον τῆς τύχης. Et Themist. τεχνικὰ σώματα, De Anima, 2. Τὰ τεχνικὰ συμβεβη-

A κόστος χώραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, Artificialia corpora accidentium numero censentur, si cum naturalibus conferantur. Rursum Aristot. τεχνικὰ ὄργανα, Polit. 8. Οὔτε γὰρ αὐλοὺς εἰς παιδεῖαν ἀκτέον. οὐτ' ἄλλο τεχνικὸν ὄργανον, ὅλον κιθάραν, Nec aliud quodpiam instrumentum artificiosum. Vel etiam Artificiale. Signif. enim tam Id quod artis est, quam, Id quod arte s. artificiose factum est. ["Bernard. Reliq. p. 71. Thom. M. 367. 843. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. 1. Conf. c. τεθνηκώς, Bast Lettre 127. (Ep. Cr. 166.) Sequ. infin.; Heind. ad Plat. Phædr. 302. Οἱ τ., Ruhnck. ad H. in Cer. 283. Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. v. Thom. M. 100. Steph. Dial. Att. p. 14. Voss. Arist. 1. p. 14." Schæf. Mss. "Basil. Schol. Ms. in Greg. Naz. p. 48." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Τεχνικὸν, τὸ. Aristot. Rhet. 1, 2. "Τ. λέξις, Verbum artis; ut cum Græci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene L. 52. varia dictionis genera statuens, τὸν λόγον τεχνικὸν a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formæ dicendi e singulis artibus appellantur, ut νομικά, γεωργικά, μουσικά. Vide Greg. ad Hermog. l. c. cap. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Τεχνικός, Artificiose, Solerter, Plut. περὶ Σαρκοφ. l. 2. Μηδὲ τ. μηδὲ σοφιστικῶς, Isocr. Nicocle, Μὴ τ. ζητεῖτε πολιτεύεσθαι: cui opp. ἀπλῶς: [Paneg. 3. Xen. K. A. 6, 1, 3. "Nicet. Eugen. 1, 94." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 843. Markl. Iph. p. 90." Schæf. Mss. "Τεχνικώτατα, Tzetz. Ch. 10, 71. 12, 412. * Τεχνικώτατος, 11, 709." Elberling. Mss.]

Τεχνίτης, ὁ, Artifex: i. q. τεχνοποιός, s. τεχνουργός, i. e. qui τέχνην s. μετὰ αὐτὴν διὰ τέχνης ποιεῖ καὶ ἐργάζεται τι, ideoque Peritus artis. Item et Professor artis, Qui artem aliquam factitat, vel liberalem vel illiberalem, Plut. (7, 775.) Ἐν ποιήμασι τὸν τεχνίτην καὶ διηκριβωμένον ὁ μουσολήπτης καὶ κατάσχετος ἀποδείκνυσι γελοῖον, Aristot. Polit. 2. Ἐποίει ἐν μὲν μέρος τεχνίτας, ἐν δὲ γεωργοὺς, 1. fin. Σκηνοτόμοι δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. Histriones etiam et Musici vocantur τεχνῖται, Plut. Alex. Πάῶν ἦν ἐν θεάτροις καὶ πανηγύρεσιν, ἅτε δὴ τρισχιλίων αὐτῶν τεχνιτῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀφιγμένων: ubi cum πανηγύρεις dicat, videndum an illud τεχνιτῶν nomen latius patere existimandum sit. Quod non facile crediderim, licet in ejusmodi celebritatibus non histriones solum et musici, verum etiam sobhistæ, nec non poetæ, locum habent. Sic Athen. (615.) de L. Anitio, Μεταπεμφάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσήγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας: post quos ὀρχηστὰι δύο εἰσήγοντο μετὰ συμφωνίας εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπικτῶν καὶ βυκανιστῶν: 13. Τεχνιτῶν ἐπισημοτάτων χορῶν μεγάλῃ καὶ παντοίοις ὀργανοῖς καὶ εὐφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Itidem Plut. Probl. Rom. (7, 163.) quærit cur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται vocentur Histriones, quos Aristot. Probl. appellat τεχνίτας Διονυσιακοὺς, Bacchanales artifices: ut qui Bacchanalibus in theatro oblectarent populum suis τέχναις. Q. l. citans Gell. 20, 3. cum dixisset, Comædos et tragædos et tibicines, subjungit, Id genus autem artifices Græcæ appellantur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. Idemque rursum Aristot. Rhet. 3. scribit, eos, quos Iphicrates vocabat Διονυσοκόλακας, ipsos se vocasse τεχνίτας. Porro sicut τέχνη interdum adjunctum habet gen. operis sui, ita et τεχνίτης, Xen. A. (13, 6.) "Ὅτε ὁρῶν ταῦτα, ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῶν ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν, Æschin. (82.) Κακούργον ἀνθρώπου καὶ τεχνίτην λόγον. Ubi signif. potius Dolosum verborum artificem. ["Ammon. 134. Valck. Anim. 213. Diatr. 40. Xen. Eph. 55. ad Diod. S. 1, 85. 367. 2, 152. Thom. M. 845. Index Curtii v. Artifices, Jacobs. Anth. 7, 348. 10, 98. Histrion, ad Diod. S. 2, 484. Schmied. ad Plut. Alex. 173. ad Plut. 6, 347. Hutt. T. et τεχνικός, Heind. ad Plat. Gorg.

196. Οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τ., Biagi Monumenta Nan. p. 106. ad Diod. S. 1, 251. Casaub. Athen. 1. p. 66. Bergler. Alciph. 385." Schæf. Mss. * *Συντεχνίτης*, Gl. Ejusdem artis confector.] *Τεχνιτεύω*, Artificiose fabricor, Philo V. M. 1. *Τὰς καλὰς αὐτοῦ παραινέσεις ἐξετάσωμεν, ὡς τετεχνιτευμένοι* (sc. ἦσαν) πρὸς ὁμολογουμένην ἦσαν τῶν αἰεὶ νικῶν δυναμένων, Quam artificiose factæ fuerint, etiam Quanto artificio s. Quibus artibus instructæ fuerint. Aliquando simpliciter accipitur pro *ἐργάζομαι*, Factito s. Exerceo, Synes. de Insomn. *Τῶν τεχνιτευόντων τὴν θύραθεν μαντικὴν*, Qui externam divinationem exercent. Interdum signif. Arte molior, simpliciter Molior, Machinor, Joseph. (Antiq. 5, 8, 11.) *Ἐτεχνίτενε τινὶ τρόπῳ προέχειν*. [Lobeck. Phryn. 443. "Alciph. 204. Jacobs. Anim. 261. Thom. M. 878." Schæf. Mss. Clem. Alex. 662. *τὴν μαντικὴν*. * *Τεχνίτευμα*, Max. Tyr. 34, 3." Wakef. Mss. * *Τεχνιτευτός*, unde * *Ἀτεχνίτευτος*, ὁ τῆς ἀρμονίας χαρακτήρ, Compositio orationis artis expers, simplex, Dionys. Jnd. Lys. 8. Synonyma sunt *ἀπείρητος*, *ἀνεπιτήδευτος*, οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως, quæ omnia in hoc loco conjunguntur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] *Τεχνίτεια*, ἡ, Artificium, Athen. 4. (p. 130.) *Θαυμαζόντων ἡμῶν τὴν τεχνίτειαν*. [Epicurus Diogenis Laert. 93. * *Ἀτεχνιτεύω*, * *Ἀτεχνεύω*, ad Hesych. 1, 1435. n. 3." Dahler. Mss. "Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. * *Συντεχνητεύω*, Heraclit. Epist. 7. p. 57." Boiss. Mss. Leg. videtur * *Συντεχνιτεύω*.] Rursum a *τεχνίτης* est FEM. *Τεχνίτις*: unde plur. *τεχνίτιδες* ap. Suid. ["Jacobs. Anth. 10, 98." Schæf. Mss. "Schol. Od. H. 110. LXX. (Sap. 7, 21)." Wakef. Mss. "Method. 303. Clem. Alex. 360. 661." Kall. Mss.]

Τεχνισύνη, Ars, Artificium, Epigr. [Anal. 1, 226.]

[* *Τεχνίον*, ου, τό, dimin. ὑποκοριστικῶς usurpatum, Bellula ars, Præclara ars, Athen. 240. ubi de Arte parasitica agitur. Sed et simpliciter i. q. *τέχνη*, Diphilus ap. Eund. 55. *Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον τοῦ πορνοβόσκου*." Schw. Mss. "M. Anton. 4, 31." Kall. Mss. *Τεχνίον*, Gl. Artificium. "Crus. ad Suet. 2, 155." Schæf. Mss. Dio Cass. 1046.] *Τεχνύδριον*, τό, Articula, forma dimin. ut *λογύδριον*, *χερύνδριον*, *βιβλύδριον*, Athen. 10. *Τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους*. Alii exp. e Virg. Tenuis Minerva, Arguta ars, Inventiuncula, Versutia. Alicubi legitur ET *Τεχνύδριον*, sed rectius per υ, ut ap. Suid. quoque scriptum est, nec non ap. Plat. [de Rep. 5, 19. "Jacobs. Anth. 9, 178. 12, 365." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 328." Wakef. Mss.]

Τεχνάω, i. q. *τεχνιτεύω*, Artificiose fabricor, Arte paro et conficio, Ephippus Comicus ap. Athen. (642.) *ἱτρα, τραγήματά θ' ἦκε, πυραμοῦς, ἀμης, ὧν ἐκατόμβη πάντα ταῦτ' ἐτεχνάομεν [ἐχναύομεν]*. Itidem Od. H. (110.) *Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρὶς ἀνδρῶν Νῆα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἐλαννέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες Ἰστών τεχνῆσαι*. Pass. *τεχνάομαι*, Artificiose fabricor, Arte paror et conficior, Xen. K. Π. 8, (6, 11.) *Ὅ,τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἢ φύοιτο ἢ τρέφοιτο ἢ τεχνῶτο*. Alioqui *τεχνάομαι* active quoque accipitur pro *τεχνάω*, Arte fabricor et conficio, Solerter invenio et paro, interdum etiam simpliciter pro Fabricor, Conficio, Thuc. 1, (122.) p. 39. *Αὐτὸς δ' ἀφ' αὐτοῦ τὰ πολλὰ τεχνάται πρὸς τὸ παρατυγχάνον*, Schol. μεθοδεύει: loquitur autem ibi de bello, quod dicit ἡκιστα ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖν. Et Hippocr. Ep. ad Damag. *Οὐδὲ ἱατρικὴν ὑπὲρ τούτων ἐχρῶν εἶναι μὴ τεχνωμένην παιῶνια φάρμακα*. Itidem et Soph. Aj. (86.) *Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου*, Dei artibus et machinis nil est quod fieri nequeat, Deo moliente et fabricante quippiam suis artibus, haud quicquam est quod non fiat. Nec non Il. Ψ. 415. *Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι*, Hæc vero ego ipse machinor et comminiscor, Arte adhibita conficiam: quæ sc. ad victoriam obtineendam pertinent. Sed Dolosam quandam machinationem signif. potius, cum subjungat, *ἥδ' ἐγὼν Στεινωπῷ ἐν ὀδῷ παραδύμεναι*: οὐδὲ με λήσει. Ac certe exp. etiam Astute fabricor, Dolose machinor ac molior, sicut *μηχανῶμαι*, Solerter comminiscor et invenio: et tunc pertinet ad

τέχνη, quo significatur Dolosa ars s. Dolus. Alioqui in Od. Idem *τεχνήσατο* simpliciter etiam accepit pro Fabricavit, Construxit, Confecit, *εἰργάσατο*. Sed et Thuc. usurpavit pro Molior, Machinor, 4, (26.) p. 131. *Παντί τε τρόπῳ ἐκάτεροι ἐτεχνῶντο, οἱ μὲν, ἐσπέμπειν τὰ σιτία, οἱ δὲ, μὴ λανθάνειν σφᾶς*. ["Prorsus absolute, *τεχνῶμεναι*, Artificio utentes, Suis artibus, Athen. 256." Schw. Mss. "Thom. M. 844. Index Curtii v. Artifices." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 326. Soph. Trach. 534. Apoll. Rh. 4, 462. Herod. 1, 63. 2, 21. Aristoph. Σφ. 177. Thuc. 4, 47. Eur. Heracl. 1003. Dionys. H. 4, 55. p. 774. Plut. Sertorio 11. *Τεχνήσασθαι, Τεχνάσασθαι*, Lobeck. Phryn. 477. * *Τετεχνημένως*, Etym. M. 123, 18. * *Ἐτεχνάομαι*, Polemon Sophista p. 20. Possini. *Ἀρχὴ δ' οὐκ ἄκαιρός τις ἦν ταῦτα, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐτεχνῶντων αἰτία, ὥσπερ τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων*. Dicitur quidem *ἐτεχνῶντος*, sed *ἐτεχνάομαι* certe non extat. Sic dicitur *εὐχαριστός*, sed de voce *εὐχαρίζομαι* dubitat Bentl.: vide *Εὐχαρίζεσθαι*. Cod. Par. 3017. recte *εὐ τεχνῶντων*." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Τέχνημα, τό, Opus τοῦ τεχνῶντος, etiam Id quod τεχνῶμεθα. Pro Ipso opere artificis et opificio affertur e Xen. (Ap. 1, 4, 7.) Pro Artificio autem commento s. invento Plut. usurpavit in Cæs., cum dixit, *Καὶ τούτῳ λέγεται πρῶτῳ τεχνήματι τῆς Κλεοπάτρας ἀλῶναι*. Itidem *δόλια τεχνήματα*, Eur. (Iph. T. 1355.) pro *δόλια κατασκευάσματα*, quæ ab Hom. vocantur *δόλια τέχνη*, itidemque ab Hesiodo, ne non simpliciter *τέχνη*, et ab Hom. et ab aliis tam Poëtis quam prosæ Scriptoribus: a Latinis quoque Dolosæ artes, et sine adjectione Artes. [Lobeck. Phryn. 477. "Ammon. 135. Toup. Emendd. 4, 502. Brunck. Phil. 927. Wakef. 35. Thom. M. 844. Jacobs. Anim. 29." Schæf. Mss.] *Τεχνήμων*, ονος, i. q. *τεχνήεις* et *τεχνικός*, Artificiosus, Artificiose factus. Qua in signif. Nonnus (Jo. 3. 123.) accepit, itemque is qui in Epigr. [Anal. 2, 513.] dixit *τεχνήμονας αὐλοῦς*, Tibias artificiosas. ["Ruhnck. Ep. Cr. 164." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 326. * *Τέχνησις*, T. H. ad Hesych. v. *Ἐργάνη*, ὡς *δαπάνη*, *ἐργασία*, *ἐργατικὴ*, *δόρυ*, *τέχνησις*, corr. *δόρυ*, *τέχνη*. 'Corruptum,' ait, *τέχνησις*, neque enim illud verbum aut Græcis notum, aut quidquam ad *ἐργάνην* facit.' Sed in hoc male judicasse cl. virum arbitror. Vox *τέχνησις* molestiam non movebat Coraio, qui ad Ælian. H. V. 283. legit, *δόλος*, pro *δόρυ*, *τέχνησις*. Ceterum dicitur *ἐπιτέχνησις*, quod est in omnibus Lexx. Vide Phav." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * *Τεχνητής*, unde * *Τεχνητικός*, Athen. 440. * *Τεχνήτωρ*, Manetho 2, 327.] ITEM *Τεχνητός*, Arte factus, Artificiose fabricatus, Theophyl. Ep. 43. *Τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς * ἡμιάνδριον*, de eunucho; nam ii sunt *τεχνητὰ γύναια*, Mulieres arte factæ, cum natura sua viri sint. Suidas quoque eum locum citat, sed mancum; at in vulg. Edit. perperam HABETUR *Τεχνιτὸν*, recte ap. Suid. per η. ["Plut. 1, 155." Wakef. Mss. * *Εὐτέχνης*, Anal. 2, 259.] *Ἀντιτεχνάω* s. *Ἀντιτεχνάομαι*, E contrario artibus s. artificijs aliquibus utor, vel machinis, E contrario machinor s. molior: diversum a superiore *ἀντιτεχνέω*, utpote quod significet Sum *ἀντιτεχνος*. [Dionys. H. 204, 44. Herod. 5, 70.] Ab utroque tamen derivatum esse dici potest VERBALE *Ἀντιτέχνησις*, quod e Thuc. (7, 70.) affertur pro Contraria artis advocatio, Artis æmulatio. Proprie vero ab *ἀντιτεχνάω* derivatum significaret Contraria machinatio, molitio: ab *ἀντιτεχνέω* vero Æmulatio alterius eand. artem profitentis. "Ἐτεχνάομαι, "Contechnor, Comminiscor, Machinor," [Schneidero susp.] *Ἐπιτεχνάομαι*, Insuper machinor et molior, Adinvenio, simpliciter Machinor, Molior, Comminiscor. Potest etiam significare Machinor s. Molior et comminiscor adversus aliquem. ["Bergler. Alciph. 172. Thom. M. 844. Villosion. ad Long. 185." Schæf. Mss. Athen. 18. Herod. 1, 63. * *Ἐπιτέχνημα*, Inventum, Mich. Apost. Prov. 20, 5." Schleusner. Mss. "Euseb. H. E. 121." Kall. Mss. Ælian. H. A. 12, 16.] Unde VERBALE *Ἐπιτέχνησις*, ἡ, Machinatio, Adinventio, etiam Commentum,

Inventum, Solertia, Thuc. 1, (71.) p. 23. Ἡσυχαστοῦ-
ση μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα πρὸς πολλὰ δὲ
ἀναγκαζομένους ἵεναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως
δεῖ: Schol. ἐξευρέσεως. Et Paus. (Att. 6, 6.) de Rho-
diis, Τολμήματα καὶ ἐπιτεχνήσεις παρέσχοντο ἐς τοὺς
πολιορκούντας. [Dionys. H. Isæo c. 3.] Ἐπιτεχνήτος,
i. q. τεχνήτος, Arte factus, Artificialis, Lucian. (1,
202.) Μῆτε ῥιγούντες, μῆτε ἐφοντες τὴν ἀμβροσίαν,
μῆτε φωτὸς ἐπιτεχνήτου δέμενοι. [* Ἀνεπιτεχνή-
τος, unde] Ἀνεπιτεχνήτως, Citta artem, Non con-
sulto et ex industria. [* Προσεπιτεχνάομαι, Procop.
Anecd. p. 119. * Παράτεχνάομαι, Schol. Od. ε.
131." Wakef. Mss.] Περιτεχνάομαι, Machiur et
Molior, Commisiscor, etiam Circumquaque me ver-
sans machiur et commisiscor. Suidæ περιτεχνά-
σθαι est δολιεύεσθαι, κατὰ μηχανᾶσθαι, afferenti e
quodam Anonymo, Τὴν γὰρ διάνοιαν αὐτοῦ σαφῶς εἰ-
δότες, καὶ περιτεχνάσθαι τι τοῦτον νομίσαντες, οὐχ' οἷς
ἐκεῖνος εἶπε προσέσχον, ἀλλ' οἷς αὐτοὶ ὑπώπτεον. Πε-
ριτεχνήσεις, ἢ, Machinatio, Dolus, Fraus, etiam Soler-
tia, περίνοια, [Thuc. 3, 82. * Προστεχνάομαι, Plut.
Sertor. 11. "Tib. Rhet. 11." Boiss. Mss. * Συντε-
χνάομαι, Consilio adjuvo, Plut. Demetrio 43. * Ὑπο-
τεχνάομαι, Alex. Trall. 1. p. 114.]

Τεχνάζω, i. q. τεχνάω, Arte fabricor et struo. Quo
refer quod ex Herod. affertur, (3, 130.) Τεχνάζειν
ἐπιστάμενος: si modo vera est quæ e Valla subjun-
gitur interpretatio, Notitiam artis præ se ferens.
Fortasse enim accipiendum est pro Dolosis artibus
uti s. Dolo uti: quemadmodum Bud. annotat Herod.
τεχνάζω accepisse pro Dolose ago, Contechnor:
afferens et ex Aristot. Mechan. Διὰ τοῦτο τεχνάζου-
σιν οἱ ἀλουργοὶ πρὸς τὸ παρακρούεσθαι ἱσάντες.
[Vide infra.] Itidemque Suid. τεχνάζειν exp. πα-
νούργως τι διαπράττειν in quodam Aristoph. l., quem
ap. eum vide. Recte igitur exposuerimus Machinor,
Molior, Artificiose machinor, Dolose molior, Solerter
commisiscor et invenio. In qua signif. construitur
interdum cum accus. veluti ap. Philon. de Mundo,
Φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας παντελοῦς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν,
Pro incolumitate plena et absoluta machinari in-
terneccionem conatur. Interdum cum infin. Aristot.
Polit. 1. Ἀμφότεροι γὰρ ἐάντοῖς ἐτέχνασαν γενέσθαι
μονοπωλίαν, Nitebantur sibi parare jus monopolii,
Utebantur artibus quibus monopolii potestatem sibi
compararent; Solerter commentati sunt et invenerunt,
ubi in bonam partem accipitur. Itidem Plut. Fab.
(22.) Περισπάσαι τὸν Ἀντίβαν τεχνάζων, Moliens,
Omnes artes comminiscens ad etc. Vel, Omni arte
conans, etc. sequente infin. Item cum dat. constru-
itur, cum signif. Dolose ago, Dolosa arte utor, Xen.
K. (8, 3.) de lepore, Εἰθίσται τεχνάζειν τῇ βαδίσει,
διὰ τὸ διώκεσθαι ἀέλ. Pass. quoque τεχνάζομαι acci-
pitur pro doliεύομαι et μηχανῶμαι, ut testatur Schol.
Aristoph. Accipitur alioquin et in prima signif. pro
Arte facio, conficio, fabricor. Gal. ad Gl. 2. Καὶ
αὐτὸς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τεχνάσαιτο, sc. τὸν θαλάσ-
σιον οἶνον, In tempore conficere possis, s. arte con-
ficere. || Rursum τεχνάζω transitive accipitur pro
Artibus instruo, Dolosis artibus munio, Plut. Alcib.
(19.) p. 365. μετὰ Edit. Πρὸς ταῦτα οὖν τεχνάζουσι
τῶν μισθωτῶν τοὺς οὐ δοκοῦντας ἐχθροὺς τοῦ Ἀλκιβιά-
δου, μισούντας δὲ αὐτὸν οὐχ' ἦσαν τῶν ὁμολογούντων.
[Ad Greg. Cor. 477. "Ad Herodian. Philet. 477.
Phryn. Ecl. 216(=477. Lob.) ad Timæi Lex. 255.
Bibl. Crit. 13, 1. p. 106. ad Herod. 263. ad Diod.
S. 1, 163. Thom. M. 844. Brunck. Aristoph. 3, 72." Schæf.
Mss. "Dolosis artibus utor, Dolose ago, Herod.
3, (130.) Democedes medicus negans se ar-
tem nosse, κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμε-
νος, Visus est Dario dolo malo id negare, ἐπιστάμενος
τὴν ἱατρικὴν, Licet medicinam calleret. Sensus est
loci ab Interprete male accepti. (Cf. 6, 1.)" Brunck.
Mss. Hippocr. de Aer. et Loc. 6, 93. p. 88. Cor.
ἀμαζαὶ τετεχνασμένοι.]

Τεχνασμα, τὸ, Ars dolosa, Machinamentum, Com-
mentum, Dolus, κακούργημα, τεχνούργημα, τέχνη-
μα. Suidæ δόλος, πανουργία, afferenti ex Aristoph.
(Θ. 198.) Τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι Φέ-
ρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι. Theodor. H. E.
Βασιλικοῖς παρακεκρούσθαι τεχνάσμασι, Nefaria Juliani

A arte ac calliditate se circumventos esse, Xen. Ἑλλ.
6, (4, 7.) Λέγουσιν ὡς ταῦτα πάντα ἦν τεχνάσματα
τῶν προεστηκότων. Magis proprie Herodian. 4, (13,
6.) Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδή-
ρων οὐράτων ἐξοχὰς περικεῖμενα, Tribolos aliaque
acuminata machinamenta. [Lobeck. Phryn. 477.
"Ammon. 135. Toup. Emendd. 4, 503. Brunck.
Or. 1057. Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 1, 94." Schæf.
Mss. "Opp. K. 2, 174." Wakef. Mss. * Τε-
χνασμός, Artificium, Manetho 4, 332. κατηγορή-
ται Et θετικὸν ADV. Τεχναστέον, Arte molendum, Ma-
chinandum, Solerter comminiscendum, Ingeniose
conandum. Τεχναστής, ὁ, Machinator, Doli machi-
nator, Tac., Doli fabricator, Virg.; Solers et inge-
niosus in comminiscendo et moliendo. Τεχναστός,
i. q. τεχνήτος, Artificiosus, Artificialis, Arte factus,
οὐ φυσικός, Bud. [Aristot. de Part. Anim. 1, 1. T. 2.
p. 471. * Ἀτέχναστος, Themist. 39. Nemes. de Nat.
Hom. 44. p. 387. * Ἀντιτεχνάζω, Joseph. A. J. 1,
19, 8. Dionys. H. 2. p. 95, 20. "Psell. in Cantic.
Cant. 2, 2." Boiss. Mss. * Ἐντεχνάζω, Liban. 4,
1041. * Ἐπιτεχνάζω, Opp. A. 3, 194. "Nectar.
Hom. p. 9. Ed. Par." Boiss. Mss.] Συντεχνάζω, e
Plut. (Timol. 10.) affertur pro Colludo. Intellige
autem Colludo ea signif. qua Ulpian. dicit, Si liber-
tinus per collusionem fuerit pronuntiatus ingenuus.

Τεχνίζομαι etiam affertur pro Fabricor; sed sine
exemplo. Τεχνύω, i. q. τεχνάζω, Arte instruo. Unde
τεχνωθῆναι pro In arte aliqua instructum esse. Gal.
2 de Crisibus, Χρὴ τοίνυν ἐν ἀπαντί πράγματι τεχνω-
θῆναι πρῶτον, εἰδ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις τὸ τε-
χνωθῆναι δ' ἐστὶ τὸ γινῶναι τῆς ὑποβεβλημένης τῇ
τέχνῃ συμπίσεως ὕλης.

[* "Τεχνεύω, Fabrico, Chrys. Hom. T. 5. p. 4,
33. Τίνος ἐνεκεν τὸν μὲν οὐρανὸν ἀπαρτισθέντι παρὶ-
γαγε, τὴν δὲ γῆν κατὰ μικρὸν τεχνεύειν αὐτὸν φησιν ὁ
Μωῦσῃς;" Seager. Mss.]

ΤΥΓΧΑΝΩ, derivatum e τεύχω, s. τύχω, ut λαμβά-
νω e λήβω, λαμβάνω e λήθω: atque adeo et quædam
tempora mutuatur a τεύχω, sc. fut. τεύξομαι, quæque
inde formantur, ["et præter. perf., certe plusquamperf.
ἐτετεύχεα, quo usus est Herod." Schw. Mss.] quædam
ab inus. ΤΗ. Τυχέω, sc. fut. 1. τυχήσω, et 2. τυχῶ,
unde aor. 2. ἐτυχον. Præterea signif. non admodum
diversam habet; sicut enim τέτυγμαι signif. interdum
γίνομαι, Sum, ita et τυγχάνω. Quod vero ad
alteram signif. attinet hujus verbi, quo pro Conse-
quor ponitur, potest τυγχάνω dictum videri pro
τεύχω καὶ κατασκευάζω ἐμοί, Paro s. Comparo mihi.
Τυγχάνω igitur primo loco signif. Sum, Soph. Aj.
(9.) Ἐνδον γὰρ ὦνῆρ ἄρτι τυγχάνει, Intus est, Plato
de Rep. 2. Τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, Apol.
(17.) Τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπων ἀγαθὸν τοῦτο. In
qua signif. sæpe [plerumque] additur particip. ali-
quod, quod solum interpretatur, et quidem per id
tempus, cujus est verbum thema habens τυγχάνω.
Sic tamen ut ἐτυχον cum particip. sæpe reddi possit
verbo præter. imperfecti, Thuc. 2, (31.) p. 58. Ἐτυχον
γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, pro ἤδη γὰρ ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν,
Jam tum enim in Ægina erant: alibi, Ἐτυχε παρούσα,
D Aderat, parhēn: rursum, Ἐτυχον ἡρηκότες, pro ἡρηκ-
σαν, ἐκεκρατήκεσαν. Et, Ἐτυχον ἀποστέλλοντες, Mi-
serant. Itidem Xen. Κὰν πάνν πλοῦσαι τυγχάνωσιν
ὄντες, Etiam si sint ditissimi, Lucian. (1, 246.) Ἐτυχε
γυμνὴ οὖσα, pro γυμνὴ ἦν, Nuda erat, Plut. Camillo.
Ἐτύγχανε νοσῶν περὶ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, i. e. ἐνόσκει,
Ægrotabat illis diebus, In morbum incidērat illis die-
bus, Plato Minoe, Ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, Id quod
e te quæro, Aristoph. Σφ. (336.) τυγχάνει καθευδών.
Itidem et Od. ε. 334. et T. 291. τυγχεσθαι γὰρ ἐρχομένη
νηὺς Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐπὶ Δουλίχῳ πολύπυρον,
Ibat enim navis quædam Thesprotorum in Dulichium.
Quibus adde Thuc. 7, (70.) p. 257. Ὡς τύχοι ναῦς
νῆϊ προσπεσοῦσα, Prout navis in navem incurrebat.
|| Sed notandum est, τύχης, i. e. Casus fortuiti,
signif. quandam inesse huic verbo in illorum lo-
corum quibusdam, et significare Accidit ut sim,
Forte sum, κατὰ τύχην εἰμί: velut in illo Homérico,
ἐτύγχεσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς, Acciderat enim ut navis
iret, Forte enim navis ibat. Sic Thuc. Ὡς τύχοι ναῦς
νῆϊ προσπεσοῦσα, Prout contingebat ut navis in na-

vem incurreret, casu et fortet fortuna navis in navim incurrebat. [" Sic et in plusquamperf. ap. Herod. 3, 14. 'Ερευνῆσαι γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος Καμβύση ἐπ' Αἴγυπτον, Nam et hic Cambysen secutus erat in Ægyptum." Schw. Mss.] Itidem, "Έτυχε παρούσα, Forte accidit ut adesset, Forte adfuit. Quod interpretandi genus aliis etiam quibusdam e Il. ante allatis adhiberi potest. Convenit vero et huic ap. Herod. 8, (65.) de quodam Dicæo, "Έφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἀμα Δημαρῆτα, Dicebat se forte tunc fuisse cum Demarato. || Ubi nota etiam constructionis genus, cui simile hoc, quod ex Aristoph. citatur, τυχεῖν ὦν pro Esse. Nec non huic Plut. Camillo, "Έπὶ ἱεροῖς τυχεῖν ἡγεμόνα λέγεται κατ' ἐκεῖνα καιροῦ, Fertur tum forte accidisse, ut dux sacris operam daret. Eod. modo et hic Thuc. (4, 73.) Νῦν δὲ καὶ τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουλευθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὴ ἀν περιγενέσθαι ὦν ἔνεκα ἦλθον, e Schol. sic exp., Nuuc autem Athenienses forte non esse pugnaturos, ut citra pugnam obtineant ea quorum gratia venerunt. Item, Εἰ οὕτως ἔτυχεν, Quod si forte ita fuerit, Si forte ita esse coniugat. Aristot. Eth. 3, 8. Οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγίης· καὶ εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἐκὼν νοσεῖ. Quibus addi potest εἰ τυχοί, quo Herodian. utitur aliquoties, 7, (3, 4.) Κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τυχοί, καὶ ἄγνωστα καὶ ἀνεξέλεγκτα, Si forte ita usus posceret, Polit. : paulo post, Ὁχήμασιν ἐπιτεθέντας ἀγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας, ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως, εἰ τυχοί, ἀπὸ τε μεσημβρίας, ἐς Παίονας, Si forte ita cecidisset, Eod. interpr. Quo modo accipi posset et in hoc loco, qui e Luciano (1, 527.) affertur, "Έρεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν, τὸν μὲν, υγιαίνειν, εἰ τυχοί, βουδόν, κ. τ. λ. Alii tamen malunt interpretari Verbi gratia, Exempli gratia, Utpota. Quo certe modo Erasmus et vetus Interpres acceperunt ap. 1 ad Cor. 14, (10.) Τοσαῦτα, εἰ τυχοί, γένη φωνῶν ἐστὶν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἀφώνον. Ille enim ibi εἰ τυχοί reddidit Verbi causa : hic autem, Utpota. At novissimus Interpres maluit Prout incidit : Græca secutus Scholia, quæ exp. καθὼς ἔτυχεν : qua signif. legitur capite sequente ejusd. Ep., v. 37. Καὶ ὁ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τυχοί, σίτον, ἢ τινος τῶν λοιπῶν, Sed nudum granum, prout incidit, tritici aut alicujus e reliquis graniis. Erasmus ibi rursum vertit Exempli causa ; vetus Interpres, Utpota. Itaque τυγχάνω accipitur non solum pro Contingit ut sim, sed etiam simpliciter pro Contingo, Accido, Evenio, veluti in illo Aristot. loco, Εἰ οὕτως ἔτυχε, Si ita contigerit ; et in illo Herodiani, Εἰ τυχοί, Si ita cecidisset s. evenisset. Quo modo Hom. quoque usurpavit, cum Od. 5, 231. dixit, καὶ μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, Multa mihi eveniebant : sc. prospere : ut Eust. quoque exp. εὐτυχῶς ἀπέβαινε, cum dixisset τυγχάνειν poni ἐπὶ τοῦ κατὰ τύχην γίνεσθαι. Interdum vero jungitur cum particulis, ὅς s. ὅστις, ὅτῳ, ὁπότερος, ὁπόσος, ὁποῖος, eand. cum præcedentibus retinens signif. Cum ὅς quidem s. ὅστις, vel ἢ aut ὁ, Athen. e Polyb. Ὁμίλει ὃ τυχοί, In quem primum incidisset, Quicumque ei forte occurrisset, Cuilibet, Cuius, Isocr. Ὅς ἂν τύχῃς ἐπαίνων, Sine judicio, ut quemque libuit laudans, Lucian. (1, 549.) Ὅν ἔτυχε πιμπλάμενος, Ventrem satians quibusvis quæ se forte obtulissent, Dem. (270.) Οὐ γὰρ ὦν ἔτυχεν ἡν, Non enim erat e quovis hominum genere, Non erat quorumlibet hominum : quod etiam τῶν τυχόντων dicitur, de quo infra. Et Plut. de Cicerone, Ὅς ἔτυχε προσκρούων ἔνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque lacescens ad risum movendum, Bud. : qui et hoc affert e quodam Anonymo, Λέγοντες ὅτι ἂν τύχωσιν, Dicentes quicquid collibitum est. Item hoc e Greg. Naz. "Ο, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν : quibus simile hoc Xen. (Ec. 8, 3.) "Όταν ποιῶσιν ὅτι ἂν τύχῃ ἕκαστος : i. e. Cum quisque facit quod ei collibitum fuerit, Incomposita et incondite quicquid in mentem venerit. Nam paulo post dicit, "Όταν τεταγμένως ποιῶσι. Affert et Dem. Πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἡν ἕκαστον τυχοί πρόφασιν, Hujusmodi enim multa variis occasionibus fiebant. Et rursum ex Isocr. "Ο, τι δ' ἂν τύχῃ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Ut

A autem aliquid acciderit, ita de eo consultare. Q. I. vide ap. eum in Comm. 19. Itidem cum ὅτῳ jungitur : 'Εν ὅτῳ τυχοί, In quocunque. Sic ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσιν, In obvium quodque, Quicquid nacti fuerint. Xen. K. (5, 7.) de canibus in vestigando fallacibus, Ἀσπαζόμεναι τὰ ψεύδη, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, Plut. Κληρουμένων ἐφ' ὅτῳ τύχοιεν καὶ κυβερνόντων. Sed et cum ὁπότερος et ὁπόσος : ut ὁπότερον ἔτυχε, Utrumlibet fuerit. Bud. 769. τὸ ὁπότερ' ἔτυχε ex Aristot. affert, pro, Quod ad utrumlibet æque accedit, æque esse ac non esse potest. Sic et Οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε exp. Nihil est quod æque fieri ac non fieri possit. Cum ὁπόσος vero, ap. eund. Aristot. Αἰαλεῖπονσιν ἡμέρας ὁπόσας ἂν τύχωσι, Diebus quotlibet interpositis, Quotquot res ipsa tulerit. Cum adverbii quoque loci, temporis ac qualitatis, jungitur non minus frequenter. Cum adverbii loci, veluti sunt ὅπου, ὅπῃ, ὁπόθεν, Xen. (Ec. 20, 28.) Οὐκ εἰκὴ αὐτὸν ὅπου ἂν τύχωσιν ἀπέβαλλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσῃ τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, Non quovis in loco, ubilibet, Aristot. "Όπου ἂν τύχῃ τῆς ὑστερας, In qualibet vulvæ parte. Sic, Ὅδ' ἔτυχε τῆς πόλεως, In quacunque civitatis parte, loco. Et Lys. (754.) Προσφοιτῶν ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ ὅπῃ ἂν τύχῃ, Alius ad alium locum ut cuique contingit et lubet, Themist. "Όπῃ καὶ τύχῃ, Quo casus tulerit, Quocunque locorum. Item Thuc. 4, (26.) p. 130. Ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν, Undelibet. Aristot. quoque de Poet. similiter ὁθεν ἔτυχε dixit pro Undelibet : et alibi ὁθεν ἂν τύχῃ pro eod. Cum temporis adverbii, ut sunt ὅτε et ὅταν, Aristoph. (Πλ. 904.) ναὶ σκήπτομαι γ' ὅταν τύχῃ, Cum occasionem nactus fuero, mea ratio ita fert, Aristot. "Έστι δὲ τῶν θηρίων τὰ μὲν αἰεὶ πολέμια ἀλλήλοισι, τὰ δ' ὥσπερ ἄνθρωποι, ὅταν τύχωσι, Cum res ita tulerit. Et alibi, "Ότε ἔτυχε, Quovis tempore. Item cum adverbii Qualitatem significantibus, ut sunt ὡς et ὅπως, Polyb. (2, 56, 3.) Οὐκ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, Non sine causa et temere, Non quovis modo, et ut sors tulerit, Dem. Ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, Temere. Et alibi, Ἐπὶ καιροῦ τεθέντας ὅπως ἔτυχε. Et rursum, Τάλλα τε ταῦτα ἕκαστος ὑμῶν ὅπως ἔτυχε πέφυκεν, Unusquisque vestrum ut casus tulit, ingenium sortitus est. Pro quo ὅπως ἔτυχε Idem alibi dicit ὅν ἂν τυχοί τρόπον, Quovis modo, Ita ut cuique libitum esset. Aristot. quoque dixit ὅπως ἂν τύχῃ pro καθ' οἶον. ἢ τινα τρόπον, Quovis modo, Nulla certa ratione : et, ut ipse ait, ἀτάκτως : quod adv. ei adjecit Herodian. 4, (11, 7.) Καὶ ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως εἰστήκεσαν, Temere inordinateque constiterant. Cui loco similis hic Dem. "Όπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἐστήκε, Temere positæ sunt. Rursum Herodian. 2, (3, 23.) Μεγάλα καὶ ὡς ἔτυχε χαρίζεσθαι, Magna dilargiri et ea quidem temere. Et Plut. Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχε, Ut cuique opportunum fuit, quisque potuit. Alia his similia exempla vide ap. Bud. Comm. 898. 899., e cujus etiam Lex. præcedentium exemplorum bona pars desumpta est. Porro pro ὅστις ἔτυχε s. ὅς ἔτυχε, dicitur et per PARTICIP. ὁ Τυχών, Quem primum fors obtulerit, In quem primum incidetis, Quivis, Quilibet ; interdum etiam Vulgaris, Vilis. Xen. (Ap. 1, 5, 6.) Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, A quovis pecunias accipere, Chrys. Ἔδλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι, Quævis ligna et animantia venerari et divino cultu dignari. Pro quo Greg. Naz. dixit, "Ό, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν, Temere, quicquid nacti sunt, coluerunt. Sic ἢ τυχοῦσα ἡλικία, Aristot. Polit. 3. Quævis ætas. Et ἢ τυχοῦσα ζημία, Quælibet pœna, Pœna quamcunque sors attulerit. Et τὸ τυχὸν πταῖσμα, Offensio, Infortunium quodcunque, levissimum, Dem. ad Philipp. Epist. (154.) Μικρὰ πρόφασιν καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα ταχέως ἅπαντα διέσεισε καὶ διέλυσε. Et rursum ap. Xen. τὰ τυχόντα, Res quælibet ac vulgo expositæ. Ubi subauditur πράγματα, veluti ἀνὴρ aut ἄνθρωπος subauditur, cum dicitur ὁ τυχών. Dem. Τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, Isocr. in Helen. Enc. Εἰς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Et alibi, Τῶν τυχόντων καὶ ὧν οὐ πολὺς ὁ λόγος. Et rursum Isocr. Symm. Ὡςπερ οὐ τῶν τυχόντων συμβεβουλευκόντων, ἀλλ' ὡς τῶν θεῶν ἀκηκοότες. Ubi ὁ τυχών dicitur Vi-

lis, Plebeius, Unus e multis, e plebeia multitudo. Unde ADV. Τυχόντως, Prout contigit s. contigerit; Quolibet modo, Temere, Utcunque: qua signif. supra ὡς ἂν τύχη, ὅπως ἔτυχε, καθ' ὃν ἂν τύχη τρόπον. Legitur ap. Aristot. 4, 3. Δοξάζειν τυχόντως: cui opp. δοξάζειν ἀληθῶς, ibid. ["Eust. II. A. 109." Boiss. Mss.: Lex. Polyb.] AT Τυχόν ponitur et ipsum adverbialiter, sed in alia signif., sc. pro Fortuito, Casu, Fortefortuna; interdum etiam Fortasse. Quo sensu Greg. Naz. usurpavit, opponens ei ἐκ προνοίας. Idem et pro Fortasse usurpavit, Inv. in Jul. 1. Τυχόν κάκεινον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his hoc agebatur divinitus, ut ille ab impietate revocaretur. Sic Synes. Ep. ad Fratrem, Τυχόν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεία συγχωρήθειμεν, Fortasse et primæ nobis partes indulgerentur: 102. Τυχόν ἐπιγνώσομένης αὐτόν. Itidem et Dem. in quodam loco quem Bud. Comm. 588. affert in Ἐγγραφομαί. Interdum et τυχόν ἴσως dicitur ἐκ παραλήλου, pro ἴσως s. τυχόν simpliciter: quod genus loquendi Atticum esse tradit Schol. Aristoph. At in παρὰ τὸ τυχόν, quod ex Hermog. affertur pro A casu, hoc τυχόν non amplius adv. est, sed nomen. ["Τυχόν, Bast. Specim. p. 21. 24. ad Lucian. 1, 331. ad Charit. 335. Lucian. Ep. 25. Lucillius 42. Hedyl. 2. 3. Strabo 3. p. 62. Thom. M. 359. 603. Schol. Aristoph. Πλ. 480. 1043. Brunck. Aristoph. 3, 23. ad Diod. S. 2, 577. ἴσως τ., D. W. ad Plut. de S. N. V. p. 8. T. ἴσως, Lucian. 3, 669. Που-τυχόν, Jacobs. Anth. 12, 445." Schæf. Mss.] || Ceterum ut redeam ad τυγχάνω, quo significatur Sum, pertinet ad ipsum quod ex Epigr. affertur, sed suspectum, τυγχάνω σοι pro συντυγχάνω σοι, Conversor tecum, σύνειμι σοι, συνδιατρίβω σοι. || Item et γένει ἐτύχχανον sine Auctoris nomine affertur pro Erat inter eos generis affinitas.

Τυγχάνω, Assequor, Attingo. In qua signif. proprie de jaculatoribus dici ajunt, Plato de LL. τυγχάνειν σκοπου, Scopum attingere: cui opp. ἀμαρτάνειν, s. ἀφαμαρτάνειν. Sic Lucian. (1, 775.) Θηρία γέτοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, Et aves, in quas sagittam direxerunt, figunt, attingunt et feriunt. Quibus adde hoc Homeri, quod diversam constr. habet, II. E. (582.) Χερμαδίω ἀγκῶνα τυχῶν μέσον. Alioquin τυγχάνειν τινὸς metaph. inde sumta dicitur Qui aliquid cousequitur, s. Assequitur, Obtinet, Impetrat, Nanciscitur, Adipiscitur; vel Qui aliquo potitur, alicujus compos fit. Tot enim fere modis exponi solet. Ac recte dicitur a sagittariis esse metaphora sumta; sicut enim hi ad rem cupitam dirigunt sua jacula, ita ii qui aliquid expetunt, suos eo conatus dirigunt, omnesque intendunt vires, ut eo potiantur. Od. O. (158.) παρὰ σείο τυχῶν φιλότητος, Humanitatis officia e te consecutus, Abs te amice et humaniter acceptus, ut sperabat. Plut. e Stoicis, Ἐνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν. Pro quo Cic. Ut adipiscamur principia naturæ. Sic Dem. pro Cor. τυγχάνειν ἀρετῆς: cui ibid. opp. ἀπολείπεσθαι. Plut. Rom. Τυχόντες ὀνομάτων καλλίστων, Clarissima adepti nomina. Aristot. Rhet. Τυγχάνειν τιμῆς ὑπὸ δαιμονίου, Divinitus honorem adipisci. Sic Xen. (Ἀπ. 4, 8, 10.) Τεύξομαι ἐπιμελείας ὑπ' ἀνθρώπων. Et Dem. c. Mid. Μῆτε συγγνώμης μῆτε λόγου μῆτε ἐπικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Dicitur enim aliquis τυγχάνειν λόγου, cum ab iudicibus impetrat ut audiat, et ut rationes facti sui afferat; τυγχάνειν ἐπικείας, cum obtinet ut æquiores in eum sint, nec summo agant jure; τυγχάνειν συγγνώμης, cum veniam delicti impetrat. Et Isocr. τυγχάνειν τῶν δικαίων, Jus suum obtinere, Aristot. τυγχάνειν βοηθείας, Auxilium impetrare, Chrys. de Sacerd. Οὐκ ἔτυχον προστασίας, Patrocinio destituti sunt. Itidem τυχεῖν δίκης, Impetrare ut tibi liceat pœnas sumere et injuriarum ulcisci, Plut. Rom. Τυχεῖν δίκης ἐδεέτο, Orabat ut sibi supplicium sumere liceret. Dicitur vero et αὐθις s. πάλιν τυχεῖν, quod Lat. uno verbo dicunt Recuperare, pro Iterum consequi, s. nancisci, sc. quod amissum fuit et denuo cupitur. Plato Epist. Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, Principatum amissum recuperare cupiens. Diversa constr. Eur. (Iph. A. 995.) τεύξομαι ταῦτα σέθεν, Hæc abs te impetrabo s. exorabo. Et

οὐδὲν τυχοῦσας, ex Eod. Sed notandum est, tam in hac quam in præcedente signif. non semper addi gen., sed sæpe subaudiendum relinqui, e præcedentibus sc. II. E. 287. Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, Errasti, nec me jaculo tuo tetigisti, quem petebas. Ubi propria signif. est. In altera autem signif. Hesiod. Θ. 973. de Cerere, τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται, Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τε οἱ ὤπασεν ὄλβον. Ei autem qui eam nactus fuerit, Plut. Lyc. (25.) Polystratidas quidam Lacedæmonius una cum quibusdam aliis legationem obiens apud præfectos regis Persarum, cum interrogarent illi πότερον ἰδιὰ πάρεσιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, respondit, Αἴκεν τύχωμεν, δημοσίᾳ· αἴκεν ἀποτύχωμεν, ἰδίᾳ. Ubi etiam nota opposita. Rursum et cum in rem malam eamque insperatam quis incurrit, τυγχάνειν αὐτῆς dicitur, Dem. Δεῖξαι βούλομαι τι πεποιηκότες ἔνιοι αὐτῶν τίνος τετυχῆσασιν ὀργῆς παρ' ὑμῶν, In quam indignationem apud vos incurrerint, Quam indignationem meruerint. Sic Antiphon, Τῆς ἐσχάτης ὀργῆς δικαίως ἂν τυγχάνοντες. Et rursum, Ἀρ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας οὗτος ἀξίως τυγχάνειν; Sic Plato Gorg. Ἀθλιώτερον μὲν τοίνυν εἶναι μὴ διδῶ δίκην, μὴδὲ τυγχάνει τιμωρίας ὁ ἀδικῶν, ἥττον δὲ ἀθλιός, εἶαν διδῶ δίκην, καὶ τυγχάνει δίκης ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Similiter Aristot. Rhet. 2. Οἷον τοὺς πατραλοῖας καὶ μαιφόνους, ὅταν τύχῃσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθεῖη χρηστός: ut et Cic. 4 Tusc. 4. scribit, parricidæ supplicio neminem commoveri. Sic Eschin. τυγχάνειν ζημίας, Multari. Atque ut aliquis τυγχάνει ὀργῆς, sic etiam μέμψους vel κατηγορίας. Dem. pro Ctes. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψους. Et rursum, τυγχάνει κατηγορίας ap. Eund., Incusari et in reprehensionem incurrere, In iram et odium incidere, Adduci in odium: consequente posito pro antecedente. Interdum et ἀπολαύειν ita usurpatur, nec non χρῆσθαι, ut cum dicunt ἀπολαύειν τὸ σῶμα τῶν τῆς ψυχῆς κακῶν, et ὀργῇ χρῆσθαι. Itidem Malum nancisci Plaut. et Ter. dicunt. Porro ut præcedens τυγχάνω interdum accus. habet loco genitivi, ita et hoc. Affertur enim ex Eur. (Hipp. 672.) ἐτύχωμεν δίκας, pro Incidimus in pœnas. || At, Τετυχῶς περὶ τὰς ἐπιθυμίας, affertur e Plat. Tim. pro Qui explendis libidinis affectibus incumbit.

["Τυγχάνω, ad Lucian. 1, 257. Lennep. ad Phal. 44. Wytttenb. Select. 342. ad Herod. 603. Theogn. 247. Eur. Phœn. 1660. Valck. p. 491. Kuhn. ad Paus. 50. Anton. Lib. 262. Verh., Toup. Opusc. 1, 40. ad Phalar. 286. Phryn. Ecl. 120. Wakef. Eum. 1041. Thom. M. 561. 842. 860. Markl. Suppl. 174. Iph. p. 138. Wakef. Phil. 222. Jacobs. Anth. 7, 91. Heyn. Hom. 7, 397. Pro ἐντ., ἐπιτ., Fac. ad Paus. 1, 530. De constr., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 76. Phœn. p. 82. cf. Bruuck. ad Eur. Or. p. 190. 209. Med. p. 387. Musgr. Med. 758. Or. 686. Heracl. 97. Markl. Iph. p. 111. Wakef. Alc. 1044. Phil. 509. 1315. Eum. 30. et Abresch., ad Paus. p. 50. Porson. Med. p. 61. Hec. v. 789. Ed. 2. Brunck. Soph. 3, 491. Aristoph. 3, 10. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. p. 37. Subaud. σκοποῦ, Verum attingo, Musgr. ad Hipp. 827. Sine subst., Tyrwh. ad Aristot. 144. De locutione τυγχάνω ὦν, Bernard. Rel. 99. An sine participio verbi substantivi ponatur, Porson. Hec. 788. Fischer. ad Palæph. 71. 181. ad Xen. Eph. 266. Zeun. ad Xen. K. II. 337. Lucian. 3, 375. Dionys. H. 1, 108. 366. Heind. ad Plat. Phædr. 306. Gorg. 190. Apol. p. xxiii. Hipp. 171. Demosth. 1457, 10. Thuc. 2, 140. Bip., Heyn. Hom. 8, 357. Cum quarto casu, Brunck. ad Eur. Or. p. 190. Musgr. ad Hec. 194. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Lennep. ad Phal. 44. Valck. Hipp. p. 257. Brunck. Œd. T. 598. Phil. 509. Cum accus. et infin., Jacobs. Anth. 8, 72. Dionys. H. 1, 516. Ὅσους ἔτυχεν ἐνεῖναι. Cum participio, Toup. ad Longin. 364. 397. Koen. ad Greg. Cor. 63 (= 147.) Brunck. Aristoph. 3, 152. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. Heind. ad Plat. Lys. 29. An infin. sine articulo τοῦ asciscat, ad Lucian. 1, 464. Τυγχάνων cum verbo alio, per hypallagen, ad Xen. Eph. 266. Brunck. Œd. C. 1490. Phil. 371., sed v. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. Τυγχάνω τινὸς ὑπὸ τίνος, Toup. ad Longin. 349.: καταστρο-

φῆς, Mori, Valek. ad Phal. p. xx.: λόγον, T. H. A
ad Lucian. 1, 219.: παρά τινος, πρὸς τ., Porson.
Med. p. 16. Τεύχομαι, Eran. Philo 167. Æsch.
Eum. 859. Τεύξασθαι, Diod. S. 1, 239. dubito an
hoc Græcum sit: legerim τεύξεσθαι: cf. 242. II. E.
652. σάλ-φόνον-τεύξεσθαι, Tibi mortem obventu-
ram esse: II. A. 684. Ἐχουσα τεύξη, pro ἔξεις, A-
bresch. Æsch. 2, 117. Ἐτύχησε, Fuit, Ruhnck. Ep.
Cr. 112. Conf. c. εὐτ., ad Charit. 558. Ἐτύχησε
βαλὼν, Heyn. Hom. 7, 96. Ὅταν τύχη, Plut. de
S. N. V. p. 6., vide Wyttenb. p. 18.: Musgr. Hipp.
428. Iph. T. 722. Tro. 68. El. 1169. Wakef. Phil.
206. Luzac. Exerc. 120. 146. Hushk. Anal. 264.
T. H. ad Plutum p. 307. Kuster. Aristoph. 15.
Τυχεῖν τινός, Habere aliquid, Dionys. H. 4, 2140.:
φύσεως δεξιᾶς, T. H. ad Lucian. 1, 173. Ὡς ἔτυχε,
ad Diod. S. 1, 12. 132. 2, 401. Boiss. Philostr. 500.
Ὡς ἔτυχε ἀημιούσθαι, Gravissime puniri, Xen. Mem.
3, 9, 13. Ὡν ἔτυχε, ἦν, Ruhnck. ad Rutil. 56. El
τύχοι, Diod. S. 1, 554. 2, 447. (446. scr. τύχοι:)
458. ad Lucian. 3, 277. Heind. ad Plat. Phædr.
196. Gorg. 182. 257. Εἰ οὕτω τύχοι, Exempli causa,
Æschines 432. Reisk. Οἱ τύχοι, ad Diod. S. 2, 577.
Ἄν τύχη, 559. Jacobs. Anth. 12, 180. Dionys. H. 2,
1241. Aristot. H. A. 485. Schn. Ὅταν τύχωσι,
Quandoque, Serius oclius, Heind. ad Plat. Gorg.
252. Xen. Mem. 3, 12, 1. 2. Ὁ τυχών, 1, 1, 14.
Ruhnck. p. 230. ad Lucian. 1, 443. Thom. M. 660.
Luzac. Exerc. 173. ad Diod. S. 1, 619. Jacobs.
Anth. 9, 134. Τὸ τυχόν, Mæris p. 330. et n., Heyn.
Hom. 7, 103. Οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν, Act.
Apost. 28, 2. Τετύχησι, Heyn. Hom. 6, 144. Τε-
τυχηκώς, 7, 397. Τέτευχα, τετύχηκα, ad Diod. S. 1,
17. 108. 136. 179. 194. 285. 272. 292. 383. 2, 142.
199. Poet. Gnom. 223. Phryn. Ecl. 174. Thom. M.
842. Præf. ad Greg. Cor. p. liv. ad Dionys. H. 2,
955. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 34. Τέτυχα, Diod.
S. 2, 546. Præf. ad Greg. Cor. p. liv. Τέτευχατον,
Jacobs. Anth. 11, 229. 248. Ἐτετεύχει, Valek.
Phæn. p. 588. Schæf. Mss. Phrynich. 395. Τέ-
τευχε τιμῆς, τέτευχε τοῦ σκοποῦ μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντ' αὐ-
τοῦ τῷ δοκίμῳ χρω, τετύχηκε, ubi Lobeck.:—"Phot.
Τετύχηκε, συμβέβηκε" τέτευχε δὲ ἐπιτέτευχε" τὸ μέντοι
γεγράφηκε παρὰ Οεσπόμπῳ καὶ ἄλλοις βάρβαροι: qui
sive τέτευχε Adipiscendi notione astrictum, sive in
hac certe signif. ab Atticis assumptum putat, in
utroque fallitur. Nam pro verbo subst. usurpavit
Herod. 3, 14.: ap. Atticos autem, e quo Plat. locus
vitio exemptus est, v. Ast. ad Remp. 564. Amplius
non occurrit. Post Euryphamum a Sturzio memo-
ratum p. 198. primus in ordinem venit Aristot. Ὀνό-
ματος τέτευχε, de Mor. 3, 14. T. 2. p. 53. et de
Part. Anim. 2, 2, T. 2. p. 486. Huic proximus
Theopompus ap. Polyb. 12, 27. p. 437. Τοῖς πλεί-
στοις πράγμασι παραπετευχώς, quo sensu etiam Jose-
phus Antt. 5, 10. p. 309. 17, 5. p. 837. Τοῖς πρά-
γμασι παραπετευχώς. Συντέτευχε, Accidit, Philo de
Conf. Ling. 347. Hinc Diod. S. 1, 57. 2, 5. Gal. de
Med. Simpl. 1, 19. p. 14. Dio Chrys. 31. p. 569.
Diosc. 1, 32. p. 18. Nicom. Arithm. 1, 16. Theo-
phyl. Legg. 181. τέτευχε, ἀποτέτευχε, παραπετευχε
pro τετύχηκε etc. asciverunt, sed ita, ut hoc non
solum non deterius putasse, sed etiam magis consue-
tum habuisse videantur. Quare cum nullus esset
scriptor, qui non altero nonnunquam, altero persæpe
uteretur, hac inconstantia confusi librarii centenis
locis aberrarunt: v. Varr. Lectt. Diod. S. 1, 13. 3,
27. 4, 40. Dionys. H. Antt. 5, 48. p. 955. Jambl.
V. P. 3, 12. p. 34. neque hoc solum, sed etiam tertia
forma, Grammaticis ignota, nonnunquam immisce-
tur: ἐντετυχώς Plut. V. Artax. 13. T. 5. p. 401. quo
l. Reisk. e Cod. ἐντετυχηκώς reposuit; τέτυχε, τετυ-
χέναι etc. Diod. S. 2, 22. 3, 8. 6, 10. 12, 17. Geop.
2, 14. p. 127. Æsop. Fab. 88. p. 50. plerumque in
Lectt. Varr. Codicum et Edd. vett. reservatum est;
ἐπτετυχα Porph. de Abst. 3, 24. p. 277. cf. Etym.
Ms. ap. Schæf. Præf. ad Greg. Cor. p. liv." "Τὸ
τυχόν, Minimum, Polyb. 4, 40, 7. Ὅταν μὲν γὰρ
χρόνος ἀπειρος ᾖ, τὰ δὲ κοινώματα πάνυ ἢ πάντως ὠρι-
σμένα, δῆλον ὅς κ' αὖν τὸ τ. εἰσφέρεται, πληρωθῆσονται

τῷ χρόνῳ. Τυχόν, Forsitan, Dem. 527, 15. Ποία
γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνῃ καὶ μετὰ σκῆψις φανεῖ-
ται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ; ὀργή, ἢ Δία; καὶ γὰρ
τοῦτο, τυχόν, λέξει." Seager. Mss. Vide Fischer.
Ind. Æschin. Dial. Socr., Valek. Schol. in N. T. 1,
185. 257. 2, 533. Ἄν οὕτω τύχη, Schæf. Meletem.
Cr. in Dionys. H. 24. "Τυχέω, Scopum attingo,
Quint. Sm. 10, 123. διστῶ. Τετύχηκα, Od. K. 88.
(II. P. 748.) Joseph. 674, 42. Diod. S. 2, 633."
Wakef. Mss.]

Τεύξις, ἢ, Adeptio, Consecutio, Synes. Ep. 140.
Τοῦτ' ἔστω σοι κανὼν καὶ κριτήριον τῶν πρώτων τῆς
τεύξεως, Argumentum adeptionis primarum virtutum,
[Arrian. Epict. 2, 5.]

Τευκτικός, Consequendi s. Adipiscendi vim habens,
Qui assequi et adipisci potest, Aristot. Ἡ γὰρ τοι-
αύτη ὁρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἢ ἀγαθοῦ τευκτική.
Quo sensu et στοχαστική dicitur.

[* Τευκτός, Consecutus s. Consequendus, unde]
Ἄτευκτος, Qui consecutus non est. Nisi dicatur de

re passive. Hes. vero ἀτεύκτου exp. non solum ἀτε-
πάφου, verum etiam ἀτερπούς: forsitan quoniam τῶν
ἀτερπῶν καὶ λυπηρῶν τεύξασθαι οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ. "A-
"τεutos autem pro Injucundus nescio unde asse-
"rant VV. LL." Ἄτευκτέω, Non attingo, assequor,
Aberro, i. q. ἀποτυγχάνω, teste Suida, qui cum gen.
construi ait. ["Ad Plut. Mor. 1, 938(=8, 243.)"
Schæf. Mss., ad Dionys. H. de C. VV. 270: Apollon.
Synt. p. 57. Bekk. * "Ἄτευξία, Dionys. Areop. 212.
213. 261." Kall. Mss. Etym. M. 639, 52. Conf. c.
ἀταξία, Apollon. Synt. 56.]

Ἀντιτυγχάνω, Vicissim adipiscor, assequor, con-
sequor, nanciscor. Ac sicut τυγχάνω præter gen.
aliquando habet παρὰ cum gen., ita et hoc, veluti in
hoc hemistichio; Τοῖων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, Talia
vicissim consequar a diis, Talia consequar pro mer-
cede. [Theogn. 642. Simonid. Fr. 56. Hippocr. p.
379, 19. Occurro, Incido in, Polyb. 15, 16, 6.
Pind. N. 7, 62. Thuc. 6, 87. "Hermocreon 1.
Epigr. adesp. 475." Schæf. Mss. I. q. ἐντυγχάνω,
Hippocr. 379.]

Ἀποτυγχάνω, Oppositum est verbo τυγχάνω. Si-
cut enim τυγχάνειν dicitur qui attingit scopum, ita
ἀποτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ is, qui ab eo aberrat, nec
eum assequitur s. attingit, ap. Aristot. Eth. 2. Sed
et alius rei ἀποτυγχάνει aliquis, cum ejus compos
non fit, s. ea non potitur, Plut. Σικελίας ἀποτυχῶν,
Cum Sicilia potiri non posset, Frustratus spe po-
tiundæ Siciliæ, ut Dem. quoque dixit ἀποτυγχάνειν
τῆς ἐλπίδος, Frustrari spe. Idem Dem. (295.) Ἀπο-
τυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων, Frustratus esse videtur
spe prospere rem gerendi. Nisi malis, Amisisse
occasionem rei feliciter gerendæ. Certe κατορθοῦν,
Feliciter rem gerere et ex animi sententia conficere,
et ἀποτυγχάνειν inter se opponuntur, cum ap. alios
tum ap. Eund. (155.) Μᾶλλον ἀχθεσθαι τῶν στρατη-
γῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων τοῖς ἄξιον ἐπαίνοιοι τι πράξαι ἢ
τοῖς ὕλως ἀποτυχοῦσι. Et Æschin. (66.) Οὐ γὰρ τὸ
δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον, μέγιστόν ἐστι κακόν, ἀλλ'
ὅταν τις πρὸς ἀνταγωνιστὴς ἀναξίους ἑαυτοῦ διακινδ-
υνεύων ἀποτύχη, διπλασίαν εἰκὸς εἶναι τὴν συμφορὰν.
Sic et aleatores dicuntur ἀποτυχεῖν, cum spei suæ
compotes non fiunt, sed a fortuna falluntur ac fru-
strantur: de quibus Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Οἱ τινες αὖ
ἐὰν ἐν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι. Ubi
etiam nota diversus constr. genus. Sed et θεοῦ
ἀποτυγχάνειν aliquis dicitur, cum ab eo frustratur
nec spei suæ compos fit. Synes. Ep. 57. Οὐκ εἰωθὼς
ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις Θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην
εὐχόμενος, Non solitus frustrari spe mea et repulsam
ferre a Deo in precibus. Pro quo dicit Ἀποτυγχά-
νειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, 43. Eis τὸ τυγχάνειν τε καὶ
ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, Ut deo aut præsentē
aut adverso utantur. Idem simpliciter pro Non
assequi accepit, 32. Ἐφ' καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ
ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας ἢ φύσις, Nec non assecuta
est, Nec non caret. || Ponitur etiam pro Perdo,
Amitto, i. q. ἀποβάλλω, Xen. K. II. 1, (6, 19.) Διὰ
ταῦτα ὧν εἶχον καὶ ἀπέτυχον. "Ἀποθύκειν, Hes.
"affert pro ἀποτυγχάνειν: quod Ionicam habet

“commutationem tenuis et aspiratæ pro ἀποτύχειν A
 “s. ἀποτυχεῖν, Non adipisci s. assequi, Destitui,
 “Frustrari.” || Pass. Ἀποτυγχάνομαι, Frustror, Voti
 compos non fio, Non evenit mihi ut sperabam, Res
 mihi ex animi sententia non succedit. Sed in præ-
 potius usurpatur. Unde ἀποτετευγμένος, pro Fru-
 stratus, Cui male successit: ita ut idem sit cum
 ἀποτυγχάνω. Præsertim vero res aliqua ἀποτυγχά-
 νεσθαι dicitur, Quæ præter animi sententiam evenit,
 Quæ non e voto succedit, præter spem cadit. In qua
 signif. frequens Luciano esse traditur. Diosc. certe
 τὸ ἀποτετευγμένον dixit Quod voto non respondit, 5,
 8. [“Philem. Fr. p. 354. Οὐκ ἔστ’ ἀποτυχεῖν, Vitare
 non licet.” Schleusn. Mss. “Ad Lucian. 1, 568.
 ad Diod. S. 1, 117. 2, 165. ad Xen. Mem. 4, 2, 28.
 Valck. Phœn. p. 79. Anton. Lib. 262. Verh., Fi-
 scher. ad Palæph. 189. Abresch. Lectt. Aristæm.
 140. 231. 244. ad Charit. 233. 311. Wyttenb. ad
 Plut. 1, 469. Sine subst., ad Diod. S. 1, 117.
 Tyrwh. ad Aristot. 144.” Schæf. Mss. Ἀποτέ-
 τευχε, Lobeck. Phryn. 395. in v. Τεύχω citatus.] B
 Ἀποτυχόντως, Præter votum, Bud. [* “Ἀποτετευ-
 γμένως, Infelicitèr, Sine successu, Orig. c. Cels. 4.
 p. 198.” Seager. Mss.] ET Ἀπότρεξις, ἡ, Repulsa,
 Sinister et infelix successus, Cum quis voti sui com-
 pos non fit, Plut. Galba, Σὺν ὀργῇ τῆς ἐλπίδος τὴν
 ἀπότρεξιν φέροντος, Indignantis quod spe sua frustra-
 tus esset: Symp. 7, 10. Σφάλματα οὐκ οἰκτρὰ καὶ τρα-
 γικὰ καὶ μεγάλας ἀποτεύξεις ἔχοντα. Dicitur enim ἐν
 σφάλμασιν aliquis ἀποτυγχάνειν. [Gl. Offensatio.
 Æschin. Dial. Socr. 3, 12.] Ipsa autem res, quæ male
 et præter animi sententiam successit, DICITUR Ἀπό-
 τευγμα, i. fere q. σφάλμα et πταῖσμα, s. ἀμάρτημα,
 Plut. (7, 832.) Τὰ δὲ ἀποτεύγματα, οὐχ ὧν ἀποτεύγματα,
 ἀτυχήματα; et Cic. ad Att. 9, 21. Nihil tibi opus est
 illud a Trahea; sed potius ἀπότευγμα meum: ad Qu.
 Fr. 2, 3. Ἀπότευγμα formido; addo etiam malevo-
 lentiam hominum. Quibus in II. ἀπότρεξις et ἀπότε-
 υγμα idem propemodum sunt. [“Ind. ad Diod. S.
 Alciph. 128. Wyttenb. ad Plut. 1, 469.” Schæf.
 Mss. * Ἀπότευκτος, unde * “Ἀποτευκτέω, i. q. ἀτευ-
 κτέω, Phot. Lex. c. 262. Οὐκ ἀποτευκθήσεις· οὐκ ἀτυ-
 τεύῃ· λέγουσι καὶ οὐκ ἀτυχήσεις.” Schæf. ad Dionys.
 H. de C. VV. 271. “Ἀποτευκτεῖν, quod Schæferi ad-
 monitu in Lexica receptum est, mihi non satis tutum
 videtur. Apud Phot. certe οὐκ ἀποτευκθήσεις, οὐκ ἀπο-
 τεύῃ; et quod sequitur: οὐκ * ἀποψάλακτος, οὐκ ἀκρό-
 τητος, scribere præstat οὐκ ἀτευκθήσεις, οὐκ ἀψάλα-
 κτος. Hoc postremum apparet ex Aristoph. loco,
 unde Glossa depromta est, Lys. 275., prius et ordo
 literarum et interior ratio commendat.” Lobeck.
 Add. ad Phryn. p. 395. * “Ἀναπότευκτος, (Non
 fulsus propositi,) Arrian. Epict. 1, 4. 2, 8, 23. 3, 12.
 4, 1, 6.” Kali. Mss.] Ἀποτευκτικός, Qui solet ἀπο-
 τυγχάνειν, i. q. ἀμαρτητικός, et ὁ μὴ κατορθωτικός.
 Diciturque ἀποτευκτικὸν s. ἀποτετευγμένον φάρμακον,
 Quod infelix esse et successu carere compertum est:
 cui opp. ἐπιτευκτικὸν ap. Gal. τῶν κ. Τόπ. 4.
 [* “Ἀποτευκτικός, Arrian. in Epict. 4, 10.” Kall.
 Mss.] Præterea INDE [* Ἀποτυχέω, unde] Ἀποτύ-
 χημα ET Ἀποτυχία, i. significantia q. ἀπότευγμα et
 ἀπότρεξις, Spei frustratio, Infelix successus, Infortu-
 nium, etiam Repulsa: cum sc. aliquis non assequi-
 tur id ad quod aspirabat, sed ἀποτυγχάνει. Quibus
 opp. ἐπίτευξις, et ἐπιτυχία. [Ἀποτυχία, Diod. S. 4.
 p. 173, 9. Polyb. 5, 98, 9. * Ἀποτυχίς, Porphi.
 Epist. ad Anebon. ap. Theodoret. Therap. 48, 31.
 Ἀπὸ ἐμψύχων ἀποτυχεῖς εἶναι δεῖ, al. ἀποχῆς, ἀπεχο-
 μένους, ἀπεχεῖς, ἀπόχους. Vide Schn. Lex. Suppl.]
 [* “Διατυγχάνω, ad Diod. S. 2, 308. Abresch.
 Lectt. Aristæm. 244.” Schæf. Mss. “Hes. v. Δια-
 μαρτάνει, Abresch. ad Aristæm. in Suppl. Not. 45.
 * Διατυχέω, cf. Eund. ibid. 2, 10.” Boiss. Mss.]
 Ἐκτυγχάνω, Assequor. Unde PARTICIP. Ἐκτυ-
 χών, Assecutus. Affertur enim e Greg. Naz. Θεὸς
 ἀπλοῦν καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκτυχών, pro Deus
 qui a natura obtinuit ut simplex sit et sine corpore.
 Videndum tamen ne ἀπλοῦν et ἀσώματον nominativi
 potius casus sint, et ἐκτυγχάνω accipiatur pro Sum,
 Existo.

Ἐντυγχάνω, Incido, Occurro, Unde οἱ ἐντυγχά-

novres dicuntur Qui in nos incidunt, In quos nos
 fortefortuna incidimus, Qui nobis occurrunt et ob-
 viam fiunt. Herodian. 3, (3, 5.) Φορεύειν τὸν ἐντυ-
 γχάνοντα, κελεύσας, Occidere obvium quemque, 4,
 (6, 12.) Ἀφειδῶς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀνῆρουν, Passim
 ut in quemque inciderant, occidebant, Athen. (516.)
 de Lydorum mulieribus, Ἀφειοὶ οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσι,
 Expositæ obviis, s. quibuslibet. Sic Plut. adv. Co-
 lot. Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονοῦ κατέδετα.
 Idem cum dat., de Def. Orac. Ψυχαὶ ψυχαῖς ἐντυγγά-
 νουσαι, Animi in animos incidentes, ut et Thuc. 2,
 (39.) Τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδεὶς πω πολέμιος ἐνέτυγε,
 Nostris copiis nullus dum hostis occurrit. Ab eod.
 Thuc. καιρὸς dicitur ἐντυγγάνειν, cum nobis occurrit,
 s. se nobis offert, ut l. eod. (43.) p. 62. Ἡ δόξα αὐ-
 τῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγον καὶ ἔργον καιρῷ
 ἀείμνηστος καταλείπεται, Quoties occasio vel dicendi
 vel agendi sese offert. Quibus in II. videmus ἐντυγ-
 γάνειν Fortuiti occursus signif. habere. || Interdum
 signif. etiam Invenio, habens et tunc Fortuitæ in-
 ventionis signif., veluti cum quis domum reversus
 dicitur ἐντυγγάνειν γράμμασιν, i. e. Offendere forte-
 fortuna literas ad se missas. Synes. Ep. 54. Ἐκείσε
 γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς, Illic enim invenie-
 mus tuas literas. Quo pertinet, quod e Xen. affer-
 tur, (Ἀπ. 1, 6, 9.) Ὁ τοῖς ῥάστοις ἐντυγγάνειν ἀρκούν-
 τως χρώμενος, pro Qui rebus inventu facillimis et
 maxime parabilibus utitur moderate. Ubi etiam
 nota dici aliquem rei alicui ἐντυγγάνειν, quam inve-
 nit et quæ se ei veluti offert. || Non amplius vero
 fortuiti casus signif. ei inest, cum signif. Adeo, Con-
 venio, Alloquor. Plut. Fabio, Ἐντυγγάνων πρὸς αὐτὸν,
 Eum adiens et conveniens. Idem alibi, Τοῖς πρέσβε-
 σιν ἐντυγγάνει ὅσον δύναται ἐπιεικέστατα, Legatos
 quam mitissime potest adit, Legatos adit, et quam
 mitissime potest eos alloquitur. Et rursum in Alcib.
 Ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγγάνουσιν οἰκῶς, Hu-
 maniter excipere eos qui se convenirent, Humaniter
 agere s. Humanum se præbere iis qui ad se venient.
 Cic. quoque interpr. Convenio, h. l. Plat. Apol. (32.)
 Ἐμοιγε αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὅπου
 ἐντύχοιμι Παλαμῆδῃ καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, καὶ εἰ
 τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκε· sic
 reddens Latine, Quanta autem delectatione afficerer
 cum Palamedem, cum Ajacem, cum alios iudicio
 iniquorum circumventos convenirem? Ubi convenire
 et ἐντυγγάνειν est Venire ad aliquem et cum eo ser-
 monem conferre de rebus suis. Itidem inagistratui
 ἐντυγγάνειν dicitur, qui eum convenit ob sua aliqua
 negotia: veluti cum ad eum deferat injuriam sibi fa-
 ctam. Plut. (9, 98.) Παρεγενόμενον εἰς τὴν Σπάρτην,
 καὶ τοῖς ἐφόροις ἐνέτυγγανον: paulo post, Τοῖς ἐφόροις
 ἐντυγγάνει· ὧν μηδὲν προσεχόντων, ἐπὶ τοὺς βασιλέας
 ἵεται, καὶ ἀπὸ τούτων ἐκάστῳ τῶν δημοτῶν προσῶν
 ὠδύρετο. Ubi ἐντυγγάνειν vocat τὸ ἐπὶ τινι ἵεναι s.
 προσιέναι τινὶ καὶ ὠδύρεσθαι. Similiter et Deo ἐν-
 τυγγάνει, Qui eum quasi convenit vel sua vel aliena
 causa, Qui ab eo aliquid petit, eum rogans, aut etiam
 pro alio intercedit: sumta metaph. a legatis ap. re-
 gem aliquem pro quopiam intercedentibus, ut Greg.
 Naz. quoque indicat, exponens h. l. in Epist. ad Hebr.
 7, (25.) Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγγάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.
 Sic accepit et Paul. ad Rom. 8, (27.) Κατὰ Θεὸν ἐν-
 τυγγάνει ὑπὲρ ἁγίων. At 11, (2.) usurpavit hoc verbum
 simpliciter pro Colloquor, de Elia propheta dicens,
 Ἐντυγγάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, Colloquitur cum
 Deo contra Israel, conquerens ei sc., quod Israelitæ
 occisis prophetis et suffossis altaribus, suam quoque
 animam quærerent, qui unus superesset. Vetus tamen
 Interpres et ibi vertit Interpellat Deum adversus Israel:
 ac si Deo exposuisset Israelis facinora, eumque inci-
 tasset ad pœnas ipsi infligendas. In iisd. N. T.
 scriptis magistratui quoque ἐντυγγάνειν dicitur, pe-
 rinde ut ap. Plut. et alios, veluti Act. 25, (24.) Festus
 provinciae administrator dicit, Περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος
 τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἐν τῇ Ἱεροσολύμοις καὶ ἐν-
 θάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν ἐτι, De quo omnis
 multitudo Judæorum compellavit me. Sic pass. voce
 ac signif. idem magistratus ἐντυγγάνεσθαι dicitur,
 cum compellatur et rogatur aliquid, Plut. Probl.
 Rom. Ὅθεν οὐδὲ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα πρότερον ἔξην,

οὐδὲ νῦν, ὡς φαίνεται, ἔξεστιν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν ἐπέτρεψεν ἐν-
 τευχθεῖς Δαμετιανός, Cum quidam eum compellissent
 ac rogassent. Bud. quoque ibi ἐντυγχάνεσθαι interpr.
 Conveniri, Compellari, Libello supplici adiri, Orari.
 || Signif. etiam Negotium cum aliquo habere et
 commercium, Andocid. 29. Τί χρὴ προσδοκᾶν τοῦτον
 περὶ τοὺς ἐντυχόντας τῶν πολιτῶν διαπράττεσθαι; Bud.
 Sic accipi potest ap. Aristot. Eth. 9, (10.) Οἱ δὲ πολὺ-
 φίλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν
 εἶναι φίλοι, ut sit, Qui humaniter versari et agere
 cum quovis solent. Nisi malis, Familiariter et comiter
 cum quovis colloquentes, Familiariter et comiter
 obvium quemque alloquentes: ut ἐντυγχάνειν hic
 sit, quod dicitur διὰ λόγων ἐντυγχάνειν. Itidem e
 Plat. de Rep. Ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις,
 pro Versatus sum cum. || Dicitur etiam aliquis ali-
 cui ἐντυχεῖν κατ' ὄψιν, pro Eum vidisse. Legitur
 enim ap. Plut. Lycurgo, in ipso statim initio, Ἐνθα
 δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν Ὀμήρῳ, sc. λέγουσι τὸν Ἀν-
 κούργον, Sunt qui et Hom. ab eo visum dicant.
 || Ἐντυγχάνειν γράμμασι, Accipere literas s. Adipisci:
 ut περιτυχεῖν et κομίζεσθαι. Bud. e Synes. Οὐκοῦν
 ἐντεῦχῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἐπιστολαῖς. E quo ἐντυγ-
 χάνειν γράμμασι supra habuimus pro Invenire literas.
 Alioquin ἐντυγχάνειν γράμμασι vel βιβλίῳ, est Legere
 literas vel librum qui in manus nostras pervenit,
 Herodian. 4, (12, 12.) Κελεύει Μακρίνῳ ἀποστάντι
 καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, Legere literas.
 Ipsi enim per negotia eas aperire et legere non va-
 cabat. Et rursum Synes. Ἐντυγχάνειν γράμμασιν
 ὑμετέροις, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰδέναι, Legere literas
 vestras, etiam Nancisci, Bud. Sic Plut. adv. Colot.
 Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς
 εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ
 ψυχῆς. Similiter in Lycurgo Idem, Ἐντυχὼν ποιήμασι,
 Qui legit poemata. Et Herodian. 1, (1, 4.) Τῇ τῶν
 ἐντευχομένων μνήμῃ, Eorum qui legent. Itidem
 Diosc. præf. l. 1. Τοὺς ἐντευχομένους τοῖς ὑπομνήμασι,
 Qui hosce commentarios legent, in hosce commen-
 tarios incident. || Item ἐντυγχάνειν τινὶ dicitur in
 sermone, Qui in eum incidens verba de eo facit. Affertur
 enim e Greg. Naz. Θεῷ δὲ ἐντευχόμεθα νῦν μὲν
 ὀλίγα, pro Pauca quidem nunc de Deo loquimur.
 || Præterea aliquis rei alicui, dum fit, ἐντυγχάνειν
 dicitur pro Astore et Interesse, Diosc. præf. l. 1.
 Οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάβῃ ἐντετυχηκὼς μόνον, δύναται τὸ
 ἀκμάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἐωρακὴς τὰ ἀκμάζοντα, τὸ
 ἀρτιφρὲς ἐπιγινώσκει, Qui pullulanti herbæ duntaxat
 astiterit, Ruell. Et mox, Ὁ δὲ πολλάκις ἐντετυχηκὼς
 αὐτοῖς καὶ ἐν πολλοῖς τόποις, μάλιστα τὴν ἐπίγνωσιν ποιή-
 σεται. [Ἐντυγχάνω, de precibus, Schæf. Apoll. Rh.
 T. 2. p. 169. Valck. Schol. in N. T. 2, 534. Schleusn.
 Lex. N. T. "In sensu Legendi illustravi ad Eunap.
 126." Boiss. Mss. Philop. 4. Συγγραμμάσι φιλοσόφων
 ἐντεύχων. "Thom. M. 318. 757. ad Charit. 412.
 Markl. Iph. p. 258. Wakef. Ion. 670. Phil. 1329.
 1333. Jacobs. Anim. 274. T. H. ad Plutum p.
 24. Brunck. Aristoph. 2, 92. ad Lucian. 2, 265.
 Ruhnk. Orat. Gr. 82. Boeckh. ad Sim. p. xix. in
 Min. p. 17. ad Herod. 67. 602. Wyttenb. Select.
 183. ad Diod. S. 1, 364. Valck. Phæn. p. 83. Toup.
 Opusc. 1, 22. ad Mær. 321. Alciph. 134. 142. 154.
 196. Fischer. Ind. Palæph. Lego, Heind. ad Plat.
 Lys. 29. Boeckh. II. cc. Heyn. ad Apollod. 970.
 Poto, Plut. Ages. p. 52. Crus. De coitu, Solone c.
 20. Bergler. ad Alciph. 153. De constr., Anonym.
 in Toup. Emendd. 4, 445. Brunck. ad Eur. Or. p.
 209. ad Herod. 602. Cum gen. 342. Toup. Opusc.
 1, 313. Schneid. ad Xen. Hier. 254. Cum dat.,
 Toup. Opusc. 1, 383. Ἐντυγχάνειν βιβλίοις, Hesych.
 Præf. ad Eulog. Ἐντυχῶ ἐν-ετυχῶν conf., Brunck.
 Soph. 3, 397." Schæf. Mss. Insum, Quint. Sm. 6,
 285." Wakef. Mss. Herod. 4, 140. Αὐλυμένῃς τῆς
 γαφύρας ἐντυχόντες, Cum solutum pontem offende-
 rent. Plut. Pomp. 55. Ἐνέτυχε βοηθεῖν. Lobeck.
 Phryn. 395. Vide Τυγχάνω. * "Ἐντυχέω, i. q. ἐν-
 τυγχάνω, Adamant. 419." Wakef. Mss.] Ἐντυχία, ἡ,
 Congressus, Colloquium familiare, Plut. de Deo
 Socr. Τίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ πῶς καὶ πόθεν προσαγο-
 ρεῖν; ἀρχὴ γὰρ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὐτῇ συνήθης.

[cf. 6, 247. 8, 303. Athen. 441. Gl. Interpellatio.
 Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861. Ἐντυχία λέγεται, ὅταν
 τις κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐντυγχάνῃ τῷ Θεῷ, προσκαλού-
 μενος αὐτὸν εἰς ἐκδίκησιν. * "Ἐντυχίται, Hæretici,
 Clem. Alex. 265." Kall. Mss. * "Διεντυχέω, Anna C.
 271." Elberling. Mss.] "Ἐντευγμα, Id cui ἐντυγχάνο-
 "μεν, κύρμα." ["Apollon. Lex. v. Κύρμα." Schleusn.
 Mss. "Ad Diod. S. 1, 695. 2, 616. Heyn. Hom. 5,
 97." Schæf. Mss.] Ἐντευξίς, ἡ, pro eod. Synes. Ep.
 86. Τῆς πρώτης ἐντευξέως παρέξουσιν πρόφασιν, Primæ
 congressionis præbituram occasionem, Quæ aditum
 ad te patefaciet. Sic Plut. Pompeio (init.) Πιθανό-
 της λόγου, πίστις ἦθους, εὐαρμοσσία πρὸς ἐντευξίν, ὡς
 μηδένas ἀλυπτότερον δεσθῆναι, μηδὲ ἥδιον ὑπουργῆσαι
 δεομένῳ. Ubi Bud. quoque interpr. Congressus,
 Compellatio: addens, ap. Synes. poni pro Collo-
 quium, ap. Aristot. pro Conversatio. Sic Isocr. ad
 Dem. (4. p. 5. Cor.) Τὰς ἐντευξίς μὴ πυκνὰς ποιοῦν
 τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν, Ne crebrius
 cum iisd. colloquere et congregere. Et Alex. Aphr.
 ap. Suid. scribit, Aristot. ἐντευξίς vocare τὰς πρὸς
 τοὺς πολλοὺς συνουσίας, οἷς δὲ μὲν ἐντυγχάνειν κοινω-
 νικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν
 ὠφελίμους. Annotat autem hæc in eam definitionem,
 qua dicitur dialectica esse φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν,
 καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντευξίς. Et rursum
 Plut. Solone (27.) Ἡ πρὸς Κροῖσον ἐντευξίς, Congres-
 sus et colloquium cum Cræso. Idem in suo περὶ
 Δυσωπίας libello dicit, Πρὸς ἡγεμόνας ἐντευξίς, Com-
 pellationes, quibus sc. compellantur et conveniuntur
 aliqua de re. Hesychio ἐντευξίς est ἀπάντησις κατὰ
 τῶν πλημμελησάντων, δέησις εἰς ἐκδίκησιν, ut cum quis
 magistratui ἐντυγχάνει, i. e. eum convenit et com-
 pellat ac pœnas exscipit de iis a quibus injuriam ac-
 cepit. ["Villois. Long. 89. 281. Diod. S. 2, 306.
 Valck. Anim. ad Ammon. 56. Preces, ad Diod. S. 2,
 124." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. "Ἐντεῦ-
 ξίς ὀχλικάι, Orationes populares, ad populum ha-
 bendæ, Dionys. Jud. Thuc. 50. p. 939." Ernesti
 Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐντευξίδιον, τὸ, Libellus,
 Arrian. Epict. 1, 10. * "Ἐντευκτέον, Communica-
 dum est, Clem. Alex. 733(=615.) Wakef. Mss.
 Basil. 3, 177. * Ἐντευκτής, Gl. Interpellator.] Ἐν-
 τευκτικός, Cui ἐντυγχάνειν facile est, Ad quem facilis
 patet aditus, Qui adeuntibus facilem se præbet, Al-
 loquio facilis, Qui conveniri et compellari facile po-
 test, i. q. εὐπρόσδοος s. εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος: ut
 sunt quos Lat. vocant Affabiles, Faciles, Comies,
 Humanos. Plut. Alcib. (13.) Ἐντευκτικός γὰρ ἰδίᾳ καὶ
 πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνα-
 τός: de ipso Alcibiade, quem in eod. libro dicit
 novisse χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως: ut ἐντε-
 υκτικός i. sit q. ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνου-
 σιν οἰκείως: (6, 32.) Ἐντευκτικούς αὐτοὺς εἶναι παρα-
 σκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους, Faciles ad colloquium.
 [* Ἐντευκτός, Tzetz. Exeg. in Il. p. 27, 16.] "Ἀνέν-
 "τευκτος, Cui non est ἐντυγχάνειν, Hominum con-
 "gressus fugiens, Inaffabilis." [* Ἀνέντευκτος, καὶ
 ἀδωρος vocatur Justitia, quæ neque donis, neque pre-
 cibus movetur, ut contra officium agat, Plut. 7, 399.
 919. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 543." Boiss.
 Mss.] CONTR. Δυσέντευκτος, Qui conveniri et com-
 pellari difficulter potest, Ad quem non facile patet
 aditus, Adeuntibus se difficilem præbens, Qui con-
 veniendi et compellendi sui copiam paucis et raro
 facit, Inaffabilis, Polvb. (5, 34, 4.) Synonymum ei
 est ἀπροσήγορος. ["Thom. M. 254." Schæf. Mss.
 * Δυσέντευξια, Difficilis aditus, Diod. S. 19, 9. Cassii
 Probl. 80. * "Εὐέντευκτος, Coust. Manass. Chron.
 p. 124." Boiss. Mss. * "Εὐεντευκτός, J. Poll. 5, 139."
 Kall. Mss. * Ἐπεντυγχάνω, unde * Ἐπέντευκτος,
 Sumtu facilis, Pachym. Proœm. ad Dionys. Areop.]
 Inde et verba BICOMP. Κατεντυγχάνω ET Ὑπερεν-
 τυγχάνω, oppositæ signif. Nam κατεντυγχάνω est κα-
 τὰ τινος ἐντυγχάνω, ὑπερεντυγχάνω autem, ὑπὲρ τινος.
 Igitur κατεντυγχάνω, Convenio et compello aliquem
 contra alium, ut cum quis principem aliquem con-
 venit, et accusat aliquem injuriæ sibi illatæ, Bud.
 Contra aliquem ap. alium verba facio, afferens ejus
 usum e Basil. (2, 86=)300. [Phot. Κατεντευχθέντα

κατεντυγχέντα: ita Suid. et Hes.: Euseb. Comm. in Ps. p. 179. Montef. Κατεντυγχάνων του λαού.] Κατεντευκτής, Qui aliquem conveniens et compellens, accusat vel alium vel illum ipsum quem convenit ac compellat, Job. 7. fin. Διὰ τί ἔθου με κατεντευκτὴν σοῦ; Cur fecisti ut te compellationibus meis incu- sem? Bud. interpr. Oblocutor, subjungens tamen et hanc ejus loci interpr., Quare posuisti me contra- rium tibi? [Schleusn. Lex. V. T. Phot. Κατεντευ- κτήν· κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτὴς· κατήγορος. * Παρεντυγχάνω, Epiph. 1, 417. * Παρεντυχία, Gl. Interventus. Ibidem * Παρέντευξις, sine interpre- tatione.] “ Προεντυγχάνω, Prius incido, ut προεμπί- πτω, Synes. Ep. 108. Τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυ- χόντες: 52. dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui ante accedunt, ad venditorem sc. At 88. Ὡς οὐκ ἄξιον ἔτέρῳ βιβλῷ προεντυχεῖν, Quod non oporteret alium librum ante legere.” [“Ruhnk. ad Vell. 169.” Schæf. Mss. Basil. 3, 261. 368. Plut. Nicia 10. Τῇ βουλῇ προεντυγχάνοντες, Primo in curia auditi, ubi olim προσεντυγχάνοντες. * Συνεντυγχάνω, unde * Συνεν- τευξίς, Hes. v. Συντυχία.] Ὑπερεντυγχάνω autem, Convenio et compello pro, Interpello et intercedo pro, ad Rom. 8, (26.). Τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν τὸ γὰρ τί προσενξώμεθα καθὼς δεῖ, οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ’ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. Proprie ὑπερεντυγχάνειν dicitur, qui convenit aliquem super negotio alterius, veluti si quis adeat principem, expositurus, commen- daturus et adjuturus causam amiei. [Valck. Schol. in N. T. 2, 533.] Ὑπερέντευξις, Compellatio ejus- modi, Intercessio, Deprecatio, Greg. Naz. [“1, 611.” Schleusner. Mss. * Ὑπεντυγχάνω, Greg. Naz. 1, 599.]

Ἐπιτυγχάνω, itidem Incido, ut ἐντυγχάνω, Ari- stoph. (N. 195.) εἰσὶν ἵνα μὴ κείνος ἡμῖν ἐπιτύχη, Ne forte in nos incidat. Nisi malis, Nanciscatur, Of- fendat, Deprehendat. Thuc. (3, 75.) Καὶ αὐτῶν τινας, οἳς ἐπέτυχον, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθει- ραν ἂν, In quos forte inciderant, Synes. Ep. 134. Εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν, Si te invenit et nactus est. Item ἐπιτυγχάνειν de aliis etiam quibusvis rebus dicitur pro Assequi, Nancisci: proprie autem de sagittariis, ut et τυγχάνειν. Plut. de Def. Orac. Καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι παλλάκις, Qui multum jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. Hinc sumta metaph. ἐπιτυγχάνειν τινὸς dicitur Qui assequitur s. consequitur, Nanciscitur s. Adipiscitur, Potitur, Compos fit ejus quod deside- ravit et ad quod diu contendit. Dem. (1490.) Δόξης ἐπιτυγχάνων, Gloriam assequens, sibi comparans, Aristoph. Πλ. (245.) Μετρίον γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πόποτε, Modestum virum nunquam es nactus, Democr. ap. Diog. L. Ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν, εὖρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα, Qui ge- nerum nactus est commodum. Et Alex. Aphr. de Fato, Τρὺ μὴ πάντων ἐπιτυγχάνειν τοὺς ἀνθρώπους, hanc afferri causam, quod ἡ φύσις ἐκάστου, καὶ ἡ εἰρμαμένη οὐ πάντῃ εὐδοεῖ, ἀλλὰ γίνεται τινα καὶ παρ’ αὐτὴν, Quod non omnia assequantur quæ cupiunt, vel etiam, Quod non in omnibus felices habeant successus, Synes. Ep. 57. Τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἀπτόμενος ἐπετύχχανον, Vix causas capessens asse- quebar quod volebam, et prosperos habebam succes- sus. Et Auctor Epistolæ ad Hebr. (6, 15.) Ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, Consecutus est promissum, Potitus est eo quod promissum ei fuerat. [“Ἐπιτυχεῖν τινὸς notat, quando de personis ponitur, In aliquem incidere, quando de rebus Rem consequi.” Valck. Schol. in N. T. 2, 506.] Philostr. Ἐπιτυχὼν νηὸς, Na- vem nactus, Aristot. Œc. 2. Εὐδῶν ἐπιτετύχηκε, Vili pretio nactus est quæ emebat. Atque ut ἐπιτυγχά- νειν τινὸς dicimur Cum ipsum assequimur, et prospero in eo utimur successu, ita ipsum vicissim ἐπιτυ- γχάνεσθαι, Cum succedit et ex animi sententia evenit: quod et ἐπιτυχὼς ἀποβαίνειν dicitur, et κατορθοῦσθαι, oppositum habens ἀποτυγχάνεσθαι. Joseph. c. Appion. 2. Καλῆς οὖν αὐτῇ προαιρέσεως καὶ πράξεων μεγάλων ἐπιτυγχανομένων, εἰκότως ἐνύμειζον ἡγεμόνα τε καὶ

ἄ συμβουλον θεῶν ἔχειν. Itidem ἐπιτετευγμέναι πρά- ξεις ap. Polyb. (6, 53, 2.) Res quæ felici successu et e voto gestæ sunt. At, Ἐπιτετευγμένους ἦν ἐν μοί- ραις, e Plut. (6, 454.) affertur, cum hac interpr. Nigri, Parcisi erat obnoxius. || Ἐπιτυγχάνω accipi- tur etiam pro ἐντυγχάνω, Convenio, Adeo aliquem ut verba cum eo faciam, Plato de LL. 6. loquens de magistratibus, Ἵοντι δὲ τινι ποθὲν ἀλλοθεν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἐτοίμως ἐπιτυχεῖν ἀναγκαῖον ἔστιν, ἂν τε ἀγγέλλειν βούληται τις, εἴαν τ’ αὖ πυνθάνεσθαι τι τῶν ὡν προσήκει πόλει. Bud. PARTICIP. Ἐπιτυχὼν de quolibet dicitur, in quem primum incidimus; ut etiam ὁ τυχὼν, et ὁς ἐτύχε, s. ὁστις ἂν τύχη. Plato de LL. Τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιννόμενα, Quæ cujuslibet sunt legislatoris, de Rep. 2. Ἄρα παρήσο- μεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλα- σθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας; Quaslibet fabulas a quibusvis fictas audire. Sic Gal. Τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, Quælibet medicamenta. Et quoniam ea, quæ passim obvia sunt, vilia plerumque sunt et vul- garia, ideo pro Vilis, Vulgaris et Trivialis, accipitur, Plato de Rep. 2. Οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, Nec enim de re vulgari et levi agitur. Item et homo ἐπιτυχὼν dicitur Qui ex eorum numero est, qui pas- sim nobis occurrunt, i. e. Qui plebeius est et e vulgo, Vilis et humilis conditionis: ut, Τὰ τῶν ἐπιτυχόντων παιδία. [Jambl. V. P. 86. “Ad Diod. S. 1, 243. 298. 326. 330. 359. 371. 398. 501. 544. 2, 8. 188. 406. Abresch. Œseb. 2, 83. ad Lucian. 1, 28. 663. Jacobs. Anth. 11, 313. Sylb. ad Paus. 67. ad Hero- dian. Philet. 477. Wytténb. ad Plut. 1, 469. ad Aeron. Lib. 282. (39. 41.) Verh., ad Xen. Eph. 71. 281. ad Charit. 34. ad Herod. 666. De constr., ad Diod. S. 1, 193. Cum gen., Philostr. 240. Boiss., Plut. 5, 400. Hutt., Thuc. 2, 177. Bip., Xen. Mem. 4, 2, 28. Ἐπιτ. τινι, Incido in aliquid, Longus p. 5. Vill. Ὁ ἐπιτυχὼν, Wakef. Herc. F. 1252. Dionys. H. 1, 176. 185. Ἐπιτετεῦχθαι, Diod. S. 1, 89. vertunt Sapien- tiæ laudem mereri. Ἐπιτετενγμένος, Diod. S. 2, 512. Ἐπιτετευγμένον, ad 2, 152.” Schæf. Mss. “Cum dat., Diod. S. 3, 73. 83. alibi.” Wakef. Mss. Hipparchus Stobæi ap. Gale p. 671. Lobeck. Phryn. 395. Vide Τυχάνω. Pro ἐντ., Plato de LL. 6. p. 264. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. N. T. * “Ἐπιτετενγμένως, Feliciter, Orig. c. Cels. 4. p. 198.” Seager. Mss. Diod. S. 176. Basil. 2, 99. “Diog. L. 106. * Ἐπιτυχέω, i. q. ἐπιτυγχάνω, Hes.” Wakef. Mss. “Greg. Nyss. ap. Wolf. Aned. Gr. 2, 237.” Kall. Mss. * “Ἐπιτετενγμένως, Prospere, Schol. Soph. El. 944. * Ἐπιτύχημα, Etym. M. 548, 45.” Wakef. Mss.] Ἐπιτυχὴς, de Homine qui in consiliis et actionibus suis ἐπιτυγχάνει, i. e. Prospero successu utitur et voti sui compos fit, assequens sc. id ad quod contendebat. Isoer. dicit etiam δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, Quæ occasiones nanciscitur, Panath. (11.) Τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι, καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῇ τῶν καιρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένην ὡς ἐπιτο- πολὺ στοχάζεσθαι του συμφέροντος. [Polyb. 3, 15, 6. 5, 102, 1. 10, 2, 5. “Boiss. Philostr. 404. Wakef. S. Cr. 3, 33. ad Diod. S. 1, 326.” Schæf. Mss.] Inde ADV. Ἐπιτυχῶς, μετὰ τοῦ ἐπιτυγχάνειν, Ita ut assequaris, Prospero successu, Feliciter, Isoer. Pa- nath. (90.) Ἐγὼ δ’ ὑπελειπόμην, ε. μὲν ἴσως διελε- γμένος, Feliciter. Nam paulo ante dicit, Ἐμὲ ἐπη- νεσαν ὡς διελεγμένον τε νεαρώτερον ἢ προσεδόκσαν, ἡγωνισμένον τε καλῶς. Exp. etiam Vulgariter: quo sensu diceretur potius * ἐπιτυχόντως. [Plut. 8, 685. Mario 17. Appian. B. Pun. p. 78. “Toup. Opusc. 2, 16.” Schæf. Mss.] Ἐπιτυχία, ἡ, Adeptio, Pros- per successus, Alcidas. Μεμήσασθαι τὰς τῶν εὐ λε- γόντων ἐπιτυχίας. Legitur et in Epitome Polybiana. [Polyb. 1, 6, 4. 5, 14, 11. 6, 54, 1. Dionys. H. 1. p. 194, 27. * Ἀπειτυχία, Gl. Repulsa. * Ἀπει- τυχὴς, Artemid. 4, 24. * “Ἐπιτυχός,” Wakef. Mss.] Ab Ἐπιτυγχάνω derivata sunt etiam hæc VERBA- LIA, Ἐπίτευγμα ET Ἐπίτευξις, ejusd. cum præce- dente ἐπιτυχία ut originis, ita etiam signif., i. e. Adeptio, Successus, Obventio, Reditus, Proventus, πρόσδοτος. Apud Suid. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ πλῆθη τῶν κατοικούντων τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ τῶν τύπων ἐπι-

τεύματα, δέλαβόν μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι, ubi A
ἐπιτεύματα ipse exp. per ἐπιτυχίας. ["Ἐπιτεύμα,
Act. Traj. 1. p. 237. Diod. S. 2, 630. Bibl. Crit. 3,
2. p. 20. Wyttenb. ad Plut. 1, 469. Diod. S. 1, 31." Schæf. Mss. Dius Stobæi Serm. 159. ἐπὶ χειρόκμη-
τον. "Ἐπιτεύς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. *Ἐπιτε-
υκτος, Act. Traj. 1. c." Schæf. Mss. *Ἀνεπιτευκτος,
Schol. Eur. Phœn. 1391. *Δυσεπιτευκτος, Qui ægre
obtinere potest, Cum magna difficultate conjunctus,
Successu carens, Diod. S. 612. Exc. 1. 32. de Virt.
et Vit. 591. Wess. "Δυσεπιτευκτότερος, Hes. v. Δυσ-
πετέστερος." Dahler. Mss. *Ἐυεπιτευκτος leg. ap.
Phot. v. Εὐκλήρος, ut Suid. v. Βασιλίσκος." Schleusn.
Mss.] ITEM Ἐπιτευκτικός, Qui solet ἐπιτυγχάνειν,
i. e. Assequi id ad quod contendebat, Successu non
carens, i. q. ἐπιτυχὴς et ἐπιτυχὸς στοχαζόμενος, s.
ἐπιβολός, Eust. etiam teste. Paul. Ægin. 3, 78. de
tosis in artibus, Τὸ μέντοι διὰ λεπτοκαρῶν, πρὸς τῷ
ἐπιτευκτικὸν εἶναι, καὶ τῶν εὐπορίστων ἐστὶ. Præter-
quam quod successu carere non solet, est etiam ex
eorum genere quæ facile sunt parabilia: quod ἐπι-
τευκτικὸν φάρμακον Gal. 4 τῶν Κατὰ Τόπους vocat
φάρμακον ἐπιτετευγμένον, Cum successu expertum.
Cui opp. πὸ ἀποτευκτικὸν, s. τὸ ἀποτετευγμένον. [Po-
lyb. 2, 29, 3. ubi superl., 10, 25, 7. "Act. Traj. 1.
p. 237." Schæf. Mss. *Προσεπιτυγχάνω, Josephi. B.
J. 1, 10, 3.]

Κατατυγχάνω, Evenio, Successum habeo, Dem.
119(=288.) Ἐὰν δ' ἄρα μὴ συμβῇ κατατυχεῖν, ἐκείνοι
μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν ἂν τι νῦν ἐξαμαρτάνωσι, Aristot.
Polit. 7. Αὐτῆς δὲ πρὸς αὐτὴν εἶναι τὴν θέσιν εὐχεσθαι
δεῖ κατατυγχάνειν, Ipsius autem urbis situm com-
modum esse civibus, optare oportet ut eveniat, Bud.
Exp. κατατυχεῖν etiam Assequi, Sortiri, ut ἐπιτυχεῖν:
itidemque κατατυχῶν, Voti compos, Successu usus.
["Plut. Mor. 1, 24. ad Diod. S. 1, 544. Κατατυ-
χεῖν, Bene se habere, Callim. 1, 450." Schæf. Mss.
Consequor, Ælian. H. A. 153." Wakef. Mss. "Ac-
cedo, Assequor, Investigo, cum gen., Athan. 1, 82."
Kall. Mss. "M. Anton. 10, 12. Ἀριστον γὰρ κα-
τατυγχάνειν τούτου." Gataker. Mss.: Antig. Car. 213.]

Παρατυγχάνω, Adsum, Intersum, qua signif. su-
pra ἐντυγχάνω habuimus, et mox habebimus προσ-
τυγχάνω, Polyb. (3, 70, 7.) Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν
τῇ μάχῃ, Pugnae interesse non posse, Non posse
adesse in prælio: (48, 12.) Παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι
τῶν παρατετευχόντων τοῖς καιροῖς, Qui illis temporibus
fuerunt, æquales eorum temporum fuerunt. Plut.
Lycargo, Σκώπτουσι ἀλλήλους παρετύχχανον οὐ
παρέργως, Si qui sese scommatis et diceriis iu-
cesserent, aderant s. intererant, Plato Protag. (p.
340.) Εἰς καιρὸν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λό-
γοις. Πρόδικος ὅδε, Commodum interfuit colloquiis
nostris. Nisi malis, Peropportune supervenit, s.
intervenit. Nam interdum παρατυγχάνειν dicitur
Qui fortet fortuna se obtulit, casu aliquo fortuito
occurrit, apud Xen. (K. Π. 1, 4, 18.) Ἐκβροθεῖ εἰς
τὰ ὄρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις, Cum equi-
tibus qui tum forte aderant, Cum turma equitum
tumultuaria, Plato de Rep. 5. Λαβόντας ὅτι ἐκάστῳ
παρέτυχεν ὄπλον, Arripientes obvium quodque telum,
Quod primum se obtulisset, In quod primum inci-
dissent, etiam Quæ tum forte aderant, Thuc. 8, (11.)
p. 267. Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἂν τις παρατύχη διαφυγῇ
ἐπιτηδεῖα, Donec se forte offerat. Rursum Xen.
Ἰπαρχ. (9, 1.) Ποιεῖν δὲ τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ αἰεὶ
δεῖ, καὶ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρειν
ἐκποιεῖν, Id quod sors obtulerit exequi, eque re nata
consulenter, efficere quod in rem esse videatur,
Thuc. 1, (122.) "Ἡκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ρητοῖς χωρεῖ,
αὐτοὶ δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὰ πολλὰ τεχνῶνται πρὸς τὸ παρα-
τυγχάνον, Prout res ceciderit, fors tulerit, etiam E
tempore. Qua signif. dicitur et ἐκ τοῦ παρατυχόντος,
cui synonymum est ἐκ τοῦ παρισταμένου. Plut. Symp.
Sept. Sap. Ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυ-
χόντος, Respondit e tempore: de Educ. Lib. (p. 20.)
Οὐδὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀξίω λέγειν, E re nata,
Subito, E tempore, Thuc. in proœmio suæ Historiæ,
Οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἤξισα γράφειν,
Non utique audita, ut e quolibet audiri, Non

temere. Est enim i. fere q. ὅπως ἐτυχεν, ὥς ἂν τύχω.
Idem Thuc. 3, (82.) Ἐν παρατυχόντι dicit pro Forte-
fortuna. At 5, (38.) p. 178. potius pro E re nata,
Prout occasio se offert, Subito: Ἡ μὲν ἐν τε τῷ
παρατυχόντι ἀμύνειν τῷ δεομένῳ. Nisi malis, Cum res
ita exigit. Quo modo ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ affertur
pro Cum opus est. AT Παρατυχὼν abverbialiter
pro Cum se offerat occasio, s. Cum occasio ita tulit,
Cum liceat: quomodo παρασχὼν quoque dicitur,
ἐξόν, et ἐνόν. Thuc. 1, (76.) in concione quadam
Atheniensium, Παρατυχὼν ἰσχύϊ τι χρῆσασθαι, Cui
quidem ipsi vi uti liceret, Bud. 218. Ex Eod. Παρα-
τυχὼν ἐν καλῷ τομιζόντες συμβαλεῖν, Opportune
existimantes se cum hoste configere posse, Schol.
τῆς τύχης δούσης ἐπὶ συμφέροντι συμβαλεῖν, 5, (60.) p.
185. Ex Hermog. autem, Οὔτε γὰρ ἀριθμῷ οὔτε λέξει
ὑποπίπτει τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ παρατυχὼν γίνεται, pro
Casu quodam, Fortuito: τυχὼν quoque accipitur pro
Fortet fortuna: item pro Fortasse, Forsan, ut supra
docui: adverbialiter et ipsum. ["Ad Charit. 14.
B Tyrwh. ad Aristot. 144. Kuster. Aristoph. 108. Ἐκ
τοῦ παρατυχόντος, Plut. Mor. 1, 21. 607. Athen. 1.
p. 5. Jacobs. Anth. 6, 317. Παρατυχῶν, ad Charit.
719." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 395.: vide
Τυχάνω. "Suid. v. Σχεδία, Σχεδιάζειν, Σχέδιον."
Schleusn. Mss.]

Περιτυγχάνω, i. q. ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, συν-
τυγχάνω, Incido, Nanciscor, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 5.)
Ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, In iudicem iniquum inci-
dere, Nancisci s. Reperire iudicem iniquum, Dem.
(1146.) Περιτυχῶν αὐτῷ περὶ τὸν Ἑρμῆν, προσεκαλε-
σάμην πρὸς τοὺς ἀποστολέας, quod et περιπίπτειν dici-
tur, Thuc. 8, (23.) p. 270. Φεύγουσαι περιέτυχον αὐτῷ
τρεῖς νῆες, Schol. συνέτυχον, 1, (20.) Τῷ Ἰππάρχῳ
περιτυχόντες, Cum forte in Hipparchum incidissent:
(135.) Οἷς εἶρητο ἀγειν ὅπου ἂν περιτύχωσιν, Quibus
præceptum erat ut eum adducerent, ubicunque eam
offendissent, s. nacti essent. Quibus adde Synes.
Ep. 71. Τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μᾶ γέ τι νῦν τῶν
ἐπιστολῶν. Ut prorsus incidas in unam aliquam
illarum epistolarum, i. e. Ut una prorsus aliqua illa-
rum epistolarum ad te perveniat, Ut unam nanciscar-
is. Rursum e Thuc. Μὴ περιτύχη αὐτοῖς ἡ συμφορὰ, pro
Ne calamitas eis contingeret. Malim, Ne in calamita-
tem inciderent. [Palæph. 28, 4. "Toup. Opusc. 1,
223. Ammon. 139. Valck. Diatr. 285. ad Diod. S. 1,
193. 380. T. H. ad Plutum p. 3. Kuster. Aristoph.
108." Schæf. Mss. *Περιτύχης, Qui incidit in ali-
quid, consequitur aliquid, Schneidero susp. *Συμ-
περιτυγχάνω, Simul incido in, Xen. K. Ἀ. 7, 8, 12.
al. συντυγχ. Ælian. V. H. 3, 44. Νεανίσκοι τρεῖς
κακουργεῖς συμπεριτυγχάνουσιν, Tres adolescentes pa-
riter in sceleratos inciderunt.]

Προτυγχάνω, Prior s. Ante sum, i. q. προὔπαρχω s.
προγίνομαι. Cui synonymum est Προτετυγμαί, unde
infin. προτετύχθαι, Ante factum esse. Il. Π. 60.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ: Sitemus hæc jam
facta esse, Sinemus hæc præterita et anteacta esse,
προγεγονέναι, Schol. et Hesych. Sic T. 65. Ἀλλὰ τὰ
μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχρύμενοί περ, Θυμὸν ἐνὶ
στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη. Nῦν δ' ἦτοι μὲν
ἐγὼ πάυ χόλον. Sed hoc προτετυγμαί, licet subji-
ciatur verbo προτυγχάνω, derivatum est a προτεύχο-
μαι s. προτύχομαι. ["Appian. 2, 75. Pind. Π. 4,
61. Apoll. Rh. 4, 85." Wakef. Mss.]

Προστυγχάνω, Occurro, Obvius fio, Offero me,
etiam Forte occurro, Casu obvius fio, i. q. παρατυ-
χάνω et συντυγχάνω. Plut. adv. Colot. Καὶ ὁ προσ-
τυχῶν τὸν ἐντυγχάνοντα μονοῦ κατέδετα, de Primo
Frig. Ἀλλοτε ἄλλως τὸν προστυγχάνοντα διατίθησι,
Varie quemlibet occurrentem afficiunt, Herodian. 7,
(12, 2.) Ὅπλοις αὐτοσχέδιοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν
ἀπλίζετο, Armis quæ forte occurrebant, in quæ
forte incidebant, seu, ut Polit. vertit, Subitariis ac
tumultuariis armis. Quo modo e Plat. supra habui-
mus, Λαβόντες ὅτι ἐκάστῳ παρέτυχεν ὄπλον. Itidem
τὸ προστυχὼν d. citur Quod fortet fortuna nobis occur-
rit, casu aliquo fortuito nobis offertur, Fortuitum.
Plato Tim. Πολὺ μετέχοντες τῷ προστυχόντος τε καὶ

εἰκῇ, ταύτῃ πῃ καὶ λέγομεν, Cic. Multa inconsiderate ac temere dicimus. Et ἐκ τοῦ προστυχόντος dicitur ut ἐκ τοῦ παρατυχόντος, pro Subito, E tempore. Ita ut fors tulit, Plut. Symp. Sept. Sap. 'Ο δὲ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Οὐδ' ἄμπελοι, εἶπε. Quod etiam ἐκ τοῦ παρισταμένου εἰπεῖν dicitur, et ἐκ καιροῦ, s. αὐτοσχέδως, teste Bud. 218., ubi etiam dicit Testes fortuitos, h. e. non rogatos, non adhibitos, dici posse προστυχόντας et παρατυχόντας, s. ἀπὸ ταυτομάτου παραγινόμενους, ut Dem. c. Cononem loquitur, h. e. Forte oblatos, s. oblativos, ut Oblativa olim vocabant auguria. Pro ἐντυγχάνω accepit Plato, cum in Epist. quadam dixit, Οὕτως ὁξέως ὑπῆκουσεν ὡς οὐδεὶς πώποτε ὦν ἐγὼ προσέτυχον νέων, Ut nullus unquam eorum, in quos incidi, juvenum. ["Brunck. Phil. 552. Wakef. ibid. Προστυχῶν, Lucian. 2, 240. Bergler. ad Alciph. 174. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Valck. Diatr. 285. Τὸ προστυχόν, Callim. 1. p. 458. Κατὰ τὸ πρ., Dionys. H. 3, 1314. Ἐκ τοῦ προστυχόντος, Plut. Mor. 1, 593." Schæf. Mss. Interpr. ad Hes. v. Προστυχῶν.] UNDE Προστυχῆς, ead. signif. qua ὁ προστυχῶν, Qui forte obiatus est, occurrit, fortefortuna obviam nobis factus est. Vel etiam simpliciter Obvius. [Qui adest, Plato Politico 264. Epinom. 954. 990. "Thom. M. 757. Mæris p. 321. et n." Schæf. Mss. * "Ἀπρόστυχος, ad Hesych. 2, 1053. n. 7." Dahler. Mss.]

Συντυγχάνω, Concurro, Occurro, Obviam fio, Aristoph. (N. 608.) 'Η σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, Nobis obviam facta. Item συντυχεῖν τινι dicimur Cum convenimus eum, et congregimur, Luc. 8, (19.) Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, Non poterant eum convenire propter turbam, adire præ turba, Tanta eum circumstabat hominum turba ut ad eum pervenire non possent, quamobrem Matth. et Marcus dicunt eos ἐσθῆκεναι ἔξω ζητούντας αὐτῷ λαλῆσαι. Alioquin συντυγχάνω exp. etiam Colloquor, Congredior, Conversor, commercium et consuetudinem habeo: quomodo ἐντυγχάνειν accipi, supra docui. Rursum nobis συντυγχάνειν dicuntur Quæ nobis contingunt s. accidunt, Quæ fors nobis obijcit: unde συντυγχάνοντα, Ea quæ accidunt et contingunt, Casus, Fortuiti eventus. Xen. (Ap. 1, 6, 7.) Τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μελετᾶν καρτερεῖν, Ea quæ accidunt corpori, accidere possunt, ut offensiones, Bud. Et Soph. dicit (Aj. 313.) πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος, i. e. πᾶν τὸ συμβάν, Quicquid accidisset. At ὁ συντυχὸν κίνδυνος exp. Quodcunque periculum, Quodcunque fors obtulerit: sicut τὸ συντυχὸν dicitur Quicquid forte occurrerit. Invenitur et πρὸς τὸ συντυχόν, quod Bud. ap. Plut. Othone interpr. In eventum fortunæ, præcipitem casum, "Ὡς περ ἀπὸ κρημνοῦ μεθεῖναι τὰ πράγματα πρὸς τὸ συντυχόν. VV. LL. in Ejusd. Camillo interpr. Pro re nata. [De constr., vide Sophocl. 2, 327. Schæf. "Ad Xen. Eph. 211. ad Herod. 67. Thom. M. 317. Wakef. Phil. 320. T. H. ad Plut. p. 3. Brunck. Aristoph. 2, 92. Colloquor, Toup. in Schol. Theocr. 219. Pro μυγῆναι, Heyn. ad Apollod. 1399. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Toup. Opusc. 1, 112. Emendd. 1, 172. Anonym. in 4, 445. ad Herod. 342. Brunck. Œd. C. 1482. Phil. 320." Schæf. Mss. "Accido, Philo J. 1, 434. sæpe. Plut. 4, 651." Wakef. Mss. Aristoph. "Ὀρν. 1495. Eur. Herc. F. 637. Thuc. 7, 70. * "Συντυχέω, i. q. συντυγχάνω, Hes. v. Συμφέρει." Wakef. Mss. * "Συντύχημα, Hes. v. Συγκύρημα." Routh. Mss. "Amphil. 92." Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 408." Schæf. Mss.] UNDE Συντυχία, Colloquium, Congressus. Ambo ap. Suid., qui hoc per illud exp., veluti notius, atque adeo et frequentius; raro enim hoc, illud sæpius occurrit. Synes. Ep. 100. "Ὡς περ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθε ἀλλήλους, Cui loco duos similes habes in Ἐντυχία et Ἐντευξίς. Et συντυχία ἐρωτική, Consortium amatorum, Congressus amatorum. || Eventus, Casus. In qua signif. frequens est ap. Thuc.: 1, (33.) 3, (45.) 7, (57.) p. 252. Ὡς ἐκάστοις τῆς συντυχίας, ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον, ἢ ἀνάγκης ἔσχον, Schol.

ὡς ἐκάστοις συνέντευχεν, ἢ διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον ἀνάγκης στρατεύεσθαι. Et rursum 3, (112.) "Ἀπὸ τοῦ ἔργου τῇ συντυχίᾳ, In eo casu, Cum hæc acciderent, Cum hæc forte gererentur, Philo V. M. 3. Κατὰ συντυχίας ἀβουλήτους, Casu aliquo, non voluntate. Et paulo ante, Εἰ ταῖς αὐταῖς χρήσαιτο συντυχίαις, Si idem eis casus eveniret, accideret s. contingeret. ["Συντυχία ἀέρος, Fortuita aeris tempestas, Heracl. Alleg. 11. p. 40." Schlenkner. Mss. "Phryn. Ecl. 104. Wakef. Herc. F. 768. Eum. 1023. Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anth. 10, 258. ad Paus. 308. Brunck. Soph. 3, 531. Lucian. 3, 478. Dionys. H. 1, 587. Plato Phædro 257. Eventus, Eur. Herc. 215. Ἐκ συντυχίας, Casu, Valck. Phoen. p. 771. cf. Eund. ad Herod. 275. * Συντυχικός, ad Diod. S. 1, 12." Schæf. Mss. "Greg. Nyss. 3, 237." Wakef. Mss. "Hasii Ind. ad Leon. Diac. 181. * Συντυχικός, ibid." Boiss. Mss. "Casu, Amphil. 17. Ong. Cels. 219. (4. p. 213.)" Kall. Mss.]

ὑποτυγχάνω, i. q. ὑπολαμβάνω: sicut enim ὑπολαμβάνειν dicitur Qui dictis alicujus subjiciens respondet, ita et ὑποτυγχάνειν. Bud. interpr. Protinus et commodè appositè respondere: afferens exemplum ejus signif. ex Hippocr. Ep. ad Damag. et e Plut. Apophth. ac Cons. ad Apoll., ut videbis p. 417. et 418. Comm., ubi etiam Ἄλλ' ἴσως ὑποτυχῶν ἀνφαίης, interpr. simpliciter, Atenim dices. Idem idem Plut. de Orac. Pyth. Ὑποτυχόντος δὲ τοῦ Δεινομένου, Cum vero Dinomeus subjiciens diceret: [Agasilao 31. Schæf. Æsop. 101. "Bergler. ad Alciph. 144. Plut. Mor. 1, 877. 928. ad Lucian. 2, 227. Dionys. H. 2, 1242. 3, 1350." Schæf. Mss. "Joseph. 257, 30." Wakef. Mss.]

Τυχάζω, i. q. τυγχάνω, Assequor, Attingo: unde τυχάζεσθαι, quod Hes. exp. στοχάζεσθαι. [Erotian Gloss.]

Τύχη, ἡ, Fortuna, Casus, Eventus fortuitus, sive prosper s. adversus ille sit: a τυχεῖν significante Fortes fortuna esse, Accidere, Evenire, ut docui in Τυχάνω. Plut. Τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Fortunam illius diei, Herodian. 3, (7, 4.) Ἡ ἀπὸ τύχης καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου, Eventus et fortuna belli, (8, 5, 1.) Ἰσόρροπος πῶς ἔμενεν ἡ τύχη τῆς μάχης, Pugnae fortuna. Et rursum 3, (7, 6.) Ἰσόρροπος ἔμενεν ἐκείνοις τῆς νίκης, τύχη, Ambigua victoriae fortuna pendebat, ita ut nesciretur in utram partem inclinare, 5, (4, 13.) Φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Praeveniens famam suæ fortunæ. Ubi quemadmodum dicitur ἡ Μακρίνου τύχη, de eo enim loquitur, i. e. Macrini fortuna, Fortuna qua Macrinus utebatur, Macrini rerum status, ita et ἡ τύχη τῆς πόλεως, Dem. (311.) Τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι, Fortuna bona uti civitatem judico. Sic Thuc. 4, (18.) p. 127. Ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται, Fortuna ipsorum, Status rerum, 6, (11.) p. 201. Πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι. Interdum aliquis dicitur se τῇ τύχῃ παραδόναι, et αὐτῇ χρῆσασθαι: (23.) p. 205. Τῇ τύχῃ παραδόνς ἑμαυτὸν, βούλομαι ἐκπλεῖν, Fortunæ arbitrio me committens, permittens. Synes. Ep. 129. Τύχῃ τινὶ χρησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπεδήμησα, Fortuna quadam usus, Lucian. (1, 529.) Ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τύχῃ. Eod. sensu Dem. (313.) Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, pro ἔχρησάμην τοιαύτῃ τύχῃ, Tali sum usus fortuna. Item et λαμβάνειν vel ἔχειν eam dicitur aliquis, Lucian. (1, 147.) Προτείνας τὴν χεῖρα, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτε πάλιν, Accipe bonam fortunam, Dem. (311.) Ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν τύχην οἰόμενος, i. e. ἀρίστη συμβιοῦν s. χρῆσθαι τύχῃ, ut ibid. loquitur. E Thuc. autem (1, 78.) affertur ἐς τύχας περιίστασθαι, pro eis ἀδηλόγητα περιτρέπεσθαι, In incertos casus. Item et eis μεγάλῃν τύχην προάγεσθαι aliquis dicitur, et ἐλαύνειν, et ἀφικνεῖσθαι, Herodian. 7, (1, 3.) Ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης eis τοσαύτην τύχην ἤλασε, Ex infimo loco ad tantam dignitatem a fortuna evehctus est. Sic (3, 10, 12.) Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης eis μεγάλῃν προηγάγετο, ἐξουσίαν, ubi affines sunt τύχης et ἐξουσίας signif. Et Herod. 1, (124.) Οὐ γὰρ ἂν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπῆκεν, Nec enim tu unquam ad tantum fastigium honorum a

fortuna evectus fuisses. Ipsa autem τύχη dicitur ἐπακολουθεῖν et ἐπεσθαι, et συναγωνίζεσθαι, s. συναίρεσθαι, Cum favet et est secunda; Cum vero adversa est, σφάλλειν. Paus. Attic. "Ἄνδρες, οἷς ἀγαθοῖς οὖσιν οὐκ ἐπηκολούθησε τύχη χρηστή, Dem. (53.) Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συναγωνίζεται: qui aliquanto ante dixerat, Τὰ τῆς τύχης ἡμῖν ὑπάρξει: vocans τὰ τῆς τύχης ipsam τὴν τύχην. Herodian. 3, (9, 13.) Ἡ συναίρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη, 6, (5, 10.) Ἐσφῆλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Vicissim aliquis τῇ τύχῃ ἐπακολουθεῖν dicitur, et ἐπεσθαι, ac interdum ab ea σφάλλεσθαι, Isocr. Archid. (13.) Πρὸς τὸ παρὸν εὖ βουλευέσθαι, καὶ ταῖς τύχαις ἐπακολουθεῖν, Plut. Fab. "Ἀμ' ἐπεσθαι τῇ τύχῃ, Plut. Ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος, Herodian. 6, (6, 4.) Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, 5, (4, 23.) Ὁμοῦ δὲ ἐπταίσε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ. Thuc. vero 2, (87.) dicit, Ταῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ταῖς δὲ γνώμαις τοὺς αὐτοὺς αἰετὶ ἀνδρείους ὀρθῶς εἶναι, Fallacis fortunæ casibus accidere ut homines male rem gerant; nam ἄσφατος et ἀβέβαιος est ἡ τύχη, ut Plut. inquit. Ac laudantur qui τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ῥαδίως ὑπομένουσι, nec solum θαρροῦσιν ἡτύχηκότες, verum etiam ipsam τύχην ἀμύνανται, ut Idem tradit in Apophth. et de Exilio. Rursum fortuna προσπίπτειν et παρῆναι dicitur: unde ap. Thuc. Τὰς προσπιπτούσας τύχας, Casus fortuitos, τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς τύχης ἐσεσθαι, et τὰς ἀποβάσεις. At in Epic. Sentent. Βραχεία σοφὴ τύχη παρεμπίπτει, Exigua fortuna intervenit sapienti, Cic. Et Herod. Ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι, In præsenti rerum statu s. conditione, sicut et Herodian. 7, (7, 4.) Ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστεύσαντες, E præsenti fortuna de futuris conjectura facta. Additur interdum epith., velut in superiorum locorum quibusdam habuimus ἀγαθὴ et χρηστὴ τύχη, Bona fortuna; et χρῆσθαι ἀγαθῇ τύχῃ. Quomodo et aliquid dicitur fieri s. evenire ἀγαθῇ τύχῃ, et ap. Plat. de LL. Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, Prosperiore fortuna, Melioribus auspiciis. Sæpeque occurrit ἀγαθῇ τύχῃ, pro eo quod Lat. dicunt, Quod felix faustumque sit. Xen. Καὶ ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι, Et, quod felix faustumque sit, admitto. Plato Symp. Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος. Lucian. (1, 558.) Ἀγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Itidem ap. Plut. de Deo Socr. quidam respondet, Ἀγαθῇ τύχῃ διαλεγέσθω, cum alius dixisset esse quendam qui ipsi vellet διαλέγεσθαι. Aristoph. vero addita ἐπὶ dixit (Σφ. 869.) Ὁ Φοῖβ' Ἀπολλὼν Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Τὸ πρᾶγμ' ὦ μηχανάται, O Apollo, felicibus auspiciis succedat res quam machinatur. Præterea sicut ἀγαθῇ τύχῃ dicitur, ita et τύχῃ θείᾳ, Sorte quadam divina, Plato, Θείᾳ τινὶ τύχῃ πραγίνεσθαι, Plut. in Symp. Sept. Sap. Ὅντως οὐκ εἰκέναι θείᾳ τύχῃ τὸ πρᾶγμα, Plane igitur videri rem istam evenisse divinitus. Item Herodian. 1, (9, 12.) Ὑπὸ τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθεὶς, Forte quadam divinitus impulsus. Thuc. vero pro θείᾳ τύχῃ dicit τύχῃ ἐκ τοῦ θεοῦ, 5, (104.) p. 195. et 196. Ex Epigr. autem pro δαιμόνιος τύχῃ affertur τύχῃ δαίμονος, i. e. ἡ ἐκ δαίμονος: ut et ex Eur. τύχῃ Κύπριδος pro ἡ ἐκ Κύπριδος, Quam Venus immisit. Sic et ἀναγκαῖα τύχη dici potest ἡ ἐξ ἀνάγκης, Casus quem necessitas offert. At ἀήθης τύχη ap. Plat. de LL. Casus insolens et raro accidens. Cum vero μεγάλη τύχη et εὐτελής τύχη dicitur, interdum reddi potest itidem Fortuna, interdum alio vocabulo. Nam μεγάλη τύχη dicitur non solum Magna fortuna, (ut Horat. Magnam fortunam bene ferre,) sed etiam Magna dignitas et Magni honores, ad quos fortuna nos evexit; cum vero εὐτελής τύχη, non solum Humilis et infima fortuna, (ut Cic. Infima conditio et fortuna servorum,) verum etiam Conditio. Ac præterea τύχη vocatur Ipse etiam status rerum, non tantum successus et eventus earundem, ut in superiorum quibusdam videre est. Quin et Ipsæ fortunæ vices τύχαι nominantur, Plato Epist. 8. Δεδιώς τὰς τύχας. Adnæc eadem τύχη in rebus secundis Fortuna itidem vocatur, et Prospera s. Secunda fortuna: in adversis vero, itidem Fortuna, et Fortuna adversa, infesta, Infortunium. Item τύχῃ dicitur et ἀπὸ τύχης, διὰ

τύχην, κατὰ τύχην, pro eo quod Lat. dicunt Forte-fortuna, Fortuito, Casu, Philostr. Ep. 21. Τύχῃ τὸ δέον διδασθεῖς, οὐ γνώμῃ ἐλόμενος, Plut. de Orac. Ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως, de Def. Orac. Μὴ θεῶ καὶ προνοίᾳ, ἀλλὰ τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτως ἀναρίθου, Non deo ac providentiæ ipsius, sed fortunæ casusque temeritati attribui. Rursum de Orac. Pyth. Συνέπεσε κατὰ τύχην αὐτομάτως, Aristot. Eth. 1, 9. Ἡ κατὰ τινὰ θεῶν μοῖραν, ἢ καὶ διὰ τύχην παραγίνεται, Poet. Οὐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὖρον, Non arte invenerunt, sed fortuito, Polit. 7. Δίκαιος δ' οὐδεὶς οὐδὲ σώφρων ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τύχην ἐστί. Ubi videtur discrimen statuere inter ἀπὸ τύχης et διὰ τύχην: nam διὰ τύχην est potius Propter fortunam, Isocr. Paneg. Τοὺς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχην μέγα φρονούντας: quemadmodum rursum et ap. Aristot. Rhet. 1. et 3. quidam dicit, Οὐ δὲ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν. Item τῆς τύχης pro ὧ s. φεῦ τῆς τύχης, est σχελιάζοντος, et infortunia sua deplorantis, vel fortunæ iniquitatem accusantis, Xen. K. II. 2, (2, 1.) Καὶ εἶπες πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, O iniquam fortunam, me infortunatum, ὦ Ζεῦ τῆς τύχης. Cui similia loquendi genera vide ap. Bud. 981. Quoniam porro dea esse credita fuit ἡ τύχη, et πάντων κυρία secundum Aristot. ac Dem., ideo ei templa extructa et dicata fuere, et statuæ erectæ. Plut. de Fort. Rom. Τὸ ἄγαλμα τῆς τύχης. Ibid. (p. 279.) Ἰδρύσατο τύχης ἱερὸν. Et rursum, (p. 280.) Τύχης βωμὸς εὐέλπιδος: et, Παρθένου τύχης ἱερὸν, et, Ἀρρέους τύχης ἔδος. Idem in Coriol. Τύχης γυναικείας ἱερὸν: Probl. Rom. (p. 135.) Τύχης ἀποτροπαίου ἱερὸν, et τύχης πρωτογενέας, Primigeniæ fortunæ. Ibid. et τύχης ἱευντηρίας ac μικρὰς ἱερὸν, Fortunæ viscatæ et brevis: de quibus eum consulere poteris.

[“ Τύχη, Eur. Phœn. 899. Longi Pastor. p. 1. 4. Beck. ad Eurip. p. 213. Valck. ad Ammon. 113. ad Hipp. p. 253. Diatr. 229. Act. Traj. 1. p. 252. Brunck. Cœd. T. 949. ad Herod. 193. 216. 275. ad Lucian. 1, 256. ad Hesych. 1, 130. Coray Theophr. 241. ad Phalar. 278. 339. 358. ad Charit. 422. 466. 477. Markl. Suppl. 591. Iph. p. 287. Musgr. Ion. 692. Wakef. Phil. 477. T. H. ad Plutum p. 9. Brunck. Soph. 3, 531. Casus, Eventus, Villosion. ad Long. p. 5. Opes, Plut. Mor. 1, 448. De Fortunæ divinitate ap. Græcos, Biagi Monum. Nan. 27. Conf. c. τέχνη, Lennep. ad Phal. 101. 133. Toup. Append. in Theocr. p. 38. Fac. ad Paus. 1, 393. Pierson. ad Mær. 44. (hinc corrigo Ammon. p. 10.) ad Phalar. 358. Jacobs. Anim. 265. Anth. 12, 51. ad Diod. S. 2, 122. (Plato 6, 244. ?) ad Dionys. H. 1, 13. Conf. c. ψυχῇ, Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xx. Exerc. 2, 49. Anim. 282. Anth. 12, 116. Valck. Hipp. p. 277. ad Ammon. 89. Wytttenb. ad Plut. Mor. 1, 46. 83. Select. 377. Lennep. ad Phal. 101. 151. Wakef. S. Cr. 3, 32. ad Diod. S. 1, 44. (2, 214. leg. τύχας): 2, 322. Bergler. ad Alciph. 309. ad Xen. Eph. 178. Zeun. ad Xen. K. II. 47. ad Charit. 422. Markl. Suppl. 622. Musgr. ib. Hel. 959. 1390. 1425. Morell. Thes. fin. Wakef. Herc. F. 921. Luzac. Exerc. 40. Needham. Hierocl. 453. ad Dionys. H. 2, 1147. T. et γνώμη opp., ad Mær. 34. Homerus nusquam hoc nomine usus, Bergler. Præf. Od. p. 21. Ruhnck. Præf. ad H. in Cer. p. vii., cf. ad v. 417. ad Paus. 354. Τύχῃ τὰ θνητῶν πράγματα, ad Diod. S. 1, 560. Παῖς τύχης, Toup. Opusc. 2, 148. Ἀπὸ τύχης, Diod. S. 2, 526. Οὐκ ἀπὸ τ., Coray Theophr. 266. Ἐκ τ., Forte, ad Charit. 207. Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. Τύχῃ, Musgr. El. 594. Coray Theophr. 266. Jacobs. Anth. 9, 117. Σὺν τ., cum gen., Valck. Callim. 277. Ἐν τ., Soph. Phil. 775. Ἐπὶ τῇ τ. ποιέσθαι, Lennep. ad Phal. 88. Ἀγαθῇ τ., (Lat. Quod felix faustumque sit,) Coray Theophr. 240. ad Lucian. 2, 222. 244. 259. Dionys. H. 1, 541. Θείᾳ τ., ad Livium 1. p. 30. T. τινὶ, Diod. S. 2, 433. Τύχην εἶναι, Musgr. Hel. 1390. Τύχαι, Calamitates, Valck. Phœn. p. 585. Musgr. ad Eurip. p. 234. Αἱ τ., Lennep. ad Phal. 184. 190. Herod. 445. Isocr. Paneg. p. 51. et Morus.” Schæf. Mss. Ἀπὸ τύχης, Machon Athenæi p. 580. Schæf. ad Dionys. H. de

C. VV. 146. T. et τέχνη conf., 61. T. et ψυχή, Meletem. Cr. 117. ad Greg. Cor. 739. Ἀγαθὴ τέχνη, Plato Crit. 2. Aristoph. Ὀρν. 674. Pind. Π. 8, 75.] Ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna non favet. Dem. (231.) Οἱ τότε μὲν βαρεῖς, νῦν δ' ἀτυχεῖς Θηβαῖοι, sc. τῶν παλαιωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου: (34. 1485.) Exp. etiam Impos voti, in qua signif. opp. τῷ ἐπιτυχίῃ, et e τυγχάνω potius quam e τύχη derivatum. ["Wakef. Phil. 534. Mær. 47. ad Thom. M. 15. ad Timæi Lex. 55." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 11, 31. συνέσεως. * Συνατυχὴς, Tzetz. Exeg. in Π. p. 78, 9.] UNDE Ἀτυχεῖς, quod itidem non Infelicitatem solum exp., verum etiam, Præter votum, Isocr. Οὕτως ἂν φέρομαι παρ' αὐτοῖς, Sic mihi res infelicitate cedunt. ET Ἀτυχία, ἡ, Fortuna adversa, Casus adversus, Infortunium; interdum etiam Calamitas, Clades. Plut. Coriol. Ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον, Isocr. Panath. Παραπλησίαις ἀτυχίαις χρησαμένους καὶ συμφοραῖς αἰσπερ ἡμεῖς, Areop. Ταῖς ἀτυχίαις ἐκείναις ἡ πόλις περιέπεσε. Rursum in Panath. Ἀτυχίας τῇς ἐν Ἑλλησπόντῳ γενομένης: sicut et Æschin. (61.) Μέχρη τῆς ἀτυχίας τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ, i. e. Cladis, τραύματος. || Apud Polyb. accipiunt etiam pro Perversitas et Nequitia. [Aret. Chron. 1, 5. τῆς κούρης.] Item VERB. Ἀτυχεῖν, Adversa fortuna utor, Infortunatus sum. In qua signif. Synes. aliquoties utitur, itidemque tum alii, tum Isocr., qui ei opp. κατορθοῦν, quo significatur Felicitatem rem gerere, Prospero successu rem administrare: in Nicocle (6.) "Ὅταν πολλοὺς ἐκπέμψῃ στρατηγούς, ἀτυχοῦσαν ὅταν δὲ δι' ἐνὸς ποιῇται τοὺς κινδύνους, κατορθοῦσαν, Paneg. Περὶ μὲν τὰς ἄλλας πράξεις οὕτω παραχῶδεις οὕσας τὰς τύχας, ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, Infelicitate rem gerere. Et e Xen. Ἀτυχοῦντων τῇ περὶ, Cum terra infelicitate pugnarent, pedestres eorum copiae cladem acciperent. Interdum cum accus. junctum legitur, quemadmodum ap. Isocr. Ep. ad Phil. Οὕτω δὲ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχοῦσι, Tanto infortunio bellum gerunt, Synes. Ep. 57. Ἐν εὐχαῖς ἀπρασεῖαν ἡτύχηκα, In orationibus animi aliud agentis abdicationem infelicitate quadam consecutus sum: 10. Ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχεῖν δύναται, Iu multis miser sum et calamitosus. Et pass. ἀτυχεῖσθαι dicitur Quod adversa fortuna geritur: unde τὰ ἀτυχηθέντα ap. Dem. Quæ adversa fortuna gesta sunt, infelicitate ceciderunt, τὰ οὐ κατορθωθέντα. Locum autem Dem., in quo illud ἀτυχηθέντα legitur, habes in fine sequentis columnæ, in Εὐτυχεῖσθαι. Ἀτυχεῖν signif. etiam i. q. ἀποτυγχάνω, Non assequor s. impetro, Voti compos non fio, Frustror, Repulsam patior, Xen. K. Π. 1, (6) p. 16. Τοὺς δὲ ἀθέμιστα ἐχομένους εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεδωμένους. Interdum cum gen., sicut ἀποτυγχάνω quoque: ut, Εἰ ἀτυχεῖς τούτων, Si ista non assequeris. Sic in Axiocho (init.) Οὐκ ἀτυχεῖς μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, Non ferēs repulsam, Voti compos eris, A me optata ferēs. Thuc. quoque in hac signif. usurpavit, sed sine gen., 1, (32.) Μὴ ὀργίζεσθαι δίκαιον ἦν ἀτυχεῖν, Non indignari si repulsam ferant. [Dionys. H. de C. VV. 270. "Musgr. Iph. A. 1437. ad Timæi Lex. 55. ad Plut. Mor. 1, 938. ad Herod. 742." Schæf. Mss. "Οὐκ ἀτυχεῖς μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, Nullum tibi a me negabitur officium, a me deerit officium, 3, 2. Intell. παρὰ: vide Xen. K. Π. 1, 6, 6.: ut ap. Xen. K. A. 1. p. 41. Hutchins. min. Καὶ ἄλλου—οἶδα ὅτι ὡς φίλου τεύξεσθε Κύρου, intell. παρὰ, non ὑπὸ, ut Hutchins. putabat. Sic Aristoph. N. 426. οὐκ ἀτυχεῖς, Xen. K. Π. 1, 3, 12. Καὶ ἄλλα, ὅσα ἂν βούλῃ, —οὐκ ἀτυχεῖς. Hes. et ex eo Phav. Ἀτυχεῖς ἀποτεύξεις. Cf. D. R. ad Timæi Lex. 40.: Timæus, et ex eo Suid. Ἀτυχεῖν μὴ τυχεῖν. Etym. M. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτωνι λαμβάνει. Phav. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν οὕτω Πλάτων." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] UNDE Ἀτύχημα, ET Ἀτύχησις, i. significantia q. ἀτυχία, Fortuna adversa, Infortunium, Calamitas, Thuc. Τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα. Aristot. inter ἀτύχημα et ἀμάρτημα sic distinguit, Eth. 5,

8. "Ὅταν μὲν οὖν παραλόγως ἡ βλάβη γένηται, ἀτύχημα δὲ μὴ παραλόγως ἀνευ δὲ κακίας, ἀμάρτημα ἀμαρτάνει μὲν γὰρ, ὅταν ἐν αὐτῇ ἡ ἀρχὴ ἢ τῇς αἰτίας ἀτυχεῖ δὲ, ὅταν ἐξωθεν." Apud Hes. vero legitur Ἀτυχεῖς, quod exp. ἀποτεύξεις, Voti frustratione Repulsas: ab ἀτυχεῖν, Non assequor et impetro quod volebam, Voti compos non fio, Repulsam fero. [Ἀτύχημα, Dem. 173. 294. 321. 885. Æschin. 78. Clades, Plut. Æmil. P. 2. "Ad Diod. S. 1, 565. Conrad. ad Gell. 2, 531. Conf. c. ebr., ad Diod. S. 2, 395.: cum ἀτυχία, 462. A. et ἀτύχημα conjuncta, D. W. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. * "Προατυχεῖν nihil videtur differre a simplici ἀτυχεῖν, nisi præp. intendat signif., ut in πρόδηλος, προφανής, et aliis ap. Diod. S. occurrentibus vocabulis. Vide p. 581." Munth. Spec. Def. Lexx. 537.] "Συνατυχεῖν, Una fortunam adversam pati, infortunatum esse," ["Wyttenb. l. c." Schæf. Mss. "Lycurgus 229." Seager. Mss. Diod. S. 359 379.]

Δυστυχὴς, i. q. ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna adversa est, et gravis, s. inimica et infesta, Qui difficili fortuna utitur, etiam Calamitosus, Miser, Isocr. Nicoele (13.) Ἀθλιωτάτους ἡγεῖσθε καὶ δυστυχιστάτους, ὅσοι περὶ τοὺς πιστεύσαντας ἀπιστοὶ γενόμενοι: [Stultus, Cor. ad Isocr. 2, 112. Æsch. S. c. Th. 345. Ag. 1337. Choeph. 913. Eum. 795. "Musgr. Tro. 357. Wakef. Phil. 534. Valck. Phæn. p. 138. Cum gen., Wakef. Herc. F. 114. To δ', i. q. ἡ δυστυχία, Valck. Diatr. p. 20." Schæf. Mss. Conf. c. δυσχερὴς, ad Greg. Cor. 24.] Δυστυχῶς, Infelicitate, Reflante s. Adversa fortuna. Lucian. (2, 51.) Τὰ δὲ ἡ ἀνοήτως γεγενημένα. [Æsch. Ag. 1669. Eur. Rhes. 960. "Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss.] Δυστυχία, ἡ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas. Isocr. Paneg. Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυρόμην, Plut. Τοῦτό μοι πέρας γέγονε δυστυχίας ἀπάσης, εὖ παθεῖν, ἀμείψασθαι μὴ δυνατόν. Affertur et δυστυχία πάθους pro Adversus rei eventus, [Δυστοχία et δυστυχία, J. Poll. 6, 205.] Δυστυχῶ, Difficili et adversa utor fortuna, Res mihi sunt adversæ, Infelix sum: Οἱ δυστυχοῦντες παρὰ τὴν ἀξίαν, Qui immerito adversam fortunam experiuntur. Sic Isocr. Τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι, Paneg. (15.) Ἐκ τῆς στρατείας δεδυστυχηκὼς τῆς ἐπὶ Θήβας. Idem rursum cum dat. Ἐξ ὧν τῷ πολέμῳ δυστυχεῖσθαι πάλιν ἀνέλαβον ἑαυτὰς, Adversa fortuna usæ in bello. Sic Synes. Ep. 125. Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν πονηραῖς ἀλλήλων ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Eo nomine infelices sumus. Interdum cum ἐν vel περὶ, Lucian. (1, 238.) Δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς. Sic Plut. Camillo, Δυστυχεῖσας περὶ τὴν μάχην, In pugna usus adversa fortuna, Qui male et infelicitate pugnavit, c. Colot. Δυστυχεῖσας περὶ τὴν πράξιν. Interdum cum accus. sicut et ἀτυχεῖν, Lucian. (1, 529.) Βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, Dicere volo non quæcunque in amoribus expertus est infortunia, Hermog. Δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Sic Pallad. Epigr. 2. Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν, Qui infelix est uxore deformi. Et pass. voce ac signif. Plut. (1, 151.) Τὰ δυστυχηθέντα, Quæ adversa fortuna gesta sunt; dicuntur enim δυστυχεῖσθαι, ut ἀτυχεῖσθαι, ea quæ non succedunt felicitate, sed adversa fortuna fiunt. [Æsch. Pr. 345. 507. S. c. Th. 488. Suppl. 343. "Abresch. Æsch. 2, 134. ad Charit. 558=295. Perdo, Æsopos F. 180. Schn. Δεδυστύχηκα, Huschk. Anal. 153.: male δυστυχηκία Polyb. 4, 702. Passiv., Plato de LL. 364. 464. Ast." Schæf. Mss.] Δυστύχημα, τό, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas, i. q. δυστυχία, s. ἀτυχία et ἀτύχημα: Xen. Ἑλλ. 4, (5, 18.) Τοὺς Μαντινέας ἐφηδαμέμεν τῇ δυστυχηματι θεάσασθαι, ubi Cladem signif. sicut et ἀτυχία: [7, 5, 16. Lucian. 1, 239. * Δυστύχησις, Palæph. p. 18. Toll.] Ἐνδυστυχεῖν, Infelix et miser sum in. Plut. Fabio, Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος, [Eur. Bacch. 508. Phæn. 734. Schol. Aristoph. Σφ. 1115. * "Προδυστυχεῖν, Schol. Pind. O. 2, 39." Boiss. Mss. Isocr. Paneg. 101. Dio C. 382. * Συνδυστυχεῖν, Schol. Aristoph. Πλ. 174. "Georg. Lapitha Poem. Mor. 1419." Boiss. Mss.]

Dan. Or. 1098. "Isaías 121." Seager. Mss.]

Εὐτυχής. Fortunatus, Felix, Cui fortuna favet et prospera est. [Eupolis ap.] Athen. (425.) ὁ πόλις, πόλις, ὁ εὐτυχής ἐστὶ μάλλον ἢ καλῶς φρονεῖς, Plut. Probl. Rom. (7, 106.) de Servio Tullio. Εὐτυχεύωντος γενομένου, δόξαν ἔσχε τῇ τύχῃ συνεῖναι, φοιτῶσα διὰ θυρίδος πρὸς αὐτόν. Cujus rei meminit Idem in Probl. Rom. 575. meae Edit. Idem Latinum vocab. Felix, Græce reddit Εὐτυχής. Erat autem id L. Syllæ cognomen-tum, cui fortuna usque adeo favit, ut jactaret Sophocleum illud, 'Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης ἔμην. [Æsch. Pers. 806. 711. Ag. 20. Soph. Œd. C. 308. 1535. Aj. 550. "Phryg. Ecl. 193. Thoin. M. 15. 646. 721. ad Dionys. H. 1; 303. Markl. Iph. p. 419. Valck. Adoniaz. p. 322. Hipp. p. 245. Anthon. 103. 113. ad Charit. 290. 295. ad Herod. 17. Musgr. Bæsch. 1181. Differt ab ὀλβιος. Eur. Med. 1229. Τὸ εὐρ., Valck. Diatr. 20." Schæf. Mss. Conf. c. εὐχερής, ad Greg. Cor. 24. * "Πανευτυχής, superl. πανευτυχεύωντος, Mân. Palæol. in Notit. Mss. & 328. Anna C. 94. * Τριευτυχής, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 202." Elberling. Mss. "Poëtaster ad caulem Heliadæ v. ult. * Τριευτυχῶς, Nicetas Eugen. 6, 480." Boiss. Mss. * Υπερευτυχής et * Υπερευτυχῶς, unde * Υπερευτυχία, Anal. 2, 391. " Cf. Jacobus, ad Anthol. Pal. 63." Boiss. Mss.] Εὐτυχῶς sive Εὐτυχῆς, Fortunatus, Feliciter, Comite fortuna et favente. Herodotus 3, (7, 4.) Εὐτυχῶς μάλλον γόνυ-τες ἢ εὐβουλῶς, ἐσώθησαν, Cum feliciter quam pruden-ter id egissent, evasere incolumēs: pro quo dicere potuisset etiam τύχῃ μεῖζον ἢ γνώμῃ πλείονι, ut Thuc. 1, (144.) Γνώμῃ δὲ πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μεῖζον. Plut. Ἡγούμενος ἄριστ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διαβῆναι γόνυ βίον. [Εὐτυχῶς, Herod. 3, 39. Εὐτυ-χῶς, Æsch. Pers. 825. 1017. Soph. Œd. T. 998. Ant. 701. Xen. An. 1, 4, 8. "Eur. Iph. T. 1481. Markl. p. 419. Ὁ εὐτ., Kuster. Aristoph. 105. * Εὐτυχεύων, Btineck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.] Εὐτυχία, ἡ, Felicitas, Prospera et secunda fortuna. Isocr. Αἱ μὲν γὰρ εὐτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τῶν ἀνθρώ-πων τὰς κακὰς ἀνταρτίουσι· αἱ δὲ δυσπραξίαι τα-χέως καταφανεῖς ποιοῦσι: Archid. Τὸν τὰς εὐτυχίας μὴ μετρίως φερεῖν ἐπιταμένους. Quod Horat. dicit, Magnam fortunam bene fete. Thuc. 1, (120.) Μῆτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαλρεῖσθαι: [4, 17. 65. 8, 106. "Ad Charit. 449. Markl. Iph. T. p. 368. 419. Jacobs. Anth. 11, 38. 12, 51." Schæf. Mss. Conf. c. εὐτυχία, Schæf. Meletem. Crit. in Dio-ny. H. 118. Bast. ad Greg. Cōt. 739.] Εὐτυχέω, Prospera fortuna utor, Fortuna mihi favet, Felix sum, Feliciter rem gero. Thuc. 7, (68.) p. 256. Οἱ ἂν ἐλά-χιστα ἐκ τοῦ σφάλῃναι βλάπτοντες, πλείστα διὰ τὸ εὐ-τυχῆσθαι ὠφελοῦνται. Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ εὐτυχύνεσθαι ἐξυβρίσαι, καὶ πταίνεσθαι ταχὺ πηξάει. Ubi nota τὸ εὐτυχεῖν ὀρρονι πταίνειν, sicut in præcedente Thuc. loco σαφὲς. Item εὐτυχεῖτε in fine Epistolæ ap. Dem. pro Cor., pro quo dicere solent alias ἐρρωθεῖτε, ut et Lat. Valete. Aliquando cum ἐν habente suum dat., sicut ἀτυχέω quoque et δυστυχέω, Synes. Ep. 44. Ἀλλὰ μὴδὲ πᾶσαι αὐτὸ εὐτυχοῦντες, ἐν οἷς ἀδικοῦσι. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, cum feliciter suc-cessunt et ex animi sententia, Thuc. 4, (79.) p. 147. Ὁ τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτυχεῖ, 3, (39.) Τὰ δὲ πᾶλλα κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα ἢ πρὸς πόλιν, Consentaneæ prosperitatis tutiores sunt. Alioquin et εὐτυχεῖσθαι eadem res dicuntur, Cum feliciter geruntur, sicut ἀτυχεῖσθαι, Cum infelicitur. Plut. Numa, Τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖτο, Feliciter pu- gnabatur, Pugnâ prospere cedebat, Lucian. Γάμοι πᾶν μακάριον, ὅταν εὐτυχῶνται. Sic Herodian. 3, (144. 1.) Εὐτυχηθεῖσιν ἐργασίαι, Synes. Ep. 118. Τὸ γὰρ εὐτυχεῖσθαι τὴν κείραν τοῖς φθάσαι, Bene succedisse, constans prioribus. Itidem, Εὐτύχῃται τοῖς πόλεμοις ἰκανά, Salis feliciter cum hostibus accutuntur, sicut εὐτυχίας κατάρθωται. Quomodo Dem. ὀρρονι εὐτυχεῖσθαι usus est, pro Cor. Τῶν δ' ἐν εὐνοίᾳ καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτύχηθέντων μό-νος αἴτιος εἶναι δοκῶ. Ubi nota etiam ἐν τοῖς ὀπλοῖς, et κατὰ τὴν στρατηγίαν. || Porro ut ἀτυχέω signif.

PARS XXVIII.

A interdum Nōn assequor, obtineo, ita vicissim εὐτυχεῶ est Assequor, Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Ob- tineo, Impetro. In qua signif. interdum cum gen. construitur, frequentius cum accus., ut sequentia exempla docebunt. Synes. Ep. 57. Εἰ τινὲς εἰσιν ἢ φύσεως λαχόντες ἢ ἀγωγῆς εὐτυχῆσαντες, Si qui sint ingenium a natura adepti aut institutionem conse- cuti, vel, ut Bud. interpr. p. 988., Si qui essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione instituti: 149. Ἐλθοι δὴ ποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχί-σαιμι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, Et utinam istud obtineam a Deo: 143. Ἐμολύναν θεσπέσια δόγματα μεταποιήσῃ διδασκαλίας ὧν οὐκ εὐτύχῃσαν μάθησιν, Quorum non consecuti erant doctrinam: 154. Ἀλλ' εὐτυχοῦσι τὸ μὴδὲ τοῦτο δύνασθαι, Sed felicitate quadam consecuti sunt, ut ne hoc quidem possint. Sic et Herodian. 3, (10, 9.) Ὅτε δὴ τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχῃσε Σεβήρος, Quò tempore imperatoris honores adeptus fuerat Severus. ["Ad Charit. 558=295. Markl. Iph. p. 268. Wakef. Ioh. 1447. Musgr. 1426. Abresch. Æsch. 2, 35. Longus p. 72. 298. Vill., Jacobs. Anth. 11, 198. Phalar. 136. Fabric. B. Gr. 1. p. 7. Harl., Xen. Eph. 19. Obtineo, Assequor, Abresch. Lectt. Aristæn. 122. Cum particip., Porson. Or. 1211. Cum infin., Longus 117. 298. Vill.=126. 142. Schæf. Cum accus., ad Charit. 363. Bast. Specim. 34. De augm., Brunck. ad Hec. 18. Musgr. ad 1208. 1228. De med., Bergler. ad Alciph. 229. Εὐτυχοῖης, Formula negantis, Valck. Phæn. p. 150. Εὐτυχεῖσθαι, Aristot. Pepl. 21." Schæf. Mss. "Obtineo, cum ac- cus., Schol. Pind. Π. 9, 174. Hierocles 4." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 484. τάδε μὲν εὐτυχεῖν, — τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Alciph. 2, 3. Φιλῶν εὐτυχεῖτω τὰμα ἀγαθὰ. Vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 111.] Εὐτύχημα, τὸ, i. q. εὐτυχία, Felicitas, Fortuna se- cunda, Xen. Σ. (4, 54.) Εὐτύχημα γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φύναι ἔχοντα. Et quidam Poeta ap. Plut. (6, 390.) Μὴδ' εὐτύχημα μὴδὲν ὧδ' ἔστω μέγα "Ὅ δ' ἐξεπαίρη μεῖζον, ἢ χρῶν, φρονεῖν. Μὴδ', ἂν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν: aliquanto post, Εἰδὼς οὐ τοῖς μεγάλους εὐτυχήμασιν φλοεῖν πέφευκεν ἡ τύχη. [Lucian. 2, 479.] Inde et verba BICOMP. Διευτυ-χέω, Ἐνευτυχεῶ, Κατευτυχεῶ. Quorum primum Διευτυχεῶ, est Usquequaque prospera utor fortuna, Totam rem s. Omnes res feliciter gero. [Menandri Γνώμ. 6, 3. Plut. 6, 391. 640. Demosth. 1040. 1410. Theopompus ap. Athen. 531. "Ad Charit. 681. Valck. Hipp. p. 284. Koen. ad Greg. Cor. 253. Dio-ny. H. 1, 461." Schæf. Mss.] Ἐνευτυχεῶ, Prospera utor fortuna in, Felix et fortunatus sum in, Fe- liciter ago in. Aristid. Τῆς παρασχούσης ποθ' αὐτὴν ἐνευτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι, Quæ aliquando se Græcis dedit utendam, ita ut in ea feliciter agerent et vive- rent. [* "Ἐπευτυχεῶ, Nicet. Eugen. 1, 158. 7, 209." Boiss. Mss.] Κατευτυχεῶ: ut, Κατευτυχῶ τοῦδε τοῦ πράγματος, Areth. Apoc. 957. Mihi hæc res succes- sit, Fortuna mihi hac in re favet, εὐτυχῶ κατὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. [Diod. S. 757. * "Παρευτυχεῶ, Obtineo, Nanciscor, cum accus., Suid. v. Ἀναστάσιος." Kall. Mss. * Συνευτυχεῶ. Eur. Hipp. 1119. Strabo 10. p. 732., 13. p. 924.]

Κακοτυχής, i. q. δυστυχής et ἀτυχής, Infelix, Infor- tunatus, Qui mala s. adversa utitur fortuna, Eur. [Med. 1274. Hipp. 669. 679. Herc F. 133. Schol. Æsch. Pers. 1018. "Wakef. Phil. 692." Schæf. Mss. * "Κακοτυχῶς, Const. Manass. Cbron. p. 97." Boiss. Mss.] Κακοτυχέω, i. q. ἀτυχέω, δυστυχέω, κακῶς πράττω, δυσπράγέω, Adversa fortuna utor, In- fortunatus sum, Infelicitur ago. Thuc. 2, (60.) Κα- λῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἥττον ξυναπόλλυται κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχοῦσῃ, πολλῶ μάλλον διασώζεται. Ubi nota sy- nonyma καλῶς φερόμενος et εὐτυχῶν, et his oppositum κακοτυχῶν: rursum synonyma διαφθειρεσθαι et ἀπόλ- λυσθαι, et his contrarium διασώζεσθαι. [* Κακοτυχία, Eust. Od. A. p. 63, 33.]

["Παλιντυχής, Qui fortunæ mutationem affert, Æsch. Ag. 473. * Πολυντυχής, * Πολυντυχεῶ, unde * "Πο- λυντυχία, Heyn. Hom. 7, 7." Schæf. Mss. * "Υψιτυ- χος, Sublimis fortunæ, Paul. Alex. 1." Schn. Lex.]

Τυχαῖος, Fortuitus, ὁ ἀπὸ τύχης γινόμενος s. κατὰ τύχην. Unde τὰ τυχαῖα, Fortuita, Quæ forte accidunt, Casus. Synes. Ep. 4. Ἐπληρωμένον δὲ τοσούτου κινδύνου, μελλούσης εἰς ταυτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, ἃ μηδεὶς ποτε, φασί, πλέων ἐθάρασε, Fortuitorum casuum s. periculorum. [Plut. 9, 481. "Musgr. Here. F. 164. *Τυχαῖος, Fortuito, Strato Ep. 64. *Τυχαῖον, Templum Fortunæ, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss. Dio Cass. 197. 424. *Τυχεῖον, Fabric. l. c. Bast Lettre 41. (Ep. Cr. 55.)" Schæf. Mss. Templum Genii urbis, loci, ap. Hesychium Illustrem et Byzantinum, Vales. ad Euseb. H. E. 3, 11. p. 187. In Glossis *Τύχεον Genium, Genitulum: Τὰ *Τύχια Genialia.]

Τυχρὸς, i. q. τυχαῖος. Philo de Mundo, Ἐκδόντες ἀσάτους καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτοὺς, Seipsos dentes fluxis fortuitis rebus, Plut. (6, 18.) Οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης, In bonis fortuitis, s. fortunæ: (377.) Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτὸς, Bona fortunæ et extra corpus posita, ut sunt opes et divitiæ, pecuniæ, agri, domus, et ejusmodi κτήματα. Et in Pand. Ὁ τυχηρὸς κίνδυνος, Casus fortuitus, Bud. Utitur et Aristot. Polit. 4. || Fortunatus, Felix: unde compar. τυχηρότερος, Suidæ εὐτυχέστερος. [Æsch. Ag. 472. "Longi Pastor. p. 1. 4. ad Lucian. 1, 168, Plut. Mor. 1, 19." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 461. Jambl. Protr. 100. Τυχηρὰ, Gl. Adventitia bona.] Adv. Τυχηρῶς, Fortuito, ἀπὸ τύχης, κατὰ τύχην. || Fortunate, Secunda fortuna, Feliciter, εὐτυχῶς, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. exp., ubi itidem τυχηρότερος dicitur accipi pro εὐτυχέστερος. [Aristoph. A. 249. Θ. 305.] Affertur ET Τυχηκῶς pro Fortuito, s. Fortuito, [Plut. 9, 590. Polyb. 38, 7, 1. Diod. S. 2. p. 75, 36. 16. p. 528, 42.] Quod si mendo caret, est a NOMINE Τυχικός significante i. q. τυχαῖος et τυχηρὸς. [*Τυχικός, Nom. prop., Schleusn. Lex. N. T. Est etiam in Glossis *Τυχημαῖος, Fortuite. Quod derivandum esset e *Τυχημαῖος.]

[*Τυχάδιον, Eust. 1552, 31. Lobeck. Phryn. 74.]

ΤΕΦΡΑ, as, ἡ, sive Τέφρη, Ionice, Cinis: cui synonyma σποδὸς et μαρῖλη. Il. Ψ. 251. Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, Σ. (25.) Νεκταρὲφ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, Plut. Symp. 6. de ligno ficulno, Κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν: de quo Symp. 5, (9.) itidem, Κατακαυθεῖσαν δὲ τὴν ἐκ τῆς τέφρας κόνιν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος: sicut et Plin. 23, 7. de ficu, Cinis non ex alia arbore aciem purgat acrior: mutuatus ea verba e Diosc., qui 1, 187. scribit γίνεσθαι κόνιν ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, eamque in primis ἀνακαθαίρειν et ἀναλίσκειν τὰ περισσά. Et Athen. (293.) e Comico (Sotade) Ἀνακρύψαθ' [Ἐνέκρυψα θ'] ὥσπερ δαλὸν ἐς πολλὴν τέφραν: quod dicitur etiam σποδίζειν, et σποδὴν δαμάζειν. Item Proverbialiter, Μὴ τὴν τέφραν φεύγων, ἐς ἀνθρακίαν πέσῃς, ap. Suid., ap. quem et hæc Paræmia, Eis τέφραν γράφειν, ut Eis ὕδωρ γράφειν, de inani opera. Omnium porro rerum ustarum cinis τέφρα nominatur, non lignorum modo: lapidum tamen ustorum cinis, teste Gal., κόνια potius vocari solet. Grammatici quidam derivant hoc vocab. a τύφω, Uro; revera enim τέφρα sunt Lignorum Aliarumve rerum combustarum reliquæ. ["Ad Mær. 50. ad Herodian. Philet. 472. Jacobs. Exerc. 1, 185. Anth. 1, 1. p. 19. 50. 71. 93. 326. 11, 296. Wakef. S. Cr. 2, 156. Luzac. Præf. ad Valc. Callim. p. 11. 42. Eis τ. γράφειν, ibid. Husebk. Anal. 64. Brunck. Soph. 3, 472." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 558. Nicander A. 95. 530.]

Τεφρὸς, Cinereus, Cineraceus: Plin. Cinereus color, Terra cineracea. Aristot. H. A. 9. Τεφροῦ καὶ πυρροῦ μέσον, Medium inter cinereum et rufum. Vide et Σποδιός. ["Brunck. ad Soph. Œd. C. 371." Schæf. Mss.] "Ἐντεφρος, In quo cinis est, Cinereus, Referens "id cui permisti sunt cineres. Athen. (395.) de phalaride ave, Ἐντεφρος τὴν γαστέρα καὶ τὸ νῶτον." Ὑπότεφρος, Paululum cineraceus, Cinereum colorem

A aliquatenus referens, Apoll. Rh. 2. et Diosc. 5, 166. ["Etym. M. 680, 23." Wakef. Mss.]

[*Τεφροειδής, Diosc. 4, 110. "Heringa Obs. 215." Schæf. Mss. Aret. 39. 44.] Τεφρώδης, Cinereus, Cineraceus, ["Heringa l. c." Schæf. Mss.] "Ἐκτεφρωδῶν Hesychius affert pro ἐκτεφρωδῶν. "Sed forsán divisim hæc scr., nisi derivata sint ab "ἐκτεφρὸς."

Τεφρικά κολλούρια dicuntur Certi generis collyria, alio nomine σποδιακὰ vocata: de quibus post Σποδός.

[*Τέφρινος, i. q. τεφρὸς, Hippocr. 1, 287. Lind. Sect. 6. p. 194. Foes. *Τεφραῖος, Ælian. H. A. 6, 38. *Τεφρήεις, Nonn. D. 6, 228.]

Τέφρων, τὸ, Collyrium quoddam a cinereo colore appellatum, alio nomine dictum Κύθων, teste Corn. Celso 6, 6. ubi ejus descriptio habetur. Meminit et Aet. 7. habetque itidem ejus compositionem, sed multum ab illa Celsi diversam.

Τεφρίζω, Imitor cinerem, Vergo in cinereum colorem, ut σποδίζω, [Aret. 38. τεφρίζων πύον. Ἐτεφρίσεν, Hesychio ἐνέπρησεν.]

Τεφρώ, In cinerem redigo. Unde aor. 1. partic. τεφρώσας ap. Suid., quod exp. ἐμπρήσας, σποδῶσας: [2 Petr. 2, 6.] Et pass. τεφρουσθαι, In cinerem redigi, Cineferi, Cinescere: unde partic. τεφρωθεῖς, Qui in cinerem abiit, Cinefactus: ut Lucr. At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus. ["Ad Timæi Lex. 168. Jacobs. Anth. 7, 109. Wakef. Phil. 800." Schæf. Mss. "Nonn. D. 2, 116." Wakef. Mss. Phryn. Bekkeri p. 65. Nicander A. 534. Lycophr. 227.] Τέφρωσι, Ipsa actio redigendi aliquid in cinerem, Concrematio s. Combustio qua aliquid cinefit s. in cinerem vertitur. Ἀποτεφρώ ET Ἐκτεφρώ, In cinerem redigo, Cinefacio. Et pass. ἀποτεφροῦσθαι s. ἐκτεφροῦσθαι, In cinerem redigi, Cineferi, Cinescere. Alex. Aphr. [*Ἐκτεφρώ, Plut. 8, 780. Strabo 5. p. 380. "Apud Alex. Trall. 12. p. 731. extat *ἐκτημωθέντας, quod exp. Colliquationem expertos, quasi esset ἐκχυμωθέντας; sed e p. 767. videtur leg. ἐκτεφρωθέντας." Schn. Lex. Suppl. *Ἐκτεφρωσι, Strabo 5. p. 379. *Κατατεφρώ, In cinerem redigo, Amphil. 100." Kall. Mss. Strabo 5. p. 379., 6. p. 413. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 116." Boiss. Mss.]

[*Τεφρας, ὁ, Cicada cinerea, Æliau. H. A. 10, 44.]

THKΩ, ζω, Liquefacio, Liquo, Plut. Symp. 6, 8. (fin.) Τὸ ἐκψύχεσθαι οὐ πηγνυσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τήκει τὰ σώματα. Pass. Τήκομαι, Liqueo, Liquesco, Diosc. 2, 105. de cera alba, Νοτίδα παρέχει, πρὸς τὸ μὴ τήκεσθαι, Ne lique scat. Plin. de cera quæ candida fit, et ob id ad solem sicatur, Protegunt tenui linteo, ne liquefaciant. Et ap. Gal. 2 ad Gl. Τετηκὼς κηρὸς, Liquata cera: a præf. MED. Τέτηκα, habente signif. pass. || Item χροὰ καλὸν τήκειν dicitur Qui totum veluti corpus in lacrymas resolvit ac veluti liquefacit, ut docet Hom. Od. T. 204. ubi cum dixisset, Τῆς δ' ἄρ' ἀκουσάσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῶς, subjungit ad explicandam verbi metaphoram, Ὡς δὲ χιτῶν κατατῆται ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι, "Ἦν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὶν ἀέφρους καταχεύη." Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσης. Corpus igitur humanum comparatur ibi monti, humor nivi, lacrymæ fluvio. Unde non immerito θερμὰ δάκρυα ab eo vocantur, quoniam calore quodam interior excitato liquantur et postea effunduntur. Sic Il. Γ. (176.) Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίονσα τέτηκα: Quamobrem et lacrymis liqueo. Sunt tamen qui in hoc loquendi genere τήκω malint accipere pro Macero, Consumo, Tabefacio: quæ exp. non incommode adhiberi potest huic ejusd. Hom. loco, Od. T. 265. Μηκέτι νῦν χροὰ καλὸν ἀναίρει, μηδὲ τι θυμὸν Τήκε, πόσιν γοῶσα, Nec animum tuum macera deflendo maritum. Exp. etiam Mollio, Attenuo, ab Hes. φθείρω, δαπανῶ, λεπτύνω, a Suida κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω. Certe τηκόλιθος dicitur διὰ τὸ θρύπτειν τοὺς ἐν νεφροῖς λίθους, ut post Λίθος docui. Vide et Διατήκω. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 19.

Valck. Diatr. 246. ad Charit. 320=529. Wakef. S. Cr. 2. 150. Trach. 463. 572. Brunck. ad Eur. Or. p. 195. ad Diod. S. 1, 73. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 30. 7. 408. 9, 26. 167. 505. 10, 30. 11, 36. 79. 299. 12, 117. Anim. 189. Eur. Cycl. 245. cf. Musgr. ad 390. Heyn. Hom. 4, 484. Markl. Suppl. 1141. Musgr. Ion. 701. Τηκομαι, Theocr. 1, 66. 82." Schæf. Mss. "Marcescere facio, de igne, Achill. Tat. 190. Perf. pass. τέτηγμα, Suid. 2, 290. Ælian. H. A. 823." Wakef. Mss. Nicander 'A. 387. 476. Schleusn. Lex. V. T. "Tabē corripior, de animantibus, Mich. Apost. Prov. 6, 98." Schleusn. Mss. Dor. τάκω, Soph. El. 123. Theocr. 2, 18. 28. 23, 31. * "Τηκτός, Clem. Alex. 249." Kall. Mss.]

[* Τήγμα, Gl. Liquamen, Liquamentum.]

Τήξω, ή, Liquefactio, Tabefactio, Maceratio. Greg. Naz. Τήξω ψυχῆς καὶ σώματος. [Hesychio φθίσις, νόσος.]

Τηκτικός, Liquefaciendi s. Liquandi vim habens, Liquefaciendi ac resolvendi vi præditus. Sæpe redditur Liquans, Liquefaciens, Resolvens.

Τηκτός, Liquefactus, Liquatus. Eur. (Andr. 266.) καὶ γὰρ εἰ περίε' σ' ἔχει. Τηκτός μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ, Turn. interpr., namque te excitavero, Etiam liquato juncta si plumbo hæreas. || Qui liquefieri potest, Liquabilis, Liquescent, Qui in liquorem resolvitur potest. Talia autem duorum generum sunt; aut enim humore liquescunt, ut quæ humoris absentia concreverunt, ammoniacum, sagapenum, sal, et nitrum; aut calore liquantur, ut quæ caloris privatione concretionem adeptæ sunt, glacies, plumbum, æs, et reliqua metallica: ad hæc propolis, cera, resina, ladanum, sebum, galbanum. Omnia hæc πηκτῶν generi accensentur, nonnulla generi τῶν ἀτέγκτων et μαλακῶν: qua de re vide Gorr. in Τεγκτός: item in Ἀτηκτός. Apud Suid. Τηκτά τε ὅσα καὶ χυτὰ, ἐς πολεμίους σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξιῶν ἐβάλλετο: ut cera, ρίχ, resina, et similia. ["Toup. Opusc. 1, 475." Schæf. Mss. LXX. Sap. 19, 20.] Unde comp. Ἀτηκτός, Δύστηκτός, Εὐτηκτός. Quorum primum Ἀτηκτός significat Non liquatus, liquefactus, liquens. Item Qui liquari s. liquefieri nequit, Qui liquescere non potest. Aristot. Meteor. 3. fin. Λίθων τε γένη τὰ ἀτηκτα: 4. "Ἔστι δὲ καὶ τῶν τηκτῶν καὶ τῶν ἀτηκτῶν τὰ μὲν, τεγκτά, τὰ δὲ, ἀτεγκτα: veluti æs est ἀτεγκτον, cum tamen sit τηκτόν: lava autem et terra, τεγκτά quidem sunt, quoniam βρέχεται, at non itidem τηκτά: præterea æs est quidem τηκτόν, at non τηκτόν ὑπὸ ὕδατος. Rursum τῶν ὑπὸ ὕδατος τηκτῶν, quædam ἀτεγκτα sunt, veluti nitrum, sal; nec enim quicquam dici τεγκτόν potest, quod μὴ μαλακώτερον γένηται βρεχόμενον. Vide ibid. et alia, e quibus cognoscitur τήξιν esse λύσιν τῶν πηκτῶν: cum enim vel humore vel calore resolvuntur quæ vel calore vel frigore fuerant concreta et coagmentata, tunc demum liquefieri et τήκεσθαι dicuntur. ["Ἀτηκτός, Timæi Lex. 155. Musgr. Ion. 701." Schæf. Mss.] SECUNDUM, Δύστηκτός, ἄγρε liquabilis, Qui difficulter liquefit s. liquescit, non facile liquatur, s. in liquorem resolvitur. Exp. etiam Contumax, ἄγρε cedens: ut metaph. sit ab iis quæ ita dura sunt ut liquari nequeant: quomodo ἀτεγκτός quoque accipi, supra post Τέγγω docui. [Hippocr. 1, 599. Lind.] TERTIUM, Εὐτηκτός, opp. præcedenti δύστηκτός: ut quo significetur. Is qui facile est liquabilis, facile collescit. ["Manetho 6, 524." Wakef. Mss. "Aristot. de Anima 2, 10." Routh. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Εὐτηξία, Aristot. Mirab. c. 51.]

Τηκεδανός, Liquens, etiam Liquans, Liquefaciens. Hes. enim τηκεδανοῖο exp. non solum τηκομένου, verum etiam τήκοντος. [Greg. Naz. Carm. 11, 160.]

Τηκεδών, (όνος, ή,) a τήκω, ut σηπεδών a σήπω. Est autem Hesychio τήξω, φθίσις: itidemque Suidæ est φθίσις, afferenti hunc adespoton locum, Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρῇ, καὶ τηκεδών αὐτὴν διεδέξατο, Tabes: cum corpus tabe consumitur, et tota pinguedo in homine veluti liquata disperit. [Od. A. 200. "Toup. Opusc. 1, 474. Diotim. 7." Schæf. Mss. "Liquefactio, Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss. Hippocr. 665. * Τηκεδονικός, Gl. Tabificabilis.]

"Εὐτακής, ὁ, ή, Liquefactu s. Maceratu facilis,"

A [Lucian. 4, 80=1, 802.]

Τακερός, derivatum ex aor. γ. pass. ἐτάκην, et signif. Liquefactus, Liquatus, τακéis: vel etiam Mollis et humidus e liquatione. Hesychio τηκτός: qui tamen τακερόν exp. etiam οἰκτρόν, Miserabilem. Σάρκες τεκεραι dicuntur Carnes quæ vel maceratione vel coctione ita molles ac teneræ factæ sunt, ut τὰ τηκτὰ τῇ τήξει emollita diffunduntur: quas vulgo morbidas et mortificatas appellant. Pherecr. Comicus ap. Athen. (269.) Σκελίδες δ' ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ διεφθ' ἀκροκώλια, Antiph. ap. Eund. (396.) Ἐπεὶτα πικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη. Itidem Gal. 1 ad Gl. Τῶν δὲ μικροτέρων συνῶν ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς δοίης τακερᾶς, οὐδὲν βλάβειας: ea autem, vetulorum porcorum carne tenerior est et delicatior. Sic Plut. Symp. 2, 9. Ὡς τοῦ θηρίου τῷ δῆγματι τὴν σάρκα τακερὰν ποιοῦντος: quippe cuius halitus adeo περίθερμος et πυρώδης sit ὥστε τὰ σκληρότατα τῶν ὀστέων ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυγραίνειν: ideoque σήπεται τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον: quærit autem eo Problemate, Διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν προβάτων τὸ κρέας γλυκύτερον ἔχει. Itaque carnes τακεραὶ dicuntur, Cum jam quasi putrescere incipiunt ac molliores fiunt, ita ut post coctionem in ore quæsi liquescere ac diffuere videantur. Nec de carnibus tantum dicitur, verum etiam de leguminibus et aliis, ut patet ex Aristoph. Λήμνος κυάμους τρέφουσα τακερούς καὶ καλοῦς. Et e Pherecr. Τακερούς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθι. Ubi τακεροὶ κύαμοι et ἐρεβίνθοι dicuntur Qui coctura ita molles et delicati fieri solent vel facti sunt, ut in ore propemodum liquescant, (ut Gallice dicimus, Qui fondent en la bouche,) quales sunt etiam οἱ τεράμονες, qui coctione mollescent: de quibus supra. Athen. 9. init. istos duos locos afferens, scribit τακερόν ibi positum esse pro τρυφερόν: recte; nam inter τήκεσθαι et θρύπτεσθαι, unde τρυφερός derivatum est, parum interesse, ex eo satis liquet, quod lapides renum, ut θρύπτεσθαι, ita etiam τήκεσθαι dicantur: qua de re in Τηκόλιθος. Lucian. autem senes τακερούς per jocum vocat, quod eorum caro veluti macerata et tabefacta sit vetustate. Idem Lucian. (2, 413.) dicit, Τακερόν τι καὶ ρέον ἐν τοῖς ὕμμαισι πένθος ἀνυγραίνων: in propria signif. τακερόν accipiens pro Liquens, Liquescent; nam qui plorant, dicuntur τήκεσθαι, Cum in lacrymas ita solvuntur, ut liquescere videantur: quod satis clare docet Hom. l. illo in Τήκω c. Rursum pro Tenero et delicato, qualia sunt etiam τὰ τακερὰ, de quibus supra, accipi potest in h. l. Xenarchi [Philetæri] ap. Athen. (559.) Ὡς τακερόν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμν' ἔχει. Item ὁ τετηκώς dicitur τακερός, Maceratus, Tabefactus, Lucian. 232(=2, 522.) Ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι καὶ τακερόν γεγεννημένον: nam amor ignis est, quo οἱ ἐρώντες τήκονται: atque adeo et ipse τακερός dicitur, sed activa signif. pro τήκων. Affertur enim ex Anacr. ἔρως τακερός pro Tabefaciens ac emaciens amantis corpus, ac depascens medullas. Sic et ex Epigr. τακεραῖς κόραις pro Oculis tabefacientibus alios; solent enim oculis amasiorum accendi ac macerari interdum amantes: unde προστήκεσθαι quoque illis hi dicuntur. ["Bergler. ad Alciph. 117. 411. Wakef. S. Cr. 3, 71. Musgr. Cycl. 390. (245.) Aristoph. Fr. 216. 254. Jacobs. Anth. 8, 312." Schæf. Mss. * Τακερόχρως, Athen. 449. * Ἐντακερός, Tene, 661.] Hinc ADV. Τακερῶς, Instar eorum quæ τακερὰ dicuntur, Athen. 9. Το δὲ τι ἤμισιν ὡς ἂν ἐξ ὕδατος ἐψημένον τακερῶς, [Lucian. 2, 400. "Bergler. ad Alciph. 117." Schæf. Mss. "Molliter, de cantu lusciniæ, Mich. Apost. Prov. 15, 23." Schleusn. Mss. Cf. Ælian. H. A. 5, 38.] Et VERB. Τακερώω, i. q. τήκω, s. τακερόν reddo: ut carnem τακερούν dicitur Qui eam vel macerat, vel coctione ita teneram reddit, ut veluti liquescens dilabatur et diffuat, quod et τακερῶς ἔπειν dicitur. Apud Diosc. 4, 184. de radice vitis albæ, Καθεψηθεῖσα μετ' ἐλαίου, μέχρι τακερωθῇ, Ruell. vertit, Liquescat, Marcellus Flaccescat. Plin. autem, eo verbo non interpretato, simpliciter dicit Decocta in oleo, 23, 1. Sed puto eum significare velle Eousque decocta ut eliciatur omnis succus, et ipsa radix coctione veluti liquefacta et dissoluta sit. Quo sensu 1, 145. ap. Eund. legimus, Τῆς

ρίζης τοῦ πρίνου ὁ φλοιὸς ἐψηθεῖ σὺν ὕδατι ἀραιῶς αὐτὸς τακερός γένηται, i. e. ἔχει οὐ τακερωθῆναι. Dum velut liquefactus dissolvatur. Sed perperam ibi vulg. Edd. HABENT Τακήρος pro Τακερός.

Ἀνατήκω, i. q. τήκω, Liquo, Liquefacio, Colliquefacio, Plut. (9, 756.) Οἱ δὲ χαλκοὶ τῇ πυρρυνόμενῃ καὶ ἀνατηκαμένῃ αἰσῶνι μάρμαρον καὶ λατάνην παραπάσσουσι, Fabri ferrazū candenti liquefactique ferro marmor aut lapidum camenta inspergunt. Essz autem ferrum e genere τῶν τηκτῶν, Aristot. quoque testatur. || Exp. etiam Tabefacio, Tabescere facio, Tabidum reddo, Mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens, ut a Plut. ἀνατήκω τὰ σῶματα ἡδοναὶ δicitur, i. e. Dissolvere ac effeminare, nisi malis ad verbum Liguare, Colliquefacere, ut Cic. [Tusc. 2, 22.] dixit Liquescere voluptate; ita enim voluptates dissolvunt vires corporis, ut ignis ceras, aut aliquid aliud τῶν τηκτῶν, (6, 516.) Ταῖς ἡδοναῖς ἐξηραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σῶματα παραδίδουσι. [Polyb. 2, 16, 9. * Ἀνάτης, Polyb. 9, 43, 5. τῶν χιόνων. * Συκα- B νατήκω, Colliquefacio, Plut. Pomp. 8. * Ἀντήκω, Anal. 3, 214.]

Ἀποτήκω, Eliquo, Liquefacio, Unde pass. ἀποτακῆσθαι, Liqueham, Eliquescam. At ἀποτακῆς, Liquefactus. "Perperam, Ἀποτακῆς, VV. LL." Exp. etiam Macero, Tabefacio, Absumo, Consumo, Corrumpro, atque ita Herod. esse usus traditur. [Plato. Timæo 65=378. "Jacobs. Anth. 10, 39, ad Luc. "ciam. 1. p. xxx. 446." Schæf. Mss. "Liquando serapo, Greg. Nyss. 3, 199." Wakef. Mss. Diosc. 5, 115.], "Ἀποτήκεις, Desillatio quæ fit humore liquafactis, Hippocr. de Sacro s. Comitiali Morbo, "Ἦν δὲ "πλείων ἀπὸ πατὸς τοῦ ἐγκεφάλου γένηται ἢ ἀπὸ τῆς, "Ibidem dixerat, "Ἦν μὲν καλῶς καὶ μετρίως καθαρῶς, "καὶ μὴτε πλείον, μὴτε ἑλασσον τοῦ δέοντος ἀπαρῶν. [Diosc. Parab. 2, 92. * Ἐμαπατήκω, Gal. de Potest. Simpl. 2. T. 2. p. 10, 26.]

Διατήκω, i. q. ἀπατήκω, Aristoph. N. (149.) Κηρὸν διατῆκε, εἴτα τὴν ψύλλαν λαβὼν, Ἐνέβασεν εἰς τὸν κηρὸν αἴψης πῶ πρόδε, Liquefacta cera, Plut. Symp. 6, 8. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν ἀκόνα μολίβδου διατῆκονται: e quo colligit τὰ ἐκψύχεσθαι non solum πηγνύνειν, verum etiam τῆκεν τὰ σῶματα, Ibidem (9, 738.) idem Plut. ait, Ἀρσενόλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολίβδου τηκεσθαι φησι καὶ ρεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, Plumbeas cotes ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi, Turm. Ubi nota etiam de lapidibus dici τηκεσθαι, ut tradit idem Aristot. Meteor. 4, ["Abresch. Lectt. Aristæu. 19." Schæf. Mss. * Διάρτης, Gl. Tabes.]

Ἐκτῆκω, Eliquo, Exprimo liquefactum. Exp. etiam Emacero, Extabefacio; afferturque Ἐκτετῆκωσιν ὑπὸ φροντίδων, pro, Curis extenuatus: quod soleant ii qui multis anguntur curis, ita emaciari et extenuari, ac si liquefacta pinguedo e corpore ipsorum extillasset, Item "Ἐκτακῆς, Liquefactus, s. Extabefactus," Ἐκτακῆς τοῖς δάκρυσι, pro Resoluti in lacrymas et veluti liquefacti: de quo genere loquendi dictum est in Τῆκῃ, [Rut. 7, 947. 8, 238. Bruto 23. Aristoph. N. 772. "Jacobs. Anth. 8, 99, 9, 160. 435. Kuster. Aristoph. 59. ad Lucian. 2, 61. Eichst. Quæst. p. 79. Wakef. S. Cr. 2, 150. ad Diod. S. 1, 183. Musgr. Or. 856. Brunck. p. 195. Emacero, Tabefacio, Alciph. p. 90. Plut. de S. N. V. p. 97." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 535. Critias Athenæi 432. Ælian. H. A. 10, 41. Λιμὴ ἐκτῆς ἀμύγδαλ. * Ἐκτῆς, Hippocr. de Aere §. 62. Prorrh. 2, 15. * Δυσέκτηκτος, affertur ex Hippocr. 383, 12. Foës., ubi tamēn * Δυσέκτηκτος extat, et in Ed. Lind. 1, 598. * Δυσέκτηκτος: vera lectio est δυσήκτος, Cf. Schn. Lex. Suppl.] "Προεκτήκαμαι, Prius contabesco," [Plut. 6, 406. ταῖς λύπαις. * Ὑπεκτῆκω, Hippocr. 299, 39. Alex. Trall. 8. p. 139.]

Ἐντήκω, Illiquefacio. (Cic. Tusc. 4. Quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates,) ut ἐντήκειν τῇ λοπάδι aliquis aliquid dicitur, cum patellæ ipsum illiquefacit. Item Liquefactum infundo, Liquefactum instillo, Plut. Ἐκτῆς μολίβδου τῇ κεφαλῇ. Passive odium aut desiderium alicui dicitur ἐντετῆκεναι, quasi infu-

sum esse, i. e. infatum aut impressum: metaph. significat ab iis quibus plumbum liquefactum infusum est, et ita infatetur ut exiguū nequeat: quod in lapidum lignorumque juncturis videre est. Soph. R. (1311.) Μίσος τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτῃ μοι, Velut in matrem odium peccatori meo insedit, et quasi infatetur, καὶ αὐτὸ προσέφηνε, [Tract. 468.] Julian. Imp. in Ep. ad Ecdesium, Ἕμοι δὲ βιβλίῳ κηπέως ἐκ ταύδα-ριον θεῖος ἐντέτῃ πόθος, i. e. προσεφάνη ἀναπαύσασθαι. Similem usum habent ἐκπαύσασθαι προστρίβωμαι: quorum illud similem etiam metaph. habere videri possit. Eodemque pertinet καὶ δυνάστοις et δυσέκκτος, s. δυνατοῦ λυγρός: sed translata a tinctoriis. Potest atque etiam alicui rei dici ἐντέτῃσθαι, ut προσήκεσθαι, Cum se in ea veluti macerat, s. ei intabescit. Sed ἀνατῆσθαι tamēn simpliciter etiam exp. Tabescere, "Intabescam." [LXX. Ezech. 24, 23. "Wakef. Tract. 463. Dionys. H. 2, 1304. 3, 1414. Brunck. ad Eur. Hec. 246. Or. 803. Bergler. ad Aloiph. 54. Plut. Mor. 1, 10. ad Orl. M. 188. Diod. S. 1, 94." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 42. Lycophr. 498. Plut. Q. S. 5, 17. * Ἐντήκτος, Aret. 134. Αἷμα πονηρὸν καὶ ἐκτῆκτον.]

Ἐπιτήκω, i. q. ἐντήκω, Illiquefacio, Liquefactum infundo, etiam Liquefacto obduco. Herod. (7, 239.) Ἐπέτῃς τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Liquata cera induxit literas, Liquefacta cera literas perfudit et obduxit. ["Ἐπιτήκτος, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 79, 6, 78. Brunck. Lectt. in Anat. p. 4. ad Eur. Hec. 246." Schæf. Mss. Chandlen. Insul. P. 2. no. 4. Κρατὴρ ὑπάρχωρος ἐπιτήκτος: cf. Boeckh. Staatsh. 2, 301. 327. 329. et Schn. Lex. Suppl. Mælag. 62. "Cic. ad Att. 7, 1. Omnia illa prima, quæ etiam tuis literis in cœlum ferebas, ἐπιτήκτα fuerunt. "Sic in cunctis invenimus: qui ἐπιτήκτα legunt, contra fidem quiniuum librorum faciunt: et deteriorē sententiam (vera et elegantī, aut neglecta aut non satis intellecta) inducunt: ἐπιτήκτα appellavit, cum cito fluxerant et evanuerint ea in quibus illa ut perpetuam gloriam sibi afferrent laborant, citoque se cognovisse ait quam deceptus sit qui ea diutius stare posse putavit. Victor. Ἐπιτήκτα, Flusa, Non duratura, Quæ facile intereunt aut interire possunt. Ernesti." Seager. Mss.]

Κατατήκω, Colligno, Colliquefacio, Ita liquefacio ut diffuset. Od. T. (205.) Ὡς δὲ χιὼν κατατῆκεν ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν, Ἦν τ' εὖρος κατέτῃ, ἐπὶν ἔξωρος καταχεύει, || Emacero, Extabefacio, Contabefacio. Unde κατατῆκεσθαι amoris aut dolore dicitur, quem affectus isti ita cruciant et macerant ut contabescant Od. T. (136.) Ἄλλ' Ὀδυσσεύς παθούσα, φίλῃ κατατῆκομαι ἦτορ, Cor meum contabescit desiderio Ulyssis mei, Xen. S. (8, 3.) Τῷ ταύτῃ ἔρωτι κατατῆκεται, Aristoph. Pl. (1034.) Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἀλγὸς κατατῆκεν, ὃ φίλῃτε: verba vetulæ cujusdam adolescentem deperientis, Cui illudens Chremylus, Οὐαί, inquit, ἀλλὰ κατατῆκεται, ὥσπερ μοι δοκεῖς, Non contabuit dolore illo et desiderio adolescentis, sed computruisti; est enim ἡ τῆς in corporibus initium τῆς σήφους, Cum carnes emaciatae et tabefactæ inopiant putrescere et diffundere. ["Philo Jud. 1, 280." Schleus. Mss. Dionys. H. de C. VV. Schæf. "Jacobs. Anth. 9, 434. 11, 69. 299. ad Charit. 321. Herod. 148." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi p. 679. ἔρωτι κατατῆκεται. * Συγκατατῆκομαι, Contabesco, Intabesco, M. Anton. 5, 1. "Ἄλλοι τε τὰς τέχνας ἐρωτῶν φιλοῦνται, συγκατατῆκοντες, τοῖς κατ' αὐτὰς ἔργοις, ἀλλοιοὶ καὶ ἀσχετοί.]

Περιτήκω, Colliquo, Colliquefacio, Liquefacio: περιτῆκμενος ἄργυρος, Liquefactum argentum. Exp. etiam Absumo, Accido. [Plut. 8, 570. 574. Hippocr. 345, 25. Plato Critia p. 116. "Wakef. Tract. 573." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 10, 420." Wakef. Mss. * Περιτῆγμα, Scoria, Ramea, Chrysippus ap. Plut. de Nobil. Π. καὶ * διάβρωμα. * Περιτῆς, Hippocr. 194.]

Προπήκω, Liquefactum affundo: ut ἐντήκω est Liquefactum infundo. Unde pass. προσήκεσθαι, aliquid alicui dicitur, cum liquefactum ei affunditur, ut plumbum lapidi aut ligno. Quoniam νεφύρεα, quæ

ita affusa sunt, firmities inhaerent et insident, ideo accipitur pro. Adhaere. v. Inhaere. Insideo, metaphorice plerumque. Synes. Ep. 44. 'Αλλ' εἴ τις ἰματίῃς αἰσθησὶς ἦε, πῶς αἰσθησὶς αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ κισσομένη, καὶ πάντα τρόπον κινεούμενα διὰ πρᾶσιν δ' αὖ ἐδωκεν ἐκπελυσθαι κηλίδας ἀρχαίας καὶ προσπεπηκέναι * ὁμόρρημα. Inhaerentes habes: ut quæ ex oleo liquefacta et affusa adhaerent, vel ex alia pinguedine liquefacta iidem et affusa: eæ enim manulae sunt, δαυσασφαί, et δασέκνηποι s. δασέκνητοι, αὐτὸ δασέκνηται: nam et προσπεπηκέναι eadem dicitur, ut supra dixi. Ibidem. Οὐ πᾶσι προσπεπηκέναι ἔχει καὶ προσπεπηκέναι τὸ πάθος, Vitium illud nondum penitus adhaesit et insedit ejus pectori. Homo etiam, πῶς αἰσθησὶς προσπεπηκέναι, dicitur, cui ita addictus est et addictus, ut inde avelli nequeat: metaph. iidem et his sumpta, quæ liquefacta et alicui rei affusa, s. haerent, ut nullo modo avelli inde queant. Cui simile est προσπεπηκέναι, προσπεπηκέναι, δασα-πεπηκέναι, ἔχειν et ἀναπεπηκέναι, διακέναι, et Latine Adhaerere esse. Plut. (8, 80.) Οἰκοῦν καὶ ἡμεῖς, ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τῶν παριστοιχούντων, πρὸς τὴν πόλιν, ἀναπεπηκέναι ἐσημαίνοντα, πῶς φησὶν τὸ πάθος εἶναι; Conquirendis dixitis ita addictum, ut ab eo studio nequeat avocari. Synes de Insomn. Ὑπὸ περιττῆς σοφίας προσπεπηκέναι ποῖς: ὑπὸ τῶν λογίων ἀποκηρυκτοῖς, Addictus, Addictus. Ep. 57. Τὸ προσπεπηκέναι δὲ ἐστὶ δασα. Graecum est et odiosum, additum et affixum esse ei rei. Sed notandum est, quosdam προσπεπηκέναι, πῶς πρᾶγμα, malle interpretari Intabescere alicui rei. In alioquin se se macerare, Alioquin rei ita studere, ut in ea contabescas: quomodo et Erasmi. in illo Plut. loco, τῶν παριστοιχούντων, πρὸς τὴν πόλιν, Quærendis divitiis intabescens et quasi illiquescens. Quibus libenter assentiret, si in præsentia diceretur προσπεπηκέναι τῶν πρᾶγματος: sed cum utantur præteritis προσπεπηκέναι, malo reddere Addictum et affixum esse. Adhaerere. Quæ enim adhaerent et affixa sunt, eadem et προσπεπηκέναι dici possunt, i. e. Liquefacta ac deinde affusa esse. [Soph. Trach. 846. 849. Wakef. 836. Wytt. Ep. Cr. p. 19. Valck. Diatr. 285. Boiss. Philostr. 298. Προσπεπηκέναι, Phryn. Ecl. 34. Schæf. Mss. Clem. Alex. 79. ἡδοναῖς. Wakef. Mss. * Πρὸς τῆς, Adhaesio, Plut. 10, 482. ψυχῆς.]

[* "Πρὸς τῆς, Andr. Ch. 281." Kall. Mss. * Πρὸς τῆς, Tabes, affertur e Plut.: Schneidero autem suspectum est.]

Συντήκω. Liquefactum jungo et unio, vel commisceo: veluti fabam plumbum, stannum, ferrum, æs, συντήκω dicitur, cum in unum vas coniecta colliquefacit et conflata, ita ut in unam massam et corpus coeant illa diversa materia metalla. Metaph. plerumque pro Confla et Coalescere facio in unum, Synes. Ep. 140. Συντήκω τὴν τέχνην καὶ ἐν αὐτῇ ποιῶντας τοὺς ἀνθρώπους. Ibidem. Ἡμεῖς τὴν τέχνην συντήκω καὶ τε καὶ συμφύω καὶ ἐν αὐτῇ γενομένη. Quibus in ll. allusit ad Plut. Symp. Εἰδὼν ὑμᾶς συντήκω καὶ συμφύω εἰς τὸ αἶμα, ὥστε δύο ἄνθρωποι γινώσκονται. Eodemque fortasse respexit Plut. (6, 593.) Τοῖς σώμασιν ὑπὸ ἡδονῆς ἡμᾶς συμμιγνύμεθα καὶ συντήκωμεν τὰς ψυχάς. Rursum Plut. Symp. Ὁ δὲ τοῦ ἡθους χρηστοῦ ὕψους ἐραστὴς διὰ τοῦ μέρους, ὥστε μοι μίμνησιν τῆς αἰσθησὶς. Ubi συντήκω dicitur, προσπεπηκέναι, viam admodum habent signif.: nisi quod τῶν συντακένων, major est unio quam τῶν προσπεπηκένων: atque adeo unum fiunt, quæ conflata et colliquefacta sunt, ut quæ in unum corpus et unam massam coalescant: quod non itidem accidit ἐν τοῖς προσπεπηκέναις, utpote in quibus alterum alteri tantum hæreat. Cic. verbum Colliquefacio et ipse posuit pro Liquefactum misceo, Mixtum liquefacio, sed in propria signif., cum dixit, Si totum venenum colliquefactum in potione esset. Alias συντήκω ponitur etiam pro καταπνέω, Colliquefacio, i. e. Liquefaciendo, consumo: veluti cum a Xen. nix dicitur καταπνέσθαι, quæ ab Hom. καταψέσθαι, K. (8, 1.) p. 476. Ὅτι δὲ, ὅταν μὲν ἐπιπλήσῃ καὶ ἡ βορρῆον, τὴν χεῖρα πολλὴν χεῖρα δὴλα: οὐ γὰρ ταχὺ συντήκεται: εἰ δὲ καὶ τὸ τε ἡ καὶ ἡλῖος ἐπιπλήσῃ, δάκρυον χρόνον ταχὺ γὰρ διαχέεται: ubi διαχεῖσθαι et συντήκεσθαι synonyma sunt, ut Diffundi et Colliqueescere. Item

ap. Medicos συντήκωμεν πυρετοῖς, Qui corpus hominis quasi colliquefaciunt et contabefaciunt: de quibus paulo infra in Συντηκτικός dicam. Gal. 10 Therap. fin. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ μαρασμώδεις πυρετοὶ πάντες ἐκ τοῦ πᾶν συντηκόντων γένους. Et a Plut. Cic. συντηκώς dicitur Qui tabe et macie extenuatus consumtusque est: [Anton. 84.] Alioquin et Συντηκώς πράγματι τινι est aliquis ut προσπεπηκέναι, i. e. Ita affixus et addictus, ut avelli inde nequeat. Quæ hujus verbi signif. proximæ illi quam hæc secundæ vicinior est. [Ad Eur. Andr. 266. Or. 803. Markl. Suppl. 1026. Musgr. Ion. 701. El. 240. Caltier. Gazoph. 90. Jacobs. Anth. Proleg. 52. Adhæreo alicui, Kuster. Aristoph. 37. Valek. Diatr. 244. Act. pro pass., Brunck. ad Eur. Bacch. 1041. Συντηκώς, Aristoph. 2, 89. Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 12, 10." Wakef. Mss. Aristot. Magn. Mor. 2, 11.] "Συντήκω, q. d. Colliquamentum, Id quod a corpore deteritur liqueescendo, vel quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, VV. LL., "quæ afferunt ex Aristot. de Gener. 1. Λέγω δὲ "περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα: συντήκω δὲ, "τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. Item e Probl. Ejusd. Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήκωματος "θερμοῦ πλήρεις εἰσιν." [Idem de Somno 3.] Unde Συντήκω ET Συντηκτικός: quorum illud Colliquationem signif., vel Contabefactionem: hoc vero, Cui colliquandi s. contabefaciendi vis inest. Medici συντήκω vocant Consumptionem e tabe, quæ sensim fit, colliquefacta solida substantia: ut Orribas. ad Eunap. 3, 6. dicit, Ἐπειδὴν χυμὸς παραπλήσιος τῇ ξανθῇ χολῇ διὰ γαστρός ἐκκρίνεται, πυρρότερος τῇ χολῇ, καὶ δυσώδης, καὶ γλοιώδης τὴν σύστασιν, καὶ ἐλαιώδης ὄφθηναι, tunc sciendum esse τὴν πικρὴν, καὶ τὴν νεοπαγῇ σάρκα τήκεσθαι πρὸς τὸν πυρετον διακαεσάτον καὶ σφοδρότατον τυγχάνοντος "χρονίσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ τῶν στερεῶν αὐτῶν γίνεσθαι συντήκω. Unde συντηκικός πυρετός vocatur ille, a quo ἡ συντήκω proficiscitur: de quo hæc inter alia Gorr, Συντηκικός s. συντήκω πυρετός, Febris colliquativa s. colliquans: quæ est ardentissima, pinguedinem, carnes, ipsamque solidam partium substantiam fusam et liquidam calore, per ventrem effundens: omnium gravissima, periculosissimaque, ut quæ animal ipsum aliquando interimat, priusquam solida fibrosa que corpora liquenter: summam inducens maciem, quemadmodum et febres marasmodi. Sed in eo differunt, quod quæ portio carnis per febres marasmodi colliquatur, ea semper vaporis vice digeritur per insensilem transpirationem: per febres autem colliquantes, humoris biliosi, fulvi, graveolentis crassique specie defuit in ventrem. Idem συντήκω, i. e. Colliquationem, dicit morbum esse, in quo venter excernit humorem biliosum a toto corpore confluentem, fulvum, graveolentem, crassitudine strigentorum vel olei aut adipis: viderique esse symptoma febris malignæ et ardentissimæ, quæ tum pinguedinem, tum mollem etiam carnem tabefacit et colliquat, ac, si diutius perseveret, ipsam etiam partium solidarum substantiam. Vide et alia ap. eum, et ap. Gal. Therap. 10. fin. Nec febris solum illa dicitur συντηκική, ut quæ συντήκει τὸ καταπνέμενον τοῦ σώματος, verum etiam qui ea febris s. συντήκει laborat, συντηκικός nominatur: i. e. Qui συντήκει vel obnoxius est, vel ab ea exhaustus et emaciatus: ut cum Plin. 28, 9. dicit, in Arcadia bubulum lac bibunt phthisici, syntecticique, et cachectæ. Idem et syntexews vocabulo utitur, 21, 25. Tali sorbitionis genere emendantur syntexes. Item συντηκικά φάρμακα, Medicamenta quæ vim habent colliquefaciendi, ut quorum natura ignea est et fervida, Gal. 6. Simpl. Med. de herba Sabina, quam βράθυον vocant, συντηκικὸν καὶ φλογώδες ὑπάρχει: sic enim quidam reponunt pro συντακικόν, quod in vulg. Ed. habetur: præsertim cum Diosc. quoque 1, 105. dicat eam herbam esse δριμεῖαν et πυρωτικήν, ac μίγνυσθαι τοῖς θερμαντικαῖς χρίσμασι. [Sed alia notione, nempe passiva, συντηκικός dicitur polypus Aristoteli H. A. 9, 37. (9, 25, 10: Ed. Schn.) et Athenæo 7. p. 317. nempe, quod sit Tabi obnoxius, quod Facile tabescat et dis-

solvatur." Schw. Mss. "Σύντηξις, Musgr. Ion. 701." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 256. Ælian. H. A. 311. Schol. Nicandri 'A. 59.'" Wakef. Mss. Cic. ad Att. 10, 8. * "Συντακῆς, Philostr. V. S. 2. p. 565. Ἐτελεῦτα μὲν οὖν συντακῆς γενόμενος. Abresch. ad Cattier. p. 90. corr. συντακῆς γενόμενος, Tabæ confectus, pro συντακῆς, ideo, quia nullum hujus formæ adjectivum isto a verbo productum novi. Locutionis plura exempla dedit Diluc. Thuc. 346. Dicitur γυιοτακῆς, Membra tabefaciens, ψυχotaκῆς." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Ἐπισυντήκομαι, Aret. 44. Ἐπιζυντακέντες ὤλοντο.]

[* Ὑπερτήκω, Joseph. de Macc. 7. Strabo 217 = 391. * "Ὑποτήκομαι, Intus s. Sensim tabesco, Max. Tyr. 34, 2. Ælian. H. A. 823." Wakef. Mss. Manetho 5, 191. "Ad Charit. 764." Schæf. Mss.]

"Τακῶνες vel Τάκωνες, Pastilli ex adipe conciso "minutatim, adjectis et aliis, Hes. et J. Poll." [6, 53. e Cratete.]

"Ἀτρκότερον, Severius, VV. LL., sed non sine B "mendo."

THΓANON, τὸ, Sartago, Patella, παρὰ τὸ τηγεῖν, quoniam in ea butyrum oleumve liquefieri solet ad frigendos pisces aut carnes, vel ova et quæ hujusmodi sunt. Pherecr. ap. Athen. (228.) Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν, Eubulus ibid. (et 108.) de pisce qui frigitur, Πηδᾶ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Ῥιπίς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας, Θερμῇ παροξύνουσα τηγάνου πνοῇ. Item, προσγελῶσά τε Λοπάς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, Πηδῶσι τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. Quo e loco patet, non idem esse λοπάδα et τηγανον. Syracusani, ut Hegesander Delphus ap. Athen. l. c. tradit, τὴν λοπάδα vocant τήγανον: τήγανον autem, ξηροτήγανον: quomobrem Theodoridam in quodam Poemate dixisse, Τηγάνῳ εὐ ᾗψησεν ἐν ὀψιτῇ κολυμβῶ, sc. τὴν λοπάδα vocantem τήγανον. Idem Athen. ibid. docet, ab Ionica gente sine τ DICI Ἥγανον: velut ab Anacr., ubi ait, χειρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. Quæ ap. Eust. quoque legitur, p. 1862. qui etiam addit, a nonnullis VOCARI Τάγνηον, transpositis literis: quamvis sint qui τάγνηον appellant τὸ ἐν τηγάνῳ ἔψηθὲν, Id ipsum quod in sartagine s. patella coctum est. ["Τήγανον, Valck. Phœn. p. 66. Adoniaz. p. 398. Mœris p. 362. et n., Koen. ad Greg. Cor. 209(= 446.) Thom. M. 832. Jacobs. Anth. 9, 20, 10, 245. ad Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Τήγανος, Gl. Sartago. "Scopolus marinus, Tzetz. ad Lyc. 367." Kall. Mss.]

Τηγανοστρόφιον, τὸ, SIVE Ταγνηοστρόφιον, (nam non solum τήγανον dicitur, verum etiam τάγνηον,) i. q. λίστρον s. λίστριον, ut tradit J. Poll. 6. et 10., sed addens, hoc λίστριον s. λίστρον antiquius esse, recentius illud τηγανοστρόφιον s. ταγνηοστρόφιον: quomobrem et Hes. [et Phot.] λίστριον per τηγανόστροφον (sic enim ap. eum legitur) exp., tanquam notius. Cum vero λίστρον dicatur esse ζυστήρ, existimo τηγανοστρόφιον fuisse Instrumentum quo τὸ τήγανον raderetur. Nisi potius velis esse Orbiculum contortum ex herbis illis, quibus patellæ immundæ solent fricari et mundari. ["Phryn. Ecl. 141." Schæf. Mss.]

Ξηροτήγανον Syracusani vocant τὸ κοινῶς τήγανον, τήγανον autem τὴν λοπάδα, ut Athen. (229.) refert ex Hegesandro Delpho. Forsan autem eam ob rem ξηροτήγανον appellant, quoniam modicum butyrum aut oleum ei infundi soleat, ita ut frictio illa sit ξηρά: in τηγάνῳ autem s. λοπάδι, τὰ ἐψόμενα soleant κολυμβᾶν, ut conjicere est ex iis quæ in Τήγανον dicta sunt. [* Χαλκοτήγανον, Gl. Scutra.]

[* Τηγάνιον, Gl. Sartago, "Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss. * "Τηγανιακός, T. H. ad Plutum p. 195." Schæf. Mss.]

Τηγανίτης ἄρτος, Panis in sartagine coctus, admixto caseo, Hes. ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγωνὺς καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος, de quo intellige quod ap. Athen. (115.) legitur, Ὁ δ' ἐσχαρίτης καὶ ὁ ἀπὸ τηγάνου, διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν, εὐεκκριώτερος: διὰ δὲ τὸ κνισθόν, κακοστομαχώτεος. Hipponax ap. euud. Athen. (645.) Οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσων, Οὐδ'

A ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. ["Valck. Adoniaz. p. 398. Koen. ad Greg. Cor. 209(=446.)" Schæf. Mss.]

Τηγανίζω, In sartagine coquo, torreo, frigo, ap. Suid., nec non ap. J. Poll., qui e Posidippo Comico affert τηγανίζεσθαι. Habes et in Ταγηνίτης. ["Valck. Phœn. p. 65. Adoniaz. p. 397." Schæf. Mss. 2 Macc. 7, 5.] Τηγανισμός, Coctio s. Frixio quæ fit in sartagine. Citat idem J. Poll. e Menandri Hippocomo, sed * ὑπόφανλον esse dicit. [* Τηγανιστής, Schleusn. Lex. V. T.] Τηγανιστός, In sartagine frixus s. coctus, Athen. 3. de piscibus quibusdam, Λαμβάνονται δὲ ἔφθοι καὶ τηγανιστοὶ, κρεῖττονες δ' εἰσὶν οἱ μέγχι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. ["Casaub. ad p. 117." Schæf. Mss.] Ἀποτηγανίζω, significans ἀπὸ τοῦ τηγάνου φάγω, E sartagine comedo: ut ap. Athen. (229.) Phrynichus dicit, Ἡδὲ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβόλων. Et Pherecr. itidem, Σὺ δ' ἀποτηγανίζεις. Cui ἀποτηγανίζειν synonymum est τὸ ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν, ut ibid. loquitur idem Pherecr. || Basil. vero tum alibi, tum p. 253. ἀποτηγανίζειν accepit pro Urere, Igni cruciari, Bud. Nisi potius significet, In sartagine demersum frigare et ustulare: sicut in olei ferventis plenum ahenum demergi solent quidam malefici in Gallia, sc. qui monetam adulterinam cudunt. ["Cattier. Gazoph. 62." Schæf. Mss. Athen. 582. * "Ἐκτηγανίζω, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36." Elberling. Mss. * Ἐπιτηγανίζω, Diosc. Parab. 2, 49.]

Τάγνηον, τὸ, i. q. τήγανον, teste Eust. et Hes. nec non Suida: ["nempe Sartago, Frixorium, Alexis ap. Athen. 107." Schw. Mss.] quamvis sint qui τάγνηον esse velint Id ipsum quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Eupolis ap. Plut. (6, 198.) Τῶν περὶ τάγνηον καὶ μετ' ἄριστον φίλων: de parasitica gente, cui ἡδὲ τὸ ἄνευ συμβόλων ἀποτηγανίζειν, et ex alieno corio lora scindere. Et Philox. ap. Athen. 1, (5.) Οὐδὲ λοπάς κακὸν ἐστίν, ἀτὰρ τὸ τάγνηον ἄριστον: [ubi λοπάς Cocleus cibos s. elixos signif., τάγνηον vero Frixos.] Schw. Mss. "Valck. Phœn. p. 65. ad Mær. 362. Koen. ad Greg. Cor. 209(=446.) Athen. 1. p. 10. Wagner. Alciph. 2, 226. Thom. M. 832. Jacobs. Anth. 9, 20. ad Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. * Ταγνηοκνισσθήρας, Ælianus Suidæ v. Ἰούνιος. Lobeck. Phryn. 627. "Toup. Opusc. 1, 530. et Ind." Schæf. Mss.] Ταγνηοστρόφιον, τὸ, de quo in Τηγανοστρόφιον. Et Ταγηνίτης, i. q. τηγανίτης. Athen. (646.) ταγηνίτην esse dicit πλακούντα ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένον, Placentam frixam in sartagine cum oleo: afferens e Magnete Comico, Ταγηνίας ἦδη τεθέασαι χλιαροὺς Σιζονίας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιχέης μέλι, e Cratino, καὶ δρόσον Βάλλων ἔωθεν χλιαρὸς ταγηνίας: [cf. p. 270.] Quibus in II. ΝΟΤΑ Ταγηνίας pro ταγηνίτης: quod ap. J. Poll. quoque legitur 6, c. 11. ubi cum dixisset ταγηνίας esse eosdem cum ἐγκρίσιν, attulissetque et ipse illos dīmos versus e Cratete, subjungit, Τῷ δὲ ταγηνίᾳ κατὰ τοῦ ταγηνίου χυθέντι, ἐπεχείτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. Apud Hes. vero hæc leguntur, Ταγηνία, * πεμμάτια τηγάνων οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σήσαμη, τυρὸς. Sed hoc ταγηνία mihi suspectum est, nec dubitarim pro eo reponere ταγηνίαι, quod ex J. Poll. et aliis jam attuli: præsertim cum et Lex. meum vet. et Etym. dicant ταγηνίας esse πέμματα ἀπὸ τηγάνων ἐκ στέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσταφίδων. Præterea e Τάγνηον derivatum est VERB. Ταγηνίζω, i. significans q. τηγανίζω, In sartagine frigo, ["Atheu. 1. p. 28." Schæf. Mss. * "Ταγηνιστής, δ, In sartagine frigans, Frixia comedens; unde Ταγηνιστῆς, Titulus Fabulæ Aristophanis." Schw. Mss. "Herodian. Philet. 465. Aristoph. Fr. 267." Schæf. Mss. "Phot. v. Παραξωρῶσιν." Schleusn. Mss.] Ταγηνιστός, In sartagine frixus, i. q. τηγανιστός, Athen. 3. Ἐξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἥπατα, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. Et paulo post ταγηνιστοὶ ἰχθῦες: de quibus vide locum Eubuli in Τήγανον. [* "Ἀποταγηνίζω, Sotades Athenæi p. 293. Phrynichus Bekkeri p. 11." Kall. Mss. * "Ταγηνάριον, dimin. ex ἀτταγῇ, Lex. de Spirit. 212." Schn. Lex.]

THAE, Procul, Hes. μακρὰν, πόρρω. Il. P. (190.) θέων δ' ἐκίναεν ἐταίρους ὦκα μάλ' οὐπω τηλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, B. (863.) Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, Longe ab Ascania, X. (291.) Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, Longe a scuto aberravit hasta, πόρρω τοῦ σάκεος. ["Heyn. Hom. 7, 495. Dawes. M. Cr. 51. Wakef. Eum. 1016. Epigr. adesp. 443." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Τῆλν, Apollon. de Pronom. 329.] Unde SUPERL. Τῆλιστα, ap. Orph. Argon. 179. Λυγεὺς θ' ὅς τῆλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βέεθα, καὶ Πλουτῆος ὑπὸ χθονίοιο βέεθρα Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπειν ὅσοις, Maxime procul, Longissime, πόρρωτάτω: [* Τηλιστον ὀπώπε, 1193. * Τηλιστος, vide Ἀποτηλῆτης.]

Τηλεδαπός, Qui e longinquo est solo, advenit e longinquo solo, ideoque Peregrinus. Od. E. (415.) ζεῖνω ἱερεύσω Τηλεδαπῶ, O. (224.) σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν ἄνηρ Τηλεδαπός, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς. ["Heyn. Hom. 8, 200." Schæf. Mss. * Τηλεδαπός, Orac. Sibyll. 14, 99. * θηλεδανῶ θανάτοιο νόσφ' ψυχὴν ἀπολέσσει, ubi aut leg. τηλεδανῶ, (cf. πευκεδανός,) aut τηλεδαπῶ." Schn. Lex.] Τηλεμαχος, ὁ, ἦ, Eminus pugnans, ut qui jaculis et tormentis pugnat. Lucian. Lexiph. (12.) Τοξότις γὰρ καὶ ἐκβόλος καὶ τηλέμαχος ἢ Ἀρτεμῖς. Nisi forte scr. est τηλεμάχος: nam Τηλέμαχος proparoxytonus est potius Nomen proprium filii Ulyssis ap. Hom. et alios: apud Plut. vero in Rom. est etiam Nomen patris Latini. ["Ad Herod. 462." Schæf. Mss.] Sunt vero et alia nomina propria ex hoc adverbio composita, ὡς Τηλεβόας, ἑτ Τηλέγονος, [Gl. Proculus. * Τηλεγονεῖα, Osann. Philem. xxiv.] ἁς Τηλεκλος, ["Heyn. Hom. 7, 291." Schæf. Mss.] et quædam alia. Quæ si appellative acciperentur, significarent, Cujus clamor longe se extendit, In longinquo solo natus, Cujus gloria longe se expandit. Τηλέπορος, Ad quantumvis longinqua penetrans, In longum vadens. Aristoph. N. (967.) τηλέπορόν τι βόαμα, Clamorem longe vagantem, Nonn. τηλέπορος ἀτραπιτός, Via in longum vadens, i. e. longa. Ex Eod. (Jo. 75.) affertur τηλέποροι λιμένες pro Longinqui portus. ["Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss. * Nonn. D. 18, 339." Wakef. Mss.] Τηλέπυλος, Cujus portæ in longinquo solo sunt, ἢ τῆλε φικισμένη, Cujus portæ longo intervallo inter se distant, ἢς διεσπᾶσιν αἱ πύλαι ἀπ' ἀλλήλων, Amplas et spatiosas portas habens, ἢ * πλατυπύλος, ap. Hom. [Od. K. 82.] ubi tamen quidam etiam dicunt esse Nomen proprium urbis Læstrygonicæ, Eust. [* Τηλέφαντος, Pindarus Apollonii Synt. p. 156. Bekk. γέρας. * Τηλεσίφαντος, Orph. Arg. 339. ubi Hermann. * τηλόσε φαντῶ repositus; analogia autem munitum esse hoc vocab. contendit Lobeck. ad Phryn. 688., collatis πρωτεσίλαος, ποεσίτροφος, μακεσίδρομος, μελεσίπτερος, aliis. * Τηλεφάσσα, Nom. propr., (a * Τηλεφάης ductum,) Mosch. 2, 42. * Τηλεφᾶσσα, Apollod. 3, 1, 1. * "Τηλεχανή, Wakef. Phil. 189." Schæf. Mss. * Τηλέχων, Opp. A. 4, 336. γαῖα, "Brnck. Apoll. Rh. 185." Schn. Mss.]

Τηλοπέτης, Procul volans s. avolans. Suidas ex Epigr. quodam de apibus, τηλοπέτευσ ἀγέλης, i. e. πόρρω πετομένης, [Anal. 2, 133. "Jacobs. Anth. 8, 355. * Τηλοσκοπος, 10, 307." Schæf. Mss. * Τηλοσκόπος, Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713.]

Τηλωπός, Qui e longinquo cernitur, Deprocul apparens: ut idem sit cum τηλέσκοπος et τηλεφανής: ut Hes. quoque τηλωπὸν exp. μακρόθεν φαινόμενον. Exp. etiam Procul semotus. Item ἐκδημος, ὡς ap. Soph. Aj. (564.) p. 34. εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἶχνεῖ δυσμενῶν θῆραν ἔχων, Schol. exp. εἰ νῦν ἐκδημὸς ἐστί, Si peregre in longinquam regionem abiit: [Phil. 216.] Qui autem in procul remotas terras profectus est, deprocul videndus est, s. deprocul tantummodo videri potest. Affertur autem Deprocul e Plauto. ["Wakef. Phil. 189. 216. Brunck. ibid." Schæf. Mss. * Τηλωπῖς, Orph. Arg. 898.]

Τηλυγέτης, (ου, ὅς,) SIVE Τηλύγετος, (η, ου,) i. q. τηλέγονος, Natus procul absente et peregrinante patre, ut Telegonus Ulyssis e Circe, et Telemachus ejusd. e Penelope: qui fortasse sic dictus est, quod

α τηλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐγενήθη, i. e. Quod natus sit dum pater in longinquo pugnaret solo, ad Trojam sc. Item, Qui natus est parentibus ætate longe progressis, Quem parentes in sua senecta genuerunt. Qui quoniam carus esse solet et præ ceteris dilectus, interdum et unicus, hinc fit ut aliquando exp. ἀγαπητός, μονογενής: ut Hesychio τηλύγετος ἐστὶ ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τοῖς γονεῦσι γεγόνως, et ἐπὶ γῆρα παῖς μονογενής: qui itidem τηλυγέτην exp. μονογενῆ: itidemque Suid. scribit τηλύγετον dici τὸν προήκουσι τοῖς γονεῦσι γεννώμενον, μεθ' ὃν οὐκέτι γενήσεται ἕτερος: addens catachresticis sic vocari etiam τὸν μονογενῆ, et τὸν ἀγαπητὸν, διὰ τὸ τοὺς ὀψίμους γεννηθέντας ἀγαπᾶσθαι. Quam exp. ipse etiam Plut. probat, περὶ Πολυφ. init. Καὶ Ὀμηρος ἀγαπητὸν υἱὸν ὀνομάζει Μοῦνον τηλύγετον, τουτέστι τοῖς μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἔξουσι, γεγεννημένον: respiciens ad Il. I. (478.) Καὶ με φίλησ' ὥσει τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλῆσθαι Μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, Od. Π. (19.) Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει Ἐλθόντ' ἐξ ἀπῆς γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Μοῦνον τηλύγετον. Ubi tamen et prima exp. locum habere potest, ut τηλύγετον accipiamus pro Eo qui natus est patre in longinquo solo absente: itidemque Δ. (11.) "Ὅς οἱ τηλύγετος γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Et alibi, [Il. E. 12.] ἄμφω τηλυγέτω. Usus est Idem in fem. etiam genere, dicens Il. Γ. (175.) Παῖδά τε τηλυγέτην: quod exp. ἀγαπητήν, μονογενῆ. || Τηλυγέτων ἀποικίων Hes. exp. etiam τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν, Quæ procul distant: [cf. Simmiam ap. Tzetz. Ch. 7, 144. Τηλυγέτων ἀφνειὸν Ὑπερβορέων δῆμον. Il. N. 470. Ἀλλ' οὐκ ἴδομεν ἡ φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, Ἀλλ' ἔμενε, quod alii γέροντα, alii rectius παῖδα exp. Vide Schn. Lex. "Hymn. in Cer. 164. Eur. Iph. T. 828. Simmias 5. Probl. Arithm. 19. Heyn. Hom. 4, 483. 5, 30. 555. 637. 6, 459." Schæf. Mss.]

Τηλύθορος, i. q. τηλεβόας, si appellative accipiat, i. e. Cujus vox ad quantumvis longinqua loca pervenit; ideoque Acutam et magnam vocem habens: ut Hes. τηλύθορον exp. ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον: ap. quem tamen non suo loco positum est hoc compositum, sed ante τηλυκλειοί: ita ut suspicari possimus eum scripsisse * τηλέθορον.

Ἀποτῆλε, Procul a, τηλε ἀπὸ, s. πόρρω: ut ex Epigr. affertur ἀποτῆλε θεοῦ pro Procul a Deo. ["Antip. Sid. 96. Epigr. adesp. 232. Jacobs. Anim. 217. 248." Schæf. Mss.]

* Ἀποτηλῆτης, Extremus, vocem nihili credo. Steph. B. v. Βεληδόνοι, ἔθνος παρ' ὠκεανῷ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ. Οὐδ' ἀπὸ τηλῆτων τῶν πόρρω ἄκρα Βεληδονίων. Berkel.:—"Cod. Voss. οὐδ' ἀτιλῆτων πόρρω. Verum hæc lectio est maxime depravata, ut et Codd. vulgatorum. Optime incomparabilis Salmas. in margine sui libri leg. existimat: Οὐδ' ἀποτηλῆτων ἄκρα Βεληδονίων. Est versus pentameter, optime suis numeris constans. Ἀποτηλῆτας Βεληδονίους vocat Extremos et Longe positos; illud enim τῶν πόρρω glossēma est hominis cujusdam studiosi, qui explicabat ἀποτηλῆτων τῶν πόρρω. Verbum ἀποτηλῆτης, Remotus, mihi non omnino placet. Τηλῆτης non derivatur a τῆλε sive τηλοῦ, sed a τῆλῖς, Fœnum Græcum, et * τηλῆτης οἶνος, Wein über griechisches Heu abgezogen. Α τηλε formatur comparativus * τηλότερος, superl. * τηλότατος et τῆλιστος. Usurpatur præterea ἀποτῆλε, ἀποτηλόθε. Reponendum igitur in Parthenii versu ἀποτηλίστων: (s. ἀπὸ τηλίστων, ut habet Schn. Lex. v. Τῆλιστα.) Eust. ad Dionys. P. 483. Ὑφ' ὧν ἐξωσθεῖς μετὰ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς τριλλίστους ἢ * τηλίστους Ἰβηρους ἦλθε πλανήτης." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Τηλικῶτατος, Longissime remotus, progressus ætate: Hes. τηλικῶτατον, πρεσβύτατον, πόρρωτατον.

Τηλοῦ, [ab adj. * Τηλός,] itidem Procul, ut τῆλε. Construitur vero interdum cum gen., interdum cum ἀπὸ, geu. illi præposito: quemadmodum et Lat. Procul modo cum ablativo junctum legitur, modo cum Ab suum habente ablativum. Od. N. (249.) Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος, Procul Achaia, ut Plin. Haud procul Neapoli, s. Haud procul Neapolim, ut

quidam Codd. habent, cum accus., sicut e Livio affertur Procul muros, pro Procul a muris. Hesiod. Θ. (304.) Τηλὺ ἀπ' ἀθανάτων, Longe a diis. Absolute et sine casa accipiunt ap. Aristoph. N. (138.) Ἐγγύθι μοι τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν: sc. τῶν ἀγρῶν dictum putantes pro ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, s. ἐν τοῖς ἀγροῖς, ut sit, Longe enim hinc habito in agris, s. Procul hinc. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 385. Valck. Hipp. p. 180. Heringa Obs. 179. Wakef. Phil. 1180. Lollus Bass. 8.] Schæf. Mss. "Ἐκ τ., Opp. K. 3, 104. De tempore, 'A. 2, 495." Wakef. Mss. * "Τηλοτέρως, Probl. Arithm. 14." Schæf. Mss. * "Τηλοτέρω, 'Arat. D. 328." Wakef. Mss. Hippocr. 821. * Τηλοτάτος, unde] Τηλοτάτω i. q. τήλιστα, Valde procul, Longissime, 'Od. H. (322.) Τήνπερ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἱ μιν ἴδοντο Λαῶν ἡμετέρων. Et COMP. Ἀποτηλοῦ, i. significans q. ἀπατήλε, Procul a, Od. I. 116. Νῆος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται Γαίης Κυκλάων, οὔτε σχεδὸν οὐτ' ἀποτηλοῦ, Nec prope, nec procul inde. Ubi quidam Codd. disjunctim habent ἀπὸ τηλοῦ, sicut et ex Apoll. Rh. 2, (192.) affertur, ἀπὸ τηλοῦ Ἑσθῶς, Deprocul s. Eminus stans, Stans procul inde. ["Leon. Tar. 26. Brunck. Apoll. Rh. 180." Schæf. Mss.] Τηλοθι, itidem Procul, ut τηλε et τηλοῦ, Il. Ω. 662. τηλόθι δ' ὕλη Ἀέμεν ἐξ ὕρεος. Et cum gen., A. (30.) τηλόθι πάτρης, Procul a patria, s. Procul patria, ut Tac. loquitur. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 370. 385. Valck. Hipp. p. 180. Toup. Opusc. 1, 232. Ilgen. ad Hymn. p. 310. Markl. Iph. p. 94. Jacobs. Anth. 7, 324. 9, 294. 358. 12, 33. Heyn. Hom. 4, 640. 5, 467." Schæf. Mss. "Dionys. P. 664." Wakef. Mss. * Ἀποτηλόθι, Apoll. Rh. 728. 1188. 1208. Schæf. Il. ce.]

Τηλόθεν, Procul, (accipiendo pro Deprocul, quod e Plauto affertur,) E longinquo, Eminus, i. q. πόρρωθεν et μακρόθεν. Od. I. (273.) τηλόθεν εἰλήλουθας, Ζ. (312.) εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσι, i. e. εἰ καὶ μάλα τηλέδαπός ἐσσι. Etiam si e longinquo solō es, et peregrinus, Il. A. (270.) ἐκ Πυλοῦ ἐλθὼν Τηλόθεν, B. (849.) αἶγε Παίονας ἀγκυλοστόρους Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος. || Accipitur etiam pro τηλοῦ s. τηλόθι: itidemque ut illa construitur cum gen., velut ap. Apoll. Rh. 2, (504.) Τηλόθεν Αἰμονίης, Procul Hæmonia, Longē ab Hæmonia. ["Ruhnk. Ep. Cr. 161. Valck. Callim. p. 146. 148." Henschk. Anal. 266. Jacobs. Anth. 9, 294. 358." Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. "Cum gen., Opp. K. 2, 82." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 347. "Τηλόθε, Epigr. adesp. 275., sed v. Jacobs." Schæf. Mss.]

* Τηλόσε, Eur. Iph. T. 175. Τηλόσε γὰρ δὴ σὰι ἀπενάσθην Πατρίδος. "Heyn. Hom. 4, 640. 8, 449." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 162. * Τηλοῖ, Apollon. de Adv. 610.]

* Ἐπίταλον, Diuturnum: πολυχρόνιον, Hes. ["Dorice pro Ἐπίτηλον, i. e. ἐπιτεταμένον, a τῶν, unde τανύ, et τηλοῦ." Reisk.]

* ΤΗΛΕΦΟΣ, Telephus, Herculis filius, secundum quosdam, de quo multa ap. Poetas. ["Ad Lucian. 1, 294. Jacobs. Anth. 11, 135. 213." Schæf. Mss.] "Ab eo dicta sunt τηλέφεια ἔλκη, s. τραύματα, quæ alio nomine κάκωσις appellatur. Τηλέφειον ἔλκος, inquit Gorr., Telephium ulcus, vocatur id quod malignum est, inveteratur, et quod vix cicatricem recipit. Sic dictum est a Telepho, qui in tali ulcere consensuisse fertur. Idem vero etiam Χερῶνιον appellatur. In VV. LL. habetur et Τηλέφια ἔλκη, duplici errore, pro Τηλέφεια." ["Τηλεφίδαι, Jacobs. Anth. 12, 37." Schæf. Mss.] "Τηλέφειον, Portulaca agrestis, quam Romani vocant Illecebram, Gal. Lex. Hippocr." [Nicander Θ. 873. et Schn. Eadem herba est * Τηλέφιλον, Theocr. 3, 29. J. Poll. 9, 122. 127. Diosc. 2, 217. 4, 91. Hesychio δειζῶν ἄγριον. "Jacobs. Anth. 11, 55. (Agathia Epigr. 9)." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

* Τηλέφυλλον, Papaveris folium, Schol. Theocr. "J. Poll."

* ΤΗΛΙΑ, et Σηλία, (hoc ἄλλοτε ἐπὶ ὁμοίας, sicut Attica esse existimatur,) Vas tale quale Lat. Situla, secundum quosdam. Hesychio ἐπὶ τῶν μάρτεται τὰ ἀλευρα, In qua pistitur farina bigitur. Erat et περίσπαρα σπινδόν, intra qua venalis farina exprobatuit in foro: quin etiam tabula lata, cui pistores panes superponebant, siccarentur. Vide Schol. Aristoph., nec hbi Soli: "a quo dicitur etiam esse κάροσπος: existimaturque τηλία dici quasi σηλία." Est etiam Arca, quæ sit arca frumentaria: sicut Pitholaus dicebat Sese esse τηλίαν τοῦ Πειραλέως: ut VV. LL. ἀποβάντων ἐκ Aristot. Rhet. 3, [10, 7. al. * τηλείαν.] [Athen. Euth. H. A. 6, (24.) "Ὅτε ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλίων: (de istis Atheniensibus) mulo, cujus facta fuit mentio in verbo Συνομιτῆρος, quæ Plin. vertit, Decretum fecere quod ἐνομιτῆρ, ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent." [Cf. Ælian. H. A. 6, 49. Hierocl. Hierogl. p. 4. Τηλῖαι, Gl. Internicula.] "Τηλῖν est etiam Orbis s. Ambitus cribri, ap. Aristoph. Πλ. (1037.) Item Fumarii operculum, VV. LL. ex eod. Cō. τήκο, (Σφ. 147.) In iisd. annotatur dici τηλία de Coturnicum lusu, in isto Synesii loco, Ep. ad Fratrem, (p. 178.) Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ κατηλείς καλινδθηεῖς, ἡσθίοντα ἴλλι, qui coturnices alebant πρὸς ὀρνυγομαχίαν, vās ἐν τηλίᾳ committebant. Afferuntque ex Æsch. c. Tim. Δη. μέρευν ἐν τῷ * κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι: [hinc Lat. Talea, Taleare.] "At Bad. pro Αἰολοῖσι γενεῇ accepisse videtur." ["Ad Timæi Lex. 80. Toup. Opusc. 1, 475. Bergler. Alciph. (399.) (3, 33.) T. H. ad Plutonium p. 377. Brunck. ad Aristoph. Il. ce." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 203. 9, 108. 10, 130. ad Greg. Cor. 901. Schæf., Eust. ad Od. A. p. 1997, 47.]

* Σηλία, Parva dōlia, Vasa in quibus sit panis, Hes. In VV. LL. est etiam Σηλία, quod dicitur poni pro τηλία. ["Σηλία, Pherecrates Bekkeri p. 382. Boiss. Mss. "Ad Timæi Lex. p. 80." Schæf. Mss.]

* ΤΗΛΙΣ, eus, ἡ, affertur et τηλίδος, Foenogracum. "Frugem silicam et Siliculam Romanos appellasse magis quam Foenogracum, e Varr. et Plin. annotatur. Quin etiam Silicam quidam interpretantur Colum." ["Jacobs. Anth. 10, 143. Schn. Scr. R. R. 3, 2. p. 30." Schæf. Mss. "Joseph. 1138. 1139. Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 17, 2. Diosc. 2, 124. * Ἐπιτηλῖς, Nicander Θ. 852. μήκων.] "Hinc Τηλινος adjectivum: ut ἀλευρον, Foenigræci farina: "μύρον, E fœnogræco confectum unguentum, ap. "Diosc." [1, 58. Alex. Trall. 1. p. 4. "Τηλινον, Jacobs. Anth. 10, 143." Schæf. Mss. * Τηλιν, Cytisus, Diosc. 4, 113. "Notha 470." Boiss. Mss.]

* ΤΗΝΕΛΛΑ, Aristoph. "Ορν. 1764. A. 1227. ubi Brunck. — Τήνελλα vox est ab Αἰολικῷ ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum in Hereulem inchoavit: Τήνελλα καλλιπὴς καὶ ἀναξ Ἡράκλεις, Αὐτὸς τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμαρῶντες Τήνελλα. Vide Schol. Pindari, et Ærasm. Schmidium ad Init. Olymp. 9." Cf. Kuster, ad eund. locum. Photio est τοῦ * ἐπανλήματος μίμνους καὶ τοῦ κρούματος. * Τήνελλος, Aristoph. "Ἰππ. 276. Ἄλλ' ἐὰν μὲν τοῖς γυμναστικῇ βοῇ, τήνελλος εἴ, Schol. μουσικώτατος, ἡ νικηφόρος.]

* ΤΗΠΕΩ, Servo, Conservo, Tueor. Auctor Aristoph. (371.) Περιφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, Ut servaret et tueretur insulam a populi facie et dirptione, Dem. (255.) Ἦν (sc. τὴν ἐπὶ τῇ νήσῳ) κατὰ τῆς πατρίδος τηροῦσιν οἱ χρηστοί, Plat. de Leg. Orac. Αὐτὸς (ὁ κόσμος) εἰς αὐτὸν ἐφ' ἐνὸς στοιχείου ἐτήρησε, Sese in uno tenuit elemento, Turn. Pass. voce ac signif. Herodian. 4, (4, 15.) Ἐαυτὸν βασιλείᾳ τηρησθαι ὑπὸ τῆς τύχης, Se regem a fortuna servatum, Sese a fortuna conservatum fuisse regno, seu, ut J. Poll. vertit, Se imperatorem fortunæ relictum dono. Item legem vel conditiones fœderis aliquis

τηρεῖν dicitur, pro Servare vel etiam Observare: cui synonymum est σώζειν et φυλάττειν: ut in N. T. passim. Matth. (19, 17.) Τήρησον τὰς ἐντολάς, Serva praecepta, 23, (3.) Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε, Jo. 8, (51.) Ἐάν τις λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, Apoc. 1, (3.) Τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, Jo. 9, (16.) Τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Quibus addi potest hoc Herodianus 6, (6, 1.) Ψευσαμέναν αὐτοῦ, καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ συνθήματα, Minime servatis signis. Rursum pro Servo s. Conservo, acceptum, aliquando cum accus. personæ vel rei habet adj. aliquod, 1 ad Tim. 5, (22.) Σεαυτὸν ἀγνὸν τηρεῖ, Ep. Jacobi 1, (27.) Ἀσπίλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου, 2 ad Cor. 11, (9.) Ἐν παντὶ ἀβαρὴ ὑμῖν ἑμαυτὸν ἐτήρησα. Item Servo, i. e. Asservo, Reservo, Jo. 2, (10.) Σὺ τηρήσας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι, 12, (7.) Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τητήρηκεν αὐτό. Sic in 2 Ep. Petri 2, (9.) Ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν. Signif. etiam Servo in custodia, Custodio, Matth. 27, (54.) Ὁ ἐκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, 28, (4.) Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου ἐσελεύθησαν οἱ τηροῦντες, Custodes metu percussi sunt. Item Observo, ut et φυλάττω, Plut. (9, 103.) Ἐτήρησέ τινα πάνδημον ἑορτὴν, Quendam totius populi celebritatem observavit, Thuc. 3, (22.) Τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἄμ' ἀσέληνον, Observata et captata nocte quadam procellosa et illuni, 6, (2.) p. 198. Τηρεῖν τὸν πορθμὸν. Itidem Greg. Naz. Τηροῦσι τοὺς καιροὺς, Observant temporum articulos. Rursum Thuc. 2, (83.) Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιτίθεσθαι. Quibus addi potest hoc Aristoph. Σφ. (1354.) Νῦν δ' οὐ κρατῶ γὰρ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ ὑἱδίων τηρεῖ με: Observat me, et cavet ne in manus meas perveniat. Interdum vero infin. sibi junctum habet, aut ὅπως μὴ, s. μὴ, Thuc. 4. p. 130. Μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι, Captabant occasionem, Observabant tempus, quo possent secundo vento devehī, Isocr. Areop. (11.) Ἐκεῖνο μόνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν τῶν πατρίων καταλύσουσι, Aristoph. Σφ. (1386.) Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπὸ πτεῖα, Cave ne accipias suggestiones et vibices. Sic Epigr. Εἴθ' οὕτω τηρεῖς μή σε λαθῶν τι φάγω, Sic observas cavesque ne quid clam te edam. In præcedente autem Aristoph. l. nota pass. vocis usum in activa signif. [Τηρέω πρὸς τι, Intentus sum alicui rei, Polyb. 3, 9, 7. "Herodian. 455. Pierson., Jacobs. Exerc. 2, 66. Anth. 12, 236. Arnaud. Var. Conj. 152. Mitsch. H. in Cer. 154. ad Charit. 442. 464. ad Diod. S. 1, 412. 695. 2, 153. Villosion. ad Long. 231. Heyn. Hom. 8, 523. Dionys. H. 5, 394. Caveo, Salmas. ad Achill. Tat. 552. Heringa Obs. 238. Med., Brunck. Aristoph. 3, 221." Schæf. Mss. Vide et Schæf. Meletem. Crit. In Dionys. H. 128. Aristoph. Σφ. 391. 1345. Phocyl. 11. παρθενήν. "Τ. τὴν νῆσον, Tueri insulam: videre ne templā, aræ, violentur, ne incolæ lædantur, 3, 19. Quo quidem sensu hæc ipsa verba leguntur ap. Apollod. 1. p. 67. Fab." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Τετηρημένως, Accurate, Schol. Apoll. Rh. 1, 296.]

* Τήρημα, unde * Τηρήμων, Orac. Sibyll. p. 673. καὶ οὐ θεοῦ.]

Τήρησις, ἡ, Servatio, Observatio, 1 ad Cor. 7, (19.) Τήρηται ἐντολῶν Θεοῦ, Observatio mandatorum Dei, τὸ τηρεῖν τὰς ἐντολάς Θεοῦ. Item sicut τηρεῖν signif. Servare in custodia, Custodire, ita etiam τήρησις signif. Custodiam, Act. 4, (3.) Ἐθεντο εἰς τήρησιν εἰς αὐρίον, 5, (18.) Ἐθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, In custodia publica. Signif. etiam Attentam observationem, ut occasionis, hostis, aut alius alicujus rei, Thuc. 7, (13.) p. 236. Εἰ γὰρ ἀφαιρήσομεν τι καὶ μὲν τῆς τηρήσεως, τὰ ἐπιτήδεια οὐχ ἔχομεν: sc. τήρησιν appellans τὸ ναυσιφυλάσσειν, ut ibid. loquitur. Præterea τήρησις, i. e. Observatio, vocab. est empiricæ Medicorum sectæ proprium. Quidquid enim Empirici aliquando observassent fieri in morbis, τήρησιν vocabant: quorum cum magnam habebant copiam, eam omnem DICEBANT Ἀθροισμα: et ab

PARS XXVIII.

observatione quidem memoriam, a memoria vero experientiam mauare dicebant, et ab ea proxime artem constitui, dum meminimus quid cum quo, quid ante quod, quid post quod observavimus: atque id quidem vel semper, vel plerumque, vel utrovis modo: semper, ut, vulnerato corde mortem sequi: plerumque, ut, scammonia ventrem purgari: utrovis modo, ut, percussa superiori membrana cerebri, mortem sequi: raro, ut, vulnerata cerebri substantia salutem contingere. Gorr. [Polyb. 6, 59, 5. "Athen. 1. p. 5(=2.) ad Charit. 413. Kuster. Aristoph. 213. Cautio, Salmas. ad Achill. Tat. p. 552." Schæf. Mss. Vide et Schæf. Meletem. Crit. 128. "Observatio exemplorum e vett., unde praecepta artis formantur. Sic Hermog. περὶ Εὐρ. 4. p. 166. et τὸ τηρεῖν eodem sensu." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Τηρησεῖδιον, Observatiuncula, Schneidero dubiæ fidei videtur.]

Τηρητέον, Observandum s. Servandum est, Servare oportet, Greg. Naz. Τηρητέον πάση φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. ["Ad Charit. 442. Dionys. H. 5, 328. 394." Schæf. Mss. "Amphil. 120. Orig. c. Cels. 79." Kall. Mss.]

* Τηρητής, Gl. Servator, Diod. S. 3. p. 101, 33. "Athian. 2, 359." Kall. Mss. * Τηρητήρ, unde * Τηρητήριος, e quo per contr. * Τηρητήρια, Bast. ad Greg. Cor. 260. Schæf. Meletem. Crit. 128.]

Τηρητικός, Servandi vim habens, ["Strabo 264." Wakef. Mss. * Τηρητικῶς, Sext. Emp. 5, 70.]

* Τηρητός, unde Δυστήρητος, Servatu difficilis, Phocyl. [205.]

* Ἀνατηρέω, Tzetz. Epexeg. in Il. 140. e conj. Spohnii in Comm. de extrema Odysseæ Parte p. 200. * Ἀποτηρέω, Diod. S. 14, 21. p. 656.]

Διατηρέω, Servo, Conservo, Tueor, Servo, Observo: ut διατηρεῖν τοὺς νόμους ap. Æschin., qua signif. in N. T. legimus τηρεῖν τὰς ἐντολάς Θεοῦ. Præterea Attente observo et caveo, ut et τηρέω. Ac sicut illud τηρέω junctum habet interdum ὅπως μὴ, vel μὴ, ita et hoc διατηρέω, Aristot. H. A. 9. de hirundine, Περί τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονέεται διδωσι δὲ ἑκατέρω, διατηροῦσά τινα συνηθεία τὸ προειληφός, ἵνα μὴ δις λάβῃ, Dem. (115.) Ἐπαμῖναι μὲν τούτοις, καὶ διατηρησάι μὴ τι πάθωσι. [Aristot. Eth. 10, 8. "Arnaud Var. Conj. 152. ad Diod. S. 2, 417." Schæf. Mss. Luc. Evang. 2, 51. Plut. Cicerone 23. Διατεθήρηκα τὴν ἡγεμονίαν, cf. Cic. Pison. 3. Resp. mea unius opera est salva.] "Διατήρησις, Observatio, etiam Conservatio," [LXX. Ex. 16, 33. 34. Num. 17, 10. 19, 9. Joseph. A. J. 1. p. 13, 13. Diod. S. 2. p. 94, 12. * "Διατηρητέον, Clem. Alex. 191(=223.)" Kall. Mss. * "Διατηρητικός, Porph. p. 90." Wakef. Mss. M. Anton. 1, 16. * Συνδιατηρέω, Una custodio, Polyb. 2, 58, 3.]

Ἐπιτηρέω, Observo, Diligenti animadversione observo, Lucian. Εὐροί τις ἀν' ἐπιτηρῶν, Inveniat aliquis, modo attente observet: (1, 462. 670.) Plut. Καίρῳ ἐπιτηρεῖ, Observat temporis occasionem, ut supra e Greg. Naz. habuimus τηρεῖν καιροῦς. Philo V. M. 1. Τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολὰς τε καὶ ὁρμὰς ὡς ἀφηνιασθὴν ἵππον ἐπετήρει, Quasi contumacem equum observabat, Dem. Πρότερον μὲν γὰρ τι παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες, Hoc observabant et intente animadvertabant, sc. ὥσπερ τι θεῖον, Schol.: ut Venerationis quoque aliqua signif. hic insit verbo isti. Bud. [Aristoph. A. 197. "Toup. Opusc. 1, 240. ad Charit. 295. Kuster. Aristoph. 71. 114." Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 236. Barker. ad Etym. M. 1112.] Ἐπιτήρησις, ἡ, Observatio, Animadversio, Greg. Naz. Ἐπιτήρησις κινήσεως τινος, Motus cujusdam observationis. [Gl. Præstolatio, Observatio. Inc. 1 Sam. 15, 23. * Ἐπιτηρητής, Schol. Æsch. S. c. Th. 645.] Ἐπιτηρητικός, Qui observare solet, Observator: ut qui vel atteute vel insidiosè observat. In Definit. Stoicis, Μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ἐπικOTOS καὶ ἐπιτηρητική. Quæ verba Cic. sic vertit, Tusc. 4. Odium, ira inveterata; inimicitia, ira ulciscendi tempus observans: ["vide Diog. L. 7, 113." Schleusner. Mss. Plut. 8, 131.]

26 M

Παρατηρέω, Præter jus et fas observo, Superstitiose observo, ut quidam interpr. ap. Paul. ad Gal. 4, (10.) 'Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτοὺς: ut parā vitium ibi denotet, sicut in παρακόπτω, παρασημαίνω, παραχαράττω. Alii tamen simpliciter malunt interpretari Observatis, cum veteri etiam Interpr.: quomodo usurpavit Luc. quoque 14, (1.) dicens de Phariseis, Αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτὸν, Eum observabant, sc. astute et insidiosè, ut captarent quod in eo reprehenderent. Ubi etiam nota pass. [s. med.] vocis usum in activa signif. Sed et alii multi usurparunt pro Observo, Animadversione diligenti noto, velut Aristot. Rhet. 2. Ἐξαγγελτικοὶ δὲ οἱ τε ἡδικομένοι, διὰ τὸ παρατηρεῖν, οἱ τε κακολόγοι: nam qui injuriam ab aliquo acceperunt, et ei infensi sunt, solent semper ulciscendi tempus observare ac captare, ut patet e Stoica quoque definitione in Ἐπιτηρητικός allata: 3. Εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον, Diligenter animadvertere, Diligenti observatione notare, Attente observare: nisi malis Servare. Itidem Lucian. de Luctu, Ἀξίον γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, Chrys. de Offic. Episc. Κακουργίας οἰκετὼν παρατηρεῖν, Improbities famulorum observare et notare. Præterea Dem. pro Cor. Ὅπως τοῦτο μὴ γενήσεται, παρατηρῶν διετέλουν: quo modo Idem διατηρεῖν supra usurpavit. ["Apoll. Dysc. 67. 76. 80. 87. 89. Toup. ad Longin. 327. Valck. Callim. p. 42. Bast Lettre 52. Π. μὴ, Hephæst. p. 2." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * "Παρατηρημένως, Cautè, Philo J. 1, 221. Clem. Alex. 540." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 70, 1. Od. O. p. 563, 35. Chrys. in Genes. 1. p. 85, 4. * Παρατηρητέον, Observandum est, Athen. 18. Schol. Aristoph. Θ. 984. A. 1220. N. 132. "Schol. Ven. Il. E. 392. X. 80." Boiss. Mss. "Méthod. 387. Geop. 3, 13. 5, 15." Kall. Mss. "Toup. ad Longin. 327. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 15. Brunck. Aristoph. 2, 7. Elog. de Thuc. p. 15." Schæf. Mss.] Παρατήρημα, τὸ, ET Παρατήρησις, ἡ, Observatio, Notatio, Animadversio. Suid. παρατηρημάτων exp. non solum ἐπιτηρήσεων, sed etiam κληδονισμῶν, οἰωνοσκοπιῶν, μαντείων, ἀπαντήσεων. ["Παρατήρημα, Ammon. 127. 147. Παρατήρησις, 127. Toup. ad Longin. 327. ad Diod. S. 1, 13. 91. ad Phalar. 215. Voss. Arist. 1. p. 41. Heyn. Hom. 4, 289." Schæf. Mss. Polyb. 16, 22, 8. Plut. 7, 79. M. Antonin. 3, 4. Longin. 24, 2. Arrian. Diss. Epict. 3, 16. T. 1. p. 425. Upton. Splendor, Pompa, Luc. 17, 20. cf. Schleusn. Lex. N. T. Diod. S. 1. p. 6, 32. 17, 6. 23, 25. Eust. Il. A. p. 38, 18. * "Παρατηρήσιμος, Hes. v. Ἀποφράδας. * Παρατηρητής, Diod. S. 1, 19. Schol. Il. Ψ. 359." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 247." Schæf. Mss.] Παρατηρητικός, Observator, Observatorius, Qui observare s. observationibus uti solet. [* "Παρατηρητικῶς, Ptol. Tetrab. 111." Boiss. Mss. * Παρατήρητος, unde] "Ἀπαρατήρητος, Non observatus, Qui observari nequit, Inobservatus s. Inobservabilis. Ita "enim Lat. loquuntur." ["Chrys. in 1 Cor. Serm. 25. T. 3. p. 402, 35." Seager. Mss. "Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss.] "Unde ADV. Ἀπαρατηρήτως, quod "nominis sui signif. sequitur." ["Diod. S. 1. c." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 4, 3, 3. Polyb. 3, 52, 7. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 140. Bekk. Anecd. 449." Boiss. Mss. * Δυσπαρατήρητος, Antig. Caryst. c. 140. App. ad Bast. Ep. Cr. 35. * Διαπαρατηρέομαι, Intente observo, 2 Reg. 3, 30.] "Συμπατηρήρῃς, Sext. Emp. adv. Math. 8, 154.]

["Περιτηρέω, unde * "Περιτήρησις, Tzetz. in Il. p. 151." Schæf. Mss. * "Προτηρέω, Prius observo, Præmitto, Euseb. H. E. 20." Kall. Mss.]

Συντηρέω, Conservo, Observo, [Schleusner. Lex. N. T. et V. T. "Valck. Diatr. 265. Wakef. S. Cr. 4, 16." Schæf. Mss. Plut. Marc. 12.] Συντήρησις, ἡ, Conservatio, Greg. Naz. Τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησις, Vinculum quo anima cum corpore coheret et conservatur. Item συντήρησιν dici ajunt Partem animæ quæ semper adversatur vitiis. Exp. etiam Attentio, Attenta observatio. [Eust. Erot. 445. * "Συντηρητής, Const. Manass. Chron. p. 161."

A Kall. Mss.] Συντηρητικός, Conservandi vim habens, Qui conservare solet, Conservator, Greg. Naz. Ἰτέμ Συντήριος reperitur pro συντηρητικός, Herodian. 1, (12, 3.) de Laurento, Εὐψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσιν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ, συντήριον εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Nec non ET Συντήρια affertur pro Ludi et sacrificia diis facta pro salute. Sed videndum ne in Herodiani illo loco scribit σωτήριον, itidemque σωτήρια, quod signif. Sacrificia pro salute, pro hoc συντήρια: nam valde mihi suspectum est utrumque, præsertim cum nulla alia ejus generis derivata sint a τηρέω.

["Υποτηρέω, Schol. Apoll. Rh. 2, 321. * "Υποτήρησις, Observatio, Indicium, Suid. v. Δεκάπους." Schleusn. Mss. Cf. Casaub. ad Athen. p. 425, 60.] [* Τηρός, Æsch. Suppl. 256. Ἡ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν; Schol. τηρὸν φύλακα. "Τηρός a τηρέω, ut ποῖος a ποίεω; βοσκὸς a βόσκω; et quod itidem hic habemus, ἀγὸς ab ἄγω." Abresch.: Schutz, autem legit Ἡ ῥήτορ * ἱερόραβδον, Oratorem sacro baculo insignem.]

"THTH, Penuria, Inopia, Privatio, Hes. Idem χῆτος." ["Græv. Lectt. Hes. 554." Schæf. Mss. * Τητάω, Privo, pass. Τητάομαι, Careo. Τητωμένη, Hesychio στερομένη: τητωμένον στερομένου: τητῶμενον στερισκόμενον. Τητᾶσθαι, Photio στερίσκεσθαι. "Hesiod. Ἔργ. 26. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι. Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἄρνηται. σὺ δὲ τητᾶ. Soph. Œd. C. 1200. Τῶν σὺν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμενος: El. 165. κὰκ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει: (El. 1326. φρεσὼν τητῶμενοι:) Phil. 383. Πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος Πρὸς τοῦ κακίστου κὰκ κακῶν Ὀδυσσεύς. Eur. Or. 1082. Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητῶμεθα: Hec. 324. Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητῶμενα: Bell. Fr. 16, 16. τοῦ εὐ τητῶμενος: Heracl. 24. πατρὸς τητωμένους: Heracl. 31. Πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητῶμενοι: Hel. 281. φίλων τητωμένη: El. 310. χορῶν τητωμένη." Seager. Mss. "Ad Charit. 329. Græv. l. c. ad Herod. 663. Valck. Adoniz. p. 201. Brunck. Soph. 3, 530. Τατάω, (Dorice,) Huschk. Anal. 115." Schæf. Mss. Pind. N. 10, 146. Bast. ad Greg. Cor. 342. 352. Τητᾶν, i. q. ζητεῖν, ibid. Apollon. Lex. Hom. v. Τήθεα, Etym. M. 757, 55. * Τητέω et ζητέω conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 204. * Τήρος, dat. τήρει, Hes. et Photio σπάνει. * Τητῶ, στερήσις, Lex. Cyrilli.] "Τιτάω affertur in VV. LL. pro Privo; sed potius τητᾶω scribitur: quamvis et ap. Hes. legatur "τιτᾶσθαι, quod exp. στερήσασθαι." [Vide Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 408.]

ΤΙΘΑΣΣΟΣ, ὁ, ἡ, pro quo alicubi ET Τιθασὸς reperitur unico σ, i. q. ἡμερος s. πρῶτος: Cicur, Mitis, Mansuetus. Lucian. (1, 548.) Μὴ δέδιθι τιθασσὸς γὰρ ἐστὶ: solent enim feræ et agrestes animantes metui, non itidem cicures et mansuetæ. Athen. (331.) Ἐν τῷ Ἐλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναι φησι καὶ ἐγγέλεις μεγάλας, οὕτω τιθασσὸς ὥς ἐκ τῶν χειρῶν δέχεσθαι τῶν προσφερόντων ἄρτους, Ita cicures et mansuetas, ut oblatum panem e manibus capiant. Quemadmodum Plin. quoque 9, 8. scribit in Africo litore Hipponis Diarrhyti fuisse delphinem, qui ex hominis manu vesceretur, præberetque se tractandum, et alluderet natantibus, impositosque portaret. Jocose autem Epicrates Comicus ap. eund. Athen. (570.) de Laide, Οὕτω δὲ τιθασσὸς [τιθασὸς Schw.] γέγονεν, ὥστ' ὃ φίλτατε, Τάργυριον ἐκ τῆς χειρὸς ἡδὴ λαμβάνει. Et τιθασσοὶ ἐλέφαντες ap. Aristot. H. A. Elephantes domiti, ut Plin. vocat, s. Elephanti qui cicures facti sunt. Nec de animantibus tantum dicitur, verum etiam de plantis: quemadmodum ἡμερος quoque. Plut. Coriol. (3.) Ἔστι δὲ ἡ δρυς τῶν μὲν ἀγρίων, καλλικαρπώτατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον. Lat. Sativas arbores dicunt. ["Bergler. ad Alciph. 97. ad Herod. 331. Wakef. Eum. 356. Abresch. Æsch. 2, 49. Τιθασὸς, Jacobs. Anth. 6, 109. Brunck. Soph. 3, 484. Ἡ τ., Kuster. Aristoph. 52. De ac-

centu et scriptura, Schneid. ad Aristot. H. A. 293." A Schæf. Mss. Scribitur etiam *Τίθασος* in Etym. M. 429, 10. et in var. lect. Athenæi 9. p. 394. "A θάω, Nutrio, formatum * *τιθάω*, (et * *Τιθάσσω*, Etym. M.) hinc nomen adj. *τιθασός*. Animantia nempe mansueta, quæ manum nutrientis patiuntur, q. d. Altilia, dicuntur proprie Græcis *τιθασά*, quod ab hominibus alantur, opposita ad animantia fera, quæ sibi victum quærunt. Varro de L. L. 6. col. 57. 'Cicurare,' inquit, 'mansuefacere, quod enim a fero discretum, id dicitur cicur.' Græcis autem *τιθασόν*. Hoc vero etiam ad alia venuste transfertur. De Laide meretrice vetula Epicrates Comicus ap. Athen. l. c. Apud Eund. p. 219. in dicto Aspasix *τιθασόν* ποιῆσαι notat Puerum mansuefacere, s. Facere ut manum tractantis patiat, quod Xen. *υπομένειν χεῖρα*, 438. In Ejusd. Œcon. (7, 10.) Ischomachus de uxore juvenula, 487. 'Ἐπεὶ μοι χειροῖθης ἦν, καὶ ἐτιθασεύετο' (ἐτετιθασεύετο Liber Parisinus.) Optime Hes. v. *Ἀτίθασον*, vim verbi propriam sic expressit: *Τίθασσένειν τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν, καὶ χειροῖθ ποιεῖν*. Valck. Schol. in N. T. 1, 198.]

[* *Τιθασοτρόφος*, Opp. K. 1, 354. "Ad Hesych. 2, 1386. n. 14." Dahler. Mss.]

Ἀτίθασός, Qui mansuetus et cicur non est, Immitis, etiam Intractabilis, Indomitus, *ἀνήμερος*, *ἄγριος*, Hes. ["Euseb. V. C. 1, 25." Mendham. Mss. Herodian. 5, 6, 21. *Ζῶα τε πάντα, ὅσα ἡμερα, ὅσα ἀτίθασα*, in var. lectt. *ἀτίθασα*.]

[* *Τιθασῶς*, Mansuete, Plato Timæo 77.]

Τιθάσιον, pro Natura cicur et mansueta legitur ap. Theophr. H. Pl. 3, 3. "Ὡς περ τῶν ζῶων τὰ συνανθρωπνύμενα, καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσιον, Cicurem naturam induentia, Quæ mitescere possunt et mansuescere, s. cicurari: quæ quidem ἄγρια sunt τὴν φύσιν, sed tamen προσδέχονται ἡμέρωσιν, ut ibid. loquitur de plantis, quas dicit *θεραπευόμενας ἡμεροῦσθαι*, *ἐξαμελουμένας δὲ ἐξαγριοῦσθαι*. Atque ita *τιθάσιον* ibi, si mendo caret, i. est q. τὸ *τιθασόν*. [Schn. * *τιθάσειν* scripsit.]

Τιθασεύω, sive *Τιθασεύω*, Cicuro, Mansuefacio: ut Hes. *τιθασεύνειν* esse dicit τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροῖθ ποιεῖν. Plut. περὶ Ἀοργησ., Ἄλλ' ἡμεῖς ἄγριαίοντα τιθασεύομεν, λυκιδεῖς καὶ σκύμους λέοντων ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέροντες, Athen. (388.) de attagenibus, avibus, *συλληφθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύνονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν ἐτι ἀφῆσιν*. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται: Non solum non cicurantur, mansuescunt et mitescunt. Et Aristot. de venatu elephantum, *Ἀναβάντες ἐπὶ τινος τῶν τιθασσων καὶ ἀνδρείων, δώκουσι*, καὶ, ὅταν καταλάβωσι, τύπτειν προστάττουσι τούτοις, ἕως ἂν ἐκλύσωσι. Τότε δὲ ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιτηδῆσας, κατευθύνει τῷ δρεπάνῳ, ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα τιθασσεύεται. Q. I. Plin. sic vertit, Capiuntur autem in India, unum e domitis agente rectore: qui deprehensum solitarium, abactumque a grege, verberat ferum: quo fatigato, transcendit in eum, nec secus ac priorem regit. Porro ut *τιθασός* non de animalibus tantum dicitur, verum etiam de plantis, ita etiam hoc verbum: velut ap. Plut. Fabio, *Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκὰς, ἐξημεροῦντες καὶ τιθασεύνοντες*. Metaph. autem Dem. Olynth. 3. non procul a fine, *Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθειρόξαντες ἡμᾶς, υπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσιν, χειροῖθεις αὐτοῖς ποιῶντες*. ["Wytenb. ad Plut. Mor. 1, 214. Lips., ad Herod. 331." Schæf. Mss. Plut. Demostheue 17. Alciph. 3, 66. Jambl. Protr. 86. Vide *Τιθασός*. * *Τιθασσεῖα*, Mansuefactio, Plato Politico 264. "Philo J. 1, 255." Wakef. Mss. "Orig. c. Cels. 222." Kall. Mss. * *Τιθάσσευμα*, Planud. Ovid. Mett. 11, 450." Boiss. Mss. Hermachus Porphyrii Abst. 1, 9. p. 16. * *Τιθάσσευσις*, Cicuratio, Mansuefactio, Plut. 7, 737. "9, 262. Scriptt. Rei Accip. 3." Wakef. Mss.] *Τιθασσεντής* seu *Τιθασεντής*, Cicurator, Qui cicurat et mansuefacit: Palpator: nam tractando et palpando cicurantur ac mansuefiunt feræ. Metaph. Aristoph. Σφ. (704.) *Ἴνα γινώσκῃς τὸν τιθασεντήν*, i. e. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντά καὶ κολακεύοντά, Schol., qui etiam annotat, unico sibi scribi propter metrum. ["Ad Charit.

784." Schæf. Mss. *Τιθάσσευται*, Gl. Mansuetarii.] *Τιθασσεντικός*, sive *Τιθασεντικός*, Qui cicurare potest et mansuefacere. Passive etiam exp. Qui cicurari et mansuefieri potest. Quæ expositio suspecta est. [* *Τιθασεύντωρ*, Opp. K. 2, 543. * *Τιθασεντήρ*, Schn. Lex. * *Τιθασσεντός*, Gl. Domitalis.] *Ἀτιθάσεντος*, ὁ, ἡ, vel *Ἀτιθάσεντος*, Qui cicurari nequit, mansuefieri s. mansuescere non potest. Plut. Artax. (25.) *Τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα καὶ δυσεξημέρωτατα, ψοφοδεῆ καὶ δειλὰ*, τὰ δὲ γυναῖκα, πιστεύοντα μᾶλλον, διὰ τὸ θαρρεῖν, οὐ φεύγει τὰς φιλοφροσύνας. Ubi *ἀτιθάσσευτα* et τὰ φεύγοντα τὰς φιλοφροσύνας, idem signif., i. e. Intractabilia, et quæ mitescere nequeunt. Exp. etiam Implacabilis. [* *Δυστιθάσσευτος*, Difficilis mansuefactu, Plut. 8, 98. * *Εὐτιθάσσευτος*, Strabo 15. p. 705. * *Ἐκτιθασσεύω*, J. Poll. 4, 28. * *Προτιθασσεύω*, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 87.]

Τίθος, [s. * *Τιθός*,] quoque ead. signif. dicitur, quæ *τιθασός*: Hes. *τίθαι, τιθασαί, πραιταί, τέλειαι*. ["Priori illa potestate habet *τιθαί* Aratus D. 228. *Καὶ τιθαί ὄρνιθες κ. τ. λ.* Schol. *τιθαί δὲ λέγονται, ἡμέροι καὶ πραιταί*. Posterior Hesychii explicatio quid sibi velit, haud extrico. Hariolor pingendum esse *πέλειαι*. Poeta aliquis columbas forte vocarat *τιθάς*. Accedit quod Opp. K. 1, 353. *τιθασοτρόφον ἄνδρα* dixerit Eum qui columbas educat. Ubi quidam Codd. habent * *πελειοτρόφον*, quæ sine dubio istius vocis est explicatio, et e Glossa in textum se insinuavit." D'Arnaud. Lect. Gr. 128. Cf. Serv. ad Virg. Ecl. 1, 58. Palumbes columbæ, quas vulgus Tetas vocat. * *Τιθάς, ἄδος, ἡ, i. q. τιθή*, Anal. 2, 131. ὄρνις. "Jacobs. Anth. 8, 351." Schæf. Mss.]

¶ *Τιθή* autem aliam et diversam longe signif. habet, quippe quod signif. *τροφός*, teste eod. Hes., i. e. Nutrix. Plato de Rep. 1, (16.) *Εἰπέ μοι, τιθή σοὶ ἐστὶ*; Habesne nutricem? Et Athen. (530.) de Sagari quodam Mariandyno, *Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιθῆς στόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσῃ*. ["Valck. ad Ammon. 135. 138. Wakef. S. Cr. 3, 58. (* *Τιθός*, Mamma, ibid.) Brunck. Aristoph. 1, 63. 3, 59. Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 846. Jacobs. Anth. 8, 351." Schæf. Mss.] *Τιθεύω*, Nutrio, Nutricor. Plut. Lycurgo (16.) *Τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιθεύσαν, i. e. Ἀλκιβιάδου τίτην*, ut in Alcib. loquitur, Nutricem Alcibiadis. [Vide *Τιθηνός*.] E quo VERBALE *Τιθενήρ*, ἡρος, ὁ, Nutritor, Nutricator, in Sibylliacis. Et COMP. *Ἐκτιθεύω*, Enutrio, Educo. [Var. lect. Aristot. H. A. 3, 16, 3. al. * *Ἐκτιθεύω*. * *Τιθαίνω*, Lucian. 3, 649. * *Τιθίς*, Thom. M. 847." Schæf. Mss. * *Τιθίζομαι*, Ubere nutrior, LXX. (Es. 53, 2.) in Euseb. Demonstr. Evang. 97." Wakef. Mss. Cf. *Τιθηνίζω*. * *Τιθόα*, * *Τιθανά*, Mya ap. Gale p. 750." Schn. Lex. Suppl.] Ex eod. *τιθή* est derivatum ET *Τιθηνός*, ὁ, ἡ, ET *Τιθήνη*, ἡ: quorum illud, si masculino genere usurpatum reperitur, signif. Nutritor, Nutritus, Educator; sin feminino, Nutrix. Masculini Hes. quoque meminit, exponens *τροφός*, * *μοσχοτρόφος*, ὁ τὰ τιθενόμενα τημελῶν παῖδια: addensque, esse etiam qui *τιθηνὸν* exponant *ἐράσμιον*: pro quo in præcedente serie HABET *Τιθηνόν*. Fem. ap. Longin. extat (44, 2.) *Πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλομένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῇ τιθηνός*, 2 Reg. 4, (4.) *Ἦρεν αὐτὸν ἡ τιθηνός αὐτοῦ, καὶ ἐφηνε*, Nutrix ejus. Dicitur etiam de terra altrice. Posterior vero *τιθήνη* longe frequentius est tam in prosa quam in metro, Il. Z. (132.) *μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας*, Bacchi nutrices. Aliquanto post, *Ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐνζώνιο τιθήνης Ἐκλίνθη*. Et Opp. K. 3, (79.) *Βάκχοιο φερεσταφύλοιο τιθήνας*. Sic ap. Athen. (137.) *σταφυλαί τε θεοῦ Βρομλοιο τιθῆναι*, Plut. Symp. 3. *Διὸς δύο τιθήνας*, Timocles ap. Athen. (455.) de mensa, *βίου τιθήνη*, πολεμῖα λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἱατρός ἐκλύνον βουλιμίας. [Τιθηνός, 2 Reg. 10, 1. "Ammon. 135. Jacobs. Exerc. 2, 204. Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 848. ad Charit. 784." Schæf. Mss. Nicander A. 31. Adj., Eur. Iph. A. 1230. *Πόνων τιθηνούς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς*. "Τιθήνη, Hymn. in Cer. 227. Valck. ad Rov. 79. Phœn. p. 318. Herodian. Philet. 479. et n.,

Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 846. 848. Christod. Ecphr. 153. 158. 164. Heyn. Hom. 5, 207. Quicquid victum parat, Wessel. Obs. 214." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 680. * "Τιθηνοκόμος, Nutricis curam præstans, Georg. Alexand. V. Chrys. 256. "Ἰνα τί δὲ οὕτω πολλῶν τῷ θράσει ἐπαιρούμενοι τὴν τιθηνοκόμον καὶ κουροτρόφον τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν, οἷον πολυγόνον μήτραν, ὑβρίσατε διακείραντες;" Seager. Mss. "Philō J. 1, 213. * Τιθηνοκομέω, Nutrio, 394." Wakef. Mss. "Phryn. Ecl. 54." Schæf. Mss. * "Ἀτίθηνος, Immitis, Manetho 4, 368." Schleusn. Mss. "Ad Charit. 279." Schæf. Mss.] UNDE Τιθνήδια, q. d. Nutricalia, Festi nomen ap. Athen. (139.) de Lacedæmoniiis, Ἐν δὲ τῇ πόλει κοπίδας ἄγουσι καὶ τοῖς τιθνήδιοις καλουμένοις ὑπὲρ τῶν παιδῶν. Vide ibid. plura. Et VERB. Τιθνήω, Nutrico, Nutricor, Nutrio, ὥσπερ τιθνήνη τρέφω, Phalar. Nep. ad Filium, Ἡ μήτηρ σὺν τῷ κῆρσι καὶ γεννῆσαι καὶ τιθνήσκει, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνοισι. Pass. τιθνεῖσθαι, etiam ipsum active pro τιθνεῖν accipitur, Greg. Naz. de Homine, Καθάπερ γὰρ τις μήτηρ καταλλήλως τιθνουμένη τὸ νήπιον, τέως μὲν, ἀπαλῶ τε καὶ ὑγρῶ τῷ στόματι τὸ γάλα διὰ τῆς θηλῆς ἐντίθουσιν· ὁδοντοφυοῦντι δὲ καὶ ἤδη ἀνξανομένη προσάγειν τὸν ἄρτον. Sic Idem alibi, Οἷον τι νήπιον τρέφω καὶ τιθνούμενος. Itidemque Basil. Or. in Julittam. Xen. dicit etiam τιθνήσασθαι τινα pro Nutrire, Nutricis in modum tractare, demulcere: K. Π. 8, (5, 10.) p. 135. Αἴτη δὲ ἐστὶν ἥν σὺ πολλάκις παῖς ὢν, ὅτε παρ' ἡμῖν ἦσθα, ἐτιθνήσω, Demulcebas, ut quidem Interpres vertit. Metaph. autem γῆν τιθνεῖν dicitur aliquis, ut et παιδεύειν, pro Excolere, s. θεραπεύειν, Joseph. A. J. Γεωργικός ὢν σφόδρα, τῆς γῆς ἐπεμελεῖτο, φυτοῖς αὐτὴν καὶ παντοδαποῖς τιθνῶν σπέρμασι, Agriculturæ studiosissimus cum esset, terram omni plantarum genere et seminum excolebat. [Soph. Œd. C. 1049. Lucian. 1, 842. 3, 649. "Jacobs. Exerc. 2, 204. Anim. 125. Anth. 6, 252. Ernest. ad Callim. 320. Eldik. Susp. 13. Valck. ad Phalar. p. x. ubi docet, medium Atticis magis usitatum esse: Lennep. p. 19. Ammon. 125. Valck. Anim. 46. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Wyttēb. ad Plut. 1, 233. Phryn. Ecl. 54. Huschk. Anal. 104. Wakef. S. Cr. 4, 87. Antip. Sid. 38. Brunck. Soph. 3, 432. Lucian. 1, 842. Boiss. Philostr. 342. ad Dionys. H. 3, 1488. Reiff. ad Artem. 501. sic enim ibi lego. De vetula, Hymn. in Cer. 142. Τιθνήω, act., Schol. Plat. 144." Schæf. Mss. "Med., Clem. Alex. 889." Wakef. Mss. Athen. 14. p. 619. τιθνουσῶν, ubi Codd. τιθνεουσῶν. "In palæstra Socratis inservit h. v. venustissimis figuris. Socratis delinquentis captum nutriti eleganter dicitur τιθνηθῆναι Σωκρατικοῖς * βαυκαλήμασι." Valck. Schol. in N. T. 1, 199. Vide Schæf. Meletem. Cr. 82.] Τιθνήμη, τὸ, Id ipsum quod nutritur s. nutricatur, Chæremon ap. Athen. (608.) de rosis, τιθνήμη ἕαρος ἐκπρεπέστατον: qui ibid. τὰ ἀνθη vocat ἕαρος τέκνα, Prolem veris. Τιθνήσις, ἡ, Nutritio, Educatio, Theophr. C. Pl. [2, 1, 6. Plut. Rom. 7.] ITEM Τιθνητήρ, ἥρος, ὁ, in Epigr. pro Nutritor, Nutritus, ὁ τιθνήδης, ["Antip. Sid. 99. Archias 13. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss.] Cujus FEM. Τιθνήτειρα itidem in Epigr. pro Nutrice, Πολλὰ τιθνήτειρ' ὀλοφύρατο, i. e. ἡ τιθνήνη, ἡ τιθνήδης, ἡ τιθή. "Τιθνήτειρα, VV. LL. "duplici errore." ["Antip. Sid. 45. * Τιθνητήριος, Julius Polyæn. 4." Schæf. Mss. * Τιθνήνεια, Nutricatio, 4 Macc. 16, 7.] Ἐκτιθνήω, Enutrio. [* Συνεκτιθνήω, Plut. 7, 274. 8, 629. * Τιθνήω, Jacobs. Anth. 6, 252. Exerc. 2, 204. Wyttēb. ad Plut. 1, 233." Schæf. Mss. Τιθνεύμενος, Photio τρεφόμενος, ἀσκῶν. * Τιθνήεια, Opp. A. 1, 663. * Ἐκτιθνήω, Schn. Lex. * Τιθνήω, Lobeck. Phryn. 135. * "Τιθνήζομαι, Nutrico, Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 848, 9. Ἡ Ἰουδαία γὰρ αὐτὸν ἔτεκε, καὶ ἡ οἰκουμένη αὐτὸν ἔλαβεν· ἡ συναγωγὴ ἐτιθνήσατο καὶ ἔθρεψε." Seager. Mss. Nutrio, Aqu. Esai. 53, 2. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Eust. hæc omnia derivat e θῶ significante θηλάζω, Lacto, Mammam præbeo.

Item ET Τίτθη sive Τίτθῃ ead. signif. accipitur, qua superius τιθή: siquidem Hesychio τιθή est τροφός: et τίτθαι, τροφοί. Eust. tamen distingui hæc a

A nonnullis tradit; nam τίτθας s. τιθῆας, (non παροχ. tonus solum, verum etiam oxytonus,) dici τὰς τοὺς τιθθὸς παρεχούσας, i. e. τοὺς μαστοὺς: a quibus ὑποτίθιον βρέφος vocari τὸ ὑπομάζιον: τιθνήνους autem ei τροφὸς nominari τὰς τὸν ἄλλον πόνον μετὰ τὸν γαλακτισμὸν ἀναδεχομένας: quæ sc. περιφέρουσι καὶ πρὸς παίζουσι τοῖς τροφίμοις, καὶ ἄλλως ἐπιμελῶς ἐκτρέφουσιν. Quod discrimen perpetuum non esse, satis patet e Greg. Naz. quodam l. in Τιθνήω citato: patet etiam e Plut. de Discern. Amico ab Adul. Αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν οὐ λοιδωροσόμεναι προστρέχουσιν· ἀλλ' ἤγειραν καὶ περιέπλυναν καὶ κατέστειλαν· εἰς ὅπως ἐπιπλήττουσι καὶ κολάζουσι: ibi enim non amplius de tenellorum infantum dicitur nutricibus, sed eorum qui ambulare inceperunt, quemadmodum et in hoc Ejusd. loco, περὶ Ἀσργησι, "Ὡσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι, Μὴ κλαῖε, καὶ λήψη. De utroque nutricum genere intelligi potest Plato de Rep. 2. Ἡ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιθθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κούρεων, καὶ αὐτὸν ὀφισκοῦν τε καὶ μαγείρων; Et ap. Plut. rursum, cum dicit τὴν Ἀλκιβιάδου τίτθην fuisse Lacænam, nomine Amyclæ. Itemque ap. Athen. 4. Κομίζουσι γὰρ αἱ τίτθαι τὰ ἄρρενα παιδία κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἀγρόν." At de tenerorum infantum nutricibus, ap. Aristot. Rhet. 3., ubi Democrates εἰκάζει τοὺς ῥήτορας τοῖς τίτθαις, αἱ τὸ ψῆμισμα καταπίνουσαι, τῷ σάλω τὰ παιδία παραλείφουσι: nam teneris infantibus et quibus dentes nondum enati sunt, nutrices solent præmandere cibos et in os indere. Cui loco similem vide in Καρασπῶ ex Aristoph. Verum et J. Poll. discrimen inter τιθνήνην et τίτθην facit, sic scribens 3, (50.) Ἡ δὲ τροφὸς τῆς κόρης, τιθνήνη καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Et aliquanto post dicit Eurip. in τῇ θηλάζουσας τιθῆν nominasse θηλάστριαν. ["Eust. ad Eurip. T. 3. p. 1073. ad Charit. 217. ad Timæi Lex. 256. Herodian. Philet. 479. et n., Plut. Mor. 1, 9. Toup. Opusc. 1, 479. Valck. Anim. ad Ammon. 51. 135. 138. Phryn. Ecl. 52. 54. (133. Lob.) Thom. M. 848. 846. Brunck. Aristoph. 1, 63. 3, 59. Vide me ad Epist. Pythag. 315. Orell." Schæf. Mss. "Phot. v. Τηθαλαδοῦς." Schleusn. Mss. Liban. 4. p. 140. Τιθῆας καὶ τιθθίδας, πάππους καὶ ἐπιπάππους. Plato de Rep. 5, 10. Πάππους τε καὶ τίτθας.] UNDE Τιθῆς, ἴδος, ἡ, itidem Nutrix, τίτθη, τιθνήνη, ut quidem accipiunt nonnulli ap. Synes. Ep. 3., ubi ait, Αὐτὴν τε καὶ τὴν φλὴναφον γραῦν τὴν τιθθίδα ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνὰ βιβασαμένη τὸ ὄρκο. Sed forsitan ibi Materteram potius signif., i. e. Sororem matris: quemadmodum J. Poll. 3. scribit τὴν μητρός ἀδελφὴν nominari θείαν, μητράδελφον, τιθθίδα. Et ita sane accipitur ap. Plut. Probl. Rom. cum ait, Πρότερον γὰρ οὐκ ἐγάμον τὰς ἀφ' αἵματος, ὥσπερ οὐδὲ νῦν τιθθίδας ἢ ἀδελφὰς γαμῶσιν. In qua signif. derivatum esset a τιθῇ, quod ex Avia, Matris mater: sc. per dimin. ["Ad Mær. 384. ad Timæi Lex. 256. ad Ammon. 135. Phryn. Ecl. 54 (= 133. Lobeck.) Thom. M. 847." Schæf. Mss. Hierocles ap. Stob. Serm. 82. Θεῖοι καὶ τιθθίδες.] Et VERB. Τιθθεύω, i. q. τιθεύω s. τιθνήω, Nutrio, Nutrico, Nutricor. Unde τιθθεύμενος, quod Gaza interpret. Lactens. [Dem. 1309. 1311. 1312. "Toup. ad Longin. 378. Plut. Mor. 1, 9. Phryn. Ecl. 54. Wakef. Ion. 172. Boiss. Philostr. 311." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 124. Heracl. Pont. 408." Wakef. Mss. Aristot. Gen. Anim. 3, 2. ubi falso * Τιθθεύω.] Τιθθεία, ἡ, Nutritio, τιθνήσις, Suidæ ἐπιμέλεια, Cura, Dem. (1312.) Ἀπὸ ταύτης τῆς τιθθείας, i. e. quia mater mea nutrix fuit, Bud. [* Ἐκτιθθεύω, Aristot. H. A. 3, 16, 3.]

Τιτθῇ ab Hes. exp. non solum τροφός, i. e. Nutrix, verum etiam τιθθός, μαστός, i. e. Mamma s. Mamilla: a quo NOM. Τιθθός. J. Poll. 2. dici scribit τὰς τίτθας, Οἱ δὲ μαστοὶ, καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιθθία· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν. ἀπὸ τούτων, τίτθαι, αἱ θηλάζουσαι: Lactantes, Quæ mamillas præbent infantibus lactentibus. ["Toup. in Schol. Theocr. 209. Phryn. Ecl. 54." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 198. I. q. τροφός, Philo 2. p. 80. P. Τιτθοὶ καὶ παιδαγωγοί. * Τιτθολαβῆς, unde * Τιτθολαβέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 322. Koen. ad Greg. Cor. 265 (= 562.)

Schæf. Mss. "Etym. M. Suid. Hes." Wakef. Mss.] A "Ὁμότιμος, Eadem usus nutrice, J. Poll. e Dinar-
"cho." [Phot.] Ὑποτίθιος, i. q. ὑπομάζιος, (q. d. Qui est sub mamilla,) Qui adhuc e mamilla pendet et lactet: ut ὑποτίθια παιδία s. βρέφη, Suid. et Eust. [Schleusn. Lex. V. T.] Cui SYNON. Ἐπιτίθιος, Epigr. Παῖδα λιπὼν οἴκους ἐπιτίθιον, Filium lactentem. ["Ad Mær. 84." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 1, 45.] At OPPOS. Ἀπότιθος, A matris uberibus amotus, Philo V. M. 1. (p. 83.) Θάττον δὲ ἀπότιθος γίνεταί, Ocyus mamma depellitur, Turn. Et DIMIN. Τίθιον, τὸ, Mamilla, Aristoph. B. (412.) χιτωνίου Παρράραγντος τίθιον προκύψαν, Πλ. (1068.) Πειρᾷ μὲν ὅν ἴσως σε, καὶ τῶν τίθιων Ἐφάπτεται σου, Mammillas tuas contrectat. ["Ruhnk. Ep. Cr. 224. Aristoph. Fr. 249." Schæf. Mss.] "Τατίθιον, i. q. τίθιον, Hes.; sed ap. eum eo in loco ponitur, ubi series alphabetica aliam scripturam poscit, sc. "ταθιον," [* Τίθιζω, Gl. Sugo, Subrumo. * "Τίθι-
σμός, Papillarum compressio ab infantibus lactentibus, Pseudo-Chrys. Sermon. 100. T. 7. p. 551, B 39(=T. 8. p. 42. Ed. Montf.) Μητέρων μαζοὶ τοὺς ἀπὸ τῶν τρυφερῶν οδόντων κνησμῶδεις τίθισμούς ἐπε-
ζήτουν." Seager. Mss.]

Notandum vero est, pro posteriore illo Τίτθην, quo significatur Avia, scribi ETIAM Τήθην, ΙΤΕΜΟΥΕ Τηθίς pro τήθις: velut ap. Suid. Τήθην, μάμμη, ἡ πατὴρ ἢ μητὴρ μήτηρ τήθις δὲ, θεία. Et mox, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμιας, καὶ Τηθίδας, τὰς θείας, τὰς πατὴρ ἢ μητὴρ ἀδελφάς: quas Lat. Amitas et Materteras vocant. Sed et pro priore τίτθην, itidem τήθην scribitur; sub-
jungit enim iis verbis idem Suidas, Τήθας δὲ, καὶ τὰς τροφάς ἐκάλουν, Nutrices. Ita ut triplex unius verbi sit scriptura, sc. τίθην, τίτθην, τήθην. Porro τήθην pro Avia accepit Aristoph. A. (49.) Γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαινάρτην, πήθην ἐμήν. Sic Athen. (587.) Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ, τὸ τῆς τήθης ἀναφέρουσα ἐκ τριπορνείας ὄνομα, Plut. Symp. 8, 9. Τὴν Κίμωνος ἐν Κιλικίᾳ τήθην: scribitur enim ibi oxytonos, sicut et in h. Comici ejusdem l. ap. Athen. (582.) de Gnathæno meretrice, Τὰ πάντα ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία, Καὶ τρεῖς θεραπαίνας, καὶ νέαν τήθην μίαν. Ubi tamen aliud quippiam significare videtur hoc τήθην quam Aviam, eo quod addit νέαν: nec enim νέα esse poterat, si ejus erat τήθην, i. e. Mater patris vel matris suæ. Nec pro Nutrice etiam accipi posse judicarem; quid enim meretricibus cum nutricibus rei est? Rursum paroxytonos ap. J. Poll. quoque legitur, qui et ipse 3, 2. Ἡ δὲ πατὴρ, inquit, ἢ μητὴρ μήτηρ, τήθην: quam μάμμην quoque et μάμμαν appellari ait. Itidemque ap. Hes., qui et diminutivi τήθις meminit, vocans eam τῶν γονέων ἀδελφὴν, Sororem parentum, i. e. Sororem vel patris vel matris: quorum banc, Materteram, illam vero, Amitani dicunt Latini. ["Τήθην, ad Timæi Lex. 256. Valck. Anim. ad Ammon. 51. 135. 138. Eran. Philo 173. Toop. Emendd. 2, 252. Phryn. Ecl. 53(=134. Lob.) Thom. M. 846. Brunck. Aristoph. 1, 40. 3, 59. Kuster. 238. Jacobs. Anth. 12, 361. 362. Avia, ad Mær. 259." Schæf. Mss.] "Προτήθην, Proavia, Avi s. Avia mater," [Dio Cass. "Τηθίς, ad Mær. 259. ad Timæi Lex. 256. Ammon. 135. Valck. ad 139. 173. Phryn. l. c. Thom. M. 846." Schæf. Mss. "Jo-
seph. 1013, 12." Wakef. Mss. "Avia, 818. nisi ea potius Amita est, Patris soror: 1059." Reisk. Ind. Gr. Dem.] Nec vero τήθις solum ex illo τήθην derivatum est, verum etiam NOMEN Τηθέλης, ET Τηθαλ-
λαδοῦς, i. e. Is qui a sua avia nutritus et educatus fuit. Quorum illud ap. Suid. in Ms. legitur exemplari, sic habente, Τηθελας, τοὺς μαμμοθρέπτους: hoc vero ap. Hes., qui et ipse tradit, τηθαλλαδοῦν a quibusdam vocari τὸν μαμμόθρεπτον, καὶ σπάταλον: solent enim qui ab avis s. aviis aluntur, educari delicatius, esseque τρυφεροὶ ac δαπανητικοὶ in ætate adulta; unde et ap. Latinos dicuntur Nepotes: velut ap. Cic. Luxuriosus nepos, Perditus ac profusus nepos. Quod vero attinet ad prius illud, sciendum est in vulgatis Suidæ Edd. non τήθελας legi, ut in vet. Cod.; sed τήθίας, omisso λ: ap. Aristoph. autem Schol. diverso accentu, oxytonos sc., diverso etiam

genere exponi, sc. non τοὺς μαμμοθρέπτους, sed τὰς μαμμοθρέπτους: sic enim illius habent exempl. in expositione loci illius supra ex Acharnensibus allati, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμιας, καὶ τηθελάς, τὰς μαμμοθρέπτους. Ita ut, si credendum sit exemplaribus, Τηθέλης quidem dicatur de Puero qui ab avo s. avia est educatus, τηθελὴ autem de Puella itidem educata et nutrita ab avo s. avia. Quod vero ad posterius derivatum attinet, legitur illud non ap. Hes. tantum, verum etiam ap. J. Poll. et Etym.; sed ap. eos nec eadem scriptura, nec eadem cum expositione. Sic enim ap. Hes. leg. Τηθαλλαδοῦς ἢ Τηθαλλωδοῦς, ὁ γυναικοτραφής: ἄλλοι δὲ τὸν ὑπὸ τίτθην γενόμενον καὶ τεθραμμένον: ἄλλοι τὸν μαμμόθρεπτον καὶ σπάταλον. Apud Etym. vero sic, Τηθαλλωδοῦς, * γυναικοτρόφους, ὑπὸ τῆθην τεθραμμένους. Quæ eadem leguntur in Lex. meo vet., nisi quod ibi Τηθαλλαδοῦς scribitur, per α in penultima, non per ω, velut ap. Etym. Apud Suid. in Ms. libro itidem, Τηθαλλαδοῦς, * γυναικοτρόφους, ὑπὸ τίτθην τεθραμμένους: sc. per α in penultima: sed ibi τίτθην habetur, non τῆθην, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym.: ap. Hes. vero τίτθην. Apud J. Poll. itidem τηθαλλαδοῦς, sed diversa a superioribus expositione. Is enim 3, c. 2. cum dixisset τηλύγετον a Poëtis dici vel τὸν ἀγαπητὸν, vel τὸν ὀψίγονον, ὅποτε πρὸς τῷ γήρᾳ γένοιτο, attulissetque locos aliquot Homeri, quibus id ostenderet, subjungit, Ἐνιοὶ δὲ καὶ τηθαλλαδοῦν τοῦτον οἰοῦνται καλεῖσθαι: ἔστι δὲ κυρίως ὁ ὑπὸ τήθης τραφεὶς, καὶ διὰ τοῦτο ὦν ὑγρότερος, καὶ μαμμόθρεπτος. Ubi etiam NOTA Ὑγρὸς pro εὐκατά-
φορος πρὸς τὰς ἡδονὰς, vel pro τρυφερός et σπάταλος: ut Hes. quoque τηθαλλωδοῦν a quibusdam exponi ait σπάταλον, i. e. Deliciosum, Luxuriosum. [Phryn. Ecl. 299. Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαδοῦν δὲ, ubi Lobeck. :—"Τηθαλλαδοῦς, quod e Comici versu citat Eust. 971, 40., varie scribitur in Glossis Grammaticorum, quas Steph. collegit. Ego illam scripturam tenendam puto, quæ et plurimis testimoniis et ipsius Phrynichi loco App. p. 65. nititur, τύψ συγγενικῶν, in multis similibus, θυγατρίδοις, ἀδελφίδοις, ἀνεψιάδοις, quamvis non accuratissime, ut fit in hoc genere plebeiorum vocabulorum, signato. Quin ipse Eust., licet l. c. eos reprehendat, qui hoc vocab. pro nomine affinitatis habent, et potius convitiū loco dictum esse censeat, ut si quis quem vocet * ἐμπληκταδοῦν, * μωραλλαδοῦν, tamen is non recusarit, quominus τηθαλλαδοῦς, (quasi dicas Avia pullum,) ad illorum similitudinem factum esse dicatur. Brevior, ut videtur, forma fuit τηθελάς. Schol. Aristoph. A. 49. Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμιας καὶ τηθελάς (τηθελάς?) τοὺς μαμμοθρέπτους. Nihil est Stephani τηθελῆ, qui nou animadvertit, h. l. e Suida τοὺς pro τὰς reponendum esse, cum illud non femininum, sed marium convitiū sit, τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τίτθαις τρεφομένων, Elian. V. H. 13, 1. in quos etiam μαμμάκνθος et βλιτομάμμιας dici solent." "Ad Mær. 259." Schæf. Mss.] Hactenus de τήθην significante Aviam, deque iis quæ derivata inde sunt: restat ut de altero τήθην, significante Nutricem, dicam. Legitur igitur illud ap. Suid., ut supra dixi: [Marcell. Sid. 68.] legitur etiam ap. Ammon., qui ita habet, Τήθην καὶ τήθις διαφέρει: τήθην μὲν γὰρ ἔστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός: ταύτας δ' ἔνιοι μαίας καὶ μάμμιας καλοῦσι: τήθις δὲ ἔστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἢ ἔνιοι θείαν καλοῦσι. Item et ap. Eust. 437., ubi τήθην esse dicit τὴν ἐν-
τιθεῖσαν ἐνθεσιν ἡγουν τροφήν τῷ θηλάζοντι βρέφει, derivans e θω significante τίθην et θηλάζω. Itidemque p. 1606., ubi scribit propterea τήθην vocatam esse, quod infanti dicat τῇ, θῇ, i. e. λαβέ, θήλασον. Meminit vero Idem et præcedentis τήθην significantis Aviam, e quodam, qui Συγγενικὰ scripsit, hæc referens, Τήθην μὲν, ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἐπι-
τήθην δὲ, ἡ ὑπὲρ αὐτῆν: sicut ἐπίπαππος dicitur ὁ τοῦ πάππου ἐπάνω τῷ χρόνῳ. Ubi etiam NOTA Ἐπιτήθην ET Ἐπίπαππος, i. e. Abavia et Abavus. Et paulo post dicit Τηθαλλαδοῦν Attice vocatum esse παρὰ τὴν τήθην, quam Atticos, secundum Æl. Dionysium, vereri μάμμην vocare, cum vulgus sic appellet τὴν μητέρα, licet τὸν μαμμόθρεπτον iidem appellent τὸν τηθαλλαδοῦν. Ibid. de τήθην et μάμμη hæc affert e

quibusdam Lexicographis, Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμάαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἦν δὲ οἱ πολλοὶ τήθη, τηθίδα· μαῖαν δὲ, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Rursum ibid. tradit, vocabulum τηθαλλαδους e τήθη derivatum, habere etiam σκῶμμα εὐθείας, sc. ὡς τῶν ὑπὸ τήθαις τεθραμμένων, eis εὐθείαν ἐπιδιδόντων, διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς: idque patere ex eo qui dixit, Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἰ τηθαλλαδους; quippe qui eo nomine ἐπ' ὀνειδισμῷ usus est, παίζων eis ἀνδραποδῶδη τινὰ φύσει καὶ οἶον * γραστρεφῆ. Ubi etiam addit, quosdam tradere hoc τηθαλλαδους non esse προσηγορίαν συγγενείας· veluti ἀνεψιδαδους, sed ὠνοματοποιήσθαι: veluti si quis ἐμπληκτον aliquem vocaret * ἐμπληκταδουν, et τὸν μωρὸν, * μωροδαλλουν: [leg. μωραλλαδουν.] Præterea ibid. rursum e vett. annotat, μαῖαν vocari etiam τὴν ἀπλῶς πρεσβυτέρα γυναικα, quam nominari et τήθην et τηθίαν et τηθίβιον. Iterum igitur hic ΝΟΤΑ Τήθη ΕΤ Τηθία, ΕΤ Τηθίβιος, de Vetula dictum, quam interdum Matris, interdum Aviae nomine, reverentia causa, dignamur: etiamsi sanguine nobis juncta non sit, nec nota, aut visa unquam. Nota ETIAM Τηθαλλαδους dici non solum de Eo qui ab avia educatus fuit, verum etiam de Stolido et fatuo: quoniam tales plerumque evadunt, qui ab avo s. avia nutriuntur delicatius. Ceterum ut redeam ad τήθη significans Nutrix, est inde DERIV. [* Ὁμότιθος, Phot. v. Ὁμότιθος. Item] Τηθύς, teste Eust. quoniam τηθύς, i. e. Terra, est ἡ κοινὴ τροφὸς, ut Hom. quoque indicat, appellans eam modo τραφερὴν, modo πολύφορον, modo βωτιάειραν, modo παμμήτορα, itidemque dicens II. Ε. 201. Ὀκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Quæ tamen Tethys a Lat. Poetis pro Mari potius accipitur quam pro Terra. Dicit enim Ovid. Cana Tethys, Silius Reciproca Tethys, Lucanus Vaga Tethys, et Æquora Tethyos. Itidemque Græcorum quidam in Epigr. dixit, Νώτοις πορθομένους Τηθύος ἐς πέματα. Rursum tamen cum Titanum filia esse putetur, s. Cæli et Vestæ, conjux Neptuni s. Oceanī, pro Terra accipi videtur ab Iisd.; erant enim Titanes γηγενεῖς, Neptunus autem Terræ maritus creditur, quod eam velut uxorem complectatur suo ambitu. Ovid. Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn, Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis. Cic. Latine Salaciam appellat, ut videbis iu meo Lex. Cic. ["Toup. Opusc. 1, 375. Eran. Philo 173. Valck. Callim. 178. Archias 38." Schæf. Mss. Hermann. ad Orph. p. 814. * Πρότηθος, Vetula, quasi Tethye senior, Cratinus ap. Phryn. Bekkeri p. 59. Osann. Anal. 98.] ITEM Τηθος putatur derivatum a τήθη, quo significatur ἡ τῶν βρεφῶν τροφὸς, sc. διὰ τὸ τρυφερόν καὶ οἶον γαλακτῶδες καὶ δροσερόν: vel a τηθύς, quo denotatur ἡ γῆ, quoniam τὰ τήθη sunt γεώδη μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων, διὰ τὴν του ἄλλου περιέχοντος σκληρότητα, ut refert Eust., qui hæc τήθεια esse dicit Osteorum quoddam genus: exponens II. Π. 746. Εἰ δὴπον καὶ πόντῳ ἐν Ἰχθυόεντι γένοιτο, (sc. οὗτος ὁ ἐλαφρὸς ἀνὴρ καὶ ῥεῖα κυβιστῶν,) Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὁδε τήθεια διφῶν, Νηὸς ἀποθρόσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Cujus loci meminit et Athen. (13.) Idem (88.) cum de osteorum quibusdam speciebus locutus esset, Τὰ δὲ τήθη, inquit, παραπλήσια τοῖς προειρημένοις, καὶ πολυτροφώτερα. Et aliquanto post affert Aristoph. Α. (549.) Ἄλλ', ὃ τηθῶν ἀνδρείοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαλήφῳ, Χωρεῖτ' ὄργῃ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἐγὶ γὰρ νῦν οὐρία θεῖτε: dicitque τήθη ibi vocari τὰ δστρεα, sed joco et ludibunde, ut Eust. quoque refert p. 1485., qui dicit Poetam iis verbis usum esse παραλαοῦντα τὸ παίγνιον, ὡς πρὸς φιλονυμίας, τροφῶν καὶ μητέρας. Et ex iis τήθη quidem esse τροφῶν et τήθας, * μητριδία autem τὰς κατὰ θάλασσαν κνίδας. Legitur idem locus ap. Suid. quoque, qui et ipse τήθη esse dicit Ostrea: ac præterea de κνίδη et ἀκαλήφῃ hæc subjungit, sc. κνίδην vocari ἐς ὅσον ἂν ἀπαλή ἐστίν: ἀκαλήφην autem tunc nominari, cum habet τὰς μητέρας, i. e. τὰς τοῦ σπέρματος σφαίρας: quamobrem etiam has ἀκαλήφας appellatas fuisse γραίας, quoniam erant στερραὶ καὶ γενναῖαι, utpote quæ mordicarent. Meminit eorund.

A et Plin. 32. fin., ubi Tethea vocat, alibi Tetheas fem. genere appellans, 32, 9. Tetheæ torminibus et inflatibus occurrunt: 10. Cachectis, quorum corpus macie conficitur, tetheæ utiles sunt cum ruta ac melle. ["Toup. Opusc. 1, 473. Bergler. Aleiphr. 386. Heyn. Hom. 7, 262." Schæf. Mss. Schol. Nicandri Α. 376. ad Greg. Cor. 343.] Meminit vero et Aristot. eorundem τηθῶν: a quo tamen non τήθεια s. τήθη appellantur, sed τήθνα, a NOM. SING. Τήθνον, quo aliquoties utitur, sc. H. Α. 4, (4, 6.) ubi etiam ἀκαλήφῳ meminit. Gaza Vertibula et Callos a tegminis qualitate appellat Latine: [8, 5, 15. "Ad Mær. 115. Heyn. Hom. 7, 263." Schæf. Mss. * Τηθνάκιον, τὸ, Athen. 3. p. 85., quod derivandum esset e * Τήθνον, unde * Τηθύναξ. Sed forte leg. * Τηθνάκιον, e * Τηθύναξ. Cf. βόλαξ, λείαξ, et alia dimin.] "Τιθαίβάσσω et Τιθαίβύσσω, Mel conficō, Mellis fico. Od. N. (106.) Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφοφόρη· ἔασιν Λαῖνοι, ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαίβύσσουσι" [al. * τιθαίβόσσουσι] "μέλισσαι, ubi existimatur significare Mel conficiunt, Apiculas educant: e τῆθ' et βόσκω:" [Schol. ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὃ ἐστὶ τὸ μέλι· οἶον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοροφουσι.] "Alioqui τιθαίβύσσω s. τιθαίβάσσω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym. Hes. et Eust." ["A θάω, τιθάω, τιθαίω, τιθαίώσσω, ut καπράω, καπρώσσω, et β interposito, τιθαιβώσσω, i. q. τιθηνέω." Schn. Lex. Τιθαιβώσσειν, Photio τιθασεῖν. Nicander Θ. 199. ἀφανρὰ Τέκνα τιθαιβώσσουσι, i. q. φυλάσσουνσι: cf. Lycophr. 622. "Jacobs. Exerc. 2, 101. Τιθαιβώσσω, * Τιθοβώσσω, * Τιθαβώσσω, Brunck. Aristoph. 3, 6. (Ἰπ. 41.)" Schæf. Mss.] "Τυτθός, ἡ, ὄν, Parvus, Parvulus, Pusillus. II. Ζ. (222.) ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Adhuc parvulum, Puerulum, aut etiam Infantem. Atque adeo invenitur etiam τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc ὑποτίθειον:" [cf. Schol. Theocr. 1, 45.] "Siquidem ἀπὸ τοῦ τυτθοῦ derivari existimatur, mutatione literæ i in v. Invenitur τυτθός et pro τυτθῇ. Vide Eust. "Τυτθόν, Parvum, II. Α. (344.) νῦν δ' οὐδέ με τυτθόν ἔτισσεν, Ne minimum quidem me honoravit, Ne tantillo quidem honore me affecit." ["Heringa Obs. p. 62. ad Callim. 1. p. 75. Heyn. Hom. 8, 347. 351. Ἐκ τυτθου, Opp. Α. 5, 463." Schæf. Mss. "Δὰ τυτθὰ, Quint. Sm. 14, 533." Wakef. Mss. Τυτθὰ, adv., Od. M. 388. Æsch. Pers. 563. Scholiastæ μόλις. * Τυτθός, Parvus, Marcell. Sid. ap. Fabr. B. Gr. 1, 16. 17." Kall. Mss. Leg. τυτθός.]

ΤΙΘΗΜΙ, F. θήσω, Pr. τέθεικα: quæ scriptura a Bæotis manasse existimatur, utpote dicentibus τίθειμι. Alioqui certe scribendum esset τέθηκα. Aor. 1. ἔθηκα: quod tempus multo usitatius est quam præteritum. Signif. Pono, Colloco. Sumuntur autem et a ΤΗ. Τίθew (a quo habere originem putatur illud τίθημι) quædam tempora; hinc enim est τίθει, II. Α. (440.) de Chryseide, Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολὺμητις Ὀδυσσεὺς Πατρί φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, Ponebat in manibus, Imponebat manibus: pro ἐτίθει. Nam prima persona præter. imperf. est ἐτίθειν. Obiter autem et hoc notandum est, VOCEM Τίθει esse etiam imper. modi pro Pone. Alibi idem Poëta dicit ἐν χείρεσσιν ἔθηκε. E Soph. autem Aj. (751.) affertur Ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως: Oeis pro Dextra in manum Teucrici imposita. Ex Hesiodo (Α. 465.) ἐς δίφρον θῆκαν, pro Imposuerunt curru: ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἐς δίφρον θῆκαν. A Cic. redditur τίθεναι, propriam s. primam signif. habens, verbo Ponere, item verbo Collocare; nam h. Timæi Plat. 1. Οὕτω δὲ πυρὸς τε καὶ γῆς ὑδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θεῖς, interpr. Ita contigit, ut inter iguem et terram aquam Deus aeremque poneret. Ibid. Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεῖς, vertit, Animum autem ut in ejus medio collocavit. Usurpatur etiam VOX PASS. Τίθεμαι non raro pro activa τίθημι, adhibeturque iisdem loquendi generibus interdum quibus et illa. II. Γ. (310.) ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, In curru posuit, Curru imposuit, Plut. Lycurgo, Θέμενος ἐν μέσῳ τῶν γερόνων ἀρχὴν, Qui posuit in medio, vel statuit. Habet autem utraque vox et alios verbi Ponere usus: ut

ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι vel potius τίθεσθαι, In laude ponere, Laudi ducere, Laudabile existimare, Aristot. Rhet. 1. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπαίνῳ πολλάκις τιθέασιν. Vicissim dicitur ἐν ψόγῳ τιθέναι s. τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχύνῃ, aut etiam ἐν αἰσχρῷ, ut dicitur Ponere in vitio. Sed sonant illa q. d. Ponere in vituperio, s. in dedecore, aut ignominia: pro quo diceretur potius Ignominia loco ponere, vel ducere, Ignominiosum ducere, vel putare; aut, Turpe ducere. Dionys. H. in Vita Lysiae, Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. Apud Eur. (Hec. 800.) et Plut. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, Turpe existimare. Cui opp. ἐν καλῷ τίθεσθαι, Honestum existimare, ap. Polyb. (2, 22, 10.) E quo (1, 81, 9.) affertur a Bud. et σὺν καλῷ τίθεσθαι, tanquam idem significans. Cum vero dicitur τίθημι ἐν ἀδικήματι, habet locum hic quoque verbum Pono; nam Θήσονται ἐν ἀδικήματι, ap. Thuc. 1, (35.) est Ponent in crimine, criminis loco. Atque ut dicitur Latine Ponere in crimine, s. in contumelia, aut etiam, et quidem usitatus, ut opinor, Ponere criminis loco, vel contumeliae; sic Graece τίθεσθαι jungitur etiam cum ἐν habente dat. μέρει, quem sequitur gen.: Plato de Rep. Ἐν ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ τιθέναι, pro eod. Interdum cum prap. eis potest vel simplici Pono, vel composito Repono reddi: ut docebo infra. Verum saepe redditur verbo Duco verbum τίθεμαι s. τίθημι, junctum illi prap. ἐν: ut, Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, Pro nihilo duco, Floccifacio, Contemno. Plut. Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. Dem. autem dixit etiam ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι: et οὐδένα παιεῖσθαι ὑπόλογον, pro eod. Quo pertinent haec, aliam tamen constr. habentia, παρ' οὐδέν τιθεσθαι, et παρὰ φάλλον τίθεσθαι, pro Nihili facere, Contemnere, Lucian. (1, 528.) Παρ' οὐδέν τιθεσθαι τὸν εὐεργέτην. Sed et τίθεμαι μηδέν pro Nihili facio, e Basilio affertur. Nonnunquam cum illa ipsa prap. aliud interpretationis genus postulat, ut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, Studiosum esse alicujus rei et de ea laborare: velut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον, Plut. Occurrunt et aliqui loci, in quorum interpretatione, comp. Antepone et Postponere locum habere possunt. Plut. Galba, Τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, Publicum bonum suo anteponens. At ὑστερον τίθεσθαι, Postponere, Posthabere, Paus. de Homero, Καὶ τὴν ὠφέλειαν εἰς χρήματα παρὰ τῶν δυνατῶν, ὑστέραν θέμενος τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξης.

Τίθημι, Propono: ut τιθέναι ἄθλον, ex Isocr. Πρæmium proponere. E Soph. (Aj. 572.) Καὶ τὰ μὲν τεύχη μὴτ' ἀγωνάρχει τινὲς Θήσουσι, Præmium proponent, s. Pro præmio. Possunt vero et aliqui inveniri loci, ubi pro Proponere possimus et simplici Ponere uti; nam et hoc pro Proponere ap. Cic. extat, si mendo locus caret.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Appono: ut τίθεντο δὲ δόρπον ex Hom. affertur pro Apponebant cœnam.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Repono: nt, Τιθέναι εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, Plut. In hunc numerum reponere. Et, Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, In hoc ordine repono. Redditur tamen ibi et simplici Pono. Dicitur et τιθέναι εἰς ἀνθρώπους pro εἰς ἀριθμὸν ἀνθρώπων, Reponere in numero hominum, inter homines, (ut dicitur Reponere inter deos,) Numerare inter homines, Hominibus annumerare. Ex Aphth. Θετέον εἰς ἀνθρώπους. Huc referri potest et Τίθημι εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τὰ πάντα.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Impono: ut τίθεσθαι τέλος, Imponere finem; vel Ponere finem, e Tacito (1, 104.) Apoll. Rh. τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πάντεσσι, Finem laboris omnibus imponere.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Compono: ea signif. qua dicimus Componere rem aliquam, s. aliquod negotium. Sed plerumque additur εἰς, pro hac signif., Lucian. (1, 485.) Ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, Cum composueris quod instat, Bud. Idem ap. Andocidem, Τὰς δὲ γενομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, vertit Inter se sarcire et componere. Ut autem hic habes τίθεσθαι cum καλῶς, et in præcedenti l. cum εἰς, sic cum ἄμεινον in isto loco Dem. Ἐν οἷς μηδένα βλάπτων ἄμεινόν τι τῶν ἰδίων θήσεται,

A Nullius incommodo conditionem suam meliorem faciet, ut Idem interpr. Et ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) Ἄλλ' ἐξέσται ἡμῖν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed licebit nobis res gerere ut e re nostra esse videbitur. Et pass. ap. Thuc. Εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, Si ex animi sententia res prospere cedant. Ad illam autem Componendi signif. accedit ea, qua ponitur hoc verbum τίθεμαι pro Moderor, Rego, Statuo, Constituo. Cujus usus exemplum Bud. affert hoc e Xen. Ἀπ. 1, (4, 17.) Οἷεσθαι οὖν χρή καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ἢ οὕτω τίθεσθαι: pro quo μεταχειρίζεσθαι paulo post dixit. Dicitur autem et διατίθεσθαι eadem signif.

Τίθημι, s. potius Τίθεμαι, Suppono, h. e. Thesin facio et hypothesin. Bud. Comm. 198. ex Aristot. Metaphys. 10. Idem p. 196. interpr. et per simplex Pono. Apud Cic. certe Positum sit, est τεθείσθω: de Fin. 4. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. Aristot. Phys. Ausc. 8. Ἐτέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἡρεμίας. Dicitur autem et τίθεμαι τοῦτο, et τίθεμαι τοῦτο εἶναι, vel sequente alio infin. Interdum vero τίθεσθαι redditur verbo Ponere, ubi et Statuere, s. Existimare, aut Constituere et Judicare reddi potest. Aristot. Polit. 7. Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται, ut Cic. de Orat. 2. Tantum ego in eccellente oratore et eod. bono viro pono esse ornamentum universæ civitati. I. e. Censeo et judico. Ita quidem Bud. Sed poterat aliud aptius exemplum afferre, et cum illa constr. quam ibi habet τίθενται, magis conveniens: ex eod. Cic., ubi dicit, Summum bonum in animo s. in virtute ponere. At pro Existimare, Ducere, Arbitrari, affert et ex aliis plerisque, et quidem utraque voce, Dem. (12.) Τὸ δὲ μὴ πάλα τοῦτο πεπονθέναι, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργετήμ' ἂν ἔγωγε θέην, Synes. de Homero, Τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον, ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος. Vide plura exempla p. 196., nec non 198. 199. Quibus adde et quædam exempla prius a me prolata, positi pro Duco, sed cum alia constr.: non solum ut dicitur Ducere turpe, et Ducere pro nihilo, sed etiam ut dicere solemus Ducere aliquid laudi. Ceterum ad Pono, de quo dictum modo fuit, pertinet et τίθημι, quod exp. Esto ut ita sit, Dono ita esse. Gallice certe dicimus itidem, Je pose le cas qu'ainsi soit, vel, Je mets le cas, vel Je prends le cas. Isocr. (Paneg. 40.) Καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτοὺς, Dem. Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. Idem, Τίνα βούλει σε, Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἑμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; Lucian. (1, 192.) Τίθει δὲ ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεῖν καὶ τῷ Διὶ, τὴν δ' ὀλὴν ὑψηλῆσθαι. Certe ut Gall. diceretur Pose le cas, s. Mettez le cas, ita et Latine dicere possumus Pone: e Terentio in Phormione, Pone esse victum eum.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, cum nonnullis aliis accusativis, i. e. habentibus alius generis signif., partim hoc, partim illo verbo redditur: et quidem cum nonnullis, ipso verbo Pono: ut τιθέναι τὴν ἐλπίδα, e Phalar. Ponere aut etiam Collocare spem. Et τίθεσθαι δῶμα ap. Hom., Domum struere, s. ædificare, redditur etiam Domum ponere, e Virg. Sic τίθεσθαι βωμὸν, ap. Lucian. (1, 535.) Item cum accus. significante rem ad animum pertinentem: ut τίθεσθαι νόμον, Dem. (31.) Legem ferre: aut etiam ad verbum, Legem ponere. Et τίθεσθαι γνώμην ap. Eund. (362.) Dicere s. Proponere sententiam. E Quintil. autem redditur et Ponere sententiam. Eodemque modo ψῆφον τίθεσθαι, Suffragium ferre. Et σημείον τίθεσθαι, Plut. Cam. Statuere s. Ponere signum, e Liv. At τίθεσθαι ἀγῶνα, Edere certamen, Bud. ap. Greg. Naz. Verum μάχην τίθεσθαι pro Pngnam committere, conserere, ex Hom. et Hesiodo (A. 261.) ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἐθεντο. Affertur tamen πόλεμον τίθεσθαι e Thuc. et pro Bellum suscipere, deponere, (1, 82.) s. Bello absistere. Affertur præterea cum accusativis alius generis, i. e. signif. alius generis habentibus: ut τιθέναι τῷ θεῷ ἱκετηρίαν e Plut. (Thes. 18.) pro Peragere deo supplicationem. Et τιθέναι τιμωρίαν, pro Pœnam irrogare. Est præterea hoc observan-

dum, interdum hoc verbum una cum suo accus. reddi unico verbo Latino, ut *τιθέναι χάριν*, Gratificari: et *τιθέναι κόταν τινί* ex Eur. (Rhes. 827.) Succensere alicui. E quo affertur et *τιθέναι γέλων* pro Ridiculum esse: quæ interpr. mihi suspecta est. Sic *τίθεσθαι ἀρὰς*, Imprecari, Plut. Theseo (35.) *Θέμενος ἀρὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων*: et in Cam. *Ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας*, Imprecatus illis, Imprecationibus illos persecutus. At si Imprecatus dicas, potius ei adjungendus fuerit aliquis accus. rei.

Τίθημι, vel *Τίθεμαι*, (sed minus frequenter,) Facio, Efficio, *ἀπεργάζομαι*, Bud., afferens ex Hom. Od. P. (225.) *Καὶ κεν ὄρον πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο*, Grandem femorum corpulentiam faceret. Ita enim ille interpr., at ego malim Assumeret s. Ascisceret sibi, aut aliud hujusmodi. Possunt alioqui signif. illius verbi Facere in hoc verbo afferri exempla non pauca, uullam dubitationem relinquentia. E quibus est versus secundus Il. *ἡ μὲν Ἀχαιοὶς ἄλγε' ἔθηκε*. Item hic, B. (319.) *Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω*. Quin etiam in uno eodemque versu utramque signif. habere comperitur, K. (466.) *Θῆκεν ἀνὰ μὲν κλην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε*. Nam priore in loco τοπικῶς positum est, at in posteriore signif. ἐποίησε, ut testatur etiam Eust. Invenitur autem *τίθημι* s. *τίθεμαι* redditum verbo Facere, ubi et aliis verbis reddi potest, Plut. *Θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας*. Dicitur enim non solum Amicitiam facere, sed etiam Amicitiam inire, sed et Conciliare, Contrahere: nec non aliis modis.

Τίθημι, vel potius *Τίθεμαι*, Sumo, Vindico, Tribuo. Cujus usus exemplum affertur e Plat. Epist. 7. *Ὡς αὐτοῦ τιθέμενος*, Tanquam sibi tribuens, vindicans. Ex Eod. de LL., *Τίθεμαι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας*, pro Hunc honorem senectuti tribuo. Bud. in suo Lex. scribens *τίθημι* interdum usurpari pro Tribuo, Atribuo, Assigno, affert e Xen. Ἀπ. 4, (2, 17.) *Ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; δοκεῖ μοι, ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην*. Item, *Τοῦτ' οὖν ποτέρωσε θετέον*; Alicubi *τίθεσθαι* redditur et verbo Accipere: ut eis οἰωνόν *τίθεσθαι* χρηστόν Idem interpr. In bonum omen accipere, vertere.

Τίθημι, Oppono pignori, Pigneror. Bud. postquam dixit *ὑποτιθέναι* esse Pignori opponere, sicut *ὑποτιθεσθαι*, Pignori datum accipere, interjectis nonnullis testimoniis, subjungit, Sic Lat. Pignero et Pigneror, quorum alterum, debitoris, alterum fœnerantis est. Dicitur *τιθέναι* et *τίθεσθαι* pro eod. Dem. (1250.) *Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μνῶν Ἀρκέσαντι παμβωτάδῃ*, Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas: (1249.) *Καὶ προσελθὼν μοι ἔλεγεν ἦτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι*, Ajebatque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Plura de hac signif. vide ap. eund. Bud. 187. Affertur vero *τιθέναι* et pro Solvere, Numerare: ut, *Τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι*. Et *τιθεῖς* pro Solvens, Numeraus, e Dem. (824.)

Τίθεμαι, pro *προστίθεμαι* s. *συγκατατίθεμαι*, Assentior, Astipulor, Faveo, Adsum, Suppetias fero laboranti, Synes. *Ἐθέμην τῷ δόγματι*, Assensus sum illorum opinioni, Comprobavi eorum sententiam, Bud. 195. 196. ["Dio Chrys. *Οἷς ἐγὼγε μάλιστα τίθεμαι*." Brunck. Mss.]

Τίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Ponor, Collocor. Sequitur autem usus activæ vocis et constructiones; uam ut dico me aliquid *τιθέναι ἐν ἐπαίνῳ*, ita vicissim aliquid dicitur *τίθεσθαι ἐν ἐπαίνῳ*: sic tamen ut rarior sit hic passivæ vocis usus: quod sc. possit *τίθεσθαι* esse et pro activo *τιθέναι*, utpote media voce usurpatum. Atque ut dicimus nos aliquid *τιθέναι* pro Supponere, i. e. Thesisim facere et hypothesim, ita dicitur aliquid a nobis *τίθεσθαι*. Aristot. Phys. Ausc. 8. *Ἐτέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἡρεμίας*. E Plat. autem Epist. 7. affertur, *Αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη*, pro Hæc ab eo serio tractata, literis mandata sunt, s. prodita.

["*Τίθημι*, ad Xen. Mem. 2, 4, 4. Gesner, Ind. Orph. v. *Θῆκαν*, Valck. Phœn. p. 218. ad Corn.

Nep. 124. Bibl. Crit. 3, 2. p. 84. ad Xen. Eph. 236. ad Il. Φ. 172. Græv. Leett. Hes. 583. Markl. Suppl. 1225. Iph. p. 151. Musgr. 1078. ad Charit. 653. 786. Wakef. Ion. 881. Heyn. Hom. 8, 145. 706. Monthly Review Febr. 1799. p. 205. Reddo aliquem, v. c. felicem, miserum, Valck. ad Theoc. x. Id. p. 15. In re calculatoria, T. H. ad Lucian. Dial. p. 6. Re-fero in rationes, Jacobs. Anth. 6, 380. 9, 121. ad 1, 340. Represento pecuniam, ad 1, 340. 346. De cantu, Toup. Opusc. 1, 510. Pro *ἀνατ.*, ibid. 291. Consecro, ad Diod. S. 1, 18. Huschk. Anal. 210. Jacobs. Anth. 9, 320. Pono, Agnosco, Concedo, ad Charit. 352. Pono, Fingo, ad Herod. 591. I. q. *ἡγοῦμαι*, Thom. M. 803. Soph. Phil. 451. Jacobs. Anth. 9, 237. 10, 25. Porson. Med. p. 21. Brunck. Soph. 3, 393. Heind. ad Plat. Gorg. 208. 216. I. q. *ποιεῖν*, Dawes. M. Cr. 438. Wakef. Phil. 1281. Jacobs. Anim. 128. 326. Kuster. V. M. 73. Villosion. ad Longum 212. 262. Heyn. Hom. 4, 5. I. q. *φέρειν*, dounai, Dawes. M. Cr. 438. Pignori oppono, Kuster. V. M. 137. Hedyl. 4. Depono, Jacobs. Anth. 9, 472. An Does in *τίθημι* et vocabb. inde ductis *η* in *α* mutant, Koen. ad Greg. Cor. 101(=223.) Brunck. ad Callim. p. 106. T. et *φημι* conf., Valck. Diatr. 45. Cum infin., Porson. Or. 1662. T. *ὀβολόν*, Valck. Adoniaz. p. 241.; *φανερὸν*, ad Phœn. p. 528.; *τὸν ἀγῶνα*, ad Diod. S. 1, 382. Paus. 1, 375. Valck. Adoniaz. p. 195.; *φιλότιμα*, Dawes. M. Cr. Præf. p. iii.; *τινὰ ψευδῆ*, Valck. Callim. 225.; *ἀλγας γῶν*, Mitsch. H. in Cer. 180.; *πόλεμον, ἔχθραν*, "Apo. Musgr. Heracl. 164.; *φόνον, αἷμα*, Markl. Suppl. 949.; *κραυγὴν*, Porson. Or. 1524.; *ἐν φρεσὶ*, Heyn. Hom. 7, 94. *Τιθέναι, τίθεσθαι, θέσθαι νόμον*, Scheller. Præf. ad Ælian. p. xiii., ubi docet, *θέσθαι* v. etiam de Legislatore dici: Paus. 1, 400. Ammon. 136. Heind. ad Plat. Hipp. 131. Boeckh. in Min. 94. *Τιθέναι, τίθεσθαι ψῆφον*, ad Charit. 240. *Τιθέναι, τίθεσθαι καλῶς, εὖ τι*, Valck. Hipp. p. 241. Callim. p. 264. Zeun. ad Xen. K. Π. 384. ad Lucian. 1, 437. 485. *Τιθέναι, τίθεσθαι ὑποθήκην, οἰκίαν*, ad Hecod. dian. Philet. 473. *Τιθέναι, τίθεσθαι ἐν λόγῳ*, Brunck. ad Poet. Gnom. 306. Valck. ad Herod. 172. *Τιθέναι, τίθεσθαι οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενί*, ibid. et 573. *Τιθέναι, τίθεσθαι*, Putare, Reputare, Valck. Diatr. p. 8. ad Lucian. 1, 197. ad Diod. S. 1, 100. ad Charit. 336. Brunck. Antig. 1166.: Facere, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 14. Eldik. Susp. 42. Wolf. ad Hesiod. p. 102. 103. *Τίθησιν με θανεῖν ἐρᾶν*, Facit, ut mortem expetam, Eur. Hec. 358. *Τιθέναι χερσὶ*, Computare, Toup. Opusc. 1, 499. *Τίθεσκε*, Rubin. Ep. Cr. 115. "Ἐθηκε et ἔδωκε conf., Heyn. Hom. 8, 440. 441. Jupiter ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, Archib. ap. Valck. Phœn. p. 487. *Θήκατο*, Fecit, ad Charit. 220. cf. ad Callim. 1. p. 241. Græv. Leett. Hes. 558. "Ἐθεσαν, ἔθεντο, Valck. ad Xen. Mem. 244. *Θεῖναι, θέσθαι ἀγῶνα*, ad Diod. S. 1, 589. 710. *Ἐπὶ Πυρρῷ κλῶ θῆκεν*, de præmio certaminis, Epigr. adesps. 150. De act. et med., Ammon. 130. Phryn. Ecl. 211. Jacobs. Anth. 6, 252. Kuster. V. M. Præf. xiii. 33. 71. 79. 82. Buttm. ad Plat. Gorg. 520. *Τίθεμαι*, med., Thom. M. 443. Wakef. Eum. 226. Abresch. Æsch. 2, 28. Probo, seq. dat., Toup. Opusc. 1, 130. Emendd. 4, 447. *Τίθεσθαι*, sc. *ὄνομα*, Vocare, Heind. ad Plat. Theæt. 334. *Τίθεσθαι τινὶ ὄνομα*, Longus p. 7. Vill., Paus. 1, 398. Valck. Adoniaz. p. 271. Phœn. p. 9.: *νῖδον*, Adoniaz. p. 270. ad Charit. 329. ad Herod. 284.: *τὰ πράγματα*, Toup. Opusc. 1, 477. 487. *Γνώμη τίθεσθαι*, Wakef. Phil. 1448. *Τὸν παντὸς τίθεσθαι*, Lucian. 3, 634. *Θέσθαι*, i. q. *ἀποθέσθαι*, Kuster. V. M. 13. 72.: i. q. *περιθέσθαι*, 13, 33. Judicare, Porson. Med. p. 45. Curare ut sibi detur pignus, Kuster. V. M. 137. Ammon. 70. *Θέσθαι θεῖναι νόμον*, ad Xen. Mem. 4, 4, 19. *Θέσθαι οἰκία, νηδόν*, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 5.: *ἐπλα*, Casaub. ad Athen. 94. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 644. Heyn. Hom. 4, 520.: *σκιρτήματα*, Rubin. Ep. Cr. 120.: *ἀκοῖν*, Pierson. Veris. 213. Brunck. Apoll. Rh. 143.: *χάριν*, ad Charit. 409.: *φίλον*, Markl. Suppl. 388.: *ἀπόβασιν οὐξείαν*, Longus p. 47. Vill.: *συμπεριεῖν*, 130.: *νέμεσιν*, Heyn. Hom. 6, 391. (Od. K. 40.):

νοῦν καθαρὸν, Jacobs. Anth. 6, 304. Porson. Or. 248. Theogn. 89. Æsch. Pr. 163. Pors. Θέσθαι παρά τινι, τινὰ, ad Herod. 477. Τὸ παρὸν θέσθαι, Kuster. V. M. 79. (Thuc. 1, 25.) Εἶ θέσθαι, Eur. Herc. F. 606. Musgr. El. 648. Jacobs. Anth. 6, 292. Kuster. V. M. 79. 128. Porson. Phœn. 1422. Med. p. 69. ad Diod. S. 2, 422. Θέσθαι καλῶς τι, Toup. Opusc. 1, 487. Τίθεις et τίθης conf., Boeckh. ad Sim. p. xxxix. Τίθεις pro τίθεις, Valck. Adoniaz. p. 364. Τίθήμεναι, Heyn. Hom. 8, 373. Τίθήμενος, 6, 14. (Il. K. 34.) Τίθew, Bruck. Phil. 992. Cœd. T. 628. Phryn. Ecl. 65. Eur. Hel. 352. Musgr. Ion. 741. Herc. F. 710. Bruck. Aristoph. 1, 58. 3, 28. Porson. Or. p. 17. Lucian. 3, 604. 616. 667. 669. Jacobs. Anth. 12, 389. Heyn. Hom. 6, 499. Imper. τίθει, Eur. Phœn. 1712. Schæf. Mss. "Τίθεμαι, med., Heliod. Æth. 110. Me. præbeo, i. e. Opitulator, Synes. 228. Me in servitute do, Diog. L. 2, 20.; υἱὸν, Adopto, 1, 26. Τίθεσθαι δόξῃ, Sententiæ se addicere, Nemes. 89. Θέσθαι ὅπλα, Diod. S. 2, 428. nott." Wakef. Mss. "In vario usu verbi Τίθηνι observandus etiam ille, de quo et alii Grammatici monent et Athen. 11. p. 301. Τὸ ποιῆσαι, θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγγο, Pro eo quod est Facere, veteres Ponere (θεῖναι) dicebant." Schw. Mss. "Τίθεσθαι, Judicare, Statuere, ut Lat. Ponere, 3, 14. Metaphora petita est ab iis qui calculis ludunt: unde ἀνατίθεσθαι dicuntur ii, qui retractant dicta." Fischer. Ind. Æsch. Dial. Socr. Θέωμεν, Od. Ω. 484. Τίθεμαι πόνον, Æsch. Eum. 276. Facio, Xen. K. Π. 8, 7, 13. Τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι δεῖ ἕκαστον ἑαυτῷ. Od. Φ. 333. τί δ' ἐλέγχῃ ταῦτα τίθεσθε; Pind. Π. 1, 77. νόψ τίθεμεν, cf. Od. Δ. 729. οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἕκαστη. Od. A. 116. σκέδασιν θεῖν μνηστήρων, Il. Ω. 402. θήσονται μάχην: Pind. O. 2, 177. κρύφον ἐσθλῶν θέμεν, pro κρύπτειν: 8, 114. νέμεσιν θέμεν pro νημεσῶν: Π. 4, 492. σπουδὴν, pro σπουδάζειν: N. 1, 5. αἶνον, pro αἰνεῖν: Π. 4, 234. λόγον, O. 7, 77. θυσίαν, 13, 75. γάμον θεμέναν pro γαμησαμένην. Τίθηνι, absolute, Sancio, Xen. A. 1, 5. 2, 10. 15, 2. Annumero, Ap. 2, 4, 4. Οὐδ' ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τοὺτους ἀνατίθεσθαι. Demosth. 273. Τίθεναι εἰς ἀκριβὴ μνήμην καὶ ὀργήν. Τίθεμαι, med., Concipio, Hom. Hymn. 3, 256. Παῖδα δ' ὑπὸ ζῶνῃ ἐθέμην βροτῶ ἐννηθεῖσα, — 283. υἱὸν ὑπὸ ζῶνῃ θέο μήτηρ. Thuc. 5, 80. Κοινῇ τὰ πράγματα τίθεμενοι, pro διατίθεμενοι, οἰκονομοῦντες. Xen. K. A. 2, 2, 21. 5, 4, 11. Εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι, 2, 2, 8. ἐν τάξει: K. Π. 4, 5, 3. Τὰ ὅπλα εὖ τίθεσθαι: cf. Il. B. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, Instruat, Mundum et aptum reddat. Xen. Έλλ. 2, 4, 9. Θέσθαι τὰς ἀσπίδας, καὶ αὐτοὺς θέμενος, τὰ δ' ἄλλα ὅπλα ἔχων, Deponere. Demosth. 322. Τίθεσθαι ὅπλα εἰς δῆρην ἐνεκα πάτρας, 561. Ὑπὲρ τοῦ δήμου ὅπλα θέμενος: 783. Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι. Lycurgus 153. Θέμενος παρὰ Λυσικλεί, 240. Χάριν τινὶ τίθεσθαι. Vide Schn. Lex. Θῆσω, θησῶ, ad Greg. Cor. 224. Τίθήμεναι, 461. Τίθεις, 355. Τίθηνι τὰ Ὀλύμπια, Bast. Ep. Cr. 72. Τίθεσθαι et πείθεσθαι: conf., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 287-8. Θῆσεσθαι et στήσεσθαι conf., ad Apoll. Rh. 4, 97. Θέσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ, Valck. Schol. in Lucam 1, 66.: εἰς τὰ ὦτα, 9, 44. "Ἀδάπανον θῆσω: debuerat Latine verti, Ut doctrinam Evangelii gratuito prædicem: ad verbum τίθεναι ἀδάπανον hic esset, Evangelicam doctrinam annuntiare sine sumtu. Sententia Panli hæc esse videtur: illos, quibus Evangelium annuntiaret, necesse non habere, ut ullam impensam facerent in se sustentando, quippe qui victum pararet suis ipse manibus tentoriorum opifex. Verbum τίθεναι Gr. sæpe signif. Facere, Constitutere, quod recte monuit Helladius Grammaticus p. 15.: ita v. gr. Ælian. V. H. 13, 6. Ὁ οἶνος τὰς γυναῖκας τεκνοποιεὺς τίθησι." Idem Schol. in 1 Cor. 9, 18.: "Verbum autem Θέλω productum fuit a Θέω, antiquiore. Literæ nempe liquidæ, λ, μ, ν, ρ, eximie ap. Græcos inservierunt verbis formandis et producendis. Θέω vero, unde * θῆμι et τίθηνι, Pono, significavit etiam Decerno, Statuo. Hinc proxime fluxit Volendi signif., quæ velut propria verbo derivato Θέλω adhæsit. Θέλημα, Voluntas,

PARS XXVIII.

A proprie est. Animi jam determinati statutum, decretum. Βουλὴ contra et βούλομαι proprie tantum Deliberationem animi nondum determinati indicant. Velle idem est ac Ponere, vel Statuere quid in animo. Menti aliquid indere, Græce dici potest τίθεναι ἐν φρεσὶ. Sophoclis e perdita Tragedia Triptolemo versus est servatus in Schol. Pind. O. 10. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους, Pone in pugillaribus mentis meos sermones. Sic autem Scal. in margine libri sui optime correxerat. Cf. Æsch. Pr. 788." Idem in 1 Cor. 1, 1. "Οὐδενός λόγον ποιοῦμαι, Nihil horum curo, formula accurate Græca, pro qua etiam dicebatur δι' οὐδενός τι ποιεῖσθαι, s. παρ' οὐδέν τι ἡγεῖσθαι, aut etiam τίθεσθαι: in talibus enim ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι promiscue adhibentur, quod ad Herod. ostensum exemplis (p. 172, 83.) Phrasis etiam est hac in re simillima, Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, adhibita Tyrtæo ap. Plat. de LL. 1. p. 629.; illic enim scr. e Stob. τιθεῖμην." Idem in Act. Apost. 20, 24. "Ὅν ἐτίθουν. Non debuerat ad τίθηνι referri, sed ad τίθέω, unde imperf. analog. ἐτίθουν, ut a v. δέω, redupl. διδέω, idem ac δίδηνι, Ligo, imperf. ἐδίδουν. Ne hoc quidem in Lexx. invenietur, sed in J. Poll." Idem ibid. 3, 2. Τίθέαμεν, Lobeck. Phryn. 245. Ἐτίθεσο, ἐτίθου, 360. Ὁ θέμενος, 364. Θεῖναι et θέσθαι, 468. Ἐθησα, θῆσαι, 721. Θέω, pro θέσο, Od. K. 333. Τίθεσκε, imp. Ion. pro ἐτίθει, Etym. M. Τίθησθα pro τίθης, Od. A. 414. Τίθέμενα, τὰ, vide Θέσις. * Τίθεμμι, Æol. pro τίθηνι s. * τίθεμι. * Θησεῖω, (verbum desiderativum,) pro quo * θησεῶ, Pherecrates ap. Bekk. Anecd. 99." Schn. Lex.]

"Θῶ, Ponom, per contr. pro θέω. Alioqui et "thema est, significans Pono, Colloco, Facio, Paro." [Heyn. Hom. 4, 88.] Schæf. Mss.] "Θῆ, Ponat: subj. præ. a th. τίθηνι s. θέω." "Item Curro, contractum itidem e θέω. Cum vero declarat "Nutrio, Laeto, putatur potius esse e θάω. Vide et "Θῶμαι. Ab Etymologo θῶ exp. etiam ἀπολαύω, "item Ζημιῶ."

C "Θέσσεσθαι, Hes. αἰτεῖν, [καθησθαι,] "ικετεύειν: "afferenti itidem θεσσόμενος pro δεόμενος, [ζητούμενος,] "ικετεύων. At θέσαντο Idem exp. non solum ἱκετεύσαν, sed etiam ἐκάθισαν, ἐζήτησαν, ἐνε- "δύσαντο." "Eod. teste Cretenses dicunt θησάμενοι "pro αἰτησάμενοι: afferente et θησόμενοι pro αἰτη- "σόμενοι." [Idem habet etiam Ἠσῶ, ἦσω, αἰτήσω, Βοιωτοί: vide Interpr.: Apoll. Rh. 1, 824. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσων ἔλειπτο, Schol. θεσσάμενοι ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσθαι (θέσσασθαι Schæf.) γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἡσίοδος Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλλμοιο. Καὶ Ἀρχιλοχος Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιτὴς ἄλδς ἐν πελάγεσσι Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον. Pind. N. 5, 18. εὐανδρόν τε καὶ ναυ-Σὶ κλυτὰν θέσαντο, Schol. ἤξαντο: vide Heyn. "Dawes. M. Cr. 365. ad Callim. 1. p. 243. 2. p. 14. (omino v. Benti. ad Hymn. in Cer. 48.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Hinc Ἀθεστος, quod vide post Ἀθετῶς: unde * Πανάθεστος, Hesychio πάντα ἀπαραίτητος, ap. quem perperam extat * Παναίθετος. Hinc etiam est Ἀπόθεστος, quod habes in deriv. a Ποθέω Vide omnino T. H. ad Hesych. h. v. Cf. Ἀψυχος Ἀπόψυχος, Ἀδειπνος Ἀπόδειπνος, Ἀμισθος Ἀπόμισθος, Ἀσιτος Ἀπόσιτος, Ἀτιμος Ἀπότιμος, etc. et Schæf. ad Greg. Cor. 529.] "Πολύθεστος, Hes. * πολυγάπητος, * πολ- "λύσεπτος. Schol. Callim. innuit per sync. positum "pro πολυπόθεστος, ut qui πολύθεστε exp. πολυπόητε, "Multum desiderate et exoptate, Hymno in Cer. (48.) τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν." ["Fluit a v. Θέσ- "σομαι, Oro, Desidero, Peto. A θέσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione, atque a λίσσομαι πολύλιστος, τριλλιστος." Benti. ad Callim. l. c. Male in Photii Lex. * Πολύθετον καὶ * πολυσεπτον ὑπὸ πολλῶν λitanευόμενον.]

Derivata, quæ η verterunt in ε.

Θέμα, τὸ, Id ipsum quod positum, appositum, depositum, propositum est, Positum s. Appositum, ut in Ecclesiastico (30, 17.) Θέματα βρωμάτων, Dapes in mensa positæ, Appositæ epulæ, τὰ παρατεθέντα

βρώματα. Depositum, veluti ea quæ ap. trapezitas deponuntur et oppignerantur, θέματα nuncupantur, sicut et παρακαταθήκαι. Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζίται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, Si depositum ap. ipsos pignus repetatur. Sic Cebes Theb. 'Επὶ τοῦτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι τὰ θέματα, Deposita ap. mensam. Signif. etiam Id quod propositum est, ut in Rhetorica scholis loquuntur. Quintil. 4, 2. Sed nos ducit scholarum quædam consuetudo, in quibus certa quædam ponuntur, quæ θέματα dicimus: præter quæ nihil est diluendum, ideoque narratio proœmio semper subjungitur. Et 7, 2. Erat mihi curæ in controversiis forensibus, nosse omnia quæ in causa versarentur. Nam in schola certa sunt et pauca, et ante declamationem exponuntur, quæ θέματα Græci vocant, Cic. Proposita. Cum hæc iu conspectu quodammodo collocaram, non minus pro adversa parte quam pro mea cogitabam. Item Grammatici θέμα vocant verbum aliquod primitivum, quod statuunt veluti fundamentum et originem temporum ex eo formarum, omniumque derivatorum: veluti est ἄγω, ἄρχω, λέγω, et huiusmodi alia. Interdum vero appellant θέμα simpliciter primam personam præsentis Indicativi, a qua sc. incipit conjunctio. Dicitur significare etiam Genituram s. Sidus natalitium, et horoscopum, h. e. Id quod Mathematici notant, quomodo cælum sit affectum, compositaque sidera, cum homo aliquis oritur. Qua in signif. usum hac voce ajunt Suet. Augusto. || Ab Hes. exp. ἔξις, τόπος, στάσις, μῆμα. ["Thom. M. 775. Musgr. Hel. 1551. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 335. 342. 361. 3, 109. 111. Wakef. S. Cr. 1, 20. Horoscopus, ad Charit. 724. Grammatico sensu, Brunck. Aristoph. 2, 69." Schæf. Mss. "Præmium athletis propositum, Pearson. ad Ignat. Epist. p. 25. Τὰ θ. τοῖς ἀγωνισταῖς αὐξήσαντα, Pocock. Inscr. p. 34." Schn. Lex. Vide nott. ad Hes. "LXX. Tob. 4, 11. Θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ, Thesaurum enim bonum recondis tibi. Θέμα etiam Pecuniam ap. trapezitas depositum notat. Vide Salmas. de Fœnore Trapez. 563. Vide Lex. N. T. v. Θεμέλιος." Schleusn. Lex. V. T. *Θεμάτιον, Tzetz. Exeg. II. p. 110. 152. Herm. "Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 138." Boiss. Mss.] Θεματικός, Positivus: ἀγῶνες, Certamina, in quibus de posito præmio certatur, In quibus proposito præmio aliquo contenditur: qui etiam ἀργυρίται nominantur, ab argento quod victoribus proponitur præmium, J. Poll. 3, (153.) at στεφανῖται et φυλλῖται, Qui de corona tantum instituti erant. Item θεματικοὶ κριταὶ in Pand. forsan Qui controversias de deposito ortas dirimebant. Et ap. Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, Verbum primitivum s. originale, Quod veluti fundamentum et origo est ceterorum inde derivatorum. Vel Quod e genere eorum est quæ θέματα dicuntur. [Genus modi Musici, Plut. 10, 663. Θεματικός, Eust. Od. A. p. 43, 11. 260, 48. 488, 7. "Ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Burm. ad Phædr. 48. ad Diod. S. 1, 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 200. 361. Heyn. Hom. 5, 607." Schæf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 2, 110." Wakef. Mss.] Et VERB. Θεματίζω, Depono, Pono casum, in Pand. Gr., teste Bud. [Θεματίζει, Hes. ἀποτίθεται, κυβερνᾷ.] UNDE Θεματισμός, Positio casus: Κατὰ τινα θεματισμόν, Quodam casu, Bud. Item Positus, Statio: ut θέμα ab Hesych. exp. στάσις. Vitr. 1, 2. Decor perficitur statione, qui Græce θεματισμός dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione, cum Jovi, fulguri, et cælo et soli et lunæ ædificia sub divo hypæthraque constituuntur. [Sextus c. Gramm. 7.]

Θέσις, ἡ, Positio: ut νόμον θέσις ap. Aristot. Polit. 4., quæ comp. voce νομοθεσία dicitur, veluti νόμον θέσθαι appellamus, quod Lat. Legem ponere. Interdum Depositio, opp. habens ἄρσιν et ἀναίρεσιν, Lucian. (1, 850.) 'Εδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει καὶ θέσει, Plato de LL. Θέσεως

καὶ ἀναίρεσως δῶλων, Arma sumendi ac deponendi. Et πρυτανείων θέσις, Depositio pecuniæ in prytaneo. Solebant enim qui inter se litigabant, utraque e parte deponere pecuniam in prytaneo: e qua ei, qui absolvebatur, suum θέμα restituebatur: ejus autem, qui causa cecidisset, iudicibus erat loco mercedis, Aristoph. N. (1191.) "Ἴν' αἱ θέσεις γίνονται τῇ πρυτανείᾳ, i. e. αἱ δίκαι καὶ αἱ παρακαταβολαὶ τῶν πρυτανείων, qua de re vide Schol. Rursum pro Positio s. Impositio accipitur, cum dicitur ὀνομάτων θέσις Demetr. Phaler. Πολλὰ δὲ ὀνόματα καὶ παρὰ τὴν θέσιν τὴν ἐπὶ τίνος, χαριεντά ἐστιν: veluti hoc esse dicit, ὁ γὰρ ὄρνις οὗτός ἐστι κόλαξ: nam τὸ τεθὲν κατ' ἀρχὴν ὄνομα, nomen quod ab initio rei impositum fuit, est κόραξ: pro quo παρὰ τὴν θέσιν dicitur risus excitandi gratia κόλαξ. Item ap. Philosophos θέσις est Positio s. Sumtio, qua sc. aliquid veluti principium statuunt et ponunt: ut iu arithmetica. Monadem non esse dividuam; in geometria, Punctum esse individuum; et, Omnes lineas a centro exeuntes et ad ambientem lineam recta tendentes, inter se æquales esse: in physicis, Omnia corpora naturalia constare e materia et forma: et, Naturam quietis ac motus initium esse. Sic Medicus τίθεται et ponit, corpora constare e quatuor elementis. Philop. 'Ἡ μὲν θέσις οὐκ ἐστὶν αὐτόπιστος τῷ μανθάνοντι, ἀλλ' ἐκ τοῦ διδάσκοντος παραγίνεται τὸ δ' ἀξίωμα οἰκοθεν ὁ μανθάνων ἔχει καὶ προβάλλεται. Vide et Aristot. Analyt. Poster. 1.; item Bud. Comm. 189., ubi etiam dicit θέσιν εἰ definitionem rei idem esse, cum Aristot. dicat, 'Ὁ γὰρ ὁρισμὸς θέσις ἐστὶ: veluti cum arithmeticus τίθεται, μονάδα esse τὸ ἀδιαίρετον κατὰ τὸ πρῶτον. Idem Bud. 231. διὰ θέσεως φιλοσοφεῖν περὶ Θεοῦ dicit ap. Dionys. Areop. opponi τῷ εἰ ἀφαίρεσως: ut eum ait, Χρὴ δὲ τὰς ἀφαίρεσεις ἐναντίως ταῖς θέσεσιν ἡμνησαί. Dicit autem θέσεις, quæ de Deo proprie et affirmative dicuntur, ut Deum esse justum, misericordem, et similia. Est et ap. Rhett. θέσις, quam Aristot. Topic. 1. sic definit, Θέσις ἐστὶν ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν: velut illud Antisthenis, "Ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀντιλέγειν: et illud Heracliti, "Ὅτι πάντα κινεῖται. Cic. Top. Quæstionum duo sunt genera: alterum, infinitum; alterum, definitum. Definitum est quod ὑπόθεσιν Græci, nos Causam: infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos Propositum possumus nominare. Quintil. 3, 5. Infinitæ quæstiones sunt, quæ remotis personis et temporibus et locis, ceterisque similibus, in utramque partem tractantur: quod Græci θέσιν dicunt, Cic. Propositum, alii Quæstiones universales civiles, alii Quæstiones philosopho convenientes: Athen. Partem causæ appellat. Vide ibid. quomodo Cic. id quæstionis genus distinxerit. Ita θέσις est Positio cujuslibet rei quæ natura non est, ut tum in superioribus II., tum in hoc Greg. Naz. Φύσει, οὐ θέσει ἀγιάζον, Sua ipsius natura, non alterius auctoritate sanctificans. Nam quædam hominum auctoritate θεθέντα, i. e. Statuta s. Instituta, ἀγιάζειν judicantur. Sic θέσις de re quæ natura sua non est, dicitur, cum ab Appiano (1, 446. 534.) teste Bud., accipitur pro νόθεσία: nam θέσθαι νόους et νόθετεῖν ejus est, cui nullos natura dedit liberos, sed qui alienos in suam familiam asciscit et adoptat. Rursum θέσις dicitur Positus, Situs, Aristot. de Part. Anim. 3. Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῇ θέσιν, Neque enim sita est in loco accommodato, Bud. 131. [Oppignatio, Dem. 896. 1001. "Wakef. Herc. F. 935. Musgr. 933. Steph. Dial. 29. Diod. S. 2, 255. Jacobs. Anth. 11, 100. Leo Philos. 3. Toup. Opusc. 2, 40. Valck. Anim. ad Ammon. 87. Plut. Mor. 1, 880. Adoptio, ad Diod. S. 1, 380. Musgr. Ion. 1288. Valck. Anim. ad Ammon. 27. Adonias. p. 270. Fischer. ad Palæph. 29. Depositio pecuniæ, Kuster. Aristoph. 62. Apud Gramm., Phryn. Ecl. 45. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Opp. φύσις, 388. 2, 51. Θέσις Philosoph., Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxviii. Θ. τοῦ ἀγῶνος, ἀγώνων, Diod. S. 1, 290. 382. 710." Schæf. Mss. Pind. 'Ο. 3, 14. ἐπέων θέσιν, pro ποιήσιν, Poesim. Θέσις et σύνθεσις confi., Dionys. H. de C. VV. 29. 311. 369. Quo compendio

scribatur, ad Greg. Cor. 836.: opp. φύσις, 602. A 836. "Habitatio, Jus civitatis, Suid. v. Ἀρίσταρχος, ubi opp. φύσις, h. e. Natio: Idem v. Ἀριστοφάνης." Schleusn. Mss. "Quæstio infinita, et universalis, ut de rebus bonis et malis, de justitia et injustitia, de gloria, triumpho etc. Contraria est ὑπόθεσις, h. e. Quæstio finita, de certis rebus, quæ ad certas personas, locum, causas, tempora etc. refertur. Illa est maxime philosophorum, hæc oratorum: vide Sturm. ad Hermog. Στὰς. p. 10. et 11. Sic et Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 610. Aphthon. Progymn. Θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψις λογικὴ θεωρουμένου τινὸς πράγματος, ad quæ verba Schol. in T. 2. Ald. Rhett., postquam alias plures τῆς θέσεως significationes exposuit, hoc vocis etymon tradit: Εἰρηται δὲ θέσις ἀπὸ τοῦ τίθεσθαι ἡμᾶς καὶ ὡσπερ νομοθετεῖν καὶ δογματίζειν, ὅτι τόδε καλὸν ἢ κακόν. Idem etiam Hermogenis et Nicæolai Sophistæ definitiones commemorat. Hermog. Θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψις τινος πράγματος θεωρουμένου ἀμειροῦσα πάσης ἰδικῆς περιστάσεως Nicolai: Θέσις ἐστὶν πρᾶγμα λογικὴν ἐπίσκεψιν ἐνδεχόμενον ἄνευ προαῶπων ὠρισμένων καὶ πάσης ἐτέρας περιστάσεως: vide Hermog. Progymn. in Bibl. Lit. et Art. Gotting. p. ix. edita, ubi Prisciani versio laudata magis illam Nicolai, quam Hermogenis definitionem exprimit. Apud Suidam in v. Θέσις hæc sunt: "Ἡδὲ δὲ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν" ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνήστερον, τὼ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὠρισμένοις συνίστασθαι. Philostr. Proem. ad Vitt. Soph. 481. τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις vocat, h. e. Quæstiones finitas. Nam, notante Oleario ad h. l. Philostrato ὑποθέσεις simpliciter sic dictæ sunt de Unoquoque argumento orationis. Ergo isto modo finitas ab infinitis discrevit, vel etiam θετικὰς ὑποθέσεις appellavit, ut Vit. Soph. 2. p. 576. in Vita Vari, h. e. Locos communes, e philosophia maxime petitos, de virtutibus, vitiis, exilio, paupertate etc. Alio loco in Vita Quirini p. 621. τὰ θετικὰ τῶν χωρίων. Cic. θέσιν, Propositum s. Consultationem, ὑπόθεσιν Causam appellavit: cf. Partition. c. 1. Top. c. 21. de Orat. 3, 28. Et Orat. c. 14. Quæstio, inquit, a propriis personis et temporibus ad universi generis orationem traducta appellatur Thesis: vide Senec. Controv. I. Præf. ubi docet Controversiarum nomen recentius esse, et post Ciceronem demum inductum, qui Causas dixerit: cf. Quintil. 3, 5. p. 126. Suet. Clar. Rhet. c. 1. Sulpic. Vict. Inst. Rhet. 241. Pith. Aurel. August. Princ. Rhet. 292. ibid. et Cresoll. Theatr. 4, 6. p. 402. Paulo alio sensu θέματα Græcis dicta esse, Causarum argumenta et materiem, quæ ante declamationem exponi solebant, Quintil. declaravit 7, 2. Eadem et τιθέμενα dici, Kusterus existimat ad Suid. v. Φρόνιχος Βιθυνός, qui ibi dicitur τιθέμενων συναγωγὴν scripsisse." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Ἄρσις, Græcis dicta Sublatio pedis in saltatione, ut θέσις, Ejusdem pedis positio. Inde forma loquendi ad spatia illa traducta est, quæ sunt in syllabis longis et brevibus. Hinc Quintil. 9, 4, 48. Rhythmo, inquit, indifferens est, dactylusne ille priores habeat breves, an sequentes. Tempus enim solum metitur, ut a sublatione ad positionem (h. e. ab ἄρσει ad θέσιν) iisdem sit spatiis pedum. Cf. Aristid. Quintil. p. 31. Meibom. ubi hæc sunt: "Ἄρσις ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταύτου μέρους. Schol. Anon. ad Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 400. T. 2. Ald. Rhet. "Ἄρσις καὶ θέσις κυρίως μὲν ὀνομάζεται παρὰ τοῖς Μουσικοῖς ἐπὶ τῶν τοῦ ποδὸς κρουμάτων ἄνω ἢ κάτω τὴν ὀρμὴν λαμβάνοντος" παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορι τοῦ κατὰ ἀπόφασιν καὶ κατὰφασιν σημαίνει. Itaque ad hæc verba Il. N. 556. οὐδὲ οἱ ἐγῆχος ἐχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλιτο, Eust. 945. notat: Περικαλλεῖς καὶ αὐταὶ ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ὅπερ ἐστὶ τὸ οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Et alio loco ad Il. O. p. 1022. Ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβαίνειν εἰς θέσιν καταφατικὴν." Idem l. c. v. "Ἄρσις. "Θέσεις sunt Placita, Præcepta artis cujusque, Athen. 130. Τὰς Θεοφράστου θ. ἀκούων. Sic Arcestratus ap. Eund. 399. Præcepta dicit parandorum ciborum." Schw. Mss. Vide Θετικῶς. * "Θέσιμος,

Suid. v. Ἐμπολιμον, ubi vide Kust. Mihi conjunctim leg. videtur θέσιμον ἐπιζήμιον, Mulcta legibus constituta." Schleusn. Mss.]

Ἀθεσία, ἢ, Actio qua aliqua, quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: ut cum pactis et conventis non statueretur, sed violantur et irrita fiunt omnia. Budæo Inconstantia et Infidelitas: Suidæ παραβασία, qui hæc affert exempla: e Polyb. 3, (78, 2.) p. 55. Ἀγωνίων τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, 2, (32, 8.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν Γαλατικὴν ἀθεσίαν. Et rursum, Ἐπικρύπτειν ἅπασιν τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Ubi quidam interpr. Prævaricationem, sicut et ap. Jerem. 20, [8. "Ad Charit. 421. ad Diod. S. 2, 282. 589." Schæf. Mss. Ceterum ἀθεσία derivandum est ex ἄθετος. * "Ἀθεσις, Confusio, Stob. 267, 48." Wakef. Mss. * Δυσθεσία, i. q. δυσαρέστησις, (e * δύσθετος,) Erot. in Hippocr. A. c. 1. vide Δυσαισθησία. * "Ἱεροθεσία, (ex ἱεροθέτης,) Sacrorum institutio, Dionys. Areop. p. 3. (Cœl. Hier. 1, 3.)" Kall. Mss.] At Νομοθεσία, Υἱοθεσία, et si qua alia sunt hujusmodi, vide in substantivis quibuscum sunt composita.

Θετέον, Ponendum, Constituendum, [Plato de LL. 3. p. 51., 8. p. 832. 965. Aristot. Eth. 1, 7. "Pseudo-Diog. in Notit. Mss. 10, 255." Elberling. Mss. "Thom. M. 444. Θετέος, Lucian. 2, 67." Schæf. Mss. Plato Epinom. 2. p. 984.]

[* Θετήρ, i. q. θέτης, Phurn. de N. D. 1. p. 141. "Etym. M." Wakef. Mss. Hesychio est τολμητής, πράκτης.]

Θέτης, Qui aliquid τέθεικε, i. e. Deposuit ap. quempiam vel oppigneravit, Isæus (267.) Δίκαιον τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων τὸν ἔχοντα, ἢ θέτην ἢ πρατήρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι, Justum est ut is, qui prædia controversiosa possidet, aut oppigneratorem suum aut venditorem laudet, et nomen auctoris in judicium proferat, Bud. 201. in Καταδικάζω. [Lobeck. Phryn. 334. "Ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss. Phot. Θέτης ὁ εἰσποιησάμενος θετοὺς τινάς (vltas corr. Lobeck. l. c.) μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὀτιοῦν.]

Θετικὸς, Positivus, Positivus: ἐπιρρήματα ap. Grammat. Adverbia positiva: quæ in ἔον aut in ἐὰ desinunt: veluti, θετέον, πρακτέον, ληπτέον: et Attice θετέα, πρακτέα, ληπτέα: construunturque vel cum dat. vel cum accus. Latinis Gerundia et Gerundiva, Amandum, Docendum, Legendum. Item θετικοὶ νόμοι ap. Aristot. Polit. 2, 10. leges quas Philolaus νομοθέτης Thebis tulit, tum aliis quibusdam de rebus, tum περὶ παιδοποιίας: ubi Aretinus vertit Leges proletariæ. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 51. 74. 3, 204. 327. Steph. Dial. 38. Dionys. H. 5, 94." Schæf. Mss. Θετικὸς et φυσικὸς sibi opp., ad Greg. Cor. 599. Θετικὰ ἐπιρρήματα, an solos dativos personarum asciscant, Schæf. Meletem. Cr. 89.] Unde ADV. Θετικῶς, significans διὰ vel μετὰ θέσεως, Positive et affirmative: cui opp. ἀρνητικῶς ap. Greg. Naz. Item θετικῶς ἐξετάζεσθαι ap. Hermog. pro Infinitis; nam θέσεις dicuntur Quæstiones infinitæ. [Schæf. Meletem. Cr. 48. "Dionys. H. 5, 246." Schæf. Mss. "Diog. L. Pyrrhone 370. HSt. Θετικώτερον, Cic. Ep. ad Quint. Fr. 3, 3. quod Ernesti exp. Subtilius, φιλολογώτερον, Magis ex arte dicendi dialectica." Seager. Mss.]

Θετός, Positus: παῖς, Filius adoptatus, s. adoptivus, qui et εἰσποίητος. Appian. Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, Ut adoptati adoptantium nomina accipiant, Plut. Theseo, Θετὸς γενόμενος Πανδίωνι, A Pandione adoptatus, Herod. Θετὸν παῖδα ποιούμεαι, Adopto, Adoptivum filium facio. Et Plut. rursum, in Solone, Παῖδα θετὸν ἔσχε, ποιησάμενος τὸν τῆς ἀδελφῆς, E sorore nomen filium sibi adoptavit. ["Phryn. Ecl. 146 (=334. Lob.) Thom. M. 850. Musgr. Iph. A. 251. Philipp. 65. T. H. ad Plutum p. 367. Epigr. adesp. 572. Diod. S. 2, 556. Adoptivus, Valck. Adoniaz. p. 270. ad Eran. Phil. 157. ad Herod. 360, 463. Diod. S. 1, 284. Θετὸν, Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss. Pind. O. 9, 95. θετὸν υἱόν.]

Ἀθετος, ὁ, ἢ, Irritus, s. Qui irritus factus est, Ab-

dicatus, Abrogatus. Exp. etiam Abdicandus. Item Qui appositus et aptus non est, Ineptus, Inutilis. In qua signif. frequens est ap. Diosc. idque modo cum πρὸς habente suum accus., modo cum dat. Cum πρὸς, 3. "Ἀθετος πρὸς βρῶσιν, Ad esum non aptus. Cum dat. 5. "Ἀθετος κύσσει, Vesicæ inutilis, 1. "Ἀθετος τῷ νευρώδει παντὶ, Lædens nervos. Sic alibi, "Ἀθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγούσιν, ἡπατικοῖς, σπληνητικοῖς, Plin. Lactis usus contrarius capitis doloribus, hepaticis, splenicis. [Ὁὐκ ἄθετον, Non improbandum, rejiciendum, Polyb. 17, 9, 10. "Schn. Scriptt. R. R. 3, 1, p. 372. Brunck. Soph. 3, 503. Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss.] "Ἀθετέω, Loco moveo, Abrogo, Abdico, Irritum facio; proprie περὶ τῶν πρὶν τεθέντων: ut ἄθετεῖν νόμον dicitur Positam legem refigere et abrogare: et ἄθετεῖν τὰ ὠμολογημένα, Pacta et conventa rescindere ac irrita facere. Marc. 7, (9.) "Ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσῃτε, Irritam facitis; vel etiam Violatis, Transgredimini; λύετε, παραβαίνετε: ut et in Ep. ad Hebr. 10, (28.) "Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶν μάρτυσιν ἀποθνήσκει, Si quis violarit et transgressus fuerit legem Mosis. Et Plut. Coriol. (38.) Μηδὲν ἄθετεῖν μηδ' ἀναίνεσθαι τῶν τοιούτων δυναμένοις. Greg. Naz. Οὐ τὰ πρὶν ἀθετήσωμεν διὰ τὴν τελευταίαν παράπτωσιν; Non irrita faciemus et exauctorabimus? Ep. ad Gal. 2, (21.) Οὐκ ἄθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, Non irritam facio gratiam Dei, ut Augustin. quoque vertit, ad 1 Tim. 5, (12.) Τὴν πρώτην πίστιν ἡθέτησαν, Luc. 7, (30.) Οἱ νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἡθέτησαν. Aliquando commodius redditur Repudio, Rejicio, Improbo, Aspernor, Greg. Naz. Or. in Pentecosten, Δούλων γὰρ κακῶν, ἄθετεῖν δεσποτεῖαν, καὶ ἐπανίστασθαι κυριότητι, καὶ ὁμόδουλον ποιεῖν αὐτοῖς τὸ ἐλεύθερον, Improborum servorum est aspernari et rejicere dominos suos, in eosque insurgere. Sic in Ep. Judæ (8.) Κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι, Dominatum vero rejiciunt. Et Luc. 10, (16.) Ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἄθετεῖ, Jo. 12, (48.) Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, Qui rejicit me, nec recipit verba mea. Itidem et Marc. 6, (26.) Διὰ τοὺς ὄρκους καὶ τοὺς συνακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, Propter jusjurandum et eos qui simul accumbebant, noluit eam rejicere. I. e. Noluit irritum facere, quod ei promiserat; jurarat enim se ei daturum quodcumque a se petisset. Et Chrys. de Sacerd. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἐνταῦθα ὁ ἀθετούμενος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Χριστός. Ubi nota pass. vocis usum, cujus Hes. quoque meminit, ἀθετεῖται exponens καταφρονεῖται, ὑβρίζεται: ap. quem et active, "Ἀθετεῖ, ἀτιμάζει, ριπαῖζεται, Aspernatur et vilipendit, Rejicit. ["Passivum ἀθετεῖσθαι, Sporni, Repudiari, habet etiam Diod. S. 1, 41." Schw. Mss.] Itidem ἀθετούμενοι στίχοι dicuntur Rejectitii versus: qui et ὀβελιζόμενοι. Porro ut ἀθεσία dicitur Prævaricatio et transgressio, ita ἀθετεῖν Prævaricari, Prov. 11, (3.) "Ἀθετοῦντων ὑποσκελισμός, Prævaricatorum et perversorum supplantatio. At ex 4 Reg. (24, 20.) Ἡθέτησεν ἐν τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, Defecit a rege Babylonis. ["Ἀθετέω, Magistratu moveo, Suid. v. Προσποσίθη." Schleusn. Mss. "Toup. Opusc. 1, 295. ad Charit. 421. Wolf. Prol. 201. 224. ad Diod. S. 2, 282. 562. ad Lucian. 2, 336. Heyn. Hom. 4, 535. 7, 317. 331. 8, 176. 348." Schæf. Mss. "A. οὐδενός, Nihilo decidere, Nihil non impetrare, Joseph. 663, 27." Wakef. Mss. Valck. Schol. in 1 Cor. 1, 19. * "Ἀθετῆτεον, Abrogandum est, Polyb. 3, 29, 2. "Heyn. Hom. 4, 696. Toup. Opusc. 1, 296. Emendd. 1, 450." Schæf. Mss.] "Ἀθέτημα, τὸ, ET "Ἀθέτησις, ἡ, Abrogatio, Abdicatio, ad Hebr. 7, (18.) "Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγωγῆς ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές, i. e. ἡ μὲν γὰρ προάγουσα ἐντολὴ ἀθετεῖται, Nam mandatum præcedens abrogatur, quod nullis viribus sit præditum et inutile: 9, (26.) Eis ἀθέτησιν ἀμαρτίας, Ad abolendum peccatum. "Ἀθέτημα autem signif. potius Ipsum factum, quo aliquid ἀθετεῖται, i. e. Irritum fit, s. violatur et rejicitur: veluti ap. LXX. Interpr. ἀθετήματα dicuntur Scelera quibus lex diviua violatur, Prævaricationes, Trans-

gressiones, ut vulgo loquuntur. 3 Reg. 8, (50.) Κατὰ πάντα τὰ ἀθετήματα αὐτῶν ἃ ἂν ἡθέτησαν, Jerem. 12, (1.) Πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα, Qui prævaricantur et inique agunt. ["Ἀθέτημα, ad Dionys. H. 2, 708. "Ἀθέτησις, Toup. Emendd. 1, 450." Schæf. Mss. "Diod. L. Platone 123. HSt." Seager. Mss. * "Ἀθετητής, Abrogator, Method. 402. νόμον, Contemptor, Andr. Cr. 94. 171." Kall. Mss. * Προαθετέω, Schol. Cod. Harl. Od. Δ. 276. Vide Wolf. Proleg. ad Hom. p. cclxxi. "Buttm. Schol. Od. A. 185. B. 322. Γ. 199. Δ. 276.: cf. Buttm. in Add. p. 564." Kall. Mss. * Συναθετέω, Schol. Aristoph. B. 1500. * Τεραθετέω, Aqu. Ps. 88, 39.] Legitur etiam ADV. "Ἀθετῶς, [leg. "Ἀθέτως,] ap. Hes., quod affert ex Æschyli Pr. [150. ubi vulgo ἀθέσμως,] et exp. non solum ἀθέσμως, sed etiam * συγκατατεθειμένως. ["Ἀ. ἔχω, Ineptus reddor, Plut. Mor. Sect. 715. "Seager. Mss. * "Ἀθετικός, unde adv. * "Ἀθετικῶς, Didym. de Trin. 3, 31." Routh. Mss.] At vero PRO "Ἀθετος Ἐριννός, quod ap. Eund. extat, et exp. σκληρὰ, ἣν οὐχ οἶον τε ἐξιλῆσασθαι, Rígida, Implacabilis, dubium est, reponendumne sit ἄθεσμος, an ἄθετος, an aliud simile: ["H. Steph. Thes. hæc vox suspecta est; sed immerito. Est enim ἀθεσσομαι, quod signif. ἱκετεύω, Supplico: unde præposito α priv. ἄθεστος dicitur, Qui supplicari nequit, Qui supplicum precibus flecti nescit. Vide vv. Θέσσεσθαι, Θεσσομένος, item * Αἰνήθεστος." Kuster. ad Hesych.]

* "Ἀυτόθετος, Bekk. Anecd. 848." Boiss. Mss.]

* "Δύσθετος, ad Hesych. 1, 587. n. 1." Dahler.

Mss. Hippocr. 766. "Δύσθετον κακόν, Mahim cujus nullus usus est, Philo Jud. 1, 274." Schleusn. Mss.]

"Δυσθετέω, Male affectus sum, Sum animo male af-

fecto et alienato. Et pass. Δυσθετέομαι, pro eodem:

"ut et Suid. δυσθετούμενοι exp. κακῶς διατθέμενοι,

"in h. l. Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀπο-

"δυσπετοῦσι. Idem activæ vocis hoc affert exem-

"plum, Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, ὃν

"προέσχε τοῖς γραφεῖσιν, exponens, μὴ στέρας καὶ

"μὴ ἐμμελίας. E Polybii Epitome (8, 7.) affertur

"δυσθετούμενος pro Animi auxius, Perplexus, cum

"hoc exemplo, Ἐως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠγά-

"κάσθη λάθρα νυκτὸς ἐπιποιήσασθαι" [ἐπὶ π. Schw.]

"τὴν παραγωγὴν." "Δυσθετούμενος, Animi auxius,

"Perplexus, VV. LL. e Polybii Epit.; sed perpe-

"ram pro δυσθ." ["Diod. S. 1, 727. Zeun. Ind. ad

Xen. K. II. fin.; ad K. II. p. 175. (2, 2, 5.)

Schweigh. ad Polyb. 5. p. 64." Schæf. Mss.]

Εὐθετος, opp. præcedenti ἄθετος, i. e. Appositus,

Accommodatus, Aptus, Idoneus, Diosc. 2, 65. εὐθε-

τος εἰς ἀπόθεσιν, Ad recondendum idoneus, ["Reisk.

Oratt. Gr. 6, 160. Diod. L. Stilpone p. 91, 7. HSt."

Seager. Mss. "Musgr. Iph. A. 251. Diosc. 28. et

Jacobs., ad Diod. S. 1, 169. 360. 601. 2, 494. 598.

Kuster. Aristoph. 191. Athen. p. 25. Brunck. ad

Æsch. S. c. Th. 644. Toup. Emendd. 2, 532. Wakef.

S. Cr. 3, 31." Schæf. Mss. "Facile disponendus,

Habilis, Æschylus in Phœnissis ap. J. Poll. 7, 91.

Πελυντῆ ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap.

Stob. 14. p. 87. Οἶμαι δ' ἐμμαντὸν εὐθετον τοῖς πράγμα-

σι." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 431. Vide Schleusn.

Lex. N. T. Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 6, 7.]

"Ἀνεύθετος, Non oppositus, h. e. Non aptus s. ac-

"commodus, Ineptus: Hes. ἀνευθέτον, ἀχρήστον,

"Inutilis." [Act. Apost. 27, 12. Ἀνευθέτον τοῦ λι-

μένος, Cum portus non aptus esset ad hiemandum.

* "Εὐθέτως, Apte, Commode, Concinne, Chrys.

Serm. 70. T. 6. p. 721, 18. Ἄν μὲν εὐθέως τοῖς

ἐχθροῖς καταλαγῶμεν, εὐθέως τε τοῦτο ποιοῦμεν, καὶ

οὐ πολλῆς δέουθα σπουδῆς." Seager. Mss. "Diod.

S. 2, 393." Schæf. Mss. "Ad Hesych. 1, 1496.

n. 20." Dahler. Mss.] Εὐθετέω, Sum εὐθετος, i. e.

Sum appositus et accommodatus, Sum aptus et ido-

neus. Diosc. 1, 106. Εὐθετεῖ εἰς τὰ οφθαλμικά, Ad

ocularia medicamenta utile est. Et e Theophr. H.

Pl. 5, (7, 4.) Εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι, Ad omnia utilis

est et apposita. Item homo aliquis aut animal εὐθε-

τεῖν dicitur pro εὐ διατθεσθαι s. εὐ διακείσθαι, Bene

habitum esse, εὐεκτεῖν: sicut θέσις ab Hes. exp. ἔξις.

Theophr. H. Pl. 1, 1. Εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὀφεί τούτε (sc. τὸ

φυτῶν γένος) κάλλιστον, οὐδὲν σημείον, ἐπεὶ καὶ τῶν
ζώων εὐθετεῖ κύντα, Nec argumentum efficax est,
quod verno æstivoque tempore plantæ sint aspectu
pulcerrimæ, cum et fœta animalia speciosiora sint
et habitiora. Sic Εὐθεσία, ἡ. Bene constituta cor-
poris habitudo, Gal. ap. Hippocr. εὐθεσίην exp.
* ἔγγενετὴν τοῦ σώματος ἔξιν: addens et ἐνιαυτὸν εὐ-
θεσίης vocari τὸν εὐφορίας ἀπεργαστικόν: ut i. sit εὐ-
θεσία q. εὐεξία et εὐθηνία. [Schol. Lycophr. 22.]
|| Rursum εὐθετέω transitive etiam ponitur pro Con-
cinne dispono, Eleganter et scite digero, Decenter
compono, Colloco ordine suo, Synes. Ep. 121. Κα-
λὸν οὐκ εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐνθυμιά-
σεας τὸ δωμάτιον, Si omnibus decenter et ordine po-
sitis everras et perfumes cubiculum. Sic Lucian.
(1, 275.) * Ἐωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμ-
πίσιον δεῖ, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ
Δι. ["Aristoph. Fr. 285. Athen. 1, 53. Wakef. S.
Cr. 1, 56. Diod. S. 1, 340. Heyn. Hom. 8, 528."]
Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 40. τὸν νεκρὸν, pro εὖ
κοσμεῖν. * Εὐθετήσις, Eust. Od. A. p. 9, 11.] Qua
signif. dicitur ΕΤΙΑΜ Εὐθετεῖω, Hesiod. Θ. 541.
de Prometh. ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετεῖ-
σας κατέθηκε, Cum scite composuisset. Apud Hip-
pocr. vero (757. Foës.) εὐθετισταμένος exp. καταστρώ-
σας: [764. Ὅστέων κατὰ τρόπον εὐθετισμένων. "Ad
Mær. 238." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 587." Wakef.
Mss. Εὐθετεῖει, Hesychio εὖ διατίθεισιν. * Εὐθετε-
σμός, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 294.
* "Διευθετεῖω, Nicet. Eugen. 1, 128. (3, 1.)" Boiss.
Mss.] Nec non COMP. Διευθετέω significat Suum
quodque loco et ordine digero ac dispono, Concinne
pono et colloco. Exp. autem et Boni consulo. ["T. H.
ad Plutum p. 202." Schæf. Mss. "Etym. M. Schol.
Soph. El. 651." Wakef. Mss. * Διευθέτης, Eust. II. A.
A. 17.]

[* Πρωτόθετον, τὸ, Verbum primitivum, Eust. II. A.
p. 29, 51. 34, 20. 74, 19. Phav. 133.]

Derivata e præt., quæ retinent η futuri.

Θήκη, ἡ, Repositorium, Locus in quo aliquid re-
ponitur. Quo e vocab. multa componuntur, ut ἀρτο-
θήκη, ὀπλοθήκη, et alia hujusmodi. Estque ejus usus
ap. Latinos quoque, ap. quos Cic. Numariam thecam
dicit, et Thecam vasorum, sicut et Martial. The-
cam calamorum. Ille, Verr. 6. Efferrī sine thecis
vasa; hic, l. 14. Sortitus thecam calanis armare me-
mento. Itidemque Varro, Ut grani theca sit gluma.
Peculiariter vero Græcis θήκαι dicuntur αἱ * νεκροθή-
και, ut ita dicam, i. e. defunctorum repositoria, Ea
in quibus defuncti reponuntur, Græcis σοροί, et Lat.
Sandapilæ, Loculi, ut cum Plin. dicit, Conditum
loculo in templo, et, In loculis asservatos; et Con-
ditoria s. Conditiva, veluti cum Plin. junior dicit,
Quorum corpora ejus miraculi gratia in conditorio
asservabantur. Et Seneca, Sic in domo sunt quo-
modo in conditivo. Paus. Attic. (9, 10.) p. 6. Ἐπὶ
τὰς θήκας ἦλθε τῶν βασιλέων. Ibid. Λυσίμαχον τὰς
θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα, τὰ ὅσα ἔκρίψαι. Et Xen.
K. II. 7, (3, 1.) Ὅρυνται ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ
τελευτήσαντι. Sic Plato de LL. 12. Θήκας δὲ εἶναι
τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ μήτε τι
μέγα, μήτε τι μικρὸν μνήμα. Unde Cic. de LL. 2.
Vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam
partem sumi sepulcro. Ubi θήκη et μνήμα idem
sunt, pro quo paulo post dicit χῶμα. Et Thuc. 3,
(104.) p. 117. Θήκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν
Δήλῳ, πάσας ἀνείλον, Quotquot erant mortuorum
conditoria s. loculi, omnes subruerunt. ["Reposito-
rium, i. e. Sepulcrum, Hes. et Suid. Θήκαι σοροί.
Agam. 453. Θήκας Ἰλιάδος γὰρ—κατέχρυσιν. Auctor
nescio quis ap. Suid. in voce, Διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν
τὰς θήκας τῶν περὶ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις
εἰ ταναγκαῖα ἐχρῶντο. Soph. Œd. C. 1763. Œdipi
sepulcrum vocat Θήκην ἱερὰν, ἣν κείνος ἔχει: Electr.
895. ὁρῶ—περιστεφὴ κύκλῳ Πάντων ὅς ἐστιν ἀνθρώων,
θήκην πατρός. Herod. 2, 67. Θάπτουσι ἐν ἱρῇ θή-
κῃσι." Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 411. "Toup.
Opusc. 1, 428. Emendd. 2, 391. ad Charit. 245. ad
Herod. 24. 169. 263. 264. 553." Schæf. Mss. * "Θη-
καίος, Sepulcralis, Herod. 2, 86. ubi vulgatum θη-

καίφ præter rationem sollicitatur a VV. DD.: maxime
vero Creuzerum mireris, scripturæ manifesto vitiosæ
et ab h. l. prorsus alienæ (θηβαίφ) patrociniū sus-
cipientem in Comm. Herod. 67. sqq. De frequente
literarum β et κ permutatione, quæ librariorum vel
inseitiæ vel incuriæ debetur, cum passim alibi a
nobis disputatum est, tum ad Polyb. 1, 37, 9. et ad
Athen. 129." Schw. Lex. Herod.] Θηκίον, τὸ, Re-
positorium, Loculus, Loculamentum, Conditorio-
lum, γλωσσοκομείον, θησαυρός, ἐντάφιον, τάφος, Hes.:
cui θήκαι sunt non solum σοροί, verum etiam οἱ ἀπό-
θετοι νόμοι.

"Θήγη, Hes. θήκη, θέσις, τάξις." ["Cave de
mendo suspectum habeas; est enim vox Abderitica,
idem significans quod τάξις. De composito * δια-
θηγή fidem facit Suidas v. Πυσμός, ubi de vocibus
nonnullis Democrito Abderitæ ejusque sectatoribus
propriis agens, et hæc habet: Φασὶ γὰρ Τροπὴν καὶ
Διαθηγήν, καὶ σημαίνει ταῦτοις ἡ μὲν Τροπή, τὴν θέσιν· ἡ
δὲ Διαθηγή, τὴν τάξιν." Kust. "Segaar. Ep. ad Valck.
p. 28." Schæf. Mss.]

Θήμα, τὸ, Hes. θήκη, τάφος, ἀνθημα, afferenti ipsum
e Sophoclis Salmoneo.

Θημὼν, ὦνος, ὁ, Rerum simul positarum s. conge-
starum acervus et cumulus, Od. E. 368. Ὡς δ' ἄνεμός
τε Ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, i. e. σωρὸν
ἀχύρων, Acerum cumulum et acervum. Hesychio
θημὼν est πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἶον ἀχύρων ἢ πυρῶν.
["Thom. M. 449. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh.,
Mær. 190. et n., Ilgen. ad Hymn. 217. Koen. ad
Greg. Cor. 166(=362.)" Schæf. Mss. "Synes. 3.
Opp. 'A. 4, 496." Wakef. Mss.] "Θιμῶνες, Hes.
"θιμωνία: pro quo θημῶνες supra." ["Munck. l. c.
Schæf. Mss. * Θημονοθέτης s. * Θημονοθέτης, unde
* Θημονοθετέω, * Θημωνοθετέω, (* Θημονοδέτης, unde)
* Θημονοδετέω, Schol. Theocr. 10, 46. * Θημονολό-
γος, et contr. * Θημολόγος, unde * Θημολογέω, An-
tiphili Epigr. 44. δόρπον ψαμμίτην. "Jacobs. Anth.
9, 71. Ruhnk. Ep. Cr. 121. Huschk. Anal. 117."]
Schæf. Mss.] Θημωνία, ἡ, i. q. θημῶν: ut Suid. quo-
que docet, Θημῶνες, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων καὶ
Θημωνία, ὁ σωρός. Et Eust. 1539. "Ὅτι ὁ θημῶν καὶ
θημωνία λέγεται. Apud Hes. vero correpta antepe-
nultimæ syllabæ vocali, et acuta ultima, LEGITUR
Θημονιά pro Θημωνία: veluti cum θημῶνες exp. per
θημονία: et θημονιάς esse dicit τοὺς σωροὺς τῶν δρα-
γμάτων, Acervos manipulorum. "Θειμωνία, Hes.
"οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων, Acervi manipulorum,"
["Munck. l. c. Thom. l. c." Schæf. Mss.] ΑΤ Θη-
μοάνη, quod ap. Hes. legitur, et exp. ἀπόθεσις, mendi
suspectum mihi est. [* Σημῶν, Laconice pro θημῶν,
Etym. M. παρὰ τὸ σῶ, σωρεύω.]

Synonymum illi θημῶν et ab eadem profectum ori-
gine, EST Θωμός, quod et ipsum significat Cumulus,
Acervus, Aristoph. (Λ. 973.) ap. Suid. Εἴθ' αἴτην,
ὥσπερ τοὺς θωμούς, Μεγάλῳ τύφῳ καὶ πρηστῆρι ἔν-
στρέφας καὶ ξυγγογγυλίσας Οἶχοιο φέρων, i. e. θημῶνας
ἦϊων, ut Hom. loquitur, s. σωροὺς ἀχύρων. Solent
enim turbines et procellæ acervos pælearum s. ace-
rum correptos differre. Theophr. H. Pl. 9, 10. Διὸ
καὶ εἰς θωμούς συντιθέασιν καὶ πυρὸς καὶ κριθᾶς, καὶ
δοκοῦσιν ἀδρύνεσθαι ἐν θωμῷ. Sic C. Pl. 4, 15. Ἐὰν
δὲ θηριοθεῖς εἰς θωμούς συντεθῇ ὁ πυρὸς, ἀδρότερος καὶ
βελτίων γίνεται. Et paulo post, "Ὅταν δὲ εἰς θωμούς
συντεθῇ, συνικμάζεται τε, καὶ ἡ ἀναγομένη ἀτμὶς λεπτή
καὶ πνευματώδης οὕσα παρεισδύνεται, καὶ ἀδρύνει τοὺς
ὄγκους. Ubi etiam nota θωμός et ὄγκος posita syno-
nymως. Nota etiam in hoc posteriore loco C. Pl. scribi
non θωμούς, sed θωσμούς, idque bis, sed men-
dose. Nec vero tantum οἱ τῶν πυρῶν σωροὶ vocantur
θωμοί, verum etiam οἱ ξύλων, Lignorum congestorum
acervus et strues, veluti pyra est. Hesychio autem
est σωρός σταχύων, Aristarum acervus s. cumulus:
item κορμός, Truncus. ["Brunck. Aristoph. 1, 64.
Fr. 239. Jacobs. Anth. 8, 168. Callim. 1. p. 477.
ad Mær. 190. Toup. Opusc. 2, 104." Schæf. Mss.
Æsch. Ag. 305.] "Θωμενσαι, Hes. συμμίξαι, συντα-
"γεῖν, Commiscere, Componere: forsan a nom. θω-
"μός." ["Incertus Auctor ap. Hephæst. 33. Καὶ
κνίσση τινὰ * θωμητίδας, quod videtur signif. Attra-

here, Allicere, a θώμιζ." Schn. Lex.]

AT COMP. Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene constituto et habito, i. q. εὐθετος supra: sicut Hes. quoque εὐθήμονα exp. εὐθετον, εὐσχήμονα. Aristot. H. A. 9. de avi quadam quæ σίτη nominatur, Εὐθήμων καὶ εὐβίος. Et de aquila leporaria, "Ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ εὐθήμων, Quadrato corpore et eleganter compacto, Bud. Comm. 831. cum εὐθήμων exposuisset Conciunus, Apte compositus. Ab aliis redditor etiam Pulcre compositus, Scite digestus, Bene factus, Politus: quæ rei potius inanimatæ conveniunt. [Æsch. Choeph. 78. Apoll. Rh. 1, 569. εὐθήμονι αἰοῖδῃ, quod Etym. 391. exp. εὐποιήτῃ. * Εὐθιμος, Εὐθήμων, Valck. Schol. in N. T. 2, 24. "Bernard. Reliq. 25. Græv. Lectt. Hes. 564." Schæf. Mss.] UNDE Εὐθημοσύνη, ἡ, Ordo concinnus et elegans, Apta dispositio, Concinna rerum digestio, i. e. Cum unaquæque res suo loco posita est, et omnia pulcre digesta ac disposita. Vel etiam, Cum omnia suo ordine concinne et scite ponuntur. Hesiod. "Ἔργ. 2, (89.) ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθεῖν, Σπέρματα κακκρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη ὀνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Nam, inquit Proclus, δεῖ ἕκαστον εὐ διατιθεῖναι, καὶ μὴ κακῶς, ἀλλὰ καλῶς. Quemadmodum et ap. Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Cyrus καλὸν ἡγεῖτο καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην:—Ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης. ["Thom. M. 383. Creuzer Symbolik 3, 1. p. 545." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 499." Wakef. Mss.] Item inde est VERB. Εὐθημονέω, i. significans q. εὐθετέω et εὐθετίω, i. e. Apte et concinne digero et dispono, Quæque ordine suo apte et concinne pono. Plato pass. voce in activa signif. usus est, de LL. 6. (p. 263.) Εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκίσεις: quæ verba Budæo Comm. 821. sic videntur interpretanda, Componere rem familiarem, et domestica negotia digerere. "Εὐθυμονεῖσθαι, e Plat. de LL. affertur pro Componere, "Concinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine collocare. Pro quo scr. εὐθυμονεῖσθαι." ["In Tzetza Ch. p. 8. v. 367. leg. εὐθυμόνει. Sed cf. Plut. Mor. 4. p. 862." Schæf. Mss. Εὐθυμονεῖσθαι, Photio εὐ τίθεσθαι, ἢ συγκεῖσθαι.]

Præcedenti εὐθήμων OPP. Κακοθήμων. UNDE Κακοθημοσύνη, ἡ, itidem oppositum præcedenti εὐθημοσύνη, in quo et exemplum habes ex Hesiodo: i. e. Cum res male digestæ et dispositæ sunt, vel digeruntur et disponuntur. Aliis Ordo confusus. Sed perperam eo in loco quidam Codd. HABENT Κακοθυμοσύνη ET Εὐθυμοσύνη, ut et VV. LL. quasi sc. a κακοθύμων et εὐθύμων derivata essent. ["Græv. Lectt. Hes. 564." Schæf. Mss.]

Θησαυρός, i. q. θήκη, Repositorium, Conditorium, Locus in quo congestæ opes reponuntur et conducuntur, ut cellæ granariæ et ærariæ, J. Poll. 9. Καὶ θησαυροὶ καὶ ταμεία, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροὶ ἔκειντο, Aristot. Œcon. 2. Τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Et mox, Ἐπώλει τὰ ἐκ θησαυρῶν. Sic Joseph. Κατασκευάσας θησαυρόν, καὶ κλείσας πανταχόθεν, ὅπῃ ἐν αὐτῷ μίαν ἡνοίξεν, Ærarium, Pecuniarum repositorium s. conditorium, Plut. Ἐκέλευεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. Ubi nota additum gen., omissionem in locis præcedentibus: de Solert. Anim. Γνωρίσας τὸν εἰνυῆς ἐκάστη θησαυρόν, ὡς οὐδεὶς χρυσίου θήκην ἀνθρώπος, ἀσμένως ἀνοίγει καὶ προθύμως: appellans ibi θησαυρόν Foveam in arena, in qua testudines καταχοῦσι καὶ κατακρύπτουσι τὰ ὠά: θήκην autem χρυσίου nominans, quam in præcedente loco θησαυρόν χρημάτων. Lat. quoque Thesauros dicunt: ut videbis ap. Gell. 2, 10. [Liv. 19, 50. Admonent deinde quidam, esse thesaurum publicum sub terra, saxo quadrato septum: cf. Plut. Philopœm. 19.] Sed et Ipsæ opes alicubi repositæ s. reconditæ, vocantur θησαυροὶ, Athen. (231.) Ἀλεξάνδρον τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας θησαυροὺς ἀνελομένον, Plut. de Deo Socr. Θησαυροῦ φανέντος, Lucian. (1, 814.) Θησαυροὺς ἀνορύττειν, Virg. Thesauros tellure recludere, Cic. Obruerē thesaurum alicubi, et, Thesaurum defossum esse sub lecto. Metaph. autem Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) Τοὺς

Α θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατεῖπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίστων. Sic Quintil. E repository velut thesauro se offerentibus, Cic. Thesauros argumentorum, Isocr. (ad Demon. 4. p. 6. Cor.) Καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρὰ ἀνδρὶ σπουδαίῳ γὰρ οὐ φειλομένη. Itidem et Hesiod. "Ἔργ. (2, 337.) Γλῶσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποις ἀριστος Φειδωλῆς. Hesychio θησαυρὸς est eis ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος. Appian. pro Armamentario etiam posuisse videtur in h. ap. Suid. 1. "Ὅπλα τε πολλὰ καὶ σίτον ἡτοιμάζετε, καὶ θησαυροὺς ἐποιεῖτε, Conditoria in quibus ea reconderet. Nisi malis, Aliarumque rerum conditoria s. repositoria. Apud eund. Suid. Θησαυροὶ ἀνέμων. ["Fac. ad Paus. 2, 197. Barthel. Voy. 3. p. 46. Toup. Opusc. 1, 576. ad Herod. p. 7. 353. ad Diod. S. 1, 4. 714, 2, 431. Dorv. Sicul. 74. Musgr. Suppl. 1010. Wakef. Ion. 941. Herc. F. 383. S. Cr. 4, 5. 9. Θ. καὶ πλοῦτος, Lucian. 2, 222." Schæf. Mss. Pind. 'Ο. 6, 111. μαντοσύνας, Π. 6, 8. ὕμνων, 11, 8. τριπόδων. Vide Schleusn. Lex. N. T.] UNDE Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, Thesauri custos, Qui thesauri custodiæ præest, [Diod. S. 18. p. 658, 25.; 19. p. 680, 28. "Ad Lucian. 1, 501." Schæf. Mss. "Polyæn. 408." Wakef. Mss.] Ex hoc autem DERIV. Θησαυροφυλάκιον, τὸ, Locus in quo thesauri repositi custodiuntur. I. q. θησαυρὸς, quod signif. Cellam in qua reponitur pretiosior supellex, et ταμείον. Suid. [Gl. Ærarium. "Artemid. 64." Wakef. Mss. * Θησαυροφυλάκιον, Philo 3, 506. P.: Diod. S. 19. p. 678, 42. "Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss.] Item COMP. [*Θησαυρομανής, unde *Θησαυρομανέω, e quo *Θησαυρομανία, Tatian. ad Gr." Routh. Mss.] Θησαυροποιός, Qui thesauros congerit et reponit, res pretiosiores in thesauros recondit, i. q. θησαυροιστής, Plato de Rep. 8, [7. *Θησαυροποιέω, i. q. θησαυρίζω, J. Poll. 3, 116. *Εὐθήσαντος, Anal. 1, 223. "Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 526." Schæf. Mss. *Θησαυρώδης, Philostr. V. A. 3, 55. 7, 23. p. 303. Τάφοι θ. καὶ πολυχρῆνοι.] ET VERB. Θησαυρίζω, Thesauros extruo, Herodian. 6, (1, 17.) Ἰδὲ εὐθησαυρίζε, Proprios thesauros extruebat, Plut. περὶ Φιλοπλ., Παισιν οὗτοι καὶ κληρονόμοι φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Sic pass. quoque vox accipitur, Plato Phædro, "Ὅταν γράφῃ εἰνυῆς ὑπομνήματα θησαυρίζομενος. Interdum cum accus. rei construitur, sicut ταμείων, et signif. In thesauro repono, condo, conditum asservo, Xen. K. Π. (8, 2, 12.) Οὐδὲν τούτων ὅ,τι σὺ γὰρ παρασκευάσας ἐθησαύρισε παρ' αὐτῷ, Aristot. de Partib. Anim. 3. Πρὸς τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον θησαυρίζειν καὶ πέττειν ἀλείαντον οὖσαν τὴν τροφήν, Cui loco similem alium habes infra ex Eod. in Προθησαυρίζω. Et passive aliquid dicitur θησαυρίζεσθαι pro Recondi et reponi in thesauro, Theophr. H. Pl. 8, (11, 6.) de frumentis conditis et asservatis loquens, Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μηδείᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ὑψηλαῖς χώραις διαμέρειν θησαυρίζομενα πολὺν χρόνον, 4, (4, 6.) de ebeno, Τὴν δὲ χροάν οὐ θησαυρίζομένη λαμβάνει τὴν εὐχρουν, ἀλλ' εὐθὺς τῇ φύσει, Colorem commendatum non asservando contrahit, sed protinus a natura, Bud. Sic 2, (6, 8.) de palmulis, Θησαυρίζεσθαι δὲ μόνους φασὶ τοὺς ἐν Συρίᾳ. Alioquin vox passiva, ut et media, in activa etiam usurpatur signif., itidem pro In thesauris recondo, vel simpliciter Recondo et asservo, veluti thesaurum, Philo V. M. 1. Οὐ χρυσόν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Herodian. 1, (14, 5.) "Ἐκαστος δὲ ἃ εἶχεν, ἐκέισε ἐθησαυρίζετο, Universi ferme suas illic divitias quasi in thesaurum congerebant. Signif. etiam Reconditum velut in thesauro asservo et retineo, simpliciter Retineo, Asservo, διατηρέω, Theophr. C. Pl. 6, 28. Τὸ ἐλαιὸν τὰς ὁσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν. ["Longus p. 93. Vill. Lennep. ad Phal. 110. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Θησαυρίσμα, τὸ, Quod in thesauro conditum et repositum est, Thesaurus. Exp. etiam Repositorium, Asservatio. [I. q. θησαυρός; Soph. Phil. 37. "Brunck. ibid. Wakef. Ion. 497. (1393.) S. Cr. 4, 10. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss. Meleager 38. Eur. El. 497.] Θησαυρισμός, Ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro, Ari-

stot. Polit. 1. *Θησαυρισμός χρημάτων πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων*, i. e. τὸ *θησαυρίζειν* χρήματα πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, Condere et reponere in thesauris pecunias et opes ad vitam necessarias, etiam Prudentia condendi pecunias in thesauris, Theophr. H. Pl. 8, 10. Τῶν δὲ σπερμάτων οὐχ' ἡ αὐτὴ δύναμις ἐστὶν εἰς τε τὴν βλάστησιν καὶ εἰς θησαυρισμόν· ἐνια μὲν γὰρ βλαστάνει καὶ τελειοῦται τάχιστα, καὶ θησαυρίζεται κράτιστα. Et mox, Διὸ καὶ εἰς θησαυρισμόν ἀποτίθεται, i. e. *θησαυρίζεται*, Recondi et reponi in thesauris frumentariis. *Θησαυριστής*, ὁ, Qui thesaurus congerit, in thesauris reponit, in thesauris condit et servat opes futuris usibus necessarias. At *Θησαυριστικός*, idem: *Θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς* ζῶα, Animalia quæ ingeniose et solerter cibos recondunt in suis thesauris, Quæ victui necessaria in thesauros et cellas suas congerunt, et condita in usus suos servant: veluti formicæ, apes, et alia quadam animalia. [Aristot. H. A. 1, 764. * *Θησαυριστός*, unde] *Ἀθησαυριστός*, ὁ, ἡ, Qui in thesauro repositus non est, in thesauris recondi non potest vel solet: ut infra in *Ἀπόθετος*. B Exp. etiam Qui nihil recondit in crastinum, Prodigus, ut *ἀταμίευτος*. [Suid. 1, 73. Phav. 24, 1.] “*Δυσ-θησαυριστός καρπός*, Fructus reconditu asservatus” que difficilis: quales sunt, qui fugaces dicuntur.” [“Aristot. Stob. Ecl. 1, 1. p. 86. Heer.” Boiss. Mss.] Inde et verba COMP. *Ἀποθησαυρίζω*, ET *Ἐκθησαυρίζω* ET *Προθησαυρίζω*. Quorum primum *Ἀποθησαυρίζω*, Recondo et asservo in thesauro, A ceteris rebus separatum in thesaurum condo. Item simpliciter, Recondo, Repono, Asservo, ut *ἀποταμιεύω*. Athen. (70.) *Ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἄλμῃ*. Affertur etiam, *Ἀποθησαυρίζω εἰς πλοῦτον*, pro Ad congerendas opes in thesaurum repono. [Jambl. Protr. 300. Athen. 70. Diod. S. 5. p. 219, 24. “Jacobs. Anim. 238. Toup. ad Longin. 395. Lennep. ad Phal. 110.” Schæf. Mss. Artem. 1, 75. 1 Tim. 6, 19. LXX. Sirach. 3, 3. * *Ἀποθησαυρισμός*, Diod. S. 3. p. 114, 7. 142, 29. * “*Ἀποθησαυριστέον*, Clem. Alex. Str. 1, 6.” Kall. Mss. * *Ἐναποθησαυρίζω*, Jambl. V. P. 342. “Repono, Philo J. 2, 406.” Schleusner. Mss. “Euthym. 112.” Boiss. Mss. “Orig. de Orat. 20.” Routh. Mss.] *Ἐκθησαυρίζω*, E thesauro promo, expromo; Bud. interpr. Thesaurum exhaurio, affertur Phalar (p. 110. Lennep.) *Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλοῦτου ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρήνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν*. [* *Ἐνθησαυρίζω*, Soph. ap. Clem. Alex. Str. 4. init. * “*Ἐπιθησαυρίζω*, unde * *Ἐπιθησαυριστέος*, 336. * *Παραθησαυρίζω*, Longin. Fr. 5.” Wakef. Mss.] *Προθησαυρίζω*, Ante usum repono in thesaurum. Metaph. Aristot. de Part. Anim. 3. Οἱ δὲ τὸν οὐλόφαγον ἔχουσιν, ἢ πρὸ τῆς κοιλίας μέρος τι ὀγκώδες, ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν. Cui similem locum quendam attuli in *Θησαυρίζω* ex Eod. [“Georg. Lapitha Poëm. Mor. 174.” Boiss. Mss.]

Sequuntur verba cum præpp. composita.

Ἀμφιτίθημι, i. q. *περιτίθημι*, i. e. Circumpono, sed Poëticum, Athen. Πλεκτοὺς ἀμφιτιθεῖς στεφάνους, [Eur. Hec. 432. “Musgr. Iph. A. 1530. *Ἀμφιθέσθαι* στεφάνον ἑλευθερίας, Wessel. Diss. Herod. 128.” Schæf. Mss. Il. K. 271.] *Ἀμφίθετος*, Circumpositus, Il. Ψ. (270.) *φιάλη*, Phiala quæ utrimque poni potest, Quæ propter magnitudinem suam utraque manu capitur et ponitur, Hes. Sunt et qui *ἀμφίθετον* intellexerint duplicem, cujus una pars alteri imponeretur. Eustathio quoque est Quæ utrimque prehenditur auribus, sicut *ἀμφιφορεῖς*: at secundum Aristarchum, Quæ utrimque poni potest: i. e. vel a parte oris vel a parte fundi. Sunt vero et aliæ ap. eum explicationes, sed aliam etymologiam sequentes. Vide etiam Athen. [501. “Heyn. ad Apollod. 1166. ad Hom. 8, 408. 477. 486.” Schæf. Mss.] “*Ἀμφιθέτης*, ου, ὁ, Utrisque positus, Circumpositus, VV. “LL. Significaret tamen potius Eum qui circumponit.” [Perperam pro *ἀμφιδέτης* ap. Artem. 2, 24. *ζυγόμεσμον*.]

Ἀνατίθημι, vel *Ἀνατίθεμαι*, Sursum pono, Impono in altum, Sustollo, Aristoph. Πλ. (69.) *Ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημὸν τιν' αὐτόν*, Eum enim in præcipitium ali-

quod ubi sustulero, Posuero supra præcipitium, Sursum sublatum imposuero. || Impono alicui, Rem quampiam sursum sublatam impono alicui, Portandum quidpiam impono, Impono alicui pro onere. Xen. K. 'A. 3, (1, 20.) *Σκεύη ἀναθέντας, ὡς τοιοῦτ' ἔχουσιν*, 2, (2, 2.) *Ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια*, K. Π. 8, (5, 3.) *Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια*. Sic dicitur, *Ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον*, Apoll. Rh. 2, (1061.) *Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας*: ubi est *ἀνθέμενοι* per sync. pro *ἀναθέμενοι*. || Dicuntur etiam *ἀνατίθεσθαι* qui onus in humeros suos tollunt, sibi ipsis imponunt portandum quidpiam, impositum suscipiunt, Synes. *Ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωρῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία*. Quod dictum Erasm. inter Proverbialia referens, sic interpr. Camelus etiam scabiosa complurium asinorum tollit onera. || Capitur et per metaph. pro Impono et injungo aliquid, i. e. alicujus rei curam: sicut et Latine Imponere onus alicui, et Aliquis onus suscipere, dicitur metaph. ut *ἀνατίθημί σοι τήνδε τὴν διακονίαν*, Hoc ministerium tibi injungo. Dicitur et *Ἀνατίθημί σοι τήνδε τὴν ἐπιμέλειαν*. Sic, *Ἀναθεῖς πόλιν τῇ γυναικί*, Cum civitatem curæ uxoris demandasset, vel Cum civitatis curam uxori demandasset, Aristoph. N. (1453.) *Ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰ μὲν πράγματα*, Cum omnia mea negotia vobis imposuissem, commissem: Curam rerum omnium mearum vobis demandassem. Alii tamen volunt *ἀναθεῖς ὑμῖν* esse hic, Cum imputassem vobis: de qua signif. dicitur postea. Polyb. (6, 35, 8.) *Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται*, Vigiliarum autem circuitus cura equitibus demandatur, Vigiliarum autem circuitus curæ equitum demandatur: ut Circuitus in priore loco sit gen., in posteriore nomin. At Bud. vertit, Fidei equitum committitur. Potest etiam reddi, Equitibus committitur. Plut. Pericle. *Τῆς πόλεως ἐκέλευε μόνῃ διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δύναμιν ἀνατιθείσης εἶναι τὴν*, Cum urbs illi soli propter auctoritatem et potentiam se committeret, Illius fidei et quasi tutelæ se committeret. Verbo *Ἀνατίθεμαι*, inquit idem Bud., utitur Xen. pro Onus suscipio et provinciam, et Suscipio aliquid præstandum atque efficiendum.

Ἀνατίθημί σοι τὴν γνώμην καὶ βουλήν, Expono, Narro, Bud. Ego autem existimo signif. hanc e proxime præcedente manasse, et *ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμάντοῦ γνώμην*, vel *βουλήν*, posse reddi, sequendo Cic. Consilia mea tibi committo; ita enim loquitur Verr. 5. Item l. 3 Ep. ad Fam. Ep. ad App. Quid mihi ille non commisit? quid mecum non communicavit? Dicitur etiam Committere aliquid auribus alicujus. Sed et Credere et Concredere sic usurpantur interdum a Latinis. Sciendum est vero explicari etiam aliter hoc loquendi genus *ἀνατίθεναι τὴν γνώμην* ap. Plut., nam quod ille dicit, *Ἀνατίθεις Σόλωνι τὴν γνώμην*, exp. Solonis sententia et auctoritate factum dicens. Secundum quam exp. *ἀνατίθεαι* caperetur in ea signif. quam proxime sequente annotatione declarabimus. Porro Bud. postquam *ἀνατίθημι* interpretatus est Expono et narro, subjungens, veluti *ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ βουλήν*, addit, Ut in Act. 25, (14.) *Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον*: nec aliud exemplum affert. At VV. LL. habent et ex 2 Macc. 3, (9.) *Ἀνέθετο περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ*, pro Enarravit de indicio. Sed mallet, Retulit de indicio.

Ἀνατίθημι, i. q. *προσλογίζομαι*, vel *ἀνάπτω*, Tribuo, Attribuo, Acceptum fero, Ascribo, Imputo, Synes. *Ἐγὼ δὲ ἀνέτιθουν αἰεὶ ταῦτα τῷ Θεῷ*, Theophr. C. Pl. 8, (4, 6.) *Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀναθετέον*, Plut. Fabio, *Ταῦτα μὲν ἂν τις εὐνοία θεῶν ἀναθεῖν*, Hæc aliquis deorum benevolentia accepta tulerit, ferre possit, Deorum benevolentia ascripserit, s. tribuerit: Cic. Sed hoc benevolentia ejus tribuendum est. Dicitur et, *Ἀνατίθημί σοι αἰτίαν τούτου*, Hujus rei causam tibi ascribo, Dico te in causa esse cur hoc factum sit, Isocr. ad Dem. (4. p. 8. Cor.) *Ὡν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀμάρτη, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν*, Diosc. *Ἀνέθηκεν αἰτίαν τοῖς ἀνατιδογῆτοισι*. Dem. autem dixit *Ἀνατίθεναι τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τινος*, (323.) *Οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες*,

i. e., ut opinor, Ea quæ acciderunt illis imputantes, in caput eorum recidere faciant. || Est ἀνατίθηναι etiam Tribuo, eo sensu quo dicitur, Ego illi multum tribuo, illius virtuti multum tribuo. Cic. de Amic. Tantum cuique tribuendum est, quantum ille, quem diligas atque adjuves, sustinere possit. Plato, de Amore loquens, in Symp. Τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατίθεναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἑάν τε ἀληθῆ ᾖ, ἑάν τε μὴ. Idem, Διὰ ταῦτα δὴ πάντα λόγον κινούντες ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. Quos duos locos Bud. citat, docere volens ἀνατίθηναι capi etiam pro Tribuo, i. e. Propensus sum in aliquem, et illi multum faveo.

Ἀνατίθηναι, inquit Bud., τὸ ἀνάπτω, Suspendo: Ἀνατίθηναι τοδε τὸ λάφυρον τούτῳ τῷ ἀγάλματι. Aristoph. (Πλ. 844.) Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν, pro ἐκάρτησων καὶ κρεμάσων. Quæ Bud. e Leucapeno accepisse puto. Sic, Ἀνατίθεναι εἰς Δελφούς εἰκόνα, exp. a quibusdam Imaginem suspendere s. appendere, Plut. Themist. Ἀνέθηκε πῖνακα τῆς νίκης, quidam interpr. et Fixit tabulam. Et ap. Dem. Ἀναθέντες τὰ τρόπαια, pro στήσαντες. Lat. Statuere, interdum et Figere, item, Ponere trophæa, quod ad verbum est τιθέναι τρόπαια, non ἀνατίθεναι. || Exp. autem ἀνατίθηναι etiam Dico, Dedico, Consecro; atque ita sumi fortasse possit hoc verbum in duobus proximis ll. Plato de LL. 12. Ξύλον δέ, μονόξυλον ὃ, τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέντω, καὶ λίθον ὡσαύτως, πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ, Cic. Ligneum autem quod quis voluerit, uno e ligno dedicato: itemque lapideum in delubris communibus. Æschines eadem constr. dixit, (70.) Χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεών. Sic et in loco Aristoph. paulo ante citato, ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν: nisi quis malit πρὸς τὸν θεόν jungere cum ἔρχομαι, ut ἀναθήσων per se ponatur. Adhibetur vero ei præp. εἰς, Herod. Ἀναθεῖναι μιν εἰς τὸ ἱεῖον, Dicasse s. Consecrasse templo Junonis: (cf. 4, 88, 152.) Sic et Ἀνατίθεναι εἰς Δελφούς εἰκόνα. || Sciendum est autem, in ll. quidem præcedentibus aliisque similibus ἀνατίθεναι interpretatos quosdam Suspendere, nonnullos Dicare, nonnullos etiam Suspendum dicare, dedicare: sed reperiri locos alios, in quibus ἀνατίθεναι aliter interpretari nequeat quisquam quam Dicare s. Dedicare s. Consecrare. Lucian. (1, 533.) Ὑλᾶς ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ, Montes dedicarunt, consecrarunt unicuique deo. Diosc. in præf. l. 1. Ὡς καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν, Cui et opus dicamus.

Ἀνατίθηναι voce activa etiam dicitur τὸ μεθίστημι, Bud. hoc exemplum afferens, Δημοσθενικὸν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον θεώρημα, τὸ τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσεις εἰς τοῦναντίον ἀνατίθεναι τῇ τέχνῃ. Accipit autem hic Bud. μεθίστημι, per quod exp. ἀνατίθηναι, pro Transfero, Traduco.

Ἀνατίθηναι cum gen. ap. Soph. pro ἀναβάλλομαι, Differo, Prorogo, (475.) Τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρεπιν ἔχει Προσθεῖσα ἀναθεῖσα τοῦγε καθανεῖν; Schol. προσθεῖσα τὸ εἶναι καὶ ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν. Vide Ἀνατίθεμαι pro Differo.

Ἀνατίθεμαι, passiva voce, sed activa signif. pro Sursum pono, Impono in altum, Sustollo. Item Onus suscipio. Vide primam annotationem de voce activa ἀνατίθηναι.

Ἀνατίθεμαι, Dico, Consecro: quam signif. activæ voci dedimus. Plato de Rep. 2. Καὶ θεοῖς θυσίαις καὶ ἀναθήμασι θύειν τε καὶ ἀνατίθεσθαι.

Ἀνατίθεμαι, Expono: ut supra dictum est in secunda annotatione de ἀνατίθηναι: ubi et, Ἀνατίθηναι σοι τὴν ἐμᾶντοῦ βουλὴν, dixi e Cic. reddi posse Committo tibi meum consilium. A qua mea interpr. non videtur valde remota esse hæc, quam Bud. dat verbo ἀνατίθεσθαι. Ita enim scribit, Ἀναθέσθαι etiam est Familiariter arcanum suum exponere: quasi In sinu amici deponere. Plut. Amat. Narr. Τὴν πράξιν ἀνέθετο τῶν ἐταίρων τισί. Ponitur et pro Ostendo legendumque porrigo, ut in Proleg. in Aristid. Ἀναθέμενος γὰρ αὐτῷ ἄλλον παναθηναϊκόν. Hactenus Bud. Sciendum est autem, in hoc posteriore loco ἀναθέμενος posse etiam verti Cum commisisset, communicasset: ut et in illo priore loco, qui est Plutarchi,

ἀνέθετο sunt qui interpr. Communicavit. Sic et ap. Paul. ad Galat. 2, (2.) Ἀνέθεμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, quidam reddunt Communicavi cum illis evangelium: alii, Exposui illis evangelium. Cic. Committere (quod verbum docui antea huic Græco respondere) cum Communicare conjungit, ad Appium, Ep. ad Fam. 3. Possit igitur ἀνέθετο verti etiam Commisist; nam quod dicit Bud. pluribus verbis Familiariter arcanum suum exponere, quasi In sinu amici deponere, id totum uno verbo Committere exprimiunt nonnunquam Latini. Quare signif. tres a Bud. positæ ad unam fortasse reduci possint.

Ἀνατίθεσθαι, τὸ ὑπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι; quod etiam ἀποτίθεσθαι dicitur, h. e. Differre, Rejicere in futurum, inquit Bud., ut, Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα. Syuesius Hierophilo, Καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις ἂν κ. τ. λ. Sic ap. Plut. Pol. Præc. Ἀναθετόν γὰρ τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον. Et cum infin. Themist. de Anima 3. Τοῦτο γὰρ ἀνέθεμεθα ἐπισκέψασθαι, De hoc enim distulimus disputare, Commeutationem de hac re distulimus hactenus. Ceterum existimo ἀνατίθεσθαι pro Differre dici quasi Retrorsum ponere, ad verbum. Sic et ap. Latinos Rejicio pro Differo, quasi Retro jacio.

Ἀνατίθεσθαι, cum accus., Retractare, Revocare. Lucian. (1, 608.) Ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα; Idem, Εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσθαι αὐτῶν τὰ εἰρημένα, Menander quidam ap. Suid. Οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους, Xen. Ἀνατίθεμαι γάρτοι, οὐσα δ' ὑπὸ τυράννοιο μὴ πείσας τοὺς πολίτας γράφει, νόμον εἶναι, ubi malim γὰρ τὸ: ut sit τὸ sub. εἰρημένον. Plato Gorgia, Καὶ ἐγὼγε ἐθέλω τῶν ὁμολογημένων ἀναθέσθαι ὃ, τι ἂν σὺ βούλῃ, Antiphon, Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔξεστιν: quem quidem locum existimo Suidæ dedisse occasionem dicendi ductam esse hanc signif. ἀπὸ τῶν πεττενόντων: quod enim ait Bud. translationem esse ἀπὸ τῶν πεττενόντων, qui calculos male promotos, postea errore intellecto tutius collocant et commodius, id e Suida sumsit: qui et hoc addit, ἀναθέσθαι non significare ὑπερθέσθαι nec ἀνακοινῶσθαι, sed μεταβουλεύσασθαι et μεταγνῶναι, i. e. Mutare sententiam, et ap. Plat. frequens esse. Quod cum dicit Suidas, sc. non significare ὑπερθέσθαι et ἀνακοινῶσθαι, i. e. Differre et Commuicare, intelligit, opinor, tum cum ἀπὸ τῶν πεττενόντων per metaph. sumitur; alioqui enim duas hasce signif. habere ostendimus antea. Ceterum si verum est, ductam esse ἀπὸ τῶν πεττενόντων hanc verbi hujus signif., dicendum est, meo quidem judicio, ἀνατίθεμαι τὰ εἰρημένα, sonare ad verbum, Iterum pono quæ dicta sunt: quasi Rursum pono et alio modo quam prius. In VV. LL. citatur e Xen. hic locus, in quo ἀνατίθεσθαι dativo junctum, exp. Renuntiare, (Ap. 2, 4, 4.) Οὐδ' ἐν τοῖς φίλοις ἐθεσαν, πάλιν τούτοις ἀνατίθεσθαι.

Ἀνατίθεμαι, in voce pariter et signif. passiva, Sursum ponor, Imponor, Imponor in altum: Ἀναθεῖς ἐπὶ τὸ Ζεῦγος. || Aristoph. Πλ. (938.) πὺν κάλλιον ἀνατεθήσεται Ἡ κ. τ. λ.: ubi alii Suspendetur s. Figetur, alii Dicabitur, interpretantur.

Ἀνθεσαν, Æolica et poet. sync. pro ἀνέθεσαν, aor. 2. act. “Ἀνθετο, Æolica et poet. syncope pro ἀνέθετο, ap. Apoll. Rh.” [3, 1320.] “Ἀνθέμενος, Æolica sync. pro ἀναθέμενος metri causa dicunt poetæ; quod est partic. aor. 2. med.” [2, 1061. 4, 1375. 1386. 1770.]

[“Ἀνατίθηναι, Phryn. Ecl. 91. 94. ad Charit. 597. 689. Jacobs. Anth. 8, 75. 9, 377. Villos. ad Long. 168. Lobeck. Aj. p. 293. Schneid. Anab. 94. T. H. ad Lucian. Dial. p. 111. Lennep. Phal. 185. Bruuck. Aj. 476. Musgr. Or. 1101. Toup. Opusc. 1, 30. 2, 170. Thom. M. 50. Herod. 167. Heyn. Hom. 8, 258. Eckhel. Doctr. Num. T. iv. (Gött. Anz. 1795. p. 1607.) Impono, Committo, Trado, Dionys. H. 2, 1209. 1243. Attribuo, Ascribo, Jacobs. Anth. 6, 174. Brunck. Soph. 3, 429. Boiss. Philostr. 540. Dedico, Consecro, Jacobs. Anth. Proleg. 75. ad Diod. S. 1, 425. Villos. ad Long. 70. Fischer. Ind. Palæph., Valck. Phœn. p. 76. ad Lucian. 1, 409. ad Herod. 182. 322. Expono, Narro, Refero, Alciph. 422. Pro ἐπιτ., v. c. damnum, Visconti Iscr. Triop.

p. 62. Mæris p. 69. et n. 'Ανθέντων, Musgr. Iph. A. 251. 'Ανθέμεναι, Toup. Opusc. 2, 73. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. 101. 'Ανατίθεται, med., Bruck. Apoll. Rh. 197. 205. Jacobs. Anth. 11. 28. Argum. Aristoph. Acharn. Onus suscipio, Boiss. Philostr. 542. Toup. Opusc. 1, 160. Difiero, ad Charit. 459. Casaub. ad Athen. 77. Retracto, Revoco, ad Xen. Mem. 2, 4, 4. et Ind. Valck. p. 244. Heind. ad Plat. Gorg. 50. Boeckh. in Min. 40. Οὐκ ανατίθεται, μὴ οὐχί, sequ. infin., Heind. ad Plat. Charm. 71. Schæf. Mss. " 'Ανατίθηναι, Tollo, Philostr. 844. 'Ανατίθεται, med., Synes. 254. Prov. Vat. 1, 63. Stob. 56, 13. Expono, Plut. 9, 93. Wakef. Mss. " 'Ανατίθηναι, Tribuo, tanquam auctori, Suid. v. 'Αντισθένης. Schleusn. Mss. 'Αναθέσθαι, Diferre, Lobeck. Phryn. 214. 'Ανθετο et ένθετο conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 244. 337. άνθέμενος et ένθέμενος, 287. 402. 'Ανατίθηναι, Pind. 'Ο. 5, 16. κῦδος τινι: cf. Il. X. 100. μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει: Herodis Attici Inscr., Θεῶν ἐδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθεῖναι. Vide Schn. Lex. Med., Ælian. V. H. 3, 22. Τὸν πατέρα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερον. Expono, Act. Apost. 25, 14. Φήστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον: cf. Galat. 2, 2. Artemid. 2, 64. 'Ανατίθμενός τινι τῶν ἐπιστημόνων τὸ ὄναρ: Heliod. 2, 21. Aristoph. N. 1455. 2 Macc. 3, 9. 'Ανέθετο περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ.]

'Ανάθημα, τὸ, Donum quod dicatur, consecratur, q. d. Dicamentum, si Latinis in usu esset. Donarium a Latinis appellatur. Ornamenta fanorum, inquit Macrob., sunt clypei, coronæ, et hujusmodi donaria; neque enim donaria dedicantur eo tempore, quo delubra sacrantur. Proprie autem volunt; ἀνάθημα dici ea Donaria quæ, dicata diis, appendebantur parietibus, et columnis templi, aut e lacunaribus suspendebantur. Cic. ἀνάθημα vertit Dona ap. Plat.; nam quod hic dicit de LL. 12. Ἐλέφας δὲ ἀπολελοιπὸς ψυχὴν σώματος, οὐχ εὐχερὲς ἀνάθημα, Cic. vertit, de LL. 2. Tum ebur ex inani corpore extractum, haud satis castum donum deo. Ipse quoque Plato paulo post δῶρα ponit, subjungens rursus ἀνάθημα, pro eod.: ubi quod dicit, Καὶ τὰλλα ἔστω κατὰ τὰ τοιαῦτα ἀνάθημα μεμιμνήμενα, reddit idem Tullius, Itemque cetera hujus exempli dona sunt. Herod. 1, (14.) Γύγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀνάθημα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα, ἀλλ' ὅσα μὲν ἀργύρον ἀνάθημα, ἔστιν οἱ πλεῖστα ἐν Δελφοῖσι, Plut. Romulo, Τὸ δὲ τρόπαιον ἀνάθημα Φερετρίου Διὸς ἐπωνομάσθη. Et στήσασθαι ἀνάθημα, Thuc. Notandum est autem sæpe etiam dici ἀνάθημα ἀναθεῖναι, Herod. (2, 182.) 'Ανέθηκε καὶ ἀνάθημα, Plato de Rep. 2. 'Ανάθημα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεται. Bud. docet ἀνάθημα vocari ἀφιερῶμα, (quæ et ἀνακείμενα,) ab ἀνατίθηναι significante Suspendo, Aristoph. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν, pro ἐξαρτήσων καὶ κρεμάσων. || 'Αναθήματα, Ornamenta urbis, cujusmodi sunt templa, basilicæ, porticus, Bud., citans e Strab. 5. Ἄλλ' ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπλήρωσαν τὴν πόλιν. || Quin etiam ἀνάθημα generaliter dicuntur interdum Quælibet ornamenta: ut ἀνάθημα δαιτὸς, Ornamenta convivii vocat Hom., μολπὴν et ὄρχησιν, Od. A. (152.) Μολπὴν ὄρχησιν τε τὰ γάρ τ' ἀνάθημα δαιτὸς: cujus exemplo Hermippus Comicus [ap. Athen. 28.] Διὸς βαλάνους et ἀμύγδαλα vocavit ἀνάθημα δαιτὸς: i. e., inquit Eust., ἱερά τινα κειμήλια. Hes. κοσμήματα exp.: Bud. scribit posse exponi vel, Hæc enim sunt ornamenta convivii, vel, Hæc sunt dicata convivio. ["Phryn. Ecl. 92. Musgr. Suppl. 983. Wakef. Ion. 497. Jacobs. Anth. 6, 123. 226. (leg. ἔστησαν τό:) 11, 207. Villos. ad Long. 286. ad Lucian. 1, 780. Timæus Soph. p. 5. ad Thom. M. 18. Toup. ad Longin. 392. et Ind. v. Θεῖον, ad Xen. Eph. 285. Valck. Diatr. 289. Dionys. H. 4, 2347. Athen. 1, 44. Casaub. 1, 83. De forma vocabuli, Villos. ad Long. 19. ad Mær. 28. 320. Thom. M. 51. Donarium Deo in templo suspensum, Longi Pastor. p. 2. vide Villos. p. 7." Schæf. Mss. Diod. S. 13, 41. " 'Ανάθημα, proprie dicitur de iis rebus quæ in perpetuum usum asservantur. Itaque

PARS XXVIII.

Dionysius Hal. Jud. Dem. 10. p. 982. dicit Demosthenis elocutionem non factam esse εἰς ἀνάθημα καὶ κτῆμα, Non ad perpetuam veluti possessionem et memoriam, sed εἰς χρῆσιν, Ad præsentem usum. Locutionis occasionem petiit a Thuc., qui in Procemio ipse historiam dixit e contrario esse κτῆμα ἐς αἰὲ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρῆμα, Ad posteritatem sempiternam potius valet, quam ad spectaculum, quod in præsens tantum oblectet. Dionysius autem vocabulo κτῆμα non contentus, apposuit tanquam synonymum τὸ ἀνάθημα: cf. Interpr. ad Lucian. de Conscr. Hist. 42. Reitz., Quintil. 1, 10. ubi sensum Thucydidis eleganter expressit, et 10, 1, 31. it. Plin. Ep. 5, 8, 11. et ibi not. Gesn. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide 'Ανάθημα.] 'Αναθηματικός, Dicatorius, Ad dicandum s. consecrandum comparatus, Aptus ad dicandum, ex Epigr. pro Dicatorius. || Ad ornamentum comparatus, Ad ornatum pertinens, ut ἀναθηματικά σκεύη: ita enim appellantur, Bud. teste, Vasa quæ ornatus causa habentur, non usus, ut λέβητες ἄπυροι, et supellex argentea ad ornamentum abaci. In VV. LL. e Schol. Aristoph. ἀναθηματικοὶ τρίποδες exp. Ornatus gratia dicati domibus vel templis, prorsus ignibus intacti, ἄπυροι ap. Hom.: sicut ἐμπυριβῆται, aut αἰθῶνες, Ad ignis usum comparati. Quæ ap. Eust. reperio, sed scribentem * ἀναθηματικοί, non ἀναθηματικοί. ["Apollon. Lex. v. Ἀπύρους." Schlensn. Mss. Eust. 1961, 20. Polyb. 27, 15, 3. "Jacobs. Anth. 6, 306. Proleg. 60. Toup. Opusc. 2, 75. Heyn. Hom. 8, 408. 536. 537." Schæf. Mss. "Schol. Il. I. 122. Ψ. 267." Wakef. Mss.]

'Αναθέματα, Sacri homines, quorum capita diis inferis dicata sunt et devota. Bud. in Annot. in Pand., Hos nunc excommunicatos vocamus: quibus sc. humanitatis jura vicissitudinemque officiorum vetamur exhibere. At quos majore execratione multandos ecclesiastica auctoritas censuit, Anathemata appellant, ex eo quod in cippis exposita est eorum detestatio et proscripta. Antiqui sacros homines sic vocitabant, quasi execrandos et detestandos. Hæc Bud. Hesychio ἀνάθημα est ἐπάρατος et ἀκρινώνητος, i. e. Execrabilis, A communione cum aliis hominibus alienus, Communione cum aliis hominibus indignus. Quem autem et ap. Paulum habeat usum, docent cum alii, tum doctiss. Interpretes. Sed accipitur et pro ἀνάθημα, quemadmodum ἐπίθημα etiam i. significat q. ἐπίθημα. Patet id ex Justino Martyre, cum inter ἀνάθημα et κατάθημα distinguens, sic scribit, Quæst. 121. in Respons. ad Orthod. 'Ανάθημα λέγεται τὸ ἀνακείμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον. ἢ τὸ ἀπηλλοτριωμένον Θεοῦ διὰ κακίαν. κατάθημα δὲ ἐστὶ τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθηματίζουσι. Ubi etiam ΝΟΤΑ Κατάθημα. Ibid. sunt VΕΚΒΑΛΙΑ 'Αναθηματισμός ET Καταθηματισμός, sc. in quæstione huic responso præmissa, quæ hæc habet, Si ἀναθηματισμός tantummodo ἐπὶ τῶν ἀτόπων usurpatur, tam in V. quam in N. T., quomodo beatus Petrus Dominum in passione abnegaus, cœpit ἀναθηματίζειν? Et quænam inter utrumque est differentia, i. e. inter ἀναθηματισμόν et καταθηματισμόν, et quis utriusque significatus? Sed fortassis pro κατάθημα scr. est κατανάθημα, et κατανθηματισμός pro καταθηματισμός: cum κατατίθηναι s. κατατίθεται nihil tale significet, quale ibi κατάθημα et καταθηματισμός. ["'Ανάθημα, Petav. Misc. Exercitt. 392. ad Lucian. 1, 780. Villos. ad Long. p. 19. ad Mær. 28. 320. Thom. M. 51. ad Charit. 241." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 249. "In Lex. Bibl. Leid. ined. hæc prostat annotatio Archiepiscopi Cyrilli: 'Ανάθημα καὶ 'Ανάθημα διαφέρει. 'Ανάθημα μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τοῖς δικαίοις καὶ ἀγίοις ἀνδράσι. καὶ σημαίνει ἄγαλμα, κόσμον. 'Ανάθημα δὲ ὁ ἀπὸ Θεοῦ χωρισμός. Post Homerum Græci Donaria in templis Deorum sacra, et sursum posita, ac de laquearibus suspensa vocarunt ἀνάθημα, ab ἀνατίθεται: et sic etiam li. l. adhibetur de Donariis templi Hierosolymitani. Ab h. l. si discedas, nusquam in N. T. ἀνάθημα, aliquoties invenietur ἀνάθημα, cui voci,

etsi ab ead. origine productæ, Judæi, qui Alexandriæ Græce loquebantur, longe diversam indiderunt vim, ad exprimendam vocem Hebr., Rei sc. sive Deo, sive diris devotæ: atque hoc sensu posteriori ponitur a Paulo 1 Cor. 16, 22. Gal. 1, 8. 9. Ubi-cumque autem occurrit vox ap. Scriptt. vet. per e scripta altera forma, per η scripta, semper est restituenda. Contra in Versione V. T. scribitur aliquoties ἀνάθημα, ubi sententiæ vis alterum poseit." Valek. Schol. in Luc. 21, 5. Cf. Eund. ad 1 Cor. 12, 3. Vide Suicer. Thes. Eccl. et Schleusneri Lexx. in N. et V. T. * "Παντανάθημα, Theodor. Studita in Tollii Itin. Ital. 180." Schleusner. Mss. * "Ἀναθεματικός, Jacobs. Anth. 6, 306. Proleg. 65. Fac. ad Paus. 1, 572. Villos. ad Apoll. p. 191. Paris., Diod. S. 2, 644. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 536." Schæf. Mss. Schol. Ven. II. I. 122. * Ἀναθεματίας, Ψ. 885. Lobeck. Phryn. 543.] Ἀναθεματίζω, Anathema esse declaro: vel, Pro anathemate habendum esse pronuntio, Execror, Pro execrabili habeo: vel, Execrando et detestando, extremis diris et execrationibus devoveo. 4 Reg. 19, (11.) "Ὅσα ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων πάσαις ταῖς γαῖαις, τοῦ ἀναθεματίσαι αὐτάς. Ubi ἀναθεματίσαι, Devovere a nonnullis exp., ab alijs Vastare, sicut et Num. 21, (2.) At ibid. 18, (14.) ἀναθεματισμένον particip. præ. a passiva voce ἀναθεματίζομαι, in bonam partem capitur, et a nonnullis vertitur Consecratum, ab alijs Evoto redditum. [Valek. Schol. in Act. Apost. 23, 12. Schleusner. Lexx. in N. et V. T.] Ex hoc autem Ἀναθεματίζω est VERBALE Ἀναθεματισμός, ὁ, Anathematizatio, barbæ, Execratio alicujus, eum declarando vel pronuntiando esse anathema, Ὑπὸ τὸν κοινὸν ἄχθεις ἀναθεματισμὸν, Justinianus in Authent. p. 146. meæ Ed. Vide et Ἀνάθημα paulo ante. Item BICOMP. Κατανάθημα ET Καταναθεματίζω. Quorum illud legitur Apoc. 22, (3.) Καὶ πᾶν κατανάθημα οὐκ ἔσται ἔτι, et sic redditur, Nec ullum maledictum erit amplius. Hoc autem, Matth. 26, (74.) de Petro, Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν, Tunc cœpit seipsum devovere, et jurare. Existimatur enim ibi κατὰ reddendum per Seipsum: quasi scriptum esset καθ' ἑαυτοῦ. Nonnulla tamen exempl. ibi habent simplex ἀναθεματίζειν; teste etiam Erasmo, qui vertit Execrari. Et ita Justinum quoque legisse patet ex ejus verbis in Ἀνάθημα paulo ante citatis. AT Καταθεματίζω, quod in VV. LL. affertur ex Annot. Erasmi in illum locum Matth. 26. pro Devoveo; Execror, Detestor, confictum est; nam ap. eum scriptum legitur καταναθεματίζειν. ["Καταναθεματίζω, Iren. 72." Kall. Mss.]

Ἀνάθεσις, Dilatio, ὑπέρθεσις, ut Suidas ait, proferens hoc exemplum, Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέρχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Sic et ἀνατίθεσθαι pro υπερίθεσθαι diximus accipi. At in VV. LL. citatur e nescio quo, Ἀνάθεσιν τῶν ὅλων πραγμάτων ἔχοντες, pro Penes quos est imperii summa; sed viderint. || Dicatio, Consecratio, Athen. 15. Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἐρωτῇ ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. Ut autem ἀνάθεσις pro Dicatione etiam ponitur, sic ἀναθέματα vocantur interdum li quorum capita diis inferis dicata sunt, ut supra dictum fuit. ["Lobeck. Aj. p. 292. Toup. Emendd. 1, 243." Schæf. Mss. "Cunctatio, Anton. Lib. 467." Wakef. Mss. Herodian. 7, 4. τριῶν ἡμερῶν. Vide Lobeck. Phryn. 214.] [* Ἀναθετόν, Referendum, Athen. 701. Hippocr. p. 5. "Tribuendum, Dionys. Areop. 289. Athan. 2, 178." Kall. Mss. * "Ἀνάθετος, Musgr. Iph. A. 251." Schæf. Mss.]

"Ἀναθήκη, i. q. ἀνάθεσις, teste Hes."

Ἐπανατίθημι, Insuper impono, Attribuo, Acceptum fero: qua in signif. passiva etiam vox accipitur. Aphthon. Progymn. de encomio loquens, Τιμῶν ἄξιον τοὺς εὐρόντας τὰ χρήσιμα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανέν ἑπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασιν. Bud. [Aristoph. Σφ. 148. Plato de LL. 11. p. 926. "Toup. Opusc. 1, 30. Heyn. Hom. 8, 213. Acceptum ferò, Elog. de Thuc. p. 16." Schæf. Mss. "Impono, Philo J. 1, 640." Wakef. Mss. * Ἐπανάθημα, Clem. Alex. Str. 5. p. 660. Ed. Oxon. = 558. * Προανατίθημι,

A Anna C. 246." Kall. Mss.] Προανατίθημι, i. q. ἐπανατίθημι. Et pass. προανατίθεμαι, activa et ipsa signif., Insuper impono mihi; Insuper suscipio, Bud. interpr. ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 8.) ubi dicitur videri de mentis esse hominis, Τὸ, μεγάλων ὄντος τοῦ ἑαυτοῦ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τούτου, ἀλλὰ προανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολιταῖς ὧν δέονται πορίζειν. Sed insuper et hoc oneris suscipere, ut alijs quoque civibus suis paret, quibus egent, Insuper et hoc onus sibi imponere, ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἄχθει καὶ τότε ἀρεσθαι: quod et προσεπιφορτίζεσθαι dicitur. Habet vero ibi προανατίθεμαι aliquid etiam passivi pro Sino mihi insuper imponi, Insuper mihi impono, Insuper suscipio: sicut λούομαι non tam signif. Lavo, quam Lavo, i. e. Ego meipsum lavo, Lavandum ab alio me euro. Prorsus autem active ap. Paul. ad Gal. 2, 6. Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκῶντες, οὐδὲν προσανέθεντο, Mihi enim ii, qui in pretio sunt, nihil præterea oneris imposuerunt. Sic enim etiam reddi posse videtur doctissimo Interpreti, ut significet Paulus, se ab illis non accepisse apostolatium: quod cum sequentibus non male videtur convenire. Idem tamen locum illum sic interpretatus fuerat, Nam qui sunt in pretio, nihil mecum præterea contulerunt, i. e. Nihil novi mihi adjecerunt quod antea non nossem. Quomodo et Bud. interpr. 505.: Mecum enim, qui in primis censebantur, nihil communica-verunt, sed contra a me abhorruerunt. Qui enim aliquid esse videbantur, prorsus me consultore non sunt usi, Consilia mecum sermonemque non contulerunt: i. e., οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἔμαθον, s. οὐδὲν αὐτοὶ προσέθηκαν ἢ ἀφελὸν τῷ ἑμῷ κηρύγματι. Qui ibid. προανατίθεσθαι idem ait significare, quod simplex ἀνατίθεσθαι, Consulere amicū, fidū hominū et consultum, ac consilium suū vel negotium ei exponere. Affertque e Diod. S. (17, 116.) de Alexandro, Τοῖς μάλιστα προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, Cum super portento illo Chaldæos consulisset. Rursum Paulus Apost. in I. c. usus est simplici pro Communico, Confero, dicens, Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, Communica-vi eis Evangelium, Arcanum Evangelii eis exposui, h. e. Consortes Evangelii feci, Bud. Et I. (16.) ejusd. Epist. ad Gal. eod. prorsus modo usurpavit hoc verbum, quo Diod., pereleganter sane: Οὐ προσανέθεμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνθρώπον εἰς Ἱερουσόλυμα, Non adhibui in consilium carnem et sanguinem, Non cum civibus et gentilibus meis consilia de evangelica provincia mihi mandata divinitus, communicavi, sed profectus sum ad Gentes. Hæc ibi Bud., quem secutus est et doctiss. Interpres, qui ita reddidit ea verba, Non contuli cum carne et sanguine; putatque sumtam esse hanc signif. ab eo, quod curas nostras ac difficultates, in quibus versamur, quasi onus aliquod in amicos exoueremus. Cæcum autem videtur aliter accepisse, cum eum locum sic exponat, Οὐ προετιμησάμην ἰδεῖν τοὺς συγγενεῖς καὶ συνήθεις καὶ πατρίδα, καὶ εἰς λόγους ἔλθειν τοῖς ἀποστόλοις περὶ τοῦ κηρύγματος, ἀρκεσθεὶς τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει. Lucian. quoque in eadem signif. usurpavit, qua Diod. et Paulus, in initio sui Jovis Tragœdi, Ὁ Ζεῦ, τί σύννοος καὶ καταμόνας λαλεῖς, ἄνθρωπε, περπαθῶν, φιλοσόφον τὸ χρῶμα ἔχων; ἐμοὶ προαναθόν, λάβε με σύμβουλον πόνων. Quod vero ad priorem Pauli locum attinet, ἐμοὶ οὐδὲν προσανέθεντο, Bud. ibid. ait posse etiam reddi, Mihi addicti non erant, nec mei studiosi; nam προανατίθεσθαι, ut προανακεῖσθαι, significare etiam Deditum et addictum esse. Quomodo et in Lucianico illo loco accipi posset, et ἐμοὶ προσανάθον reddi, Mihi te addicito, adijunge, Me sequere, Mihi adhæresce. || Προανατίθεναι quidam accipiunt etiam pro Differre, Cunctari, in hoc ap. Suid. loco, Ὁ δὲ βραχέα προανατίθει, κατένευσε ποιήσειν, ubi tamen Suid. exp. κατεπαρθεῖς: et ἐπαρθεῖς, ὀργισθεῖς. ["Acceptum refero, Æsop. Fab. 82. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. "Πρ. τὴν παρθενίαν τῷ θεῷ, Virginitatem Deo consecro, Suid. v. Πουλχερία." Schleusn. Mss. "Ad Diod. S. 2, 252. ad Cornel. Nep. 173. Stav." Schæf. Mss. * "Συνατίθημι, Simul impono, Jambl. V. P. 18, 87. Οὐ γὰρ δεῖ αἰτίον γίνεσθαι τοῦ μὴ πονεῖν, συνανατίθεναι δὲ, Lucian. Phalar. sec. 1, 743. Δέον θύειν καὶ ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατίθεναι εἰ πέμψει τις,

Oportet mactare, reliquumque Deo præstare cultum, atque dona consecrare, si quis ea miserit. Nempe ἀναθεῖναι est quasi ἄνω θεῖναι, Imponere, Suspendere, Consecrare, Dedicare, unde ἀνάθημα : at ἀναθέσθαι notat Removere, Séparer, unde ἀνάθεμα, ut dudum observarunt VV. DD." Maii Obs. 4, 201. "Toup. Emend. 1, 243." Schæf. Mss.]

Ἀντίθεμαι pro ἀνατίθεμαι Poët., metri causa exempto α, ut in ἀντέλλω, Apoll. Rh. 2, (1061.) Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας, Imponentes capilibus galeas. [Vide Ἀνατίθημι.] Sic Ἀνθεμα pro ἀνάθεμα, s. ἀνάθημα, [Anal. 2, 170. 3, 173. * Ἀνθεματιαῖος, Heyn. Hom. 8, 536. * Ἀνθηματινός, 537." Schæf. Mss.]

Ἀντίθημι, Contra pono, Ex adverso pono, Oppono, Æschin. (77.) Μεθ' ὑμῶν λογιόμηναι ἃ δεῖ ὑπάρχειν ἐν τῇ φύσει τῷ δημοτικῷ ἀνδρὶ καὶ σῶφρονι καὶ πάλιν ἀντιθῆσω ποῖόν τινα εἰκός ἐστιν εἶναι τὸν ὀλιγαρχικὸν ἄνθρωπον καὶ φάυλον. Accipitur pro Comparo s. Confero : quia veluti ex adverso ponimus ea quæ inter se conferimus. Dicitur autem ἀντιτίθημι τοῦτ' ἐκείνῳ, τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον, τοῦτ' ἐκείνῳ, Plut. (1, 734.) Σάμψι μὲν ὑπὸ Περικλέους ἀλούση τὴν Τάραντος ἐστὶ καταληψὶν ἀντιθεῖναι. Apud Eund. Romulo, Ἀντιτιθεῖναι τῇ βασιλείᾳ τὰ χρήματα. Cum præp. autem, ut ap. Dem. c. Mid., Ἴν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accus. vero et gen. usurpare solet Thuc., ut 2, (85.) Οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ πειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγον μελέτης, i. e. ἀντιτιθεμένων ἄλλαντες, Schol. : 3, (56.) Καὶ δίκαιον ἡμῶν τῆς νῦν ἀμαρτίας, εἰ ἄρα ἡμάρτηται, ἀντιθεῖναι τὴν τότε προθυμίαν : quo loco in iisd. Scholiis ἀντιθεῖναι exp. ἐναντίαν θεῖναι. Dicitur etiam ἀντιτίθημι cum accus. solo : ut ἀντιτίθημι ἑκάτερον, Utrumque inter se conféro, Alterum cum altero comparo. ἥ Ἀντιτίθημι pro ἀντιθέτως lego, Bud. Vide Ἀντίθετον paulo post. ἥ Ἀντιτίθημι τούτ' ἀντὶ ἐκείνου, Pono rem hanc loco illius, LXX. Levit. 14, (42.) Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων. ["Valck. Hipp. p. 233. Markl. Iph. p. 271. Jacobs. Anth. 6, 208." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 14, 1. Ἀντιτίθημι, Gl. Obdo, Obtendo, Objicio, Oppono, Interpono. Ἀντιτίθεται Referitur.] Ἀντίθεσις, ἡ, Antithesis, Contra positio, Oppositio. Ἀντιθέσεις sæpe vocantur Oppositiones s. Objectiones adversariorum contra disputantium, Greg. Naz. Τὴν τε φιλοσοφίαν ὅση περὶ τὰς λογικὰς ἀποδείξεις ἢ ἀντιθέσεις ἔχει καὶ τὰ παλαισµατὰ ἦν δὴ διαλεκτικὴν ὀνομάζουσιν. Idem, Τὰς παρὰ τῶν θείων γραφῶν ἐνστάσεις τε καὶ ἀντιθέσεις συλλήβδην λεύκαµεν : de objectionibus hæreticorum loquens. ἥ Ἀντιθέσις ap. Rhett. habet et alium usum, ut patet e Quintil. 7, 5. Alterum est defensionis genus, in quo factum per se improbable assumptis extrinsecus auxiliis tuemur : id vocant κατ' ἀντίθεσιν. Latini hoc quoque non ad verbum transferunt : assumptiva enim dicitur causa. ἥ Ἀντίθεσις, Usus antithetorum, Oratio constans antithetis : sicut et ἀντιτίθημι pro ἀντιθέτως λέγω. Marcellus de Thucydide loquens, Ἐξήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον καὶ τὰς Γοργίου ἀντιθέσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς παρώσεις εὐδοκίµουσας τότε. Idem Dionys. H. ἀντιθέσεις inter schemata θεατρικὰ numerat. ["Ad Diod. S. 1, 514. Heind. ad Plat. Phædr. 319." Schæf. Mss. Strato 4. "Ἀντίθεσις, Figura, quæ in singulis verbis, vel sentiis contraria jungimus, et sibi e regione ponimus. De hoc genere, quod et ἀντιθέτον vocatur, vide Alex. περὶ Σχημ. p. 586. Deinde ἀντιθέσεις etiam dicuntur Argumenta adversaria ap. Hermog. Ἰδ. 1. p. 48. vel etiam Occupationes argumentorum adversarii ibid. 2. p. 194. Hæc ἀντίθεσις tractatur ab Hermogene, ut peculiare στάσεως genus, ejusque partes constituuntur hæ : ἀντίστασις, μετάστασις, ἀντέγκλημα, συγγνώμη, quoniam in his omnibus formis aliquid opponitur, quo se reus contra adversarium defendit. Vide Schol. ad Hermog. in Ald. Rhet. 2, 271. et Suid. in h. v. De iisdem disputat Apsin. Art. Rhet. 695., ubi distinguit ἀντιθέσεις ἀτέχνους et ἐντέχνους : illæ nituntur factis aut scripto, hæ oriuntur ex arte et ingenio oratoris. Vide v. Ἀντικειμένη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀντίθετος, ὁ, ἡ, Contrapositus,

Oppositus, Greg. Naz. Ἡμεῖς γὰρ οὐ σύνθετοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι καὶ ἀλλήλοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Item ἀντίθετος, Obversarius, Bud. ap. Greg. Naz. Καὶ ἡ μὲν ποιεῖ τὰ κηρία, τὰς ἐξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα. Ἀντίθετον, Contrapositum, ut Quintil. ad verbum, Sententia sententiæ et membrum orationis membro oppositum. Ciceroni ἀντίθετα sunt contrariis relata contraria : ut illud, Quod scis, nihil prodest ; quod nescis, multum obest. Quintil. 9. vocat Contraposita, docens quot modis fiant. Aquila Romanus appellat Oppositum e contrariis. Quidam ita distinguunt ἀντίθετα, ut dicant vel vocabula inter se opponi, ut, Μᾶλλον γὰρ τιμῶσιν αἱ πόλεις τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας, ἢ τοὺς δίκαιους πενομένους : vel opponi inter se affirmationem et negationem, ut, Σὺ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔλαβον. ["Ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss. "Ἀντίθετον, forma illa argumentandi, quæ fit e quadam pugna et contentione propositionum, Hermog. περὶ Εὐρέσ. 4. p. 160. cf. Greg. ad Hermog. Δεινός. c. 15. Deinde sic dicitur Schema orationis, quod variis modis efficitur, ut cum contrariæ res inter se conferuntur : cf. Rutil. Lup. 2, 16. et Quintil. 9, 2. p. 437. Aquilæ Rom. 22. p. 166. est σχῆμα λέξεως, cum verba pugnantia inter se, paria paribus opponuntur : v. Quintil. 9, 3, 81." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. : Heliod. p. 434. Cor. τῆς ἀντιθέτου δυνάμεως.] Unde ADV. Ἀντιθέτως : ut ἀντιθέτως λέγων, pro δι' ἀντιθέτων, s. ἀντιθέσεων, Loqui per antitheta, Uti oratione habente antitheta : quod et ἀντιτιθέναι dicitur interdum. Sic supra ἀντίθεσις, Oratio constans antithetis, quæ enuntiatur per antitheta. ["Schol. Aristoph. Πλ. p. 190. H., Demetr. Phal. §. 24." Schæf. Mss. * Ἀναντίθετος, Simpl. ad Epict. p. 12, 13." Kall. Mss. Epiph. 2, 54. * Ἀναντιθέτως, 1, 767.] "Ἀντιθετικός, Habens ἀντιθέσεις. Ex Hermog. ἀντιθετικάι σάσεις pro Status assumptivi : recte ; nam "Ipsa assumptio s. assumptiva qualitas, ἀντίθεσις nominatur et ab ipso et a Quintil." ["Jacobs. Anth. 7, 12." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀντεγκλήμασιν : cf. Hase ad Lyd. de Ostentis 293." Boiss. Mss. "Sext. Emp. Pyrrh. 1, 8. 9. Hephæst. 64, 29. 68, 25." Kall. Mss. * Ἀντιθετικός, Theoph. Bulg. in Latinos 260. Ming." Boiss. Mss.]

"Ἀντιθέσιον, a nonnullis dicitur Herba, quæ alio nomine ξάνθον vocatur et φάσγανον, teste Diosc. 4, 138."

Ἀποτίθημι, vel potius Ἀποτίθεμαι, voce passiva, sed activa signif., Depono : ut ἀποτίθεσθαι τὰς φάρμακας ap. Herodian. (6, 5, 9.) Transfertur autem et ad res animi : Βραδυνήτα καὶ ραθυμίαν ἀποθέσθαι, Dem. (42.) : ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν, Deponere iram, Plut. Coriol. (19.) Sic Idem in Pol. Præc. τὴν ἐχθρὰν ἀποτίθεσθαι dixit Inimicitias deponere. Et ἀρχὴν ἀποτίθεσθαι, Deponere magistratum, Abdicare se magistratu, Athen. 5. Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχήν. [Plut. Crasso 12.] ἥ Quibusdam accusativis junctum verti debet potius Amitto quam Depono : ut, τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι ap. Greg. Naz. Sic Plut. Ἀπέθεντο τὴν εὐκλειαν, Gloriam amiserunt. Sunt tamen et qui Abjicere his in ll. vertant. ἥ Ἀποτίθεμαι, Expono ; eo sensu, quo dicitur aliquis puerum exponere : ut ἀποτίθεσθαι τὰ γενόμενα, γιγνόμενα, Exponere infantes, Aristot. Polit. 7. Ἐὰν ἡ τάξις τῶν ἐθῶν μηδὲν κωλύῃ ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων. ἥ Repono, Gal. Ἀποτίθεσθαι τὰ ἐντερα εἰς τὴν οἰκίαν χύραν, Reponere, et, ut Celsus loquitur, Refundere. ἥ Recondo, ad asservandum sc. : ut ἀποτίθεμαι σίτον, i. e., εἰς φυλακὴν καὶ τήρησιν τίθεμαι. Sic dicitur et ἀποτίθεσθαι τροφήν : unde τροφήν οὐκ ἀποτίθεσθαι dicuntur qui in diem vivunt : quod et Reponere dicitur : ut in Præf. Paradoxorum, Non enim est opus tale, ut in arce reponi possit. Diosc. Ἀποτίθεσο εἰς ἄγγειον. ἥ Reservo, quæ signif. proxime præcedenti est affinis, Differo, Rejicio : ut εἰς τὴν ἐξῆς νύκτα ἀποτίθεσθαι. Xen. Ἀπ. 2, (1, 31.) Τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διοδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Isocr. Paragr. Καίτοι δοκοῖ ἂν ὑμῖν, ὅστις ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόσμιον ἑαυτὸν παρέσχεν, εἰς τοῦτον

ἀποθέσθαι τὸν χρόνον ἀδικεῖν. || Confero, ut quidem in hoc loco exp. τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἀξιολογωτέρους ἀνδρας ἀπόθεσθε. Quidam ἀπόθεσθε hic etiam vertunt Reponite: sed videtur multo aptius reddi Conferre. Passiva autem signifi. Ἀποτίθεμαι; Deponor, Recondor, Asservor. Unde τὰ ἀποθεθιμένα dicuntur Reposita, ut asserventur. Item ἀποθεθιμένα, sicut et ἀποκείμενα, Ea quæ nos manent, nobis impendent. || Ἀποτίθεσθαι exp. Referri, ap. Plut. Pericle, "Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποθεθεῖεν. [" Ἀποτίθημι, ad Phalar. 369. ad Charit. 504. 121. T. H. ad Plut. p. 424. (v. 1127.) Toup. Opusc. 2, 251. Emendd. 2, 187. Ἀποτίθεμαι, med., Kuster. V. M. 71. Ruhnck. Ep. Cr. 294. Burm. ad Phædr. p. 59. Mit. Segaar. in Daniel. p. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 381. Recondo, Longus p. 6. Vill., Toup. Opusc. 2, 105. Ἀποθέσθαι, Negligere, Valck. Callim. 263. Exponere, sc. liberos, Græv. Lectt. Hes. 607. Ἀποθέσθαι ἐς φυλακὴν, ad Diod. S. 1, 289. 292. Ἀποθέσθαι αἰκίαν καὶ ὕβριν εἰς τινα, 679." Schæf. Mss. " Ἀποτίθημι τεῖχος, Dispono, Constituo, Strabo p. 779. Ascribo, Plut. 8, 146." Wakef. Mss. Plut. Conv. Sap. p. 46. H. Eis φυλακὴν ἀποθέσθαι τοὺς ἀνδρας: Eur. Iph. A. 557. τὰν πολλὰν Ἀφροδίταν ἀποθεῖμαν, Deponam, Auferam.]

Ἀποθήκη, ἡ, Repositorium, Reconditorium, Locus in quo aliquid ἀποτίθεται, Thuc. (6, 97.) Τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σκεύεσιν ἀποθήκην. Sic Plut. (9, 87.) Ἐχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπογείους: quas alibi θήκας et thesauros appellat, ut supra docui. Et Herodian. 7, (11, 14.) Τὰς δημοσίας ἀποθήκας ὅπλων ἀναρρῆξαι, Publica armamentaria effringere. Itidem Basil. Hexaem. Hom. 8. Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνούσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Mellis cellulas. Lat. quoque hoc vocabulo utuntur, ut tum Horat. et Plin. tum Cic., qui in Vatin. ait, Cum omnium domos, apothecas, naves furacissime scrutarere. Colum. autem inter Cellam et Apothecam distinguit, 1, 6. Pars autem fructuaria, inquit, dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, pœleariaque et apothecas et horrea. || Ἀποθήκην Philistus usurpavit etiam pro ἀποστροφῇ, Suid. ["Toup. ad Longin. 395. Segaar. in Daniel. p. 2. ad Herod. 671. (8, 109.)" Schæf. Mss. Valck. Schol. in Luc. 12, 18.]

Ἀπόθεσις, ἡ, Depositio: ut ἀπόθεσις ap. Rhett. dicitur in pronuntiatione, cum vox, quæ ἄρσει sublata fuerat, θέσει deponitur in fine membri. Demetr. Phal. (19.) Ἐδραία γὰρ τινι καὶ ἀσφαλεῖ καταλήξει εἴκεν αὐτῆς (sc. τῆς περιόδου) ἡ ἀπόθεσις. Idem, (205.) Πυκναὶ γὰρ αἱ ἀναπαῦλαι καὶ ἀποθέσεις, sc. si utamur κύλοις τριμέτροις et κόμμασιν. Et rursum, (245.) Τῶν κώλων αἱ τοιαῦται ἀποθέσεις, ὁμολόγησα τοῦτοις, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνερεῖν, ἔχονται μάλιστα οὐ εἴρηκα ῥυθμοῦ. Sic Hesychio ἀπόθεσις est ἀπόδοσις, quæ itidem in periodo est. Exp. etiam Abjectio: afferturque e Greg. Naz. Ἀπόθεσις παρκὸς pro Carnis abjectio. Item Expositio, ea signif. qua dicitur Partum exponere, pro Deponere alicubi et fortunæ committere. Aristot. Polit. 7, 16. Περὶ δὲ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων ἔστω νόμος, μηδὲν πεπηρωμένον τρέφειν. Ibid., Μηδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων. Item Repositio, Asservatio: ut eis ἀπόθεσιν affertur pro Ad recondendum, asservandum. Affertur et ἀπόθεσις τῶν ἐντέρων pro Refusio intestinorum, e Celso: e quo supra habuisti itidem, Refundere intestina. ["Dispositio, Heracl. Alleg. 25. p. 88." Schleusn. Mss. "Thom. M. 886. ad Diod. S. 2, 347. Lucian. 3, 71. Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Expositio partus, Dionys. H. 1, 217. Vox Grammaticorum, Schol. Aristoph. Πλ. 487. Ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀπόθ., Abdicatio regni, Diod. S. 1, 75." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 106. τοῦ οὐκέλους. Nomen architecturæ, Vitruv. 4, 1. cf. 4, 7.] AT Προσάποθεσις exp. Assignatio: [cujus vocab. exemplum desideratur. * Ἀποθέσιμος, Nicol. Damasc. 268. Cor. "Joseph. A. J. 16, 7, 1. cf. Segaar. ad Daniel. p. 2." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 227.]

* Ἀποθετέον, Diosc. 2, 89. "Clem. Alex. 286.

A Geop. 3, 8. 5, 51. 10, 21. 38." Kall. Mss.]

Ἀποθετὰς, Deponendi vim habens, Deponens: ut ἀποθετικά ῥήματα ap. Gramm. Deponentia verba. Gaza vero ἀποθετικά ἐπιρρήματα, Deponentia adverbialia, Gramm. 4. vocavit Adverbia concedendi, ut est εἶεν. ["Schol. Aristoph. Πλ. p. 12. H." Schæf. Mss.]

Ἀπόθετος, Repositivus, Repositivus, Qui reponi et recondi solet in apothecis: ut Varr. et Catoni Conditiva mala, Columellæ Conditivi cibi, Conditivi cibi, J. Poll. 1. Λέγεται δὲ καρπὸς, ὁ μὲν τις, ἀθησαύριστος, ὃν οὐκ ἔστιν ἀποθέσθαι· ὁ δὲ, ἀπόθετος, ὁ ψυγόμενος καὶ ἡλιούμενος: nam conditivi fructus vel in sole vel in umbra siccari solent, et ita asservari reconditi. Apud Eund. ἀπόθετα σκεύη 10. init., Vasa quæ ἐν ἀποθήκαις s. σκευοθήκαις reponi solent, cum iis non utimur, vel ne in manus aliorum incidant: ut ἀπόθετα γράμματα, Literæ quæ reponi s. seponi solent, quales arcanæ sunt, aut alicujus momenti. Herodian. 3, (8, 12.)

Ἐπιστολὰς προκομίζων ἀπορρήτους, ἃς ἐν τοῖς ἐκείνου ἀποθέτοις εὐρὲ γράμμασιν. Ubi Polit. Prolatis arcanis epistolis, quas apud illum sepositas deprehendisset. Et Plut. Symp. 8, 8. Ὡς ὁ μὲν ἀληθὴς λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόρρητος εἶναι, Reconditus et alta mente repostus. Item ἀπόθετα κείσθαι dicuntur Quæ in cellis reposta s. recondita jacent, nec usum ullum habent, ideoque interdum neglecta: ut ap. eund. Plut. (6, 608.) Ἱατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκρίσεται τοσούτον ἀκλεῖς καὶ ἀπόθετος, Tam ingloria et contempta, Usque adeo inhonorata et ad abstrusas cellas relegata. Sed et ἀλλωδικὸν νόμον quidam dictus fuit ἀπόθετος, ut idem Plut. (10, 653.) tradit, Οἱ δὲ νόμοι, inquit, οἱ κατὰ τοὺτους (Clonam sc. et Polymnestum Colophonium) αὐλωδικοὶ ἦσαν, ἀπόθετος, ἔλεγχοι, * κωμάρχιοι, σχοινίων, * κηπίων τε καὶ δέας, καὶ * τριμελής. [Philostr. 3, 7. "Boiss. p. 597. Casaub. ad Athen. 101. Segaar. in Daniel. p. 2. Toup. Emendd. 2, 117. ad Herod. 671. Ἀπόθ. ἔπη, Heind. ad Plat. Phædr. 268. Heyn. Hom. 8, 793. Ast Leben Platon's p. 102." Schæf. Mss. "Ἀπόθ. ποιεῖν, Reponere, Suid. 1, 680." Wakef. Mss. * "Ἀναπόθετος, ad Hesych. 1, 596. n. 15." Dahler. Mss. * Ἀναπόθετος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 101.]

AT Ἀποθέται in Laconico agro erat Locus quidam præruptus et profundus, in quo deponabant s. exponabant partus informes et degeneres. Plut. Lyncurgo (16.) p. 90. μετὰ Edit. Ei δὲ ἀγεννὲς καὶ ἀμορφὸν εἶη τὸ παιδάριον, ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας ἀποθέτας, παρὰ Ταῦγετον τὸν βαρὰθρῶδη τόπον· ὡς οὔτε αὐτῷ ἔην ἀμεινον οὔτε τῇ πόλει, τὸ μὴ καλῶς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρὸς εὐεξίαν καὶ ῥώμην πεφυκός.

Ἐναποτίθημι, Depono in. Bud. ἐναποτίθεμαι interpr. Ibi depono et relinquo: afferens e Gal. 11 Meth. Med. de caroticis, Ἰσχυρὰν δὲ καὶ δύσλυστον ἐναποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι, i. e., inquit, ἐγκαταλιμπάνει. ["Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss. * "Ἐναπόθεσις, Sext. Emp. 3, 188." Kall. Mss. * "Ἐναπόθετος, Moschus π. Σχ. 58." Boiss. Mss. * Καταποτίθημι, Schol. Lycophr. 55. Achill. Tat. 3. p. 336. * "Προαποτίθημι, Basil. Hom. de Jej. 130." Boiss. Mss. "Προαποτίθεσθαι, Ante recondere, Chrys. in Genes. Or. 2. T. 1. p. 10, 31. Πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πολλὴν ἑαυτοῖς προαποτίθεσθαι τὴν παρρησίαν." Seager. Mss.: T. 1. p. 1071, 22. T. 2. p. 149, 42. * "Προαποτίθημι, Amitto, Privor, Suid. v. Σκῶπα: Πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ βίῳ, Cum auro simul et vitam amisit." Schleusner. Mss. "Προαποτίθεμαι, Depono, Clem. Alex. 747." Kall. Mss. * Συναποτίθημι, Simul depono, Zosim. 4, 12. p. 370. Ἐπιτίθεμενος τυραννίδι, συναπέθετο ταύτη τὸν βίον: Julian. Orat. 1. p. 46. Plut. 6, 135. "Appian. 2, 219." Wakef. Mss.]

Διατίθημι, Dispono, Compono, Lucian. Σὺ μέντοι διατίθει τὰ βάρη. Interdum Administro, Constituo. Thuc. 6, (15.) Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου. Sic Herodian. 3, (8, 4.) Τὰ τε κατὰ τὰς Γαλλίας ὡς φέρο ἄριστα διαθεῖς, ubi tamen Polit. Itemque omni Gallia composita e sententia. Item Institutio, ut ἀγῶνας διέθεσαν ap. eund. Lucian. (2, 933.) redditur Certamina instituerunt. Affertur tamen ex Aristide Δια-

θεῖναι τὸν ἀγῶνα pro Certamen proponere. Sic autem dici et τιθέναι ἀγῶνα, s. τὸν ἀγῶνα, antea docui. Sed et διατιθέναι τοὺς νόμους habent VV. LL. sicut τιθέναι τοὺς νόμους: exponuntque Condere leges. Et ap. Xen. (Ap. 2, 1, 27.) Θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα.

Διατίθημι, Efficio, Reddo, Dem. (463.) "Ἴν' οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἀπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; Infidos nobis reddemus? Bud.

Διατίθημι, Afficio, Dem. "Ἰστε γὰρ δὴ πού ὃν τρόπον Ὀρχομένους διέθηκε, Quibus incommodis affecerit, Quomodo vexarit Orchomenios, Bud. Est autem similis usus, vel potius idem, ap. Chrys., de Caino, Τοῦ τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, Qui fratrem tali injuria affecit, in fratrem talia perpetravit, fratrem ita tractavit: ut κακῶς διέθηκαν e Dem. (369.) pro Male tractarunt. Et Διερθύνουν τὰ χεῖριστα ex Æsopi Fabulis pro Pessime tractabant. Sed aliquando οὕτω διατίθημι est Facio ut aliquis ita sit affectus, Isocr. "Ὅπως ἂν τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ πρὸς ἐκείνους ἔξεις. Tale est διέθηκε χεῖρον, quod redditur Deteriori affectu imbuat, Pejus animavit.

Διατίθεμαι, signif. activa, itidem pro Compono, Administro, Xen. Ap. 2, (6, 23.) Δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔργῳ οὐ μόνον ἀλπίως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατίθεσθαι, Bud. Componere, Ad concordiam reducere. Subjungit autem Basilii locum, in quo διατίθεσθαι reddit Concorditer constituere. Quin etiam pro Placare, Satisfacere alicui, ex Appiano affert. Dixerat autem antea διατίθεσθαι passiva voce significare Bene s. Secus de re aliqua statuere, et uti: afferens ex Isocr. Panath. (56.) Μηδ' ἀνέξονται φωνὴν τῶν τὰ μὲν σώματα τὰ σφέτερόν αὐτῶν ἐπονειδίστως διατιθέμενων, συμβουλευεῖν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιούντων. Et ap. Greg. Naz. Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Calamitatem in bonum commodissime vertit, De exilio suo commodissime statuit. Quemadmodum autem διατιθέναι νόμους supra habuisti pro Condere leges, sic et διατίθεσθαι νόμους pro Condere leges, affertur e Plat. de LL. At vero Διατιθέμενος βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, e Greg. Naz. pro Disponens. At cum accus. λόγους Bud. vertit Facere; nam διατίθεσθαι τοὺς λόγους e Polyb. (3, 108, 2.) affert pro Verba facere. Sic ex Appiano, Λόγους ἐν τῇ βουλῇ περὶ ὁμονοίας διέθετο, Verba fecit de concordia, Orationem habuit. ["Diog. L. in Socrate p. 57, 28. in Zenone p. 240, 1. HSt." Seager. Mss.] Invenitur etiam, Διατιθέμενος αἰεὶ μακρὸν λόγον. Item, Διατίθεσθαι ἔπαινον ἐν τῇ ποιήσει περὶ τῆς ἀνθρώπου: et, Διατιθέμενοι πολλὸν ἔπαινον εἰβουλίᾳ εαυτῶν, Phalar.

Διατίθεμαι τι, Expono venale, Venundo, Vendo, Bud. e Dem. [22. 910. 1048.] et Arriano.

Διατίθεμαι, Testor, Testamento meo aliquid mando hæredibus, ut Idem scribit, afferens e Dem. Ὅ ταῦτα διαθέμενος. Item, Σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο: [1029. 1067.] Et ex Æschine (56.) Διαθέσθαι τὰ ἑαυτῶν, In bonis testari; vel, e bonis. Habemus autem hujus generis loquendi exemplum et e Plat. de LL. Τὸν νόμον ἐτίθεσαν τόνδε, ἐξείναι τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι ἀπλῶς, ὅπως ἂν τις ἐθέλῃ τοπαράπαν. Potest autem hæc signif. ad illam referri, qua dictum est poni pro Statuere de re aliqua. Atque adeo reddi potest alicubi διατίθεσθαι τι, Testamento statuere. Optime certe convenit hic usus verbi διατίθεσθαι cum Gallico Disposer, cui respondet ad verbum. Dicimus enim aliquem Disposer de ses biens, quand il fait son testament. Aut etiam, Disposer de ses biens par testament. Talem certe usum verbo Disponere dedit vet. Interpr. in Ep. ad Hebræos, cum διατίθεσθαι διαθήκην vertit Disponere testamentum; sed nullo, ut opinor, exemplo. Ibid. vertit et Testari testamentum. Quidam, Condere testamentum. Sed alii maluerunt, Pacisci fœdus. Itidemque in aliis quoque ll. Græci Bibl. Interpr., e quibus petitus est ille locus, διατίθεσθαι διαθήκην dixisse comperiuntur pro Pacisci s. Ferire s. Percutere fœdus. E quibus affertur etiam, Διάθου ἡμῖν διαθήκην, 1 Reg. (10, 19.) pro Habe nos confœderatos. Atque ita Bud., postquam dixit διατίθεμαι accipi etiam pro συντίθεμαι, i. e. Paciscor, affert ex Aristoph. (Orn. 439.) ἥν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi

stipulanti promittant. At vero διατίθεσθαι cum accus. βασιλείαν, Luc. 22, (29.) redditur et Pacisci regnum, et, quæ interpr. non minus mihi placet, Legare testamento.

Διατίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Afficior, Lucian. (1, 64.) Πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι; Quomodo putas mihi affectum fuisse animum? Sed Latinus reddetur, Quomodo me animo affectum fuisse putas? Nam et ap. Cic. non semel legitur, Ita sum animo affectus. Jungitur autem hoc verbum, in ista signif. cum adverbis: ut, Διατίθεμαι δυσκόλως πρὸς τινα, ex Isocr., Sum animo male affecto erga quempiam, Sum animo infenso. Sic, Διετέθησαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς: item, Διατιθέμενος χαλεπώτερον πρὸς ἐπιτιμῶντας, ex Eod. Sed et in bonam partem, sicut Latine dicitur aliquis ita Esse affectus erga amicum, e Plut. Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. Verum affertur et Διετέθη οὐ ῥαδίως e Thuc. (6, 57.) pro Non leviter est multatus. Quin etiam quemadmodum verbale διάθεσις respondet nostræ voci Disposition, (respiciendo ad eum illius usum, quo dicimus Bonne s. Mauvaise disposition, loquentes de corpore,) sic etiam κακῶς διατεθεὶς affertur pro Graviter affectus, qua signif. usurpatur et Affectus sine adjectione, et tunc respondebit ei quod dicimus Mal dispose.

["Διατίθημι, ad Xen. Mem. 1, 6, 3. 4, 2, 40. Toup. Opusc. 1, 25. Bergler. Alciph. 200. omnino T. H. ad Lucian. 1, 292. ad Diod. S. 1, 99. 2, 66. 444. ad Herod. 18. Lennep. ad Phal. 93. 202. Thom. M. 221. ad Charit. 571. Jacobs. Anim. 269. Anth. 11, 300. Cattier. Gazoph. 19. ad Paus. 383. Boiss. Philostr. 584. Tracto modis quibuscunque, Accipio, Dionys. H. 1, 312. De orationis et carminum recitatione, ad Diod. S. 2, 9. Lucian. 1, 739. 3, 190. 2, 777. Plut. Alex. p. 56. Schm., Longin. 194. Mor., Dionys. H. 2, 777. 1203. 1229. 3, 1512. 1457. 1379. 1327. 5, 241. 280. Heind. ad Plat. Charm. 81. Wolf. Prol. Hom. 101. De ludis, ad Diod. S. 2, 172. Διατιθέναι ἀγῶνα, Heyn. ad Apollod. 308. ad Meier. 67.: ἐγκώμιον, Voss. Arist. 1. p. 10.: ἐπαίνους, Dionys. H. 1, 453.: τὴν γένεσιν, Jacobs. Anth. 9, 470. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. vi. 79. Διατίθεσθαι, med., Diod. S. 1, 489. Testor, Testamento mando, ad Dionys. H. 1, 289. Vendo, Toup. Opusc. 1. 531. ad Charit. 255. 269. ad Lucian. 1, 262. ad Diod. S. 1, 76. 358. De histronibus, Casaub. ad Athen. 52. Διατίθεσθαι λόγους, Dionys. H. 4, 2173. Εὐ διατίθεσθαι, ad Lucian. 1, 485. Ἀπὸ τοῦ διατιθέμενου, Thom. M. 92. Διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει, Longus p. 40. Vill., Lucian. 1, 683. Longin. 52. Mor. Διατίθεμαι, pass., Timæi Lex. 98. * Διατίθεω, Brunck. Aristoph. 1, 58." Schæf. Mss. "Διατίθημι, Bene dispono, Appian. 1, 721. Διατίθεμαι, Venum expono, ut nos To dispose of, Herod. 1, 1. Strabo 586. Xen. K. A. 530. (6, 6, 21. 7, 3, 5. 7, 4, 1. 7, 7, 34.) Ath. Rep. 248. (2, 11.) Wakef. Mss. Vide Lex. Xen. et Schn. Lex., Wolf. ad Leptin. 240. Athen. 341. Εἰ τί σοι ἀνοικονόμητον, διατίθου ταχύ. "Notanda dictio ap. Athen. 181. Τηλέμαχος τῶν σκευῶν διατιθέμενος, Vasa stupens, Vasorum admiratione captus. Vide ibi notata." Schw. Mss. Διατίθεμαι, Vendo, Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Διατίθεσθαι τὴν σχολὴν, διατριβὴν, Schæf. Meletem. Cr. 24. 87.: τὸν λόγον, 29.]

["Διάθεμα, Jacobs. Anth. 9, 470." Schæf. Mss. "Sextus c. Astrol. 5. p. 346. Anna C. 6. p. 164." Lobeck. Phryn. 249. "Sext. Emp. c. Math. 5, 53. 71. 89. 90. Clemens Homil. 14, 6. de Gest. Petr. 115." Kall. Mss. * "Διαθεσμός, Heringa Obs. 107." Schæf. Mss. Διαθέσους, Erotiano διαφύσεις, vide ibi notata: Index autem διαδέσους exhibet. Cf. Διαδέσμος. A Schneidero v. Διάθεσμος non agnoscitur.]

Διάθεσις, ή, Dispositio, Vitruv. 1, 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur: et e dispositione, (hanc autem Græci διάθεσιν vocant,) et eurythmia et symmetria, et decore, et distributioe, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et mox, Dispositio autem est rerum apta collocatio, elegansque in compositionibus effectus operis cum qua-

litate. Species dispositionis, quæ Græce dicuntur ἰδέαι, hæ sunt, ichnographia, orthographia, sceuo-graphia. Quo pertinet διάθεσις, quod Antiphontem pro διοικήσεις posuisse testatur Harpocr. sc. in Or. περὶ Ὀμορίας: e qua hæc affert, Ἄλλα εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Item hæc e Phryniichi Tragædis, Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν. Sic vero et διαθέσθαι accipitur pro διοικῆσαι, inquit Idem, afferens rursum ex Antiphonte, Ἀληθείας πρῶτον, hæc verba, Πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθεῖτο. Cujus loci Suidas quoque meminit, utens vocabulo διακοσμήσεως pro nomine διοικήσεως, quod Harpocr. habet. Sicut vero ibi διάθεσιν et διοικήσιν synonyma faciunt, ita Dispositio et Dispensatio a Cic. copulatur, tanquam affinem signif. habentia: ut de Orat. 1. Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Rursum Suidas, eund. Antiphontem dicit διάθεσιν posuisse ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, h. e. ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι τι. || Διάθεσις, ut διαθήκη, signif. et Testamentum, quo sc. quis moriens disponit ac dispensat res suas, et extremam suam voluntatem exponit. Lysias in Or. πρὸς Τιμωρίδην habita, Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθεῖς. Suid. Sic διατίθεσθαι dicitur διαθήκην γράφειν, Testamentum edere. || Exp. vero et Testatio; afferturque διαθέσεως ἐπιθυμία pro Testandi cupiditas. || Διάθεσις significat etiam Veuditio, qua sc. merces exponuntur et divenduntur, i. e. πράσις, inquit Harpocr., Isocratem in Busir. auctorem citans: quomodo et Antiphontem διεθέμεθα accepisse ait pro ἀποδοδέμεθα. Testatur idem et Suidas, qui ἐπὶ τοῦ πωλεῖν usurpari tradit: nec non Hes., qui exp. ἀπόδοσις. In qua signif. Plut. quoque usus est hoc vocab., ut in Solone (24.) p. 167. meæ Edit. Τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δ' ἐξάγειν ἐκώλυσεν, Ex iis autem quæ nascerentur, nihil præter oleum vendere peregrinis permisit, cetera autem exportare vetuit. Et (2.) p. 146. Καὶ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ διάθεσιν γενέσθαι, Platoni pro viatico fuisse olei in Ægypto venditionem. Ubi etiam nota διάθεσιν de ea Venditione dici, qua aliquid in aliam regionem vel urbem exportatur, et in ea divenditur ac veluti distribuitur illa venditione. Idem in Lycurgo (9.) p. 82. Διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἔχοντων τὸ γὰρ σιδηροῦν, ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν, καταγελῶμενον: de moneta ferrea. Idem rursum (7, 192.) Παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλήτης προσαγορευόμενος. || De pictura etiam dici videtur, velut ap. Athen. (210.) in Ἑγγυθήκη, de Polemone, Ἐξηγουμένους διάθεσιν ἐν Φλιούντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου. Et (196.) Ἐφαπτίδες τε κάλλισται, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσιν τῶν βασιλέων ἐνφασμένους, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις, [Argumenta e fabulis petita:] nam in his picturis est διάθεσις concinna, i. e. Dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. || Exp. etiam Conditio et Ratio: ut ap. Lucian. (1, 182.) Διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως, Differt a nostra ratione. Quo fortassis modo accipitur et ap. Athen. (621.) Πολλάκις δὲ οἱ μαγδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. Nisi forte διάθεσις pro σχῆμα accipiendum sit, ut ab Hes. exp., et usurpatur rursum ap. Athen. (198.) Ἀνὴρ μεῖζων τετράπηχυν ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. E Plut. autem διάθεσις τοῦ λέγοντος, pro Orantis actio. || Rursum exp. Constitutio, afferturque e Plat. de LL. Διάθεσις τῶν νόμων, pro Legum constitutio. || Porro ut διατίθεσθαι et διακεῖσθαι signif. etiam Affici, ita διάθεσις signif. etiam Affectio, et tam animo tribuitur quam corpori: velut ap. Suid. Οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις, Quomodo animus sit affectus; nam συμπάσχει τῷ σώματι τοῖς ἢ τοῖς διακειμένῳ, atque ἀλγοῦντι συναλγεῖ, εὐθυμοῦντι συνήδεται: quin et τὸ εἰς τὰδε ἢ τὰδε πάθη * ἐπιρρεπὴς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παρὰ γίνεσθαι: qua de re vide plura ap. Eund. Idem

ex alio tradit, διαθέσεις esse non solum τὰς ἐπιστήμους καὶ τέχνας, sed etiam τὰς ἀρετὰς: et cum τῶν τεχνῶν aliæ sint φαῦλαι, aliæ σπουδαῖαι, videri etiam τῶν διαθέσεων alias esse φαύλας, alias σπουδαῖαι: vocari autem διαθέσεις ea, quæ sunt ἐνκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται: ut calor, frigus, morbus, sanitas; nam διακεῖται πῶς κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς νοσεῖν: quæ autem longo tempore invaluerit et confirmata sit, ἔξιν potius dici. Qua de re fusius Aristot. Prædic., cap. περὶ Ποιοῦ καὶ Ποιότητος. Idem Gorr., Διάθεσις, inquit, Affectio, dicitur ab Aristot. qualitas esse facile mobilis a subjecto: ἀπὸ τοῦ διατίθεσθαι s. διακεῖσθαι, quod signif. Affectum et dispositum et constitutum esse; atque tam in bonum quam in malum usurpatur, et in aliis etiam: quam in homine. Nam et cantus et harmoniæ, et orationis et dictionis διάθεσις quædam esse videtur; pertinetque τῆς διαθέσεως nomen ad omnes pariter, tum qui sani tum qui ægri sunt, tum qui neutro modo se habent, siquidem omnes modo quodam διακίναται. Itaque ἡ διάθεσις commune nomen est et morbi et omnium symptomatum causarumque morbosarum: eorum enim unumquodque διάθεσις est, non autem e contrario omnis διάθεσις aliquid eorum: si quidem omnem motum, omnesque adeo sensuum alterationes in se comprehendit, non ægris modo, sed sanis etiam contingentes. In visu quidem, eas, quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido, humido, siccio, molli, duro, ceterisque id genus; et ad eund. modum in singulis reliquorum sensuum. At hæc omnes alterationes revera πάθη sunt, i. e. Passiones: quamobrem πάθος et διάθεσις idem quodammodo esse videntur; atque idem certe sunt, nisi quod solo motu inter se differunt. Nam dum mutatur et alteratur quidpiam, πάθος fit, ut cum incalescit vel refrigeratur, a calore vel frigore procul dubio patitur; ubi vero motus desiit, et jam incaluit aut refriguit, aut nigredo vel albedo inducta est, διάθεσις existit. Græci tamen, ut ait Gal., etiam manentem διάθεσιν, sedato jam motu, πάθος solent appellare, sicuti et causam, non eam tantum quæ facit, sed eam etiam quæ jam fecit: quanquam neque hæc simpliciter causa est, nec ἡ διάθεσις quæ manet, simpliciter πάθος dicenda sit. Hæc ille. Ceterum ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη aut δianoia: quo modo Antiphon usus est, teste Suida. Et sic ὁ ἐν διαθέσει λόγος vocari dicitur pro Sermo animo conceptus: προφορικὸς autem, Qui jam profertur auditurque: ut pluribus docebo in Ἑνδιάθετος, ubi etiam videbis νόημα et διάθεσιν esse synonyma. Idem Plut. Othone, Τὴν διάθεσιν ὑπερέβητο, Distulit quod facere instituerat, s. Quod in animo habebat et facere cogitabat, sc. adoptionem Othonis. Pertinetque huc διάθεσις, quod ab Hes. exp. προαίρεσις. Quod vero ad corporis διάθεσιν attinet, ap. Medieos pro Morbo s. Vitio accipitur, eoque vel recenti, vel certe non admodum veteri; nam qui invaluerit longo tempore, ita ut vel nullo modo vel saltem difficile curari queat, ἔξως potius nomine vocetur. Diosc. 2. διαθέσεις ὧτων, Aurium vitia: 1. βλεφάρων, Palpebrarum vitia. Alii adhuc specialius, Palpebrarum erosiones. Sic Gal. ad Gl. Δ. ἡπατικά, Jecinoris vitia, Jecinoris morbi. Et διάθεσις κωλική, Coli vitium s. dolor. [Exportatio, Bast. Ep. Cr. 27. "Schneid. ad Vit. 1. p. 32. Thom. M. 221. Luzac. Exerc. 145. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243. 426. 450. 466. 473. ad Paus. 383. Heyn. Hom. 5, 135. ad Diod. S. 1, 398. 2, 521. 522. 534. ad Mær. 41. Toup. Opusc. 1, 548. Valck. ad Ammon. 199. ad Herod. 508. Athen. 1, 23. Musgr. Bacch. 1252. Venditio, Bast. Lettre 21. Dionys. H. 3, 1359. 1392. ad Charit. 269. De pictura, Plut. 6, 325. Hutt." Schæf. Mss. "Athen. 201. Diog. L. 1, 81." Wakef. Mss. Artemid. 5. p. 268. Polyb. 2, 61. 10, 7. 34, 4. Plut. Demosthene 7. QQ. Symp. 7, 8. Schn. Lex. "Affectio morbosa, Infirmitas, Icesius ap. Athen. 87. Αἱ τῶν στομάχων δ." Schw. Mss. "Sensu Gramm., Schol. Eur. Or. 103." Boiss. Mss. "Δια-

θέσεις, Morum, Affectionum, Characterumque delineationes. Sic Demosthenes dicitur ταῖς διαθέσεσι ἐκκριβούντας πιθανότητας, Moribus animique affectionibus exprimendis probabilitatem parare, Lucian. Enc. Demosth. 14. Quo etiam pertinet locutio a Synesio Dion. p. 37. usurpata, Ἐκ διαθέσεως γράφειν, h. e. Serio, Ex animi vera sententia et affectu scribere, i. q. σπονδάζειν, cui oppositum est τὸ προσγυμνάζεσθαι, Exercitationis gratia scribere, ubi sæpe dissimulatione et fictio locum habere solet. Διαθέσιν, Dispositionem, quæ sequitur τὴν εὐρεσιν, Inventionem, dixit simpl. Plato Phædro 298. Bip." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Galen. 9, 575. Ὁγομάζω δὲ νοσῶδεις διαθέσεις οὐ μόνον ὅταν ἤδη νοσῶσιν, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀρχῆναι τις αὐτῶν συνίστασθαι.]

Προδιάθεσις ET Προσδιάθεσις: quorum illud exp. Antecedens dispositio, Pristina affectio: hoc autem simpliciter Dispositio, Affectus: sed ambo sine Auctore.

Διαθετήρ, ἡρος, ὁ, Ordinator, Moderator, Rector, Magister, e Plat. de LL. (6. p. 277.) ut i. sit q. διοικητής: sicut διαθέσθαι est διοικῆσαι, et διάθεσις accipitur pro διοίκησις. ["Ad Herod. 508." Schæf. Mss. "Themist. 321." Wakef. Mss.]

Διαθέτης, ὁ, itidem pro διοικητής accipitur s. ἐπιμελητής, teste Suida, qui affert ex Anonymo, Ἦν δὲ καὶ τὰλλα σοφὸς οἶκου διαθέτης, καὶ πολὺ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλπισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων. Est autem διοικητής, Dispensator, Ordinator, Administrator; ἐπιμελητής autem Curator: ut διαθέτης οἶκου σοφὸς sit Prudens et peritus in administranda re familiari. Ex Herod. autem (7, 6.) Διαθέτης χρησμῶν τῶν Μουσαίων, pro Musæi sortium explanator. Ubi forsitan signif. potius Dispositor. ["Thom. M. 221. Heyn. Hom. 8, 811. ad Herod. 508. Venditor, Toup. Opusc. 1, 531." Schæf. Mss.]

Διαθετικός, Afficiendi vim habens. At vero διαθετικά ῥήματα ap. Gramm. Verba affectiva, quæ affectum aliquem denotant. Item, Διαθετική κλίσις ῥήματος, Quæ velut disponit per genera, de genere transit in genus. Unde redditur etiam, Generica verbi declinatio. ΙΤΕΜQUE Διαθετικός, Generice, Genere mutato, ex Erasmo.

[* Διάθετος, unde] Ἀδιάθετος, ὁ, ἢ, Qui dispositus non est, Inordinatus. Exp. etiam Intestatus. Apud Plut. autem Catone (9.) Μεταμεληθῆναι δ' αὐτὸς ἔφη ἐν παντὶ τῷ βίῳ τρεῖς μεταμελείας: μίαν μὲν, ἐπὶ τῷ γυναικὶ πιστεῦσαι λόγον ἀπόρρητον: ἑτέραν δὲ, πλεῦσας ὅπου δυνατὸν ἦν περὶ εἶναι τὴν δὲ τρίτην, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν: quidam interpr. Qui nihil egit, quidam Qui nihil rei seriæ egit. Ego autem ἀδιάθετων potius crediderim dici Qui rerum suarum nihil composuit. Sic tamen ut ne hæc quidem interpr. mihi satisfaciât. ["Dacier. ad Plut. 1. p. xx. Heyn. Hom. 8, 347. Intestatus, ad Epist. Socr. p. 333. Lips. Schæf. Mss.] "Δυσδιάθετος, Dispositu s. "Compositu difficilis, Plut. Cæs. Ὡς ἦν δυσδιάθετον αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς, ἐπὶ Κράσπον κατέφυγε, "Cum res suas cum creditoribus componere ægre posset." ["Non facile vendibilis, Menander Fr. p. 8. κτήμα, de filia." Schleusn. Mss. "Γνωμ. μονοστ. 370." Boiss. Mss. "Poët. Gu. 237. ad Charit. 269. 273." Schæf. Mss. "Hierocles 106." Wakef. Mss. Vide Συνδιάθετος.] Ἐνδιάθετος, dicitur ὁ ἐν τῇ διαθέσει, Qui est in mente aliquo modo affecta, Mente conceptus, ut Hesychio ἐνδιάθετος λόγος est πᾶς λόγος ἐν τῷ λαμβανόμενος: quod ipsum et Plut. testatur, s. potius quidam ap. Plut. (9, 109.): sic enim ibi quidam, Δύο λόγοι εἰσιν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, Ἐρμῶν δῶρον: ὁ δ', ἐν προφορᾷ, διάτορος καὶ ὀργανικός. Et πῶς, Τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ, φιλία τέλος ἐστίν, τοῦ μὲν, πρὸς εἰναι, τοῦ δὲ, πρὸς ἔτερον. Ubi vide et alia de utroque. Itidem Philo V. M. 3. Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μὲν ἐστὶν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ, προφορικός: καὶ ὁ μὲν, οἷα τις πηγὴ: ὁ δὲ γεγωνὸς, ἀπ' αὐτοῦ ῥέων: καὶ τοῦ μὲν, ἐστὶ χώρα τὸ ἡγεμονικόν, τοῦ δὲ κατὰ προφορὰν, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιῶν. Est itaque ἐνδιάθετος λόγος, Oratio mente concepta; προφορικός autem, Quæ ore jam profertur: seu; Mentis conceptus, Id quod aliquis intus sentit,

A Sermo quem in corde loquimur: ut et Jo. Damasc., cum dixisset λόγον esse τὸν οὐσιωδῶς τῷ πατρὶ ἀεισυμπαρόντα, de Verbo Patris divino, subiungit, Λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος: καὶ πάλιν λόγος ἐστὶν ἄγγελος ῥήματος. Ubi nota διάθεσιν et νόημα synonymως ab eo accipi: item synonymως poni ἄγγελον ῥήματος et προφορικόν: quem Plut. vocat non solum τὸν ἐν προφορᾷ, sed etiam διάτορον et ὀργανικόν: ut et Philo eum dicit proficisci ab ore et lingua, aliaque omni vocis ὀργανοποιῶν. Rursus Damasc. sic definit, Ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος λόγος κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γενόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως. Ab Hermog. autem [περὶ Ἰδ. 2. p. 270.] ἐνδιάθετον λόγον vocari ait Bud. Eui qui e sententia animi profertur, h. e. non fallacem, nec simulatum: e quo hæc affert, Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος: [cf. Schol. p. 409. in Ald. Rhet. T. 2. "Ἐνδιάθετον ἐν καρδίᾳ Θεοῦ, Insitum in corde Dei, Theoph. ad Autol. 2, 31." Schleusner. Mss. Athan. 2, 740. Epiph. 1, 469. Philo J. 361. Gal. Protr. 1, 1. Ἐνδ. λόγος, Jambl. V. P. 438. Theol. Arithm. 189. 331. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 80, 19. Jacobs. Anth. 9, 84. Reisk. Præf. ad Const. P. p. xii. Bibl. Crit. 2, 2. p. 107. ad Charit. 223. Timæi Lex. 102. Toup. Opusc. 2, 195. Koen. ad Greg. Cor. 61." Schæf. Mss. "Clem: Alex. 854." Wakef. Mss.] Sic Ἐνδιαθέτως λέγειν Hermog. dicit esse Schema Rhetoricum, i. e. E sententia animi loqui, ut quidem sermo ipse præ se fert, cum orator ita sibi oratoria solertia fidem astruit, ut ita affectus animo existimetur ab iudicibus, ut verba enuntiata significant. Quare et ἐμψύχως λέγειν καὶ ἐνδιακειμένως dicitur. Patet hoc ex Hermog., qui perὶ ἀληθινοῦ λόγου sic scribit, Ὁ οὖν ἐσκεμμένως λαιδορήσασθαι τῷ ἐχθρῷ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ' ὀργῆς, καὶ οἷον ἐξεστηκὼς ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐκ ἐτι πιθανὸς ἐστὶ, τῷ μηδὲ ἐνδιαθέτως μηδὲ ἐμψύχως λέγειν: ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε εἰαυτὸν γοῦν πεπεικέναι δοκεῖ: διὸ καὶ πιθανὸς ἐστὶ. Exp. et ἐμπαθῶς: ab Hes. autem non solum ὀλοφύχως, sed etiam διηνεκῶς. [Eust. ad Dionys. P. p. 112. "Ad Od. A. 381. Schol. Soph. Trach. 523." Schæf. Mss.] Εὐδιάθετος, ὁ, ἢ, Bene s. pulcre dispositus. Unde Adv. Εὐδιαθέτως, quod interpr. Interpositis spatiis.

Διαθήκη, ἡ, Testamentum, ab ea signif. verbī διαθέσθαι qua ponitur pro Testari, Isæus ap. Suid. Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν, ἑτέραν ἐκδομίαν διαθήκην, ἣν ἐφασάν Ἀρχέπολιν ἐν Αἰγύπτῳ διαθέσθαι. Sic Isocr. Ægin. (1.) Ὡστε καὶ τεθνεώτος αὐτοῦ περᾶται τὴν τε διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Idem plurali usus est initio ejusd. Or. Ἐραντία πράζοντα ταῖς διαθήκαις, ἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Sic Isæus rursus, Ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Idem (p. 9.) Ἡβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνελεῖν. Itidemque Dem. (p. 837.) Παρασημήνασθαι κελευσαι τὰς διαθήκας: qui in eadem κατ' Ἀφόβου Or. singulari etiam num. bis dixit διαθήκη, Bud. Item κατὰ διαθήκας, E testamento, E tabulis testamenti, Dem. (1051.) Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἰ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παράκαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας: petitur enim hæreditas vel consanguinitatis jure, vel e testamento, s. tabulis. Plut. Rom. Κτήματα τῷ δήμῳ κατὰ διαθήκας ἔδωκε, Fortunas populo e testamento reliquit. Ipsum etiam illud, quod τῇ διαθήκῃ s. ταῖς διαθήκαις legatur, διαθήκη nominatur, i. e. Hæreditas quæ testamento obvenit, Bud. ap. Isocr. (Ægin. 2.) Θρασύλοχος γὰρ, ὁ πατὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοί, παρὰ μὲν τῶν προγόνων οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Pythagorici quoque sua præcepta διαθήκας vocabant: forsân quasi legata quædam. ["Satis nota ὑποθήκαι, Præcepta Pythagoreorum; διαθήκαι ubinam nominentur, velim doceri." Schw. Mss.] || Apud Græcos autem Bibliorum Interpr. διαθήκη i. significat q. συνθήκη, i. e. Fœdus, Pactum, 2 Reg. 23. Διάθου ἡμῖν διαθήκην, Paciscere nobiscum, Habe nos confederatos. Et alibi, Διαθήκην ἔθετό μοι, Pactum mecum iniit. Et 1 Reg. 5, (4.) et 11. Ἡ κιβωτὸς διαθήκης Κυρίου, Arca fœderis Domini. Sic Es. 59, (21.) Αὐτὴ αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, Hoc fœdus meum cum eis. Ubi Hieron.

hæc annotat, Hoc fœdus meum cum eis, sive Pactum, ut omnes alii transtulerunt; aut διαθήκη, i. e. Testamentum, ut posuere Septuaginta. Quod sit autem Fœdus, Pactum, et Testamentum, sequens versus ostendit, Spiritus, inquit, meus qui est in te, et verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo, et de ore seminis tui, a modo usque in sempiternum. Idem in Malach. 2. notandum quod לְבַרְכָּי verbum Hebraicum, Aquila συνθήκην, i. e. Pactum, interpr.: Septuaginta semper διαθήκην, i. e. Testamentum: et in plerisque Scripturarum ill. Testamentum nou voluntatem defunctorum sonare, sed pactum viventium. Itidem certe ἡ καινὴ διαθήκη sonat potius Novum fœdus quam Novum testamentum. Sed notandum est, in illo Es. loco διαθήκη posse etiam accipi pro Promissio iuito fœdere s. pacto facta, quæ ἐπαγγελία nominari solet. Quo pertinet, quod Bud. ex Aristoph. affert, ("Orn. 439.) "Ἦν μὴ διαθῶνται γ' οἷδε διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. Alioqui manifestum discrimen est inter διαθήκην, Pactum, et ἐπαγγελίαν, ad Ephes. 2, (12.) Ἐννοίω τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, Extranei a pactis promissionis, i. e. Exclusi a pactis in quibus Dens servatorem promiserat, Act. 3, (25.) Ὑμεῖς δὲ ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν, Jerem. 31. Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰουδα διαθήκην καινὴν. Q. I. vide ap. Auctorem Ep. ad Hebr. 8, (8.) Usus tamen obtinuit ut non dicatur Fœdus novum, antiquum, sed Testamentum novum et vetus. Cujus appellationis rationem vide ap. Lactant. de Vera sapient. 4, 20. et 11. ["Plut. de S. N. V. p. 12. ad Lucian. 1, 377. Thom. M. 214. 235. Jacobs. Anth. 9, 502. Plural., 410. Lucill. 99. Pierson. ad Mœr. p. 8." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. "In hac Ep. Διαθήκη plerumque Fœdus signif., in Epistolis vero Pauli, Testamenti tabulas. Super hac voce eruditissima est prima Grotii Annotatio ad Matth." Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 7, 22. "Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία. Aptè hæc videmur interpretaturi, Testamentum morte confirmatur: sic Romanos loqui Jctos Grot. monuit. Theophyl. in Comm. 964. Ἀναμφίβολον γάρ, ὅτι ἡ διαθήκη μετὰ θάνατον κρατεῖ." Idem ibid. 9, 17. * Διαθηκογράφος, Gl. Testamentarius.] UNDE Ἐνδιάθηκος: ut ab Hes. ἐνδιάθηκος λόγος vocari dicitur πᾶς ἔγγραφος, Scripto constans: forsan quia testamenta scriptis mandari solent.] ["Euseb. Hist. Eccl. 116. 138." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιδιαθήκη, Eust. II. E. p. 414, 33. Κακῶς παθόντα ἀντιδ., pro κακῶς παθ. κακῶς ἀντιποιεῖν. "Diod. S. 2, 602. ad Dionys. H. 3, 1354. ad Lucian. 1, 293." Schæf. Mss. "Ἀντιδιαθῆμαι, Adversor, cum dat., Dionys. Areop. 299. Euseb. H. E. 179. 253." Kall. Mss. Longin. 17. Ἀντιδιαθῆσθαι πρὸς τὴν πειθῶ, Obstinatum resistere argumentis: 2 Tim. 2, 25. Ἐν πράγματι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιαθεμένους, gl. τοὺς ἀντικειμένους. "Chrys. in Gen. Or. 8. T. 1. p. 47, 34." Seager. Mss. * "Ἀποδιαθήκη, Theolog. Aarithm. p. 49. Ast. Παιδιά παύεται τῆς τοῦ γάλακτος τροφῆς φυσικῶς ἀποδιαθίμενα, f. I. ἀποδιαιτῶμενα." Schn. Lex. Suppl.] "Ἐπιδιαθήκη, "Insuper paciscor, Dem. Or. adv. Apatur. (p. 896, "22.) Ἐνεστηκίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμενίων ὅρκον τούτῳ περὶ τινῶν ἐγκλημάτων, καὶ οὗτος ἐδέξαστο ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον εἰ μὴ ὁμῶς: Bud. "Lite autem contestata Parmenio huic jusjurandum de quibusdam actionibus defert: quod iste statim accepit: atque eo amplius pecuniam certam depactus est, nisi jurasset in quæ verba erat concepta delatio." ["Kuster. V. M. 66." Schæf. Mss.] "Ἀτ' Ἐπιδιαθήκη esse dicitur Posterius testamentum," [Joseph. A. J. 17, 9, 4. * "Προδιαθήμῃ τινα, Aliquem antea beneficio s. injuria afficio, Suid. v. Ἀμύνασθαι. Προδιαθίμεμαι, Propono, Exprobro, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 250." Kall. Mss. "Aristæn. 1, 5." Boiss. Mss. "Ad Lucian. 1, 293." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 315. Zenob. 4, 63." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 12, 4, 3. * Προσδιαθήκη, unde προσδιάθεσις, quod vide. * "Συνδιαθήκη, Abresch, Lectt. Aristæn. p. 3. Wakef. S. Cr. 4, 9. 175."

A Schæf. Mss. Schol. Pind. II. 1, 17. Eust. II. A. n. 68, 38. A. p. 748, 41. Plut. 7, 743. Lycurgo init. Timol. 24. Theoph. Sim. Hist. 3, 14, 4, 5. Dionys. Soph. Ep. 34. Dio Cass. p. 606. 726. "Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 121." Boiss. Mss. "Συνδιαθῆμαι, Uua cum aliquo afficio, cum dat., Suid. v. Ἀνάμνησις, Athan. 1, 755. 757. Disponor, 758." Kall. Mss. "Diog. I. 238. 431." Wakef. Mss. Hierocles 236. * "Συνδιάθεσις, Greg. Nyss. Antirr. adv. Apoll. 10. p. 145." Kall. Mss. * "Συνδιάθετος, Joseph. Antiq. 18, 2, 4. eis ὀργήν, f. I. pro δυσδ." Schn. Lex.]

Εἰστίθηναι, sive Ἐστίθηναι, Impono, Pono in, Quando intra, Indo. Qua in signif. aor. med. 2. frequens est, Paus. Arcad. Ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδί ἐκ λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν, Conditam una cum filio in arcula, Appian. B. C. 4. Ἐς φορεῖον ἐνθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὐθις ἐπὶ θάλασσαν ἦγον, Vehiculo s. Lecticæ impositum. At eis χεῖρας ἐσθεῖναι est potius Dare s. Tradere in manus, Præbere in manum, ap. Herod. Ἐσθεῖς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδί Κροίσων. ["Valck. Callim. 230. 242." Schæf. Mss. Callim. Fr. 106. * "Εἰσθεσις, Intercalatio, Interpositio, διπλῆς ἀμοιβαίας, duplicis mutati metri, Schol. Aristoph. Πλ. 253. 487. Propositio, Expositio, τοῦ δράματος, Schol. Eur. Hec. init. Orest. 1. 1369." Kall. Mss. * Ἐπειστίθηναι, unde * Ἐπεισθεσις, Schol. Aristoph. Ἰππ. 381.]

Ἐκτίθηναι, Expono, ut e navi aut vehiculo aliquis aliquid dicitur ἐκτίθεναι s. ἐκτίθεσθαι, Exponere in locum aliquem. Plut. Alcib. Τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, φίλους ὄντας, In Bithyniā exponunt. Sic Synes. pass. voce ac signif. Τὰ πεμφθέντα μὲν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντα διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν. Item aliquis vel aliqua infantem dicitur ἐκθεῖναι, Exponere, ut et ἀποτιθέναι, Paus. Atticis, Ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δέλματι, τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Sic Aristoph. (N. 530.) Κάγῳ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν, Ἐξέθηκα παῖς δ' ἐτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο, Alia expositum sustulit. Passiva autem signif. Isocr. ad Phil. Ἐκτεθεῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδόν, Lucian. (1, 530.) Ζεὺς ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, In Cretam expositus. Item Expono, i. e. Explico: ut ἐκτίθηναι

c αἰρίαν, Expono s. Declaro causam. Qua in signif. accipitur etiam vox pass. ἐκτίθεμαι, Justin. Martyr in Parænetico, de Aristotele, Σύντομόν τινα τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὄρον. Alia exempla ap. Bud. Comm. 517., ubi ἐκτίθεμαι interpr. Expono, Edo, Prodo. Vide et Ἐκθεσις. ["Ad Corn. Nep. 102. Stav., Mitsch. H. in Cer. 225. Segaar, in Daniel. p. 4. Valck. Diatr. 127. Diod. S. 2, 456. Expono infantem, Villosion. ad Long. p. 6. ad Diod. S. 1, 226. Edo in publicum, Aristoph. Fr. 235. Diod. S. 1, 476. 501. Jacobs. Anth. 7, 308. Proleg. 51. 65. Bentr. ad Callim. 294. Ἐκτίθεσθαι, Fischer. ad Palæph. 152. et Ind., Lennep. ad Phal. 24. Callim. 1, 468. Heyn. Hom. 5, 442. Explico, 4, 37. 6, 526." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 25. ἐκθεῖναι βρέφος. Aristoph. Θ. 1057. τὸν δὲ πατέρα Κηφέα, ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Ἐκτίθεμαι, Ἐκθήσομαι, ad Greg.

d Cor. 753.] Ἐκθεμα, τὸ, Tabula s. Programma quod exponitur oculis prætereuntium, quo prætereuntium oculis exposito aliquid significatur et declaratur. Phrynichus hoc vocab. rejicit, ac barbarum esse dicit, pro eo usurpare jubens πρόγραμμα: ["Ecl. 104(=249. Lob.) Thom. M. 739. ad Lucian. 1, 483." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐκθεσις, ἡ, Expositio, Explicatio, Alex. Aphr., Ὡς καὶ τὴν ἐκθεσιν ποιησόμεθα, Quorum etiam expositio a nobis affertur, i. e. Quæ etiam exponemus et explicabimus, At ἐκθεσις τοῦ δράματος vocatur etiam ὁ ἐπιλογος, ut e Schol. Aristoph. tradunt. Item ἐκθεσις vocatur Editio alicujus dogmatis, etiam Editum et promulgatum dogma, Theodor. H. E. 2. Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδωκεν ἐκθεσιν, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυνασεβέσι καὶ ταῦτα προσέειπε. Et infra, Τὴν ἐκθεσιν ἐκείνην ἐπέδειξε, πυνθανόμενος εἰ αὐτὸς ἐκείνους τετοκῶς εἶη τοὺς λόγους: ubi ἐκθεσιν appellat Editum et promulgatum dogma Christianismi, Bud. Sic Idem ἐκτεθέντα vocat Quæ edita et promulgata fuerunt, cum ait, Τοῖς

ἐκθετεῖσιν ἐν Νίκῃ τῆς Θράκης συνθέμενοι, ἐτέρους ἐν ταῖς αὐτῶν ἐκκλησίαις ἐχειροτόνησαν. Hesychio quoque ἐκθεσις est δόγμα, πρόσταξις, παλαιὰ νομοθεσία, [“Schol. Aristoph. Pl. 598. 1172. Diod. S. 2. 600. Thom. M. 264. Jacobs. Anth. Proleg. 70. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 13. Segaar. in Daniel. p. 4. Alciph. 400. Expositio infantis, Longus n. 4. Vill., ad Charit. 279. Finis, Clausula, Schol. Soph. Aj. p. 477. Erf. * Ἐκθεσία, ad Charit. 753.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 527. “Manetho 4, 381. * Ἐκθεσίμη, Idem eadem signif. 5, 591. ex emend. Gronovii, ubi Ms. ἐχθεσίμη.” Schleusner. Mss. * Ἐκθεσίμος, Gl. Expositivus.]

[* “Ἐκθετέον, Enarraudum, Athan. 2, 79.” Kall. Mss.]

[* Ἐκθέτης, Gl. ὁ ἐξώστης, Projectus, Aggrunda : Ἐκθέτης Menjanus, Sugrunda, Mœnianum.] Ἐκθετικός, Expositivus; aliis etiam Expressivus. Ἐκθετός, Expositus, Eur. (Andr. 70.) ἔκθετος γόνος, Partus s. Infans expositus, παῖς ἐκθετός, ut Isocr. et Lucian. loquuntur. Hesychio quoque ἐκθετα sunt τὰ ἐκρίπτόμενα, Quæ ejiciuntur foras, Quæ projiciuntur. [“Symm. 1 Reg. 6, 4. θυρίδας ἐκθέτας, Fenestras expositas. Sed male ita edi jussit Biel., quasi ἐκθέτας esset adj. In Hexapl. legitur θυρίδας καὶ ἐκθέτας, (quod Montf. reddidit, Fenestras et ecchetas,) unde luculenter apparet, ἐκθέτας substantivum esse ab * Ἐκθέτη, Id quod expositum est, Prominentia super fenestris, aut Janua, qua voce augenda essent Lexx.” Schleusn. Lex. V. T.]

“Ἀντεκτίθῃμι, Contra expono.” [Repono, Plut. Arato init. Dio C. p. 1086, 97. * “Ἀπεκτίθῃμι, Origen. c. Cels. 225. al. ἀποτ.” Seager. Mss.] “Διεκτιθέναι, Dividere, Partiri, Bud.” [“Jacobs. Anth. Proleg. 91. 94.” Schæf. Mss. * Ἐπεκτίθῃμι, unde * Ἐπέκθεσις, Schol. Aristoph. N. 456. 476. * Παρεκτίθῃμι, Supprimo, Euseb. H. E. 360. τὸ κελευσθέν.” Kall. Mss. “Schol. Eur. Andr. 69.” Boiss. Mss. * Παρέκθεσις, Schol. Aristoph. Eip. 458.] Προεκτίθῃμι, Priori loco expono, Propono, Hermog. [Diod. S. 167. 306. 331. 631. Polyb. 1, 13, 11. 3, 1, 5. Lucian. 2, 63. Dionys. H. 2. p. 214, 12. “Eust. 107, 52.” Seager. Mss. * Προεκθετέον, Strabo 17. p. 1133.] Πρόεκθεσις, Expositio quæ præmittitur, Propositio. Hermog. Τὸ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ ὧν τις μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, Cum quis capita exponit earum rerum, quas confirmare vult aut docere, antequam astruere et docere ipsa incipiat : quod ὑπόσχεσις etiam a veteribus nominatur, teste Eod. ἀνακεφαλαίως autem et ἐπ’ ἀνόδος dicitur τὸ ἐπὶ τέλους ἀναμνησκῆναι τὰ ἀποδεδειγμένα ἢ λεγόμενα. Meminit hujus figuræ et Quintil. 9, 2. ubi videtur προέκθεσιν vocare, Dicere quid fieri oportuerit, deinde quid factum sit. [Præmissa operi brevis expositio summæ rei, Polyb. 3, 1, 7. 8, 13, 2. Eust. II. p. 14, 7. 198, 27. 765, 29. Od. p. 8, 4. 23, 11. 24, 16. 203, 50. 204, 4. Dionys. H. 2. p. 49, 15.] Expositio rerum et capitum, de quibus deinceps argumentandum sit : quam alii πρόθεσιν et πρόφασιν dikere : vide Hermog. περὶ Δεινот. 26., ubi dicit veteres illam ὑπόσχεσιν nominasse. Sic Tzetz. ad Lycophr. p. 6. has figuras, ut synonymicas, jungit : * προαναφώνημα, ὑπόσχεσιν, προκατασκευὴν, προκατάστασιν, προσοχὴν, προδιήγησιν. Eust. ad II. p. 7. Σχῆμα, inquit, εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ προέκθεσις, προδιδάσκουσα κεφαλαίως καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἐφεξῆς λόγου σκοπόν. Idem ad II. A. 839. synonymia jungit προπαρασκευὴν, προέκθεσιν, ὑπόσχεσιν, προαναφώνησιν, neque aliter ad II. A. p. 18., ubi diserte has formas Rhetoribus tribuit : vide v. Προκατασκευή.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * “Προεκθετικός, Schol. Od. B. 127.” Boiss. Mss. Eust. II. A. p. 16, 15. Od. A. p. 46, 6. 55, 24. 375, 24. * Πρόεκθετικός, Idem II. Z. p. 523, 41. 1152, 51. Od. O. p. 562, 44. * “Προσεκτίθῃμι, Sacerdencia Sylb. p. 45.” Boiss. Mss. “Nicom. Geras. Harm. p. 24.” Kall. Mss. * Συνεκτίθῃμι, Una cum aliis expono, Plut. 6, 97. “Longus p. 4. 280. 283. Vill.” Schæf. Mss.] Ὑπεκτίθῃμι, s. Ὑπεκτίθεμαι, Clam

PARS XXVIII.

subductum et subtractum expono, ut qui aliquem ex inimicorum subtractum manibus, et vehiculo aut navi exportatum, in loco tuto exponit. Plut. Themist. (10.) Ὑπεκθέεντο τοὺς γονέας εἰς Τροίῃνα, Subductos periculo parentes Træzenem exportarunt. Sic Antiphon, Αἰτίαν ἔχοντας τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι, Clam ex urbe subduxisse et exportasse. Et Soph. El. (297.) ἢ τις ἐκ χειρῶν Κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεκέθον. Sic Priamus dici potest ὑπεκθέσθαι Polydorum : sequendo Virg. Æn. 3. Polydorum auri cum pondere magno Infelix Priamus furtim mandarar alendum Threicio regi, cum jam diffideret armis Dardanizæ, cingique urbem obsidione videret. Rursum Plut. Galba (10.) Τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑπεκθέμενος, Qui virum e curarum turbis ad tranquillam vitam subduxit s. traduxit. [“Ad Herodian. Philet. 474. Lennep. ad Phal. 24. ad Herod. 403. 621. 637. Coray Theophr. 339. Kuster. V. M. 83. Diod. S. 1, 630.” Schæf. Mss. Eur. Andr. 69.] UNDE Ὑπέκθεσις, quod ab Hes. exp. per ὑπόθεσις.

Ἐντίθῃμι s. Ἐντίθεμαι, Impono, Pono in, Xen. (Ec. 20, 28.) Ἐνθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον. Sic Dem. Κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Idemque rursum, Οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν : [cf. p. 885.] Et Theophr. H. Pl. 9. Δαψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐνθέσθαι τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης. Latini quoque id Imponere dicunt. Cic. Si Lentuli navis non erit, quam commodissime poteris, velim imponas, Liv. Quæ navibus imposuissent. Quibus adde hoc Luciani de Baccho, (1, 228.) Κελεύει μοι ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτὸ τὸ ἔμβρνον, ἐπαμνηναῖον καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν αὐτοῦ μηρὸν, ἐντίθῃσιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, Imponit, vel etiam, Condit intro. Aliquando redditur potius Indo, Insero, ut cum aliquis ori dicitur ἐντίθεναι aliquid, Aristoph. Ἰππ. (716.) Κἄθ’, ὥσπερ αἰ τίτθαι γε, σιτίζει κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθεις, Αὐτὸς δ’ ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, Parum admodum cibi indis ori. Ubi nota ἐντίθεις a VERBO Ἐντιθέω, sicut supra dictum est a ΤΗ. Τιδέω esse quædam tempora. Idem rursum ibid. Ἐνθον, ῥόφησόν, ἔντραγε. Sic Lucian. Ἐνεθέμην καὶ ἐνεβαλόμην τῇ τροφῇ. Et Athen. 10. dicit quendam χῶνιν appellatum fuisse, quoniam ἐντιθέμενος τῷ στόματι χῶνιν, ἀπαύστως ἔπινε χρομένον οἶνον. Sic Gal. Ἐκέλευον οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθῆς συντετηκῶτας, ἐντιθέμενους τοῦ τιθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλήν, βδέλλειν τὸ γάλα, Indentes ori suo papillam mammæ muliebris, lac illud sugere. Pass. autem et voce et signif. Alex. Aphr. Ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, Digitus si ori indatur, inseratur, immittatur. Item χειρὶ alicujus ἐντιθέναι dicitur aliquis aliquid, ut εἰστίθεναι, Dare in manum s. Præbere, Hesiod. Θ. 174. ἐνέθηκε δὲ χειρὶ Ἀρπην καρχαρόδοντα, In manum ei dedit falcem, etiam Imposuit falcem in ejus manum. Præterea θυμῷ vel φρενὶ dicitur aliquis quidpiam ἐντίθεσθαι, quod in animo veluti condit, s. Animo concipit, Od. Φ. (355.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ : quo sensu alibi dicit, σὺ δ’ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο. Et Ω. (247.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, Ne iram animo concipias. Sic II. Z. (326.) Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ’ ἔνθεο θυμῷ, i. e. οὐκ ἐν καιρῷ ὀργίζῃ. At I. (635.) σὺ δ’ ἴλαον ἔνθεο θυμὸν, Placabilem animum in pectore condas, i. e. Fac ne sis animo implacabilis, “Ion. “dialys pro ἔνθον.” Item ἐντιθέναι dicitur pro Inducere in animum, Plut. Demetr. (33.) p. 1656. μετὰ Edit. Οὐδ’ ἂν μυριάκις ἡττηθῇ μάχας ἄλλας, ἐνθήσω γαμβρόν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σέλευκον. Sed suspectum esse h. l. putat Bud. Rursum Hom. ἐντίθεσθαι ἐν τιμῇ, In honore habere, II. Δ. (410.) Τῷ μὴ μοι πατέρας ἐν ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Ne æquali in honore habeas, parem honorem tribuas ; ad verbum, Ne in æquali mihi honore ponas patres nostros : τιμῆς vocabulo accepto pro Gradibus honoris, s. Sedibus et locis qui honoris causa assignantur. [“Fischer, ad Palæph. 131. et Ind., Toup. ad Longin. 360. Act. Traj. 1. p. 226. ad Xen. Eph. 290. ad Lucian. 1, 467. 500. ad Herod. 490. Musgr. Or. 147. ad Diod. S. 1, 425. ad Charit. 689. 784. Brunck. Aristoph.

1, 58. Ἐντίθεσθαι θυμὸν, Mitscb. H. in Cer. 169. Musgr. Med. 856. Ἐνθέσθαι θυμῷ, Heyn. Hom. 4, 90. 6, 391. 532.: τιμῇ, 4, 631. 703." Schæf. Mss. Quint. Sm. 12, 25. χόλον ἐνθέμενος. Ἐνθοῦ, Aristoph. Ἰππ. 51. Ἐνθήσης, Bion 226. Schæf.]

Ἐνθεμα, τὸ, ap. Scriptt. rei Rusticæ dicitur Surculus qui inditur et inseritur arbori vel cortici. Theophr. C. Pl. 1, (6, 7.) Δεῖ δὲ ἀβραγῇ τηρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοῖον, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύνειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν. Et rursum, Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες, ἐλαύνουσιν ἐν σφύρα, ubi Bud. esse dicit Partem surculi quæ in fissuram trunci mergitur; cum tamen ita vocetur ipse potius Surculus incisus s. insertus, s. Surculus qui inseritur et inditur in fissuram trunci. [LXX. Cantic. 4, 9. sed v. Schleusn. Lex. V. T.: Lobeck. Phryn. 249. Geop. 3, 3, 9. 3, 5, 3. 10, 75, 4. 5. 10, 37, 3. * Ἐνθεματίζω, Insero, 1, 23, 4. 10, 76, 1. * Ἐνθεματισμός, Iusitio, Clem. Alex. 154 (=131.) Wakef. Mss.] ΑΤ Ἐνθέμιον nominatur τῆς πρύμνης τὸ ἐντὸς, Interior pars puppis, J. Poll. 1, [90.]

Ἐνθεσις, ἡ, Impositio. Ponitur etiam pro ἔνθεμα. Sed peculiariter ita vocatur Frustum quod ori inditur, Buccæa, Suet.: Buccella, ut alii. J. Poll. 6. Τῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις, Lucian. (3, 294.) Οὐτε * ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄφου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, Antiphanes ap. Athen. (104.) ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἡδὴ τῶν ὀδόντων τυγχάνη κατεσπακῶς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Idem Athen. (418.) scribit et Θετταλικὴν ἔνθεσιν dictam fuisse eam quæ esset μεγάλη: sc. quoniam Thessali erant πολυφάγοι, et magnas buccæas s. bolos in os ingerebant, ut ap. Hermippum Comicum, Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Μύων, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν, Ingentem bolum, more Thessalorum: 14. scribit ἔνθεσιν a quibusdam vocari ἄκρον. Aristoph. quoque pro Cibo qui in os ingeritur, usurpavit, Ἰππ. (403.) Εἶθε φαύλως ὥσπερ εὔρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, i. e. τὴν τροφήν τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθείσαν, Schol., quoniam sc. ἔνθεσις dicitur ὁ ἄκλος, ὁ ψωμός. Suidas eum locum citans dicit Proverbialiter accipi ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. [Jacobs. Anth. 11, 355.] Schæf. Mss. Geop. 5, 35, 2. 10, 37, 1. 10, 75, 6.]

[* Ἐνθετέον, Geop. 6, 1. 14, 24.] Kall. Mss.]

Ἐνθετος, Insitus, Insitivus, Qui inseri potest, solet, Qui inditur et immittitur. Theognis (435.) Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, Οὐποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. [In Inscr. Muratorii p. 632. dicitur urbs Nicomedia σύμμαχος ἔνθετῇ δῆμῳ τῷ Ρωμαίων.] Schn. Lex.]

[* Ἐνθήκη, Phryn. Ecl. 94 (=223. Lob.) Thom. M. 769. Gloss. Steph. 138. ad Cod. Theod. T. 5. p. 174. ad Lucian. 1, 467. ad Herod. 446. Alter ad Lysiam p. 318.] Schæf. Mss. "Supellex, Artemid. 155." Wakef. Mss. "Argum. Or. Dem. pro Phocim. Ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην, Pecuniam apud trapezitam." Seager. Mss. Symm. Gen. 41, 36. * Ἐνθηκος, ὁ, ἡ, Euseb. H. E. 3, 3. 10, 76, 1. * Ἐνθηκώ, Impono, Iren. 94.] Kall. Mss.]

[* Ἐνεντίθημι, Eust. (Il. A. p. 28.) 1305, 48. Schol. Apoll. Rh. 1, 312. Schæf." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. B. 1121. * Ἐπένθεσις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 78. 103. 173.] Schæf. Mss. "Clem. Alex. 510." Kall. Mss. "Eust. 104, 48." Seager. Mss. Schol. Il. B. 11. Schol. Aristoph. A. 96. B. 1121. ad Greg. Cor. 323. * Ἐπενθετικός, ad Herod. 420.] Schæf. Mss.]

[* Ἐπεντίθημι, Schol. Aristoph. B. 1121. Eust. Il. A. p. 28, 2. * Ἐπένθεσις, Clem. Alex. 510.] Kall. Mss. * Μερεντίθημι, Transonero, Transportari curo, Dem. 1290.] Παρεντίθημι, Obiter impono s. insero, Interfero, simpliciter Impono, ἐντίθημι, Dem. (916.) Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι [ἐνθεσθαι] ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. Cui similem locum habes in Ἐντίθημι: ubi itidem passiva vox activa signif. capitur, ut hic. [Ad Charit. 292. ad Herod. 508.] Schæf. Mss. "Eust. Il. A. 1." Boiss. Mss.] Παρενθήκη, ἡ, i. q. παρεμβολή, Interjectio, (pro quo

et Interjectus,) Interpositio, Intercalatio: ut cum inter majores mercium sarcinas minutula aliqua interseruntur: vel ab artifice aliquid παρέργως operi additur. Metaph. plerumque pro Additamentum, Appendix, Id quod obiter et per digressionem ab opere proposito fit, h. e. τὸ πάρεργον. ["Sic Herod. 7, 5. 171." Schw. Mss.] Paus. Attic. Ἔσται μοι τῶν ἐς Λυσίμαχον παρενθήκη, Dicam inter ea quæ ad Lysimachum pertinent, Obiter interseram ita quæ de Lysimacho commemorabuntur. Synes. Ep. ad Auxent. Τis γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας; ut Cic. Pro Sextio, Intersessit Ligus iste nescio quis, additamentum iuimicorum meorum. Et Plut. (Pomp. 41.) de Pompeio Mithridatem persequente, Ἐτέρας δὲ τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χρόνον εἴλεκε. In Vita Thucyd. pro Amæna digressionem, Τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθει ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. Qui locus non absimilis est ei quem e Paus. attuli. Vide plura ap. Bud. 516. 517. [Herod. 1, 186. 7, 5. 171. "ad p. 446. Plut. Mor. 1, 598. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Phryn. Ecl. 94. Lobeck. Aj. p. 314." Schæf. Mss. Greg. Cor. 677. Ed. Schæf. Ἐν παραθήκης μέρῳ, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 210. "Παρενθήκαι, Digressiones, et Episodia, quibus historiæ filum abrupitur, ut cum Herodotus de Delphino aut Arione narrat in media historia: vide Marcellin. in Vit. Thuc. p. 8. Duk." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Παρένθεσις, ἡ, itidem Interjectio, Interpositio, Insertio. Nomen Figuræ ap. Gramm. Dicit enim Tryphou παρένθεσιν esse προσθήκην φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν: Cum in medio vocabuli alicujus vocalis aliqua inseritur, quæ tamen syllabam non efficiat, ut cum πνεύοντες dicitur pro πνέοντες, et νοῦσος pro νόσος, et hujusmodi: quod πάθος Ionum proprium esse dicit. Est vero et Oratoria figura. De qua sic Rutil. Lupus scribit, Parenthesis, cum in continenti sententia aliquid interponitur, quod ueque ejus sit sententiæ, neque omnino alienum ab ea. Et Julian. Rufin. Parenthesis est, cum ordinata ac legitima sententia interrumpitur per alienam extrinsecus diversamque sententiam: ut, ipsique suos jam morte sub ægra, (Dii meliora piis, erroremque hostibus illum,) Discissos nudis laniabant dentibus artus. Latine hæc figura dicitur Interruptio s. Interjectio. Et Quintil. 9, 3, (23.) Illa quoque ex eodem genere possunt videri, quam nos Interpositionem s. Interclusionem dicimus, Græci παρένθεσιν vocant, dum continuationi sermonis medius aliquis sensus intervenit. Ego cum te, (mecum enim sæpissime loquitur,) patriæ deditissem. Martian. Capella 5. Digressionem vocat. [Schol. Aristoph. Eip. 894. Eust. Il. A. p. 23, 32. 75, 35. "Steph. Dial. 60." Schæf. Mss. Greg. Cor. 452. 453. 456. 680. Ed. Schæf.] Παρένθετος, Interpositus, Obiter insertus, introductus, παρείστακτος: πρόσωπον, Persona obiter interposita, veluti cum præter primarias personas introducitur obiter aliqua, quæ tamen mox e colloquio excedat. [Eust. Il. A. p. 50, 49. Odys. Proem. p. 3, 16. * Παρενθέτως, Velut incidenter, Method. 423.] Kall. Mss. * Προεντίθημι, Epiphan. 1, 627.]

Ἐπιτίθημι, Impono, Superimpono, Desuper impono. Herodian. 2. init. Ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς, ἐκέμπουσιν ὡς δὴ τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, Duobus exploratæ fidei famulis impositum. Alex. Aphr. Καλάμῳ ἂν ἐπιθῆς βάρος, Arundini si superimposueris onus. Diosc. 1. Ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον, In ollam imponito, 5. Ἐπιτίθει τοῦτο ἐπὶ λεπτὴν ἀνθρακιὰν, Pone super lentos carbones. Ubi etiam nota Ἐπιτίθει a τῇ. Ἐπιτιθέω. Et ap. Gal. ad Gl. Ἐπιτιθέναι φάρμακα, Medicamenta imponere: ut plagis, s. vulneribus, et tumoribus solent imponi et applicari. Similiter jugum aut legem dicitur aliquis alicui ἐπιτιθέναι, Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Μὴ αὐτοῖς ἐπιθῆς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι. Et quidam Anonymus, Νόμον ἄλλοις ἐπιτιθέναι, Legem aliis imponere, ut Lat. etiam loquuntur. At e Plat. de LL. Ἐπ' αὐτῇ νόμον ἐπιθῶμεν, pro Ejus causa legem ponamus. Quibus in Il. metaph. est a bajulis aut jumentis, quibus onera et sarcinæ imponuntur ferendæ. Nec

non et epistolam ἐπιτιθέναι alicui dicimur pro Ferendam s. Perferendam dare, ["Herod. 3, 42. ibique Valck. Sic 5, 95. 'Ἐπιτιθεῖ (τὸ μέλος) ἐς Μιτυλήνην, Misiit carmen." Schw. Mss.] Synes. 'Ἐπέθηκα τῷ ἀδελφῷ πρὸς κόμητα γράμματα, Fratri ad comitem perferendas literas dedi. Itidem Basil. in Ep. ad Leontium Sophistam, Εἰ πᾶσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπιτίθεις. Sed et πληγὰς s. μάστιγας, et ζημίαν s. τιμωρίαν et δίκην, alicui ἐπιτιθέναι dicimur, itidem perferenda s. subeunda, Luc. 10, (30.) Πληγὰς ἐπιθέντες ἀπὸ πλοῦτος, ἡμιθανῆ ἀφέντες, Theodor. H. E. 3. Τοῖς μέλεσιν ἀπασιν ἐπιθέντες τὰς μάστιγας. Metaphorice autem Cic. Plagau mortiferam reip. imponere. Sic ζημίαν, τιμωρίαν s. τίμημα et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur, Xen. K. II. 1, (2, 2.) Ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν, Dem. (1392.) Ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκουν, ἐπέθηκαν, Æschin. (30.) Τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, Liv. Multa quingentum millium æris in singulis civitates imposita, Plut. Camillo, Δίκην ἐπιθεῖναι τοῖς αἰτίοις, Sontibus pœnas imponere, infligere. Sic Plato Apol. (16.) Δίκην ἐπιθεῖς τῷ ἀδικούντι, αὐτὴν τεθναίνην, Sumto de injuriæ auctore supplicio, etiam Exactis pœnis de injuriæ auctore: ut ap. Plut. Τῷ Μινουκίῳ δίκην ἐπιθήσων, A Minucio pœnas exacturus, Facturus ut Minucio pœna imponeretur. Quæ exp. et præcedenti loco potest accommodari. Itidem Herodian. 2. Ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένους εἰς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι. Quibus adde Polyb. 5, (18, 8.) Φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως εἰς ἃν τὸν μισθὸν ἐπιθῶσι τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον, Od. B. (192.) Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσάλλῃς. Item et αἰτίαν et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur aliquis alicui, quod et προστρίβειν, Lat. Intendere, Objicere, Isocr. Panath. Τῶν ρηθέντων ἀπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν, ut et Plut. dicit φόνον δίκην ἐπιθεῖναι. Porro ut τιμωρίαν et δίκην alicui ἐπιτίθμεν, ita etiam ἀλγέα et στοναχὰς, quæ pœnarum loco sunt. Lat. id. Inferre et Afferre dicunt. Il. B. (39.) Θῆσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγέα τε στοναχὰς τε Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι. Ubi tmesis est, metri gratia. Præterea τέλος ἐπιτίθμεν, Plut. Pompeio, Ἔργῳ μεγάλῳ τέλος οὐκ ἐπέθηκε, Finem non imposuit. Isocr. vero paulo alio sensu, in Archid. Εἰ καὶ τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς λόγοις ἀναγκασθῶμεν, pro eo quod Terent. dicit Verba conferre ad rem, i. e. ἐκτελέσαι, Ad effectum et finem perducere: ut Hom. quoque Il. T. (107.) dicit, Ψευστήσεις, οὐδ' αἴτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις, i. e. οὐκ ἐκτελέσεις, ut alibi loquitur. Itidem κολοφῶνα et κεφάλαιον ἐπιτιθέναι, Lat. Fastigium et Summam manum imponere, Plato de LL. Τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπέθηκας, Greg. Naz. εἰς Ἀθανάσιον, de Constantio loquens, qui sub finem imperii Arianismo favebat, Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθεῖς. Quibus addere potes Dem. (520.) Δύο ταῦτα ὥσπερ ἐκφάλαια ἐφ' ἀπασιν τοῖς ἐαυτῷ νεανειομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo scelera reliquis omnibus veluti colophonem imposuit. Nisi malis, Hæc duo facinora ceteris omnibus audacibus suis factis addidit. Nam ἐπιτιθημι accipitur etiam pro Addo, Adjicio, Il. H. (751.) Κτήματα δ' ὅσ' ἀγόμην ἐξ Ἀργεὸς ἡμέτερον δῶ, Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἰκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι, Od. X. (62.) αὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε Ὅσσα τε οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε. Quomodo et Dionys. H. usurpavit: ut in Isocrate, Ταῦτα προειπὼν, καὶ οὕτω διαθεῖς τοὺς ἀκούοντας, ἐπιτίθησι τοῖς τὴν σύγκρισιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους. Et rursum, Καὶ πρὸς τοῖς αἰσῶνι μετ' ὀλίγον ἐπιτίθησι. Itidenique πίστιν ἐπιθεῖναι, Fidem dictis addere, eaque juremento confirmare, Dem. (854.) Πίστιν ἡθέλησεν ἐπιθεῖναι, Jusjurandum concipere non recusavit, Bud., qui dicit id fieri solitum fuisse tacto capite ejus in quem jurabant, ut ita significarent se caput ejus diis inferis consecrare ac devovere, si pejerarent. Vide ejus Comm. Quemadmodum vero εἰσιτιθέναι et ἐντιθέναι signif. aliquando Indere, sic ἐπιτιθέναι etiam Obdere, ea signif. qua dicitur Obdere foribus s. ostio lapidem, vel aliud, Od. I. (243.) ἐπέθηκε θυρῶν λίθον [πέτρην,] Obdidit ostio lapidem, Opposuit ostio specus lapidem, Occlusit ostium lapide. Sed

et ipsas θύρας ἐπιτίθεσθαι dicunt, ut si Latine dicas Fores obdere, Orph. Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβήλοις Πᾶσιν ὁμῶς, Fores obdite et occludite omnibus. Sic ὄραι dicuntur cœlo nubes ἐπιθεῖναι, veluti profanis Obdere, s. potius Inducere, Obducere, ἐπιπύζει, Il. Θ. (394.) Τῆς ἐπιτέτραπται—Ἡμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι: metaph. a portis sumta, quæ ἀνακλίνεσθαι dicuntur et ἐπικλίνεσθαι s. ἐπιτίθεσθαι, nec non ἐπικεῖσθαι, ut Od. (Z. 19.) θύραι δ' ἐπέκεινον φαειναί, Obditæ erant. Quo pertinet et Λ. (524.) Ἡμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι, Vel patefactis ligneis equi lateribus emittere, vel reseratis clausum tenere. Pass. Ἐπιτίθεμαι, Imponor, Superimponor, Plato de Rep. 7. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τοῦτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἡδὴ τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Utrumque tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse, ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur, ita ut alia jure ars nulla fastigii loco superiorque poni debeat? Bud. Præterea ut dicimur δίκην ἐπιτιθέναι τινὶ pro Imponere, Infligere, Irrogare, ita ipsa δίκη ἐπιτίθεσθαι, Imponi, Infligi et Irrogari dicitur, Herodian. 2, (13, 11.) Ὁὐδ' ἐστὶν εὐρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθομένην ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. E Phalar. autem affertur, Μέγα ἐπιτέθειται πάθος, pro In magnum luctum incidit. Qui locus si mendo caret, habet affinitatem cum illo Homericō, ἀλγέα καὶ στοναχὰς ἐπιθεῖναι. Sed crebrior passivæ vocis usus est in signif. activa, Act. 15, (28.) Ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος, Onus vobis imponere. Ubi metaph. hujus verbi usus est; nam proprie jumentis aut bajulis aliquid ἐπιτιθέναι s. ἐπιτίθεσθαι dicimur, ut ap. Philon. V. M. 1. Τὴν δὲ τοῖς ὑποζυγίοις ἐπέθεσαν, Jumentis imposuerunt. Præterea ut ζημίαν et δίκην ἐπιτίθησιν aliquis, ita et ἐπιτίθεται, pro Imponit, Irrogat, Infligit, Thuc. (2, 24.) Ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν, Capitis supplicium irrogarunt, Pœnam morte sanxerunt. At φόβον ἐπιτίθεσθαι est potius Incutere metum, Xen. K. II. 4, (5, 14.) Καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιῶντι τὸ παραγγελλόμενον. Adliæc ut aliquis alicui homini vel rei nomen ἐπιτιθέναι dicitur, ita et ἐπιτίθεσθαι, quod Lat. itidem dicunt Nomen imponere, Aristot. Poet. Συστήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ ὀνόματα ἐπιτίθεασιν. Ibid. Ὀνόματα ἐπιτιθεμένη. || Ἐπιτίθεμαι, Impono aliquid exequendum, i. e. Injungo, Mando, Præcipio, ἐντέλλομαι s. ἐπιτέλλομαι, Athen. 11. Ὅς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε, h. e. Οὐκ εὐλαβήσατο ἐπισκῆψαι τοῖς προσήκουσι. || Signif. etiam Imponere manum, Incloare, Aggredi, Gal. Ἐπιθησόμεθα ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, Synes. Ep. 57. Δρασμῷ ἐπιθέμενον, Fugam aggressum, capessere ausum, Æschin. (87.) Ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, Aggredior popularem statum evertere, Thuc. (7, 42.) Ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ ἡπείγετο, i. e. ἡπείγετο ἀποπειρᾶσθαι. Quomodo et Xen. (Ἀπ. 2, 8, 3.) Ἐπιτίθεσθαι τῷ ἔργῳ, Rem aggredi, Rei imponere s. admove vere manum. Alioquin ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι, τῇ ἀρχῇ, τῇ τυραννίδι dicitur aliquis, partim pro Affectare, partim pro Per vim invadere. Plut. (9, 93.) Τῶν Πελοποννησίων ἐπιτιθέμενος ἀρχῇ, Principatum affectans, Regno Peloponnesi insidians. Aristot. Polit. 5. Ἐπιτίθεσθαι τῇ τυραννίδι, Tyrannidem affectare, etiam Invadere; utraque enim interpr. convenit loco, qui est c. 8. Ἡ γὰρ οἱ μέγιστοι ἐν ἑκατέρᾳ ἐπιτιθενται τυραννίδι, ἥ οἱ τὰς μεγίστας ἔχοντες ἀρχὰς, ὅταν πολὺν χρόνον ἀρχωσι. Pro Invadere autem accipitur potius in his duobus Herodiani II.: 2, (15, 3.) de Albino, Μήπως ἄρα τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαρρῶν ἢ πλοῦτῳ ἢ γένει, δυνάμει τε στρατοῦ, γνώσει τε τῇ παρὰ Ῥωμαίους, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, Summam rerum sibi posceret et imperium invaderet: 6, (2, 17.) Πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι, Parthicum regnum invadere, et per vim occupare. Quibus in II. hostilis aggressionis signif. habet: sicut etiam cum homini alicui dicimur insidiari, Imminere, item Ag-

gredi, Adoriri, Invadere, Impetum in eum facere. A Aristoph. Σφ. (1024.) ἀνθρώποις ἐπιθέσθαι, Homines invasisse, Philo V. M. 3. Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βον- ληθέντων, Aedituis in sacerdotes coortis. Et Xen. K. Π. 7, (1, 11.) Ἐπειδὴν αἰσθάνησθε ἐμοῦ ἐπιτιθεμέ- νου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχειρεῖτε. Ubi nota synonyma ἐπιτίθεσθαι et ἐπιχειρεῖν. Sic Diod. S. "Ὅπως ἀπαρασκευοῖς τοῖς Μακεδόσιν ἐπιθήται, Ut imparatos nec opinantes Ma- cedones adoriatur. Thuc. sine dat. 3, (66.) Ἐπιθέμε- νοι δὲ παρὰ τὴν ξυμβασιν, οὐδὲ μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνετε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, Aggressi, Adorti. At, Ἐπι- θέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἀμαρτίαις, Isocr. Invicem pecca- ta insectari, insidiose observare ac postea carpere. || Ἐπιτίθεμαι est etiam ὅλως προστίθεμαι, Toto pec- tore incumbō, Magnopere intentus s. deditus sum, Synes. Ep. 57. Οὐδὲ θεατροσκοπίας ἐπέθεμην, Nec theatricis spectaculis addictus fui, etiam Nec thea- trica spectacula sectatus sum. Et ex Herod. 1, (1.) Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, Navigationibus incubuisse. B || Accipitur ἐπιτίθεσθαι et pro Cunctari, et diem e die ducere, ap. Hippocr. de Arte, Διὰ τε τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην ἐπιτίθενται γὰρ λαμβανόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νοσημάτων, ἐθέλουσι θεραπεύεσθαι: i. e. ἀναβάλλονται καὶ ἀνατίθενται. ["Ἐπιτίθημι, Toup. Opusc. 1, 127. Emendd. 1, 194. Wassenb. ad Hom. 60, Thom. M. 50. 333. ad Lucian. 1, 292. Valck. Callim. 228. Fischer. Ind. Palæph. ad Charit. 364 = 722. Phryn. Ecl. 92. Musgr. El. 148. Heyn. Hom. 5, 73. 266. 8, 519. ad Dionys. H. 3, 1456. Claudio, Heyn. Hom. 8, 636.: τὴν πύλην, Kuster. Aristoph. 212.: Ζημίαν, Visconti Inscr. Triop. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 13. ad Mær. 69. Bergler. ad Alciph. 106. ad Herod. 745.: μέτρον, τέκμωρ, ad Lucian. 1, 373. De constr., ad Diod. S. 2, 459. Ἐ- πιτίθεμαι, med., ad Phalar. 315. ad Charit. 572 = 295. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anim. 227. Coray Theophr. 166. Villoison. ad Long. 261. ad Lucian. 1, 467. Ἐπιτίθεσθαι πένθος, Valck. ad Phalar. p. xv. Lennep. 92.: ἐπιστολήν, ad Herod. 218. 425.: τοῖς πράγμασι, 236. Ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, T. H. ad Plutum p. 451.: θύρας, πύλας τοῖς ὤσιν, ad Lucian. 1, 537. Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε —, Il. A. 55." Schæf. Mss. Il. K. 46. Ἐκτορεῖς ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσι, Herod. 1, 96. Μᾶλλον δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκει, Data opera: 8, 27. Τοὺς ἀρίστους νυκτὸς ἐπέθη- κατο τοῖσι Θεσσαλοῖσι. Ἐπιτίθεσθαι, i. q. ἐπιθετον εἶναι, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 128. "Aggredi, Adoriri, 2, 1. vide Raphael. ad Act. 18, 10." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

Ἐπίθημα, τὸ, Id quod superimponitur rei alicui, s. obditur, Operculum, Paus. Achaic. Ἐπίθημα δὲ τῷ μνήματι ἀνὴρ ἐστὶν ὠπλισμένος, Super monumento positus est vir armatus. Et rursus, Ἐπίθημα δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ἐπὶ στήλην τε ἦν ἐπὶ τοῦ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπειρασμένος, Usque ad meam ætatem tumulo su- perposita columna stabat. Vide et Ἐπίθημα. || Ac- cipitur etiam pro Operculo s. Opertorio, quod πῶμα quoque vocant: ut ἐπίθημα φαρέτρας, πίθου, λέβητος. Sic Aristoph. Eir. τὴν δ' ἀσπίδα Ἐπίθημα τῷ φρεατὶ παράθες εὐθέως. Et ante ipsum Hom. Il. Ω. (228.) H, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν. ["Thom. M. 344. Jacobs. Anth. 8, 110. ad Paus. 319. 406. Heyn. Hom. 8, 635. Diod. S. 1, 353. et n." Schæf. Mss. * Ἐπιθηματουργός, unde * Ἐπιθηματουργέω, e quo * Ἐπιθηματουργία, Plato Polit. p. 280. * Ἐπιθη- ματικός, J. Poll. 7, 203.] UNDE Ἐπιθηματῶ, Oper- culo, Bud. ex Athen. (473.) Καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματῶντα: ["nisi sit accus. ex adj. * Ἐπιθη- ματικός, Operculo obditus." Schn. Lex.]

Ἐπιθήκη, ἡ, i. q. προσθήκη, ab ἐπιτίθημι significante προστίθημι, i. e. Additio, Adjectio, Adjectus, Addi- tamentum, Accessio. Hesiod. Ἔργ. (1, 378.) Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη, Aristoph. Σφ. (1382.) κάξέβαλεν ἐντευθενὶ Ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κά- πιθήκην τέσσαρας, Et quatuor pro additamento, τοῦ φορτίου προσθήκην ὄντας, Schol.: Hes., Hesiodicum illud hemistichium afferens, μελῶν δ' ἐπιθήκη, hoc ἐπιθήκη exp. φερνή.

Ἐπίθημα, τὸ, i. q. ἐπίθημα. Hesychio τὸ ἐπιτιθέ- μενον, Id quod imponitur, superimponitur. Diosc. 7, 1. Ἐπιθέματα δηκτικά, Medicamenta quæ im- posita mordicant et erodunt. Sic ἐπιθέματα καθαρτικὰ ap. Aët. 3. Medicamenta quæ imposita purgant. Est autem ἐπίθημα Medicis Medicamentum quod in malagmatis formam compositum, mediis corporis partibus aptatur ad varios usus: ut et ap. Paul. Ægin. 3. Ἐπίθημα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπιτίθεσθαι τῷ ἐξυρμένῳ: 6. Ἐπίθημα ἐπὶ τοῦ βέλους, δ καὶ ἀρράκτος ὀνομάζεται, de arundine quæ arcui superimponitur ejaculanda. Item ἐπίθημα ut ἐπίθημα dicitur Statua, Columna, aut Tale quid, quod defuncti tumulo superponitur, vel erectum vel operculi loco, Paus. Attic. p. 2. Ἔστι δὲ τάφος οὐ πόρρω τῶν πυλῶν, ἐπίθημα ἔχων στρατιώτην ἱππῷ παρεστηκόσα. Cui similes duos locos ex Eod. habes in Ἐπίθημα. Porro ut ἐπίθημα signif. etiam Operculum quo aliquid superintegitur, quod alicui superimponitur et obditur, ita et hoc ἐπίθημα, Philo V. M. 3. Τὸ δὲ ἐπίθημα, καὶ τὸ προσα- γορευόμενον ἱλαστήριον, Operculum quod propiti- torium vocatur. Et paulo ante, Ἦς ἐπίθημα καὶ ὠσα- νεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον. ["Thom. M. 344." Schæf. Mss. "Operculum, Schol. Il. A. 38." Wakef. Mss. Alex. Trall. 7. p. 129. Lobeck. Phryn. 249. * "Ἐπιθηματίζω, Linceo s. Li- ceor, Priscian. de xii. Vers. Æn. 7, 116. sed lectio incerta est." Kall. Mss.]

Ἐπίθεσις, ἡ, Impositio, Alex. Aphr. Ἐν τῇ ἐπιθέσει τὸ δέρμα τῇ πυκνότητι δίδωσι καιρὸν πρὸς τὸ δρᾶν τοῖς δριμέσι. || Item ἐπίθεσις dicitur Aggressio, (ut Cic. Cum animos prima aggressione occuparit,) Invasio, Aristot. Polit. 5. Τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν, ἐπὶ τὸ σῶμα γίνονται τῶν ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν: Eth. 5. Κινάδων ὁ τὴν ἐπ' Ἀγασιλᾶν συστήσας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Ubi ἐπίθεσις a Bud. exp. non solum Invasio, Aggressio, sed etiam Rerum novarum molitio, Conjunctio. Et Plut. (9, 93.) Πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐσώθησαν, Ante insidiarum et in- vasionis tempus. Sic ἐπίθεσις τυραννίδος dicitur Affe- ctatio et invasio tyrannidis: ut supra habuimus ἐπι- θέσθαι τῇ τυραννίδι, pro Tyrannidem affectare et invadere. Hermog. Ἀπέκειτο κατὰ τινος γραφῇ τυραν- νίδος ἐπιθέσεως, Accusatus quidam erat affectatæ tyrannidis. Idem, Νέος πλούσιος πάντας τοὺς ἀποκρύ- κτους τρέφει, καὶ τυραννίδος ἐπιθέσεως φεύγει. Sic cum hostis hostem, s. iuimicus inimicum invadit et adori- tur, ἐπίθεσις dicitur, Plut. Ἐπιθέσεις τε ἀλλήλων καὶ φυλακὰς, de animantibus quæ se mutuo inva- dunt et sibi mutuo insidiantur, Diod. S. Kai γὰρ πρὸς τὴν ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐσθηκεναι καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρεῖαν, Ad propulsandos hos- tes qui impetum in nos faciunt et nos adoriuntur. Synonymos enim ibi ἐπιβολὴ et ἐπίθεσις accipiuntur, sicut ἐπιβάλλειν et ἐπιθέσθαι idem et ipsa signif. Sunt tamen qui aliter ista verba interpretentur, sic sc. Ad ictuum conjunctus et sustentationes, Ad per- cussiones inferendas et declinandas. Sed his minime assentiri possum, cum talem nec verbi ἐπιτίθημι nec verbalis ἐπίθεσις usum ullibi viderim. ["Ad Phalar. 315. Dionys. H. 3, 1459. ad Diod. S. 1, 63. 458. 616. 704. 2, 414. 437. 446. Dionys. H. 3, 1459. Abresch. Lectt. Aristæn. 84. Toup. Opusc. 2, 163." Schæf. Mss. "Incrustatio, Clem. Alex. 254." Wakef. Mss. Aristot. Rhet. 3, 2, 14. * "Ἐπιθεσία, Imposi- tio, Dolus, Aqu. Ps. 34, 23. Ῥήματα ἐπιθεσιῶν, Verba dolosa. Kreyssigio hoc vocab. delendum, et Ps. l. l. coll. 42, 1. 54, 12. in Aquilæ Versione pro ἐπιθεσιῶν leg. videtur ἐπιθέσεων, quod jam in Bosii notis extat." Schleusn. Lex. V. T. * Χειρεπιθετός, unde * Χειρεπιθεσία, Euseb. Hist. Eccl. 6, 43. p. 243. "Cornel. in Routhii Reliqq. SS. 3, 11." Boiss. Mss.]

Ἐπιθετέον, Imponendum est, Manus imponenda est, i. e. Inchoandum est et aggrediendum, Synes. de Insomn. Ἐ. δὲ μάλιστα μαθήσεων ταύτη, In primis huic disciplinæ manus admovenda est, hæc disci- plina capessenda est. [Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 316.]

[* "Ἐπιθέτης, Qui invadit in aliquem, Aggressor,

Chrys. in Matth. Hom. 48. T. 2. p. 311, 30. Παῦσαι τῆς ἀμότητος, καὶ τῶν ἀπηνῶν ῥημάτων, οἷς αἰεὶ πλύνεις τοὺς προσόντας, ἐπιθέτας, ἀργούς, καὶ ἕτερα χαλεπώτερα τούτων καλῶν. Haud scio an Impostor est. Vide Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 14. T. 3. p. 122, 27, 29, 38. et seqq." Seager. Mss.: Gl. Impostor, Stellionator. "Casaub. ad Athen. 103. 'Ο 'Επιθέτης, Heyn. Hom. 4, 214. 230. 6, 579." Schæf. Mss. Symm. Ps. 1, 1. Schleusn. Lex. V. T. Hieronym. Epist. 10. Chrys. Hom. 11. in Ep. ad Hebr. Suicer. Thes. Eccl. "Vita S. Sylvestri 283. Combef." Boiss. Mss. * Νῶθρεπιθέτης, Cunctator, Qui segniter aliquid ἐπιχειρεῖ, Casaub. in Theophr. Char. p. 23. ex Aristot. Physiogn. c. 6.]

'Επιθετικός, Aptus ad invadendum, Cui non deest animus ad invadendum et aggrediendum. Budæo, Aggressu promptus, Audax, qui ap. Xen. de imperatore dici ait, et de cane: 'Απ. 4, (1, 3.) Καὶ τῶν κυνῶν εὐφρεστάτων τε οὐσῶν καὶ φιλοπόνων καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, τὰς καλῶς ἀναχθεῖσας, ἀρίστας γίνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, Cum natura sua prompti audacesque sint ad aggrediendas et invadendas bestias. Idem ἐπιθετικός interpr. Aggredi et suscipere facinus idoneus ac solers et audax, Ad res novandas proclivis, Aristot. Polit. 5. 'Επιθετικώτατον γὰρ τὸ τοιοῦτων ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις. [Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 145. Append. ad Bast. Ep. Cr. 27. Diod. S. 4, p. 149, 15. Eust. Il. E. p. 397, 4. 13. "Callim. 1. p. 532. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. 2, 183." Schæf. Mss. "Phœnut. 57." Wakef. Mss. * "Ἐπιθετικῶς, Fictæ, Dionys. Areop. 136. Adjective, Tzetz. ad Lyc. 729. Biset. ad Aristoph. Πλ. 1143." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 7, 284. 8, 739." Schæf. Mss. "Adjective, Schol. Ven. Il. N. 29. in Lucian. Jov. Trag. 6. Philem. Lex. 316. Creuzer. Meletem. 1, 48." Boiss. Mss. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 145. Schol. Il. A. 200. 474. H. 9. in Aristoph. B. 219. A. 44. 174. in Pind. 'Ο. 7, 72. in Thuc. 1, 6. Eust. Il. A. p. 34, 49. Od. A. p. 11, 37.]

'Επίθετος, Adjectus, Adjectitius, Adjectivus, Qui adjici solet: ut ap. Gramm. ἐπίθετα ὀνόματα, Adjectiva nomina, quæ sc. substantivo per se subsistenti adjiciuntur. Macrob. Sat. 1, 4. Compitalia enim, et Bacchanalia, et Agonalia, et Vinalia, et reliqua his similia, festorum dierum nomina sunt, nec singulariter nominantur; aut, si singulari numero dixeris, non idem significabis: nisi adjeceris Festum, ut, Bacchanale festum, Agonale festum, et reliqua: ut jam non positivum sit, sed adjectivum, quod Græci ἐπίθετον vocant. Et paulo post, Ita et Viridia, cum ἀντι ἐπίθετον accipiuntur, genitivum in ium faciunt, ut, Viridia prata, Viridium pratorum: cum vero ipsam loci viriditatem significare volumus, Viridiorum dicimus: ut cum dicitur, Formosa facies viridiorum. Athen. (25.) Τὰ δ' εἰς ξυλεῖαν εὐθετα, μακρὰ προσαγορεύει, τοῖς ἐπιθέτοις τὰς χρήσεις διαστέλλων: sc. Hom. Od. E. (239.) ἔνθεν δένδρεα μακρὰ πεφύκει, Κλήθρη τ', αἰγυρὸς τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης. Sic ap. Eust. passim, nec non ap. Rhett. Inter quos Quintil. 8, 6. Ornat etiam ἐπίθετον, quod recte dicimus Appositum: a nonnullis Sequens dicitur. Eo Poetæ et frequentius et liberius utuntur; namque illis satis est convenire verbo cui apponitur; et ita Dentes albi et Humida vina in iis non reprehenduntur. Apud Oratorem, nisi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, si sine illo, quod dicitur, minus est: qualia sunt, O scelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adjuncta. Itidem pro Adjectitius s. Apposititius accipitur cum Hermog. dicit, ἐπίθετον κάλλος, i. e. τὸ κομμωτικόν, quod per κομμωσιν appositum et superinductum est cuti, cum sua natura non adesset. Quo pertinet ἐπίθετος, quod redditur Aliunde invectus, Ascititius, Affictitius, Budæo Falso adjectus, Commentitius, quasi Historiæ additus, ap. Theophr. H. Pl. 9, (8, 6.) Ἀλλὰ ταῦτα ὡς περ ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν, Verum hæc ad veritatem adjecta et extrinsecus prodita. Idem, (ibid. 8.) Ταῦτα μὲν ἐπιθέτοις εἰκεν, ὡς εἶρηται, Commentitiis et fictitiis, Affictitiis, Veræ historiæ affictis et falso adjectis. Gaza quoque Adjectitiis vertit. Rursum pro Ascititius, Aliunde

invectus, accipiunt ap. Isocr., cum ἐπιθέτους ἐορτὰς dicit, quæ ajunt esse Festa peregrina et aliunde incta, consensu tamen Areopagitici senatus approbata: ap. Isocr. inquam in Areop. (11.) Οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἐορτὰς, αἷς ἐστίασις τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἡγόν. Quo modo et ἐπίθετα ἀγωνίσματα dicta sunt, ut ap. Plut. Symp. 5, 2. 'Εν Πυθίοις ἐγίνοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθέτων ἀγωνισμάτων, ὡς ἀνααιρετέα. Aliquando signif. etiam Imposititius, ut Ulp. loquitur, s. Impositus, Qui imponi solet. Atque ut alicui dicimur ἐπιτιθεναί ἐπιστολὴν pro Perferendam aliquo dare, veluti eam ei imponentes, sic et ἐπιθέτους ἐπιστολάς Lysias dixit τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι, teste Harpocr. quoniam sc. solebant dicere ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν pro παρέδωκεν. Idem et ἐπιθέτους ἐορτὰς ab Isocr. Areop. dici testatur, τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας: solita enim fuisse ἐπίθετα nominari alia etiam ὅποσα μὴ πατρία ὄντα, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγον βουλῇ ἐδίκασεν. Quæ et ap. Suid. leguntur. [Dionys. H. 2. p. 11, 30. Schol. Aristoph. 'Ιππ. 197. Eust. Il. A. p. 26, 4. 397, 11. Od. A. p. 6, 24. 27, 14. "Thom. M. 334. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. Diod. S. 2, 323. Dionys. H. 5, 37. ad Herod. 218. Τὸ ἐπίθ', Tyrwh. ad Aristot. 182. Heind. ad Plat. Phædr. 319. 'Εξ ἐπιθέτου, Heyn. Hom. 6, 568." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 422. 'Επίθετοι καὶ ληστρικοί, ubi videtur leg. ἐπιθετικοί. 'Επίθετον, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. "Ἐπίθετοι ἀρεταὶ τῆς λέξεως, (Dionys. Jud. Thuc. 23. 865.) vide v. Ἀναγκαῖος. Dicitur eod. sensu ἐπίθετος φράσις, quæ eadem est κατεσκευασμένη, Elaborata, Arte facta, Ornamentis oratoriis instructa. Dionys. de Vi Demosth. 4. p. 963. Auctor Rhet. ad Alex. p. 245. ἐπιθέτους πίστεις appellat, quas usitatius alii Rhetores ἀτέχνους vocare solent, de quibus vide Πίστις. Deinde τὸ ἐπίθετον, Quod verbo apponitur, Appositum Latinis dictum, Quintil. 8, 6, 40. Aristot. Rhet. 3, 2, 3. Omnem antonomasticam et periphrasticam vocabulorum appositionem, ἐπίθετον dicit: cf. Ἀντονομασία." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Unde ADV. 'Επιθέτως, quod exp. non solum Adjectitæ, s. Adjective, sed etiam Fictæ. [Strabo 1. p. 52. * Ἀνσεπίθετος, Æneas 1.] "Εὐ-ἐπιθετος, Aggressu et invasu facilis," ["Xen. K. 'A. 3, (4, 12.) p. 243. Et hic omittunt Auctorem Lexx. Usus tamen etiam est Thuc. 6, (34.) p. 437, ubi Schol. per εὐεπιθέτης exp. Usus Aristot. Polit. 5, 11. Οὐτε γὰρ εὐεπίθετος οὐτ' εὐκαταφρόνητος ὁ νήφων, ἀλλ' ὁ μεθύων. Usus denique Dio Cass. 50. p. 439. in narratione de pugna Actiaca, Εὐεπιθετώτεροι ἄλλοις τισὶν ἐγίνοντο." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 134. "Thom. M. 381." Schæf. Mss. Polyb. 4, 19, 12. 17, 4. * Εὐεπιθέτως, Æneæ Comm. Poliorc. 1684.]

* "Ἀντεπιθέμαι, Collocor, cum dat., Andr. Cr. 222." Kall. Mss.] Ἀντεπιτίθημι, Vicissim s. Contra impono. || Item ἀντεπιτίθημι ἐπιστολὴν, Vicissim alicui trado s. committo epistolam, Thuc. (1, 129.) Καὶ παρὰ Πανσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπιτίθει αὐτῷ, ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Bud. autem ἀντεπιτίθεναι γράμματα vult esse ἀντιγράφειν, ἀντεπιστέλλειν τοῖς κομισθεῖσι γράμμασι. [Eudocia p. 217. Δόλφ ἀντεπέθηκε τῷ Ἀτλαντί." Schleusner. Mss. Strabo 6. p. 428. Clem. Alex. Str. 8. p. 932, 33. "Thom. M. 334. Diod. S. 2, 533. ad Herod. 218. Med., Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. Mss. * Ἀντεπιθεῖς, Philo J. p. 1113. * "Κατεπιτίθημι, Præfero, Impono, Eust. Ism. 5. p. 220." Schleusner. Mss. "Eumath. 77. 98. 186. 248. 278. 293." Boiss. Mss. * "Προσεπιτίθημι, Eumath. 74. Zosim. 2, 55, 2. Eust. Il. A. 29." Boiss. Mss. "Adjungo, Euseb. H. E. 225. Προσεπιτίθημαι, Insuper aggredior, Schol. Eur. Phœn. 733." Kall. Mss. Aristot. H. A. 1, 847. Eth. Nic. 8, 4. Hippocr. 813. * Προσεπιθετέον, Eust. Il. A. p. 26, 43.] Συνεπιτίθημι, Simul impono. At συνεπιθέμαι, Simul aggredior, Una adior et invado, irruo: συνεπιθεσθαι τοῖς καιροῖς Bud. interpr. Arripere occasionem, Uti occasione oblata, Polyb. 5, (87, 2.) de Antiocho victo, Ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιὸν, μὴ συνεπιθῇ τοῖς καιροῖς: pro quo eum dicit paulo post dixisse ἐπειλῆσθαι τῆς ἀφορμῆς. Et rursum (105, 8.) de Romanis secundo bello Punico implicatis, Δεδιό-

τες τὴν τοῦ Φιλίππου πόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηναι τοῖς τότε περιστάσιν αὐτοὺς καιροῖς. [Xen. K. Π. 4, 2, 3. "Ad Herod. 236. Diod. S. 1, 79, 2; 429. 482. 511." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συνεπίθεσις, Dolus, Aqu. Ps. 118, 118.]

Κατατίθημι, Depono, Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Καταθεῖς τὰ ὄπλα εἰς τὸ μέσον, Depositis in medium armis. Itidem ex Hom. εὖ κατέθηκε, Bene deposuit. Et ex Aristoph. (Ἐκκλ. 850.) κατατίθημι τὴν οὐσίαν, similiter pro Depono in medium. Et e Plut. Apophth. Κατάθετε αὐτὸν, Deponite eum. Item pecunias aut multam κατατίθεναι dicitur aliquis pro Deponere, Pendere, Persolvere, Numerare. Aristoph. B. (176.) Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγουν. Dem. (530.) Οὐδ' ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες δούλους κτήσονται, (564.) Οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττωτος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεῖς παύσεται τῆς ὑβρεως, Nec litem huic minoris a vobis æstimandum censeo quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coërceatur. Synes. Ep. 52. Πάντως ὅ,τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοὶ σοι πολλαπλάσιον κείσεται, Quod pro pretio solveris. In qua signif. dicitur interdum κατατίθημι τούτου, pro ὑπὲρ τούτου vel ἕνεκα τούτου. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ἀπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μὴδὲν αὐτῶν καταθεῖς, Nullo pro eis numerato pretio, Nihil pro ipsis persolvens. Sic Dem. (1355.) dixit, Δεῖται αὐτοῦ ἡ Νεαῖρα, προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον οὗ προὔδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι, Oravit eum ut addito quod deerat ad viginti minas conciliandas, pro se dependeret Eucrati et Timanoridi quo manumitteretur. Quibus alia similia exempla habes ap. Bud. 512. Sed ibi nota etiam dat. personæ ejus cui pretium ipsum numeratur. Cum eod. dat. junxit Aristoph. N. (245.) μισθὸν δ' ὄντιν' ἂν Πράττῃ μ', ὁμονομαί σοι καταθήσειν τοὺς θεοὺς, Jurabo deostibi mercedem persoluturos, quam a me exigis, etiam Jurabo deos me tibi persoluturum. Ludit enim in anibiguo Poëta, ut sequentia ostendunt. Signif. interdum Repono, Colloco. Xen. Cæc. (9, 8.) Δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Seorsum etiam quæ in annum usum deputata sunt, condidimus, et suo loco collocavimus: (10.) Καὶ ἀπολαμβάνουσιν δὲ κατατίθεναι πάλιν ὅθεν περ ἕκαστα λαμβάνῃ. Similiter pro Colloco accipitur, cum dicitur χάριν s. εὐεργεσίαν τινὲ κατατίθεναι, Beneficium collocare in aliquem, s. apud aliquem, s. Conferre beneficium in aliquem. Plautus vero, Quid dona cessant mihi conferre omnes gratulantes? Utitur autem in ea signif. Basil. hoc verbo. Sed frequentior usus vocis passivæ tam in passiva quam in activa signif. Passiva, ut ap. Herodian. 6, (9, 2.) Πάσας εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, διηγούμενος, Quæcunque in illum beneficia contulisset: 3, (6, 6.) Μεγάλων τέ μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν εὐεργεσιῶν, Ac cum magna in eum a me collata sint beneficia. In activa autem signif. tam passivæ quam mediæ vocis usum habebis in sequenti tmemate. Sed addi superioribus potest, quod e Plat. de Rep. 2. affertur, Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατίθεναι, exponiturque, Omnibus impartiri, Cum omnibus communicare. Pro Confero accipitur et in alia signif., ea sc. qua aliquis dicitur aliquid conferre in medium, Plato Crat. Εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος. || Καταθεῖναι σπονδὰς ex Eur. affertur pro Fœdus facere: [forsan ex Iph. A. 60. ubi legitur καθεῖναι σπονδὰς.] E Greg. Naz. autem Epist. Καταθεῖς πείραν pro Periculum faciens. PASS. Κατατίθεται activam frequentius quam passivam signif. habet, præsertimque in mediæ vocis temporibus. Ac primum est Depono, perinde ut activum κατατίθημι, Herodian. 8, (6, 3.) Καταθέμενοι τὰ ὄπλα, Depositis armis: (3, 4.) Ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ: ut et Il. Γ. (114.) τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, Deposuere in terra. Ac ut ὄπλα aliquis κατατίθεται dicitur, ita et πόλεμον, quæ illis ὄπλοις geritur, Dem. (425.) Κατέθεντο τὸν πόλεμον, Bellum deposuerunt, Thuc. 1, (121.) p. 38. Καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ, Commode deponemus et finiemus bellum quod suscepimus. Item et eum quem

A veximus navi aut vehiculo, κατατίθεσθαι alicubi dicimur pro Deponere s. Exponere, 3, (72.) Τοὺς τε πρέσβεις ὡς νεωτερίζοντας ξυλλαβόντες, κατέθεντο εἰς Αἴγινα, In Æginam traductos, ibi deposuerunt ac legis demandarunt. Superiori autem ὄπλα κατατίθεσθαι affinius est, quod ap. Aristoph. (Πλ. 927.) ἔγimus, κατάθον θοιμάτιον, pro Depone s. Exue vestem. Rursum pro Depono accipitur, cum aliquis dicitur κατατίθεσθαι τὴν ἀρχήν, quod Lat. itidem est Deponere magistratum, imperium: Græcis alias ἀπειπασθαι τὴν ἀρχήν, et ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. Plut. Fabio, Τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν. Quod et ἀποτίθεσθαι dicitur. Diog. L. Perianthro, Ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐκ ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχήν. || Porro ut aliquis dicitur κατατίθεσθαι τιμὴν, ζημίαν, pro Dependere, Persolvere, ita etiam κατατίθεσθαι: velut ap. Phalar. Κατατίθεμαι τὴν ζημίαν, Multam persolvo. || Præterea ut κατατίθεναι χάριν et εὐεργεσίαν est Collocare s. Conferre beneficium, Gratiam inire, sic et κατατίθεσθαι, Dem. (416.) Ἡ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσθαι, Quam ab istis occultam et incertam gratiam inire. Et rursum, (1351.) Οἰόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπὸν χάριν καταθήσεσθαι, Existimans a muliere gratiam se initurum, Act. 24, (27.) Θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, Volens gratiam inire ab Judæis, s. Gratificari Judæis. Nec non et Xen. K. Π. 8, (3, 12.) Χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι, Gratiam a viro bono inire, apud virum bonum collocare. Et Thuc. 1, (33.) Μετ' αἰμυνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν καταθήσθε, Beneficium contuleritis cum sempiterna testificationis memoria. Herodian. (2, 3, 15.) Ὅπηνίκα δ' ἂν ὁ πρῶτος τι δράσας ἀγαθόν, ἀνυπέρβλητον κατάθηται χάριν, Eximium in te contulerit beneficium. Sic κατατίθεσθαι σπουδὴν πρὸς τινα, Studia sua in aliquem conferre: sicut Cic. dicit, Ut omnia mea studia in istum conferam. Ipsa etiam σπουδὴ κατατεθεῖσθαι dicitur pro Collata esse, passiva voce simul ac signif., Herodian. (1, 4, 7.) Νῦν οὖν καιρὸς εὐκαιρος: ἐμοὶ αἰσθῆσθαι μὴ μάτην πρὸς ὑμᾶς κατατεθεῖσθαι σπουδὴν. || Item ἐν γράμμασιν s. εἰς γράμματα κατατίθεται, Literis mando, Scriptis prodo et testificor, Synes. Ἐπειδὴ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατίθεμεθα, De eo elogium scriptis mando, et testimonium literis perhibeo, s. prodo. Et e quopiam Anonymo, Κατατίθεσθαι εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα, pro Literis mandare commentaria. At κατατίθεσθαι ἐν ἀμελείᾳ est Negligere. || Potest etiam exponi Constituo, Isocr. Evag. (8.) Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, Res suas in tuto constituere, collocare, Volens rerum suarum statum stabilire. || Affertur et Καταθέσθαι κλέος βουλόμενος, pro Gloriam sibi comparare volens. Cui simile est hoc Thuc. 4, (87.) p. 150. Ἀγωνίσασθε τοῖς τε Ἑλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας, καὶ αἰδίων δόξαν καταθέσθαι, Æternam vobis gloriam comparare, Perpetuum decus vobis parere. Porro notandum est Poetas metri gratia in aor. 2. activo et medio synopen facere, et pro κατέθεσαν DICERE Κάτθεσαν, Od. N. (135.) Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, In Ithaca deposuerunt. Et Κάτθευ pro κατάθεο, quod ipsum est pro κατάθον, Depone. Item Et Καθέμενος pro καταθέμενος, Qui deposuit. Cujus fem. Καθεμένη in Epigr. legitur pro καταθεμένη, Quæ deposuit. ["Thom. M. 496. 683. Jacobs. Anth. 6, 183. 9, 381. 12, 108. Eichst. Quæst. p. 59. Monthly Review Febr. 1799. p. 205. Brunck. Aristoph. 2, 55. et Ind., Callim. 1. p. 567. Porson. Hec. 565. p. 36. Ed. 2. ad Xen. Eph. 65. 275. ad Charit. 291. Zeun. ad Xen. K. Π. 158. 342. K. 'A. 2, 5, 8. Dawes. Misc. Cr. 100. ad Herod. 471. Wakef. Diatr. 25. Sepelio, Plut. 3, 125. Cor. Persolvo, Numero, Xen. K. Π. 265. Casaub. Athen. 397. Villos. ad Long. 109. Depono ap. aliquem, Lennep. Phal. 179. Tribuo, Bergler. ad Alciph. 43. De præmio certaminis, Burm. ad Phædr. p. 48. Mit. Κατατ. et prot. conf., ad Dionys. H. 3, 1324. De act. et med., Kuster. V. M. 71. 82. Brunck. Aristoph. 2, 45. ad Poët. Gn. 287. Κατατ. χάριτα, ad Herod. 455. ad Diod. S. 1, 247. Καταθέσθαι εὐεργεσίαν, ad Charit. 409. 689. Diod. S. 2, 522.]

Κατατίθεσθαι, Polliceri, ad Herod. 235. Κάρθεσ, Musgr. Cycl. 544." Schæf. Mss. "Med., Quint. Sm. 12, 299. τεύχη ὤμοις." Wakef. Mss. Herod. 6, 41. Δοκόντες μεγάλην χάριτα καταθήσεσθαι, Lysias p. 84. "Ἐχθραν φανεράν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι. Κατατίθεμαι, Sepelio, Schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1091. p. 316. Schæf. Cf. Palæph. 32, 8.]

Καταθήκη, Depositio. Ex Isocr. (Τραπεζ. 14.) affertur pro παρακαταθήκη: [vide Cor. 2, 262. "Ad II. Ψ. 127." Schæf. Mss.]

Κατάθεμα, [Καταθεματίζω,] et Καταθεματισμός, vide in 'Ανάθεμα. [Κατάθεμα, Basil. 2, 684. "Clemens 1, 604." Kall. Mss. *Καταθεματίζω, Devoveo, Wolf. Anecd. Gr. 3, 56." Kall. Mss. Epiphani. 1, 235. 248.]

Κατάθεσις, ἡ, Depositio, Budæo Positio, i. e. Affirmatio. Item et Solutio. Idem e Gazæ Versione libri de Senect. affert κατάθεσις τῶν ἀμπέλων pro Propagatio vitium, Cum iu terram deprimuntur sarmementa. ["Thom. M. 496." Schæf. Mss. Diod. S. 2. p. 95, 38. Geop. 1, 14, 9. 4, 3, 4. 9, 5, 1. *Καταθέσιον, οὐ, τὸ, Repositorium, Conditorium, est vox dubiæ fidei.]

*Καταθετός, Deponendus, Themist. Geop. (4, 12.) Wakef. Mss. *Καταθέτης, Gl. Depositorius. *Κατάθετος, unde *Δυσκατάθετος, Jambl. V. P. 400. πρὸς τὰς φίλας.]

*'Αποκατατίθημι, Apoll. Rh. 3, 816. 1285. ἀποκάρθετο. Ἐγκατατίθημι, seu Ἐνικατατίθημι, Poet., Depono s. Repono s. Condo in. Quemadmodum vero in aor. 2. verbi Κατατίθημι dixi Poetas syncopen facere, ita in hujus quoque bicompositi aoristo idem fieri sciendum est. Nam DICITUR Ἐγκάρθετο (Od. A. 613.) pro ἐγκατέθετο, ET Ἐνικάθετο pro ἐνικατέθετο s. ἐγκατέθετο. Quorum utrumque ap. Hesiod. legitur: illud, O. 487. Τὸν τόθ' ἐλὼν χεῖρεσσιν, ἐν ἔγκάρθετο νηῦν, In sua alvo condidit, i. e. devoravit. Ubi tamen dicunt quædam exempl. habere ἐσκατέθετο pro ἐγκάρθετο. Hoc autem, "Εργ. (1,) 27.

Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τῷ ἐνικάθετο θυμῷ, In pectore tuo repones, conde. I. e. Alta mente reponas, et subinde perpendas: quo sensu Hom. dicit, (II. A. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι. [Liban. 1, 136. 686. Themist. p. 231. "Luzac. Socr. 120. Jacobs. Anth. 6, 167. 9, 381. Ptolem. Rex Ep. 1. Heyn. Hom. 6, 572. Valck. Hipp. p. 166. Callim. 245. Wolf. ad Hesiod. p. 108. ad Charit. 318. Brunck. ad Poet. Gn. p. 331. ad Lucian. 1, 516." Schæf. Mss. "Schol. II. E. 219." Wakef. Mss.] Παρακατατίθημι s. Παρακατατίθεμαι, Depono apud, Custodiendum trado, Fidei alicujus committo, concredo. Plato de Rep. 1. Τινὸς παρακαταθεμένου τι ὀρωῦν, μὴ σφωρόνως ἀπαιτοῦνται, ἀποδιδόναι. Et mox, Καί τοι γε οφειλόμενον που τοῦτο ἐστὶν ὃ παρεκατέθετο. Itidem alicui dicimur liberos nostros, urbem, regionem, leges, et hujusmodi alia παρακατατίθεσθαι, pro Fidei ejus committere, commendare et concredere.

Æschin. (2.) Τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Aristides, diversa constr., eod. tamen sensu, Παρακαταθέσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς Τροίηννα, pro Τροίηννίοις, Apud Træzenios deponere, Træzeniorum fidei committere, s. concredere. Et Herm. Παρακατέθετο τῇ στρατηγῇ τὴν θυγατέρα, Imperatori exercitus filiam suam tradidit custodiendam, Apud eum deposuit, Fidei ejus concredidit. Xen. (Ipp. 4, 1.) Ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἄλλῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, Quasi fidei ejus committit creditque. Æschin. (54.) Ἀπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ἡμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες, Ubi nota affinis significationis verba, παρακατατίθεσθαι et διαπιστεῖν. Idem (2.) Τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ἡμῖν παρακατέθεντο, καὶ ἡμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. Itidem Plut. Themist. (10.) Τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, Minervæ fidei urbem committere, urbem custodiendam et tutandam tradere, urbem commendare. Sed notandum est hoc discriminis in præcedentibus II., quod in quibusdam significat Accepta fide trado, Fiduciarium do, Ita trado et committo ut is, qui custodiendum accipit, simul fidem mihi det se salvum

et incolume id restitutum: ut et Bud. παρακατατίθεσθαι interpr. Dare fiducia contracta, ap. Paus. Corinth. Ἡρακλέα δὲ ἔφασαν παρακαταθέσθαι Τυνδάρεφ τὴν χώραν. Et ap. Isocr. Archid. (6.) Νέστορι δὲ παρακατατίθεται τὴν πόλιν. Qui et in Pand. Annot. Fiduciarium possessionem et hæreditatem dici eam, quam aliquis alicui παρακατέθετο. Idem παρακατατίθεμαι interpr. Depono tanquam apud sequestrem, ap. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 2.) Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει οὕτως ἐδόκει καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς εἶναι, ὥστε στασιάζαντες οἱ Φαρσάριοι παρακατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν, Apud eum, tanquam apud sequestrem, deposuerunt. Signif. etiam Fortunæ committo, inquit Idem, affers in exemplum Æschin. (79.) Διὰ τὸ σπάνιον καὶ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀειμνηστον ἐκ τῆς νίκης, ἐθέλουσι τινες τὰ σώματα παρακαταθέμενοι διακινδυνεύειν. Ubi tamen alii παρακαταθέμενοι τὰ σώματα maluerunt interpretari Exponentes et proferentes corpora sua, more athletarum, qui in arenam descendentes sua ibi corpora proferunt et exponunt, s. deponunt ab adversariis oppugnanda. || Verum ut in aor. 2. verbi κατατίθημι s. κατατίθεμαι dixi a Poetis fieri syncopen metri causa, ita eam et in hoc bicompositi fieri sciendum est. Apoll. Rh. enim ΔΙΧΙΤΙ Παρακάρθετο pro παρακατέθετο, ut 2, (504.) παρεκάρθετο Ὀνύφαις, Nympharum fidei concredidit s. commisit, Nymphis commendavit. ["Apollon. Lex. v. Ἐθικεν." Boiss. Mss. Phryn. Ecl. 138 (=313. Lob.) Thom. M. 682. Herod. 225. Lennep. Phal. 179. Ind. Xen. Mem. Heyn. ad Apollod. 802. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 61. Wakef. S. Cr. 1, 21. *Παρακαταθετόν, 3, 32. Jacobs. Anim. 225." Schæf. Mss. "Stob. p. 79. Schw." Boiss. Mss.]

Παρακαταθήκη, ἡ, Depositum, Fideicommissum. Dicitur aliquis παρακαταθήκην primum λαμβάνειν, deinde ἔχειν, et τηρεῖν s. φυλάσσειν, demum ἀποδοῦναι, cum ἀπαιτεῖται: ut sequentia docebunt exempla. Athen. 12. Τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος. Æschin. Παρακαταθήκην τὴν Ἑλένην λαβὼν, ut apud se depositam Helenam servaret. Thuc. 2, (72.) Μέχρι τοῦδε ἔξομεν παρακαταθήκην, Interim habebimus velut depositum. Sic Dem. c. Mid. Ταῦτ' ἔχει' ἡμεῖς οἱ δικάζοντες ἀεὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὥσπερ ἐπὶ παρακαταθήκην. Isocr. ad Demon. (4. p. 5. Cor.) Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας. Ubi etiam nota gen. rei quæ deponitur apud aliquem et ejus fidei committitur. Et Greg. Naz. Φύλασσε μοι καλὴν παρακαταθήκην, Aristot. Eth. 5, 8. Ἄν τὴν παρακαταθήκην ἀποδοίῃ τις ἄκων καὶ διὰ φόβον. Sæpe enim solet negari depositum, interdum etiam interverti: unde ap. Aristot. Rhet. 2. Ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην. Ipsa autem παρακαταθήκη dicitur δίδωσθαι, Dari, vel δεδῶσθαι, Data esse. Paus. Corinth. (18, 6.) Παρακαταθήκην Νέστορι δοθῆναι τὴν Μεσσηνίαν ὑπὸ Ἡρακλέους ἐλόγτος Πύλον, Fidei ejus commissam esse, Fide ab eo accepta traditam ei esse, Fiduciarium datam esse. At Polyb. 5, (74, 5.) Δοθείσης ἐν παρακαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῇ, Cum ejus fidei commissæ esset Laodice, veluti depositum, Cum apud eum deposita esset Laodice. [Jambl. V. P. 94. Ep. ad Tim. 1, 6, 20. 2, 1, 14. Herod. 2, 156. 6, 86. Diod. S. 15. p. 496, 36. 510, 23. Dionys. H. 1. p. 229, 21. Xen. K. II. 6, 1, 34. Plato de Rep. 4. p. 442. Defin. p. 415. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. 61. ad Mær. 313. Wessel. Diss. Herod. 65. ad Herod. 471. 477. Argum. Eur. Hec. Toup. Opusc. 1, 327. Anmon. 71. Wakef. S. Cr. 3, 20. Ion. 25. ad II. Ψ. 127. Lennep. ad Phal. 179. Phryn. Ecl. 138 (=313. Lob.) Thom. M. 682. ad Charit. 486. 504. ad Dionys. H. 1, 254." Schæf. Mss.]

*Περικατατίθημι, Alligo, Apoll. Rh. 3, 156. Ἰοδόκην χροσέη περικάρθετο μίτρη. "Nicol. Damasc. 453." Wakef. Mss. *Προκατατίθημι, Joseph. A. J. 19, 1, 10. Hippocr. 340, 38. Dio Cass. 375. "Heyn. Hom. 4, 5." Schæf. Mss. *Προκαταθετικός, Phav. 236. ἐπίρρημα. *Προκαταθήκη, Clem. Alex. Str. 2, 18. p. 475." Kall. Mss.] Προσκατατίθημι, Insuper dependo, persolvo. Aristoph. N. (1237.) νῆ Δία Κᾶν προσκαταθείην ὥστ' ὀμόσαι τριώβολον. Q. I. Schol. sic construit et exp., προσκαταθείην ἂν τριώβολον

ὥστε ὁμοῖαι νῆ Δία, seu, Ζημιωθεῖν ἂν τρεῖς ὁβολοὺς A
ἵνα ἐπιτρέψῃ μοι ὁμοῖαι τοὺς θεοὺς.

Συγκατατίθημι, Una depono. Pass. Συγκατατίθεσθαι τὴν αὐτὴν δόξαν, In eandem descendere sententiam, Idem sentire: proprie de pluribus qui ejusdem sententiæ sunt et calculum una ponunt in urnam. Plato Gorg. (56.) Σὺ δὲ πρότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῆς; Sed frequentius omittitur accus., et simpliciter dicitur συγκατατίθεμαι, pro Assentior, Approbo. Gell. 19, 1. Mox tamen ille sapiens ibid. τὰς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica, non approbat, h. e. οὐ συγκατατίθεται, οὐδὲ προσπειδοῦναι: sed abjicit respuitque, nec ei metuendum esse in his quicquam videtur. Atque hoc inter insipientis sapientisque animum differre dicunt, quod insipiens, qualia sibi esse primo animi sui pulsus visa sunt, sæva et aspera, talia vere esse putat, et eadem incepta, tanquam si jure metienda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσπειδοῦναι: hoc enim verbo Stoici, cum super ista re disserunt, utuntur. Sapiens autem, cum breviter et strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκατατίθεται, sed statum vigoremque sententiæ suæ retinet, quam de hujusmodi visis semper habuit, ut de minime metuendis. Plut. de Primo Frig. (fin.) Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον ἡγούμενος, Assensionis retentionem in rebus obscuris, e philosophiæ dignitate magis existimans esse quam approbationem. Itidem Danielis 1. Συγκατάθου ἡμῖν, Assentire nobis. At Basil. Ep. ad Eust. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασιν συγκατατίθεσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, pro Sententiam rerum comitem esse, et earum mutationi servire, non probo. [Jambl. V. P. 466. "Casaub. Athen. 1, 60. Toup. Opusc. 1, 477. ad Xen. Eph. 36. 200. 209. Thom. M. 444. ad Charit. 603. Kuster. Aristoph. 64. Diod. S. 2, 214. 478. Heind. ad Plat. Gorg. 187." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Συγκατατίθεσθαι, ad Greg. Cor. 335. Συγκατατιθέμενος, quo compendio scribatur, 818. "Συγκατατίθεσθαι, Concedere adversario id quod videtur contra nos dicere posse. Modus est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendæ, quo sæpe utuntur Oratores, ut notat Aristid. περὶ Λογ. Πολιτ. 654., ubi et dicitur συγχώρησις μεθ' ὑπερβολῆς." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Συγκατατιθέμενος, Hesych. v. Ἀθέτως." Boiss. Mss.] Unde θετικὸν ADV. Συγκαταθετόν, Assentiendum est: Συγκαταθετόν τοῖς νέοις, Assentiendum est junioribus, Diosc. præf. l. 1. ["Orig. c. Cels. 1. p. 27." Seager. Mss.] Et VERBALE Συγκατάθεσις, ἢ, Assensio, Approbatio. Cic. Lucullo, Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant, pauca dicemus. Itidem et Gell. 19, 1. Et Sext. Philosoph. in Pyrrh. de Arcesila, Αἰεὶ δὲ καὶ ἀγαθὰ μὲν εἶναι τὰς κατὰ μέρος ἐποχὰς κακὰ δὲ, τὰς κατὰ μέρος συγκαταθέσεις. Ubi nota opposita sibi invicem ἐποχὰς et συγκαταθέσεις, sicut supra Plut. ἐπέχειν et συγκατατίθεσθαι sibi opposuit. Idem Sextus, Ὁρίξειν εἶναι νομίζομεν, οὐχὶ τὸ ἀπλῶς λέγειν τι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προφέρεισθαι μετὰ συγκαταθέσεως. Ponitur et pro Consensus s. Consensio, 2 ad Cor. 6, (16.) Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετ' εἰδώλων; Quis consensus templo Dei cum idolis? [Plut. 7, 756. 10, 605. 614. "Ad Mær. 66. Timæi Lex. 94. Toup. ad Longin. 291. Bernard. Rel. 40. Wytttenb. Select. 436. Dionys. H. 3, 1702." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 432. 433. Zosim." Wakef. Mss. Polyb. 23, 12, 1. Ποιησαμένων δὲ καὶ τούτων πρὸς ἀλλήλους ἐκ συγκαταθέσεως τὴν δικαιολογίαν, Cum igitur et hi utrumque legati causam suam adversus se invicem coram dixissent, Schw. * "Συγκατάθετος, ad Diod. S. 1, 285." Schæf. Mss. * "Ἀσυγκατάθετος, Incompositus, Philo J. 1, 78. * Ἀσυγκατάθετος, Stupide, Qui nequit assentiri, 2, 672." Wakef. Mss. "Ἀσυγκ. ἔχειν, Non ex animi sententia agere, 1, 218." Schleusn. Mss. "Plut. 10, 365. * Ἀσυγκαταθετόν, Sext. Emp. adv. Math. 7, 157. * Συγκαταθετικός, Assentiens, Approbans, Suid. v. Ἀππαπαί." Kall. Mss. "Kuster. Aristoph. 64." Schæf. Mss. Plut. 10, 614. Epiphan. 1, 1021. * "Συγκατατικώτερος, vox nihili, Schol.

Plat. 165. corr. συγκαταθετικώτερος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * "Συγκαταθετικῶς, Arrian. Epict. 82." Wakef. Mss.]

Μετατίθημι, Transpono, Mutato loco pono, Transfero. Et μετατίθεμαι, Transponor, Mutato loco ponor, Philo de Mundo, Ἀλλὰ τὰ μέρη του κόσμου μετατίθεσθαι φήσομεν; Age, nunquid partes mundi transponendas comminiscemur? Item, Huc illuc transfero, Commuto, Permuto, Plut. Coriol. Οὐ τὰς χεῖρας ὡς δὲ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας. Frequentior usus est pass. vocis in activa tamen signif. itidem pro Transpono; nec non pro Transfero ut Μεταθέσθαι τὴν βασιλείαν dicitur pro Transfere ab uno ad alium. Item alicui μετατίθεσθαι ὄνομα dicitur pro Mutare nomen, Mutato priore et vero nomine, aliud ei fictum imponere, Dem. (320.) Ὁμολογεῖς καὶ προσπειοῦ φίλιαν καὶ ξενίαν εἶναι σοὶ πρὸς αὐτὸν, τῇ μισθαρνίᾳ τὰυτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα. Præterea aliquis τὸ δόξαν vel τὸ εἰρημένον μετατίθεσθαι dicitur, itidem pro Mutare, Thuc. 8, (53.) p. 280. Ὑστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν καὶ μεταθέσθαι, ἢ μὴ τι ἄρσκη, Synes. Ep. 153. Μετάθου τὴν γνώμην, Muta sententiam: 103. passiva tum voce tum signif. Τοῦ μὴ μετατεθεῖσθαι σου τὴν προαίρεσιν, Cur institutum s. propositum tuum non mutatum sit, consilium et propositum non mutaris. Xen. (Ap. 4, 2, 18.) Ἀλλὰ μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, εἰ ἔξοι, Muto et retracto. Sæpe omissò accus. dicitur simpliciter μετατίθεσθαι pro Retractare dicta et Mutare sententiam. Plato de Rep. 1. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἂν εἴποις, ἔμμενε τούτοις ἢ εἰαν μετατιθῇ. φανερώς μετατίθεσο, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα, Si quid retractes et mutes. Et aliquanto ante, Ἀλλὰ μεταδώμεθα κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Partic. Μετατεθεῖς exp. non solum Transmutatus, sed etiam Qui migravit; item Defunctus. AT. Μεταθέμενος Cognomen est cujusdam ap. Athen. (437.) nec non (281.) ubi etiam cognominis illius causam innuit, his verbis, Ὅς (sc. Dionysius Heracleotes) ἀντικρὺς ἀποδὺς τὸν τῆς ἀρετῆς χιτῶνα, ἀντιμεταμφιάσατο, καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε καίτοι γερασὶς ἀποστῆναι τῶν τῆς στοᾶς λόγων, καὶ ἐπὶ τὸν Ἐπικουραν μεταπρὸς δέσας. Cognomentum ex eo sortitus, quod e Stoica secta ad Epicuream transfugerat, retractata sententia quam ante defenderat. Meminit ejusd. Eust. quoque p. 1680. ["Μετατίθημι, Toup. in Schol. Theocr. 215. Diod. S. 1, 390. 2, 335. Valek. Callim. 226. ad Eutr. Or. 254. Musgr. Suppl. 57. Wakef. Phil. 514. Brunck. Aristoph. 1, 278. ad Dionys. H. 2, 973. Boiss. Philostr. 544. Μετατίθεμαι, med., 434. Lobeck. Aj. p. 332. Retracto, Ind. ad Xen. Mem. ad Lucian. 1, 829. Diod. S. 2, 505. et n. Μετατίθεσθαι, βραχυλόγως dictum, Heind. ad Plat. Gorg. 160. Conf. c. μεταβαίνειν, ad Diod. S. 2, 430. M. ἔτερα καὶ ἔτερα—, Simon. Dial. p. 13. Μεταθέσθαι λύσαν, Porson. Or. 248." Schæf. Mss. "Μετατίθεμαι, med., Aliter sentio, Hierocles 160.: βίον, Morior, Diog. L. 5, 78." Wakef. Mss. Arrian. B. C. 3, 29. γνώμης, i. q. μεταβάλλομαι. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 507. Μετατίθενται τι τῇ λέξει,

D Orationis formam mutare, Aristot. Rhet. 1, 9, 54.] Μετάθεσις, ἢ, Transpositio, Permutatio, Dem. de præstigiatoribus, Ψήφοι παλίζειν τὴν ὄψιν κλεπτοῦσθαι τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως. Est et Figuræ grammaticæ nomen, quam Tryphon sic definit, Μετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, ut cum καρδία dicitur pro καρδιά, et κάρπος pro κράτος: quam, ἐνάλλαξιν etiam et ὑπέρθεσιν appellari tradit. Item et Rhetoricæ figuræ nomen, de qua Jul. Rufin. Μετάθεσις, inquit, est cum quod ante dictum est, postponitur; et quod post dictum est, anteponitur: ut, Eripis ut perdas, perdis ut eripias. Dicitur et μετάθεσις αἰτίας pro Translatio causæ, ut testatur Donatus, qui explicans hoc Terentii in Phorm. Postquam ad judices ventum est, non potuit cogitata proloqui: Hæc, inquit, apud Oratores μετάθεσις αἰτίας dicitur, h. e. Translatio causæ facti: quem vulgo colorem nominant. Et aliquanto ante exponens hæc verba, Nostrane ea culpa est, an judicum? Potentior, inquit, facta est sententia τῇ ἐρωτήσει: et ora-

torie, Nostrane culpa an iudicium? duplex μεταθεσις: A altera in accusatorem, altera in iudices. Item Mutatio, ap. Plut. tum alibi, tum in Symp. Sept. Sap. Et ap. Synes. Ep. 67. Τὴν δὲ μεταθεσιν ὠκνοῦν, Verum mutationem metuebant. Et ap. Greg. Naz. Ταῖς κατὰ μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, Sensim ea mutatione ad legem Evangelicam ita asciti et allekti, ut falli viderentur, Bud. Itidem pro Mutatione accipitur in loco quodam Dem., quem Bud. affert Comm. 504. ["Greg. Cor. 232. Casaub. Athen. 1, 61. Wakef. Eum. 1003. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 172. 204." Schæf. Mss. "Μεράθεσις, αἰτίας, Hermogeni περὶ Σπασ. 40. dicitur, cum alia de causa factum aliquid esse affirmatur, quam adversarius intenderit, ut, si accusator dixerit: Sepelivisti, ut eadem celares, defensor, Nequaquam, inquit, sed quia honestum est, etiam inimicum sepelire, ne a feris lanietur. In his ergo est ἀναίρεσις, h. e. Remotio causæ vitiosæ, et θέσις ἀληθοῦς αἰτίας, Veræ causæ expositio, Syrian. ad Hermog. l. c. p. 156. in T. 2. Ald. Rhet. Μεράθεσις αἰτίας καλεῖται, διότι τὸ ἐκφερόμενον ἐγκλημα ἐπὶ τι ἀνεύθυνον ἢ ἐπαίνον ἄξιον μεταγεν. περᾶται ὁ φεύγων. Et ibid. Marcellin. Παρὰ τὸ μεταθεῖναι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἑτέραν εὐλογον. Hanc omnem formam, nominatim ab Hermagoreis, χρῶμα appellatam, Porphyrius ait ad Hermog. l. c. 162. et Sopater Διαρ. Σπασ. 316. itemque in Schol. ad Hermog. 51. Ἰστέον, ὅτι χρῶμα ἢ μεράθεσις λέγεται τῆς αἰτίας, διὰ τὸ πρόφασις παρέχειν τῆς ἀπολογίας, καὶ οἷον εἰς χρώννυναι τὸν λόγον: cf. Syrian. ad Herm. 49. Ald. et 156. Ὁμιλῶνται δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς σώμασι χρωμάτων ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα διήκει τῶν ὑποκειμένων, οὕτω καὶ τοῦτο τὴν πᾶσαν τοῦ φεύγοντος χρώννυναι ἀπολογίαν: cf. Cic. de Inv. 2, 29. Deinde μεράθεσις etiam est Figura, qua, quod ante dictum est, postponitur, et quod post dictum est, antepositum, ut in his: Eripis ut perdas, perdis ut eripias. Jul. Rufinian. p. 31. Ed. Pith. Eadem ἀντιμεταβολὴ dicitur, ejusque formæ similes sunt, quæ vocantur τὸ διάλληλον, vel χιαστόν: vide Voss. Inst. Rhet. 5. p. 405." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Μεραθερόν, Plato de LL. 10. p. 894. * Μεράθετος, Mutabilis, Inconstans, Polyb. 15, 6, 8. "P. Abresch. Paraphr. 429." Schæf. Mss.] * Ἀμεράθετος, Qui transpositus vel mutatus non est, Qui transponi vel mutari nequit, Immutabilis, ideoque Constans, Firmus, ["ad Diod. S. 2, 136." Schæf. Mss. Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 6, 17. * "Ἀμεραθέτως, Immutabiliter, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 19. T. 3. p. 163, 22." Seager. Mss. Diod. S. 1. p. 53=94. "Eumath. 409. Bekk. Anecd. 781." Boiss. Mss. "Athan. 1, 505. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 126." Kall. Mss.] "Δυσμεράθετος, Transpositus s. Mutatus difficilis," ["Chrys. l. c. lin. 26." Seager. Mss. * "Δυσμεραθέτως, Ita ut difficulter transmoveatur aut mutetur, Eudocia p. 388., ubi in universum Difficiliter notat. Sermo est de imitatione legum." Schleusn. Mss.] "Ἐμεράθετος, "Transpositus facilis, Facile mutabilis," [Alex. Trall. 1. p. 22. "Ad Plut. 6, 219. Hutt." Schæf. Mss. * Μεραθετικός, adv. * "Μεραθετικῶς, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss. * Ἀντιμετατίθημι, unde * "Ἀντιμεράθεσις, Longino Figura orationis, qua auditor fere in locum, ubi res gerebatur, transfertur, Sect. 26. Τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὅψιν ποῖων, Mentem per ipsa loca ducit, auditumque in visum mutat. Alia ejusdem nominis est, quæ et σύγχρησις et πλοκή dicitur, cum iisdem verbis bis positis variam signif. tribuimus. De ea Alexand. Zychm. 586., ubi et confertur ἀντιμεταβολή." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Συμμετατίθημι, Simul transfero, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 928. Καὶ σὲ συμμετατίθουσιν εἰς οὐρανὸν ἀναβαλόντων ἀναβιβάζει καὶ σὲ ἐπὶ τὴν αἰωνίαν ζωὴν." Seager. Mss. Polyb. 9, 23, 4. 18, 13, 7. * Πεδαστίθημι, (Æolice pro μετατ.,) Phryn. Ecl. 136." Schæf. Mss.]

Παρατίθημι, Appono, s. Juxta pono: ut dapes παρατίθεναι dicitur qui eas convivis in mensa apponit comedendas: ut Cic. quoque dixit, in Ep. ad Att. Quid te in vasis ficitilibus appositurum putem?

PARS XXVIII.

Terent. Cœna dubia apponitur, Horat. Ne male conditum jus apponatur. Il. T. (316.) Ἀγρός τ' ἐν κλισίῃ λαρόν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, Σ. (408.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεος ξεινῆϊα καλά. Sic Plato de Rep. 2. Ἀλλὰ καὶ τραγῆματά που παραθήσομεν, Apponemus eis bellaria, secundas mensas. Et Lucian. (1, 275.) Παρατίθεναι τὴν ἀμβροσίαν. || Exp. etiam Ἰμπορο, Hesiod. (Θ. 577.) στεφάνους παρέθηκε καρήατι, Capiti sarta imposuit. At παρατίθημί σοι δύναμιν ex Od. affertur pro Præbeo tibi vires. Malim Addo s. Indo tibi vires: quas vires idem Hom. multis in ll. dicit παρῆναι, interdum et ἐκείναι, vel disjunctim εἶναι ἐν, Od. K. (69.) δύναμις γὰρ ἐν ἑμῖν: subaudiendum enim hic relinquitur ἐστὶ. || Παραθεῖναι traditur significare etiam Commendare, veluti cum depositum alicujus fidei servandum traditur, ac suo reddendum tempore. Quo sensu supra habuimus παρακατατίθεσθαι, Apud aliquem deponere, et ejus fidei committere, Fiduciarium deponere apud aliquem, Fiduciarium tradere alicui. Exempla hujus signif. non sunt rara in N. T.: 2 ad Tim. 2, 2. Καὶ ἃ ἠκούσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, i. e. παρακατάθου, Depone apud fideles homines, Committe fidelibus hominibus: ut præced. cap. dicit, Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον. Quo tamen in loco media usus est voce; activa autem Lucas Act. (20, 32.) Τανῦν παρατίθημι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ, Deo vos commendo: ut Plut. dicit, Παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν πόλιν, Minervæ urbem commendare et custodiendam relinquere. || Παρατίθημι est etiam παρ' ἄλλο τίθημι, Statuo s. Pono juxta aliquid, ut cum eo comparem, i. e. Compono, Confero, Contendo, Comparo: quod et παραβάλλειν dicitur, et ἀντιπαρατείνειν s. παρεκτείνειν, item παρεκάζειν. Apbthōn, in reprehensione Philippi, Εἶτα τίς αὐτῷ παραθήσει τὸν Ἐχθρὸν; Ecquis jam Philippo Echthetum comparabit? sc. crudelitate. Sic Isocr. Panath. Παραθέντας τάκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε. Diversa constr. Lucian. (1, 198.) Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἐλαττον παραθῶμεν αὐτὸν, Neque enim cum quo ipsum conferremus, haberemus. || Signif. etiam Propono, Matth. 13, (24.) Ἀλλὴν παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, Proposuit ipsis, Ob oculos posuit. Pass. Παρατίθεμαι, Apponon. Unde τὰ παρατιθέμενα dicuntur Fercula s. Dapes et cibi qui apponuntur epulandi: quæ et παρακείμενα et παραφερόμενα: ut Aristot. Polit. 1. Midam dicit ἀπολέσθαι λιμῶ, πάντων γενομένων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. Sed παρατίθεσθαι etiam dicitur aliquis epulas s. dapes, ut ap. Xen. Ier. (1, 19.) Ὡστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῶν μετρίως διαιτωμένων. Dicitur etiam ὁ πολλὰ παρατιθέμενος, Cui multæ apponuntur dapes, Cujus mensa multis oneratur epulis. Idem rursum eod. modo, (20.) Μαλλον ἤδονται οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων, Quam illi quibus viles apponuntur cibi. Sic K. Π. 8, (6, 6.) Καὶ μήτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε, Nec vobis ipsis apponantur dapes, antequam laboribus vos exercueritis, Thuc. 1, (130.) Τράπεζαν Περσικὴν παρτίθετο, Mensam Persicam sibi apponi jubebat. Et e Diosc. 6, 1. Παρατεθέντα τῷ σώματι, Apposita corpori. Frequentior usus est tam passivæ quam mediæ vocis in signif. activa. Et primum quidem pro Appono itidem, atque eo sensu quo dapes s. epulæ apponi dicuntur, Od. O. 505. Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμμιν ὁδοιπόριον παραθεῖμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδονότοιο, Viatorium vobis apponam epulum. Pro Appono s. Juxta pono, et in alia signif., B. 105. de Penelope, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, Cum faces s. lumina accensa apponeret, Cum lumina accenderet. || Παρατίθεσθαι, et παρατίθεσθαι τῷ λόγῳ, est Citare, Allegare, Afferre, In medium afferre. Cujus signif. exempla affert Bud. Comm. 515. tum alia, tum hoc Themistii, e l. 3 de Anima, Ἀμεινον δὲ καὶ τὰ τοῦ Θεοφράστου παραθέσθαι περὶ τοῦ νοῦ. Et hoc Alex. Aphr. Παρατίθεται δὲ τῆς τοιαύτης δειξέως δεικτικὸν παράδειγμα τοιοῦτο, Affert: nisi malis Profert, Ob oculos ponit, Proponit. Et hoc Plat. de LL. 5. Τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων. ζῶων, παραδείγματος ἕνεκα μό.

νον ἄξια παραθέσθαι τῷ λόγῳ, cum hac interpr. Exempli gratia digna tantum quæ recenseantur, non etiam disputentur. Ubi παραθέσθαι τῷ λόγῳ possis etiam interpretari Addere dictis: quemadmodum et e Timæo Ejusd. affertur παραθέσθαι τῷ λόγῳ itidem pro Orationi addere. Similiter Athen. usurpavit (479.) Ὡς Νικανδρός φησιν, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον, Afferens ex Aristoph. N., Citans, Allegans. || Nec solum exp. Appono, Admoveo, Adjungo, sed etiam Confero, Committo, Compono: qua signif. supra habuimus παρατίθημι. || Depono apud, Fidei alicujus committo, Servandum et custodiendum trado, Commendo, 1 ad Tim. 1, (18.) Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαι σοι, τέκνον. Itidemque Petrus 1 Ep. 4, (19.) Ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς, Tanquam fideli conditori commendent animas suas. Itemque Luc. 23, (46.) Εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου, Act. 14, (23.) Παρέθετο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, Domino illos commendarunt. Sic Synes. de Insomn. Ἐαντὸν παρατιθέσθω τῷ χρόνῳ, Tempori se committat, Plut. Numa, Παρατιθέμενους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάνοις σώμασιν, Impollutis corporibus ignis substantiam committentes. Quo sensu et παρακατατίθεσθαι usurpari supra docui: nec non activum παρατιθέναι. || Παρατίθεσθαι, ut ἐκτίθεσθαι, est etiam Exponere, Explicare, Enarrare, Areth. in Apoc. c. 4. Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν παρεθέμεθα, Exposuimus, ἐξηγήσαμεθα, ἐξεθέμεθα, Bud. 514. Itidemque interpretantur Act. 17, (3.) Διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν, Aperiens atque exponens. Novissimus tamen Interpres maluit reddere, Adaperiens et proponens. || Periculo exponere s. objicere, Bud. ap. Od. B. (237.) de procis, Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσεύς. Esse enim ibi παρατίθεσθαι τὴν κεφαλὴν ait i. q. ἐπὶ κορυφῇ τοῦ μαγειρικῶν τιθέναι ὡς ἀποκόπτεισθαι, Cervicem abscindendam exponere, et προτείνειν ὑπὲρ ἐπιζήνου: vel etiam Pignori objicere, ut vulgo dicunt, cum omnino ita quippiam futurum esse contendunt. Eod. modo ψυχὴν παρατίθεσθαι et παραβάλλεσθαι dici ait, ut Od. Γ. (74.) Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοὶ τ' ἀλάονται Ψυχὰς παρθέμενοι: nam animas suas prædones et pirate periculo objiciunt, aut ipsi mortem subituri, si superentur, aut aliis eam allaturi, si superare detur. Ubi etiam ΝΟΤΑ Παρθέμενοι pro παραθέμενοι: adhibent enim similibus aoristis syncopen, ut cum κατθετο dicunt pro κατέθετο, et ἀνθετο pro ἀνέθετο. "Πάρθεσαν, poetica sync. pro παρέθεσαν dicitur." Παρτιθεῖ, poet. sync. pro παρατιθεῖ, ap. Hom. Od. (A. 192. Φ. 177.) Sic παρτιθέτω pro παρατιθέτω "in Epigr." || E Plut. autem Pericle affertur, Παρετίθετο τῶν ἀναγκαιῶν πρὸς τὸν πόλεμον, pro Res ad bellum necessarias importabant. Vide et Παράθεσις. ["Phryn. Ecl. 122. 138. (313. Lob.) Thom. M. 679. 822. ad Charit. 410. 699. Koen. ad Greg. Cor. 219. Lennep. Phal. 179. Plut. Mor. 1, 39. 455. Toup. Emendd. 2, 243. 4, 475. Wytttenb. Select. 317. ad Herod. 512. Athen. 1, 26. De act. et med., Kuster. V. M. 109. 124. Brunck. Aristoph. 2, 40. Παρατίθημι, Commendo, ad Charit. 135. Παρατίθεμαι, Depono aliquid apud aliquem, Commendo, Heyn. ad Apollod. 802. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. ad Herod. 471. 477. Thom. M. 682. Bibl. Crit. 2, 2. p. 96. Burm. ad Phædr. 56. Mit., ad Charit. 27. Cito alius testimonium, omnino Valck. Oratt. 393., etiam ratione habita Athenæi ejusque Interpretum: cf. Toup. Opusc. 1, 474. Valck. ad Ammon. 117. 146. Diatr. 29. Diod. S. 1, 236. T. H. ad Plutum p. 244. Callim. 1. p. 472. Jacobs. Anth. 11, 384. Periculis offero me, ad Charit. 266. Heyn. Hom. 5, 594." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 9, 278. 12, 62. ψυχὴν, 9, 351. φρεσὶ θυμόν. Παρατιθέω, Suid. 3, 434." Wakef. Mss. "Παρατίθημι, Optioni (alicujus) relinquo, Suid. v. Τὰ τρία." Schleusner. Mss. Tyr-tæus Anal. 1, 51. Ψυχὴν καὶ θυμόν τλήμονα παρθέμενος, Apoll. Rh. 4, 346. Μηδείαν παρθέσθαι κούρη Λητώϊδι. "Παρατίθεμαι, Cito, Allego, Diog. L. Mysone p. 41. HSt." Seager. Mss. Plato Phæd. 10, 6. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 84. 359. Παρατι-

θέσθαι, Παρατίθεσθαι, ad Greg. Cor. 348. Παραθεῖς et παρθεῖς conf., 741.]

Παράθεμα, τὸ, Id ipsum quod apponitur, adjicitur; ἐπίθεμα, Hes. [Gl. Depositorium, Repositorium, Pluteum, Pluteus: Παράθεμα. ἐγγώνιον τρικλινίου, Pluteum. Schleusn. Lex. V. T.]

Παράθεσις, ἡ, Appositio. Nec non Id ipsum quod apponitur, τὸ παρατιθέμενον, Dapes et epulæ quæ apponuntur convivis, Polyb. ap. Athen. (195. 430.) Καὶ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραθέσεις φέρειν αὐτοὺς εἰσῆγεν. || Compositio, i. e. Comparatio, Collatio, Collatio, ἡ παρ' ἄλληλα θέσις, s. παραθεώρησις, cum aliquid juxta aliud ponitur, et cum eo confertur; Polyb. 3, (62, 11.) Ἐκ παραθέσεως γὰρ θεωρουμένης τῆς τῶν ἀγομένων καὶ ζώντων ταισχυρίας. || Deposito s. Reposito: qua sc. aliquid in penu deponitur, s. reponitur et reconditur, i. q. ἀπόθεσις, Polyb. eod. l. (17, 11.) Αὐτὸς τε πολλὰ τῶν χρημάτων κατεργάσατο διὰ τῆς τῶν χορηγιῶν παραθέσεως: (69, 2.) Γενόμενος δὲ κύριος τῆς τε φρουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως. Quo sensu verbum παρατίθεσθαι etiam usurpavit Idem (17, 10.) Κύριος δὲ γενόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων, τὰ μὲν χρηματὰ εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, τὰ δὲ σώματα διένειμε. Ibi enim παρέθετο est Reposuit, Recondidit. || Apud Plut. est Species ἀγωνίσματος, Symp. 2, 4. de palæstrico certamine, Μόνους δὲ τοὺς παλαιστὰς δρῶμεν ἀλλήλους ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντες καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολὰι, παρατίθεσθαι, συστάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτοὺς καὶ ἀναμιγνύουσιν ἀλλήλοις. ["Benedictio, nempe impositione manuum, Anal. 1, 37. 42." Schleusner. Mss. "Euseb. H. E. 5, 4. Ἐν παραθέσει ἔχειν, ubi Interpres, Commendatum habere." Mendham. Mss. "Ad Mær. 121. Ammon. 69. Valck. Hipp. p. 191. ad Diod. S. 1, 12. 151. 225. 2, 470. Phryn. Ecl. 122. Jacobs. Anth. 7, 395. Bast Lettre 61. Heyn. Hom. 6, 625. 630. Ferculum, Id ipsum quod apponitur, Hutch. ad Xen. K. Π. 24. Diod. S. 2, 583. Citatio s. Commemoratio locorum e scriptoribus aliis, Valck. Oratt. 394. Diatr. 29. T. H. ad Plutum p. 244. Apparatus, Diod. S. 2, 288. Compositio, Heyn. Hom. 5, 528." Schæf. Mss. "Deposito frugum in apothecis, Diod. S. 3, 56. alibi." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 249. 253. "Aristides περὶ Λογ. Πολ. 651. περιβολὴν λόγου, h. e. Amplam et circumductam orationem etiam fieri docet ex παραθέσεως, i. e. ἀπὸ τοῦ ἐκ παραθέσεως ἐξάγειν τὰ νοήματα, cum non simpliciter dicis aliquid factum esse, sed ita sub oculos ponis res gestas, quasi te audiente vel vidente gerantur aut gestæ sint. Alio in loco περὶ Ἀφελ. 664. ait, Κάλλη ἐν λέξει, ἡ παραθεσις λέξεων ποιεῖ, οἷον ἱπποφορβὸς, ἱππων συνοφορβὸς, συνών." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Παραθεσία, Jacobs. Anth. 7, 395. 12, 450. * Παρθεσίη, Brunck. Soph. 1. p. xi. Ed. 4." Schæf. Mss.]

* "Παραθετόν, Dionys. H. 5, 238." Schæf. Mss. "Geop. 14, 6. 19. 22. 19, 1. Clem. Alex. 260. Orig. c. Cels. 42." Kall. Mss. Schæf. Meletem. Crit. 42. * Παραθέτης, Gl. Structor, Infertor. * Παραθετικός, Commendatitius, Schneidero susp. * "Παραθετός, Depositus, Clem. Alex. 278 (= 237.) sed forsā vera lectio est παραθετός." Wakef. Mss. * Ἀπαράθετος, Non aliunde appositus, Diog. L. 7, 180. ad Greg. Cor. 348.]

Παραθήκη, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον, idque duobus modis; vel enim pro Reposita re et recondita, vel pro Re deposita. Priore in signif. 2 Macc. 3. Τοῦ δὲ ἀρχιερέως ὑποδείξαντος παραθήκας εἶναι χερῶν τε καὶ ὀφθαλμῶν, τινὰ δὲ Ἰρκανοῦ τοῦ Τυβίου, Reposita esse ad alendas viduas et orphanos, nonnulla etiam deposita ab Hircano filio Tobiae. Ambas enim ibi signif. habere potest, et Repositi sc. et Depositi. At solum Depositi ap. Phocyl. (127.) Φυρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην, Furum deposita ne recipias, Ne accipias si qua fures apud te deponere velint. Itidemque ap. Herod. (9, 45.) Παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, Hæc vobis verba trado veluti depositum: (6, 73. 86.) Phryn. tamen hoc vocab. rejicit, et pro eo usurpandum esse ait

παρακαταθήκη. Plut. pro Additamento s. Appendice usus esse videtur, de Herod. Malign. init. Ὁ δὲ παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος, εἴκειν εἰς τὴν τραγικὴν ἐμπίπτειν κατάραν, θνητῶν ἀελέων τὰς συμφοράς. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. ad Mær. 313. Wessel. Diss. Herod. 65. ad Herod. 446. 471. 477. Lennep. Phal. 179. Phryn. Ecl. 96. 138. Thom. M. 682. ad Charit. 505." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Παραθοκοφύλαξ, Euseb. V. C. 1, 14." Mendham. Mss.]

Ἀντιπαράθεμι, Ex adverso pono, Oppono: sc. ut comparem et contendam cum alio. Plato Apol. (32.) Τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ ἀντιπαράθεντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, Comparantem et contententem cum hac nocte. ["Menander." Seager. Mss. Athen. 190. 285. Dionys. H. 2. p. 202. 281. 289. Hermog. 342, 5. "Euseb. H. E. 6, 16. p. 177." Boiss. Mss. "Jambl. p. 6. Eust. Ism. 353." Wakef. Mss.] "Ἀντιπαράθεσις, ἡ, Oppositio "s. Collatio: qua sc. aliquid alicui ἀντιπαράθεμεν "et cum eo contendimus: idem atque ἀντιπαράτασις," [s. ἀντιπαράβολή, "Ammon. 109." Schæf. Mss. "Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 563, 10. Μηδὲ πρὸς ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐεργεσιῶν τῶν παρὰ σοῦ τὸν ἐμὸν βίον ἐξέτασας." Seager. Mss. "Clem. Alex. 279. 314. 655." Kall. Mss. Schol. Aristoph. N. 47. Dionys. H. 2. p. 33, 18. "Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 121." Boiss. Mss. * Ἀντιπαράθετος, Epiphan. 2, 53. de Ponder. p. 534. "Chrys. περὶ Τριάδ. T. 6. p. 961, 30." Seager. Mss.] "Ἐμπαράθεμι, Depono in. In Vita Lucæ, "Τὸν χοῦν μὲν ἀπολιπὼν τῷ χόστῃ τὴν δὲ ψυχὴν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεδοκότος ἐμπαράθεμενος. Unde Ἐμπαράθετος, quod ap. Suid. legitur sine expos." ["Προπαράθεμι, Ante (cœnam) appono, Athen. 53. 120." Schw. Mss. "Προπαράθεμαι, Prius propono, Clem. Alex. 277 (= 325.) * Προσπαράθεμι, Insuper addo, 463 (= 550.)" Kall. Mss. "Ad Xen. Eph. 252." Schæf. Mss. Athen. 89. 137. 482. Polyb. 3, 99, 7. * Συμπάραθεμι, In latere aliorum loco, A latere eis adjungo, 2, 66, 7. "Med., Phot. Epist. p. 2." Kall. Mss.]

Περιτίθημι, Circumpono, etiam Circumdo, Herodian. 3, (7, 12.) Τὸν δὲ Σεβήτρον τοῦ ἵππου ἐπεβίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα περιέθεσαν, Equo imposuerunt, et chlamydem ei circumposuerunt, Circumdederunt, Induerunt. Metaphorice plerumque accipitur: dicimur enim alicui περιτιθέναι aliquid, quo eum velut amicum. Synes. Ep. 57. Σχήμα πόλεως ἐαλωκυίας αὐτῇ περιτίθεικεν, Formam civitatis captæ ipsi circumdedit, Amicivit eam habitu urbis captæ. Item et πίστιν, ἀξίωμα, ὄγκον, κλέος, δόξαν alicui περιτίθεμεν, cum iis eum veluti vestimus, s. ea ei veluti circumdamus et circumponimus. Æschin. de Male Gesta Legat. Κἂν εἰ ὑπηρέτας ἐπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, q. d. Auctoritate amictos, eis circumposita. Plut. Solone, Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, Effecit ut in honore et pretio haberentur: Pericle, Περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, Qui fastu eum amicit, effecit ut fastuosior esset. Herodian. 5, (1, 11.) Ἡ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀρετὴ ἰδίαν ἐκάστω δόξαν περιτίθησι, Propria quemque amicit gloria, i. e. Propriam cuique gloriam conciliat. Quomodo et Thuc. 4, (87.) p. 150. Συμπάσῃ τῇ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιτεῖναι. At Chrys. Πονηρὰν αὐτῷ περιθεὶς δόξαν: ut rursum Thuc. (6, 89.) Περιέθετέ μοι ἀτιμίαν, Ignominiam mihi conciliastis et inussistis. Ex Hermog. autem, Περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν, pro Libertatem vobis restituo. || Alicubi redditur etiam Tribuo, Attribuo, Aristot. Polit. 8, 6. Περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην, Minervæ scientiam attribuimus. Itidemque ex Epigr. affertur Περιτίθημί σοι κλέος, pro ἀπονέμω, Attribuo. Gaza certe περιτεθεικότες ἑσμέν dixit pro eo, quod Cic. Tribuimus, de Senect. Omnem autem sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni.

Pass. Περιτίθεμαι, Circumpono, Circumvestior, Circumponitur mihi, Circumpono mihi, Induo. Herodian. 1, (16, 7.) de calendis Januariis, Ἀρχαὶ τε ἐκωννομοὶ τότε πρῶτον τὴν ἐνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Insignem et annuam prætextam induunt, 6, (2, 20.) Περιθέμενος τὸ διάδημα, Circumposito sibi diademate, etiam Imposito sibi diademate.

Idem Aristot. de Mundo, Ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστήρα περιτίθεται, Alius pedibus ocreas circumdat, capiti galeam, lumbis baltbeum. Et ap. Xen. (K. Π. 2, 4, 5.) Περιθέμενος στρεπτόν, Qui torquem collo suo circumdedit, Torquatus. Et Aristoph. (Θ. 381.) ap. Suid., Περιθού νῦν τόνδε πρότερον πρὶν λέγειν, Hanc tuo capiti circumda coronam, priusquam dicere incipias, Hac corona caput cinge. Subauditur enim accus. στέφανον: ut idem Suid. tradit, qui etiam addit, moris fuisse ut οἱ λέγοντες, prius coronarentur, s. corona sibi redimirent tempora. Addit præterea, pro περιθού communi lingua dici ἐπίθου. Impone tibi: ut et in illo Herodiani διάδημα περιθέμενος dictum est pro ἐπιθέμενος: et in illo Aristot. Περιτίθεται κράνος pro ἐπιτίθεται, Imponit sibi. ["Ad Lucian. 1, 36. 284. ad Xen. Eph. 250. ad Diod. S. 1, 106. 206. ad Charit. 389=699. Musgr. Iph. A. 1530. Wakef. Herc. F. 328. Jacobs. Anth. 6, 116. 221. Sinonid. 27. Villosion. ad Long. 194. Conf. c. μετατ., ad Diod. S. 2, 415. Περιτίθεσθαι πένθος, Valck. ad Phalar. p. xv. Περιθέσθαι, Kuster. Aristoph. 210." Schæf. Mss. "Περιτίθημι εὐδαιμονίαν, Do, Confero, Diod. S. 1, 214." Wakef. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 26. Æschin. Dial. Socr. 3, 16. Τῇ στερήσει περιτιθεὶς ψυχὴν, vide nott. * "Περιθεμα, Ornamentum circumdatum, Andr. Cret. 248." Kall. Mss. "Lobeck. Aj. p. 359." Schæf. Mss. Num. 16, 38. 40. Prov. 1, 9. Hesych. 481. Suid. 2, 224.] Περιθεσις, ἡ, Circumpositio, si ita liceat vocare Actionem illam circumponendi s. circumdandi sibi aliquid. Petr. 1 Epist. 3, (3.) de matronarum cultu, Ὡς ἔστω οὐχ ὁ ἐξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, Quorum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum, et circumposito auro. [Schleusn. Lex. V. T. * Περιθέσιμος, Joseph. A. J. 15, 8, 2. κόσμος. * "Περιθεόν, Geop. 5, 9." Kall. Mss.] Περιθετος, ὁ, ἡ, [s. Περιθετος,] Circumpositus, Circumpositio, qui circumponi solet: κόμη, Coma, quam mulierculæ sibi circumponere solent et affingere: πρόσθετον κόμην appellant eandem et ἐπίθετον, uno autem vocab. φενάκη, et προκόμων: quoniam sc. ejusmodi apposititiæ comæ in temporibus et summa fronte ante ipsum capillitium ostentari solent. Dixit autem περιθετος κόμην Aristoph. Gerytade, teste J. Poll., qui περιθετὴν appellari addit ab Amphide in Alcmaëone, et Menandro in Olynthia: ab aliis πηνίκτην nuncupari. Idem J. Poll. 2, (35.) ex eod. Aristoph. affert περιθετος κεφαλὴ: pro quo sua ætate in usu fuisse dicit περιθετὴ κεφαλὴ. Verba autem Poætæ illius, ad quæ respexit, hæc sunt ap. Suid. "Ἡδίων μὲν οὖν Κεφαλὴν περιθετος, ἦν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, Caput illud circumposititum, quod noctu ego fero, i. e. Larva, προσωπεῖον, ut ipse exp., qui etiam addit, taxari ibi Agathonis mollitiem. [Aristoph. Θ. 265. Vide Schol. et Eust. Il. X. p. 1386, 37. "Aristoph. Fr. 232. Kuster. p. 219." Schæf. Mss. Polyæn. 5, 42. Polyb. 3, 78. Athen. 523. προκόμια περιθετά τε, cf. 415. Ælian. V. H. 1, 26. * Περιθετικός, Hes. v. Περικεφαλαία. * Περιθήκη, Gl. Galericultum.] "Συμπεριτίθημι, Una "circumpono. Redditur et Circumdo." ["Plut. 3, 345." Wakef. Mss.]

Προτίθημι, Propono, Pono ante, ut aliquis funus aut programma dicitur προτιθέναι pro In publico proponere. Herodian. 4, (2, 8.) de funere Severi, Κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, εἰς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, Ac in vetus forum perlatum ante omnium oculos proponunt, 7, (6, 21.) Κατελθόντες δὲ διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, προτιθέασιν τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, Proponunt epistolam Gordiani in publico. Cic. Scriptæ enim et datæ ita sunt ut proponerentur in publico: 7, (12, 5.) de Balbino, Διάταγμα προθεῖς ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, Cum edictum proposuisset in publico. Itidem ἀγορὰν προτιθέναι dicitur Forum rerum venalium proponere, Res venales proponere. Cic. Fidem cum proposuisses venalem in provincia. Herodian. (8, 6, 6.) Προῦθεσαν ὑπὲρ τῶν τευχῶν ἀγορὰν, ὧνιον παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν: paulo ante, Προθέντες τὰς εἰκόνας Μαξίμου καὶ Βαλβίνου, Propositis imaginibus Maximi et Balbini. In oratione

quoque aliquis aliquid προτιθέναι dicitur, sive orator is sit, s. senator, Aristot. Rhet. 2. de teste, Προτιθέντι μὲν ἀνάγκη πολλὰ λέγειν, ἐπιλέγοντι δὲ καὶ ἐν ἱκανόν, Thuc. 3, (42.) p. 97. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι, i. e. eis μέσον θέντας τὴν δευτέραν διάσκεψιν, Qui proposuerunt, in medium attulerunt. Et rursum 3, (38.) Θαυμάζω τῶν προθέντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Nec non βουλὴν προθεῖναι: quod Liv. dicit Habere senatum. Plut. Camillo, "Ἐδοξε βουλὴν προθεῖναι τῷ Καμίλλῳ, Visum est Camillo habere senatum, et convocare concilium, Referre ad senatum. At προτιθέναι ψῆφον et ἀναδιδόναι, Bud. 169. dicit esse Permittere ut sententiam dicant iudices, afferens Dem. (361.) Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν. Item aliquis aliquid dicitur προτιθέναι comedendum s. devorandum; et tunc signif. vel Apponere, nt παρατιθέναι, vel Objicere. Soph. (Aj. 1303.) Προθέντ' ἀδελφῷ δειπνον οἰκεῖων τέκνων, Qui fratri apposuit epulandum propriis liberos. Il. Ω. (409.) ἡ μιν ἦδη Ἡῖσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς, Devorandum objecit canibus suis membratim concisum. ["Hinc in conviviis οἱ προθέντες erant illi, quibus fercula apponendi cura demandabatur, quos etiam eosdem cum προγεύσαις et ἐλεάτροις atque ἀρχιτρικλίνους Beza putat, ad Joann. 2, 8." V. D. ad marg. Steph. Thes.] || Προτίθημι, Præpono, Antepono, Præfero, Antefero. Eur. (Hipp. 382.) προθέντες ἡδονὴν ἀντὶ τοῦ καλοῦ. Thuc. Προὔτιθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι, Æquitati vindictam præposuerunt, 3, (39.) Ἰσχυρὴν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι, Vim æquo et bono anteponere.

PASS. Προτίθεμαι, Proponor. Sed frequentius active ponitur. Thuc. 2, (34.) Τὰ ὅσα προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, In publico proponunt. Athen. Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κίβωτόν τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntium respondebat arca intermedia, Bud. 259. in Χρηματισμός. At e Greg. Naz. Eis τοῦμψανὲς προτιθέμενος, In apertum producens, In publico proponens, Ante oculos proponens omnibus: Plut. Rom. (5.) Προὔθετο πρὸς τὸν θεόν, Deo proposuit. Rursum Thuc. dicit ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, 2, (42.) Καὶ γὰρ τοῖς τὰλλα χεῖροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, Æquum est ut in bellis quæ pro patria geruntur, proponant sibi fortiter esse et strenue dimicandum. Ubi tamen Schol. προτίθεσθαι exp. προτιμᾶσθαι, sc. p. 61. Et 3, (64.) p. 105. Οἷτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προτίθεσθε. Ubi προτίθεσθαι est Animo suo proponere. Nec non πένθος προτίθεσθαι, Luctu præferre, Bud. ap. Herod. 6, (21.) Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιγέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προὔθηκοντο, Ingentem luctum prætulērunt. Nisi malis Edicto in publico proposito indixerunt luctum civibus suis omnibus, Thuc. 5, (35.) p. 177. Χρόνους τε προὔθεντο ἀνευ ἐγγραφῆς, ἐν οἷς χρὴν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέροις πολέμοις εἶναι, Schol. ἔταξαν, Proposito edicto constituerunt. At 8, (85.) p. 289. Ὡς χρήματά ποτε αἰτήσας αὐτὸν, καὶ οὐ τυχὼν, τὴν ἐχθρὰν οἱ προὔθειτο, signif. potius, Inimicitias et similitudines adversum se suscepisse. Quod referri potest ad προτίθεμαι, In animo mihi propono, Statuo s. Constituo faciendum esse, quo modo tum ipse Thuc. usus est, tum Plato de LL. Apud Hippocr. vero προτιθέμενοι Gal. exp. προτείνοντες. Non semper tamen activam habet signif. hoc verbum passivum; dicitur enim προτίθεσθαι aliquid quod proponitur: eo sc. sensu, quo aliquis dicitur aliquid propositum sibi habere: Dem. in exordio Philipp. 1. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτιθετο λέγειν, Si propositum esset de nova aliqua re verba facere. Et ap. Aristot. Rhet. 2. Τὰ προτιθέμενα, Quæ proponuntur.

["Προτίθημι, Fischer. ad Palæph. 152. Ind. v. Ἐκτ. Phryn. Ecl. p. 4. ad Diod. S. 1, 5. 308. 426. 2, 11. Koppiers. Obs. 112. Abresch. Lectt. Aristæ. 196. ad Charit. 266. 389. (483.) Wyttenb. Select. 348. 395. ad Plut. 1, 309. ad Herod. 214. 310. 638. ad Lucian. 1, 482. 773. Porson. ad Hec.

366. Phæn. 568. Brunck. Med. 1356. Musgr. El. 895. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 239. Bast. I. tre 141. (Ep. Cr. 172. 276.) Boiss. Philostr. 534. Lobeck. Aj. p. 443. Antepono, Herod. 223. Obicio, sc. devorandum, Fischer. ad Palæph. 152. cum infin. fut. coustruatur, Dawes. M. Cr. Præf. p. jii. Προτιθέναι ἐκκλησίαν, ad Lucian. 1, 482.: γνώμαι, Knæper. V. M. 116.: βουλήν, ad Diod. S. 1, 475. 2, 277. ad Dionys. H. 2, 1074. 1244.: γνώμην, ad 3, 1548.: δωρεάν, ad Diod. S. 1, 675. Reisk. Anim. ad Eund. p. 60.: λόγον, ad Charit. 304. Προτεῖναι λόγον, γνώμην, ad Herod. 645. Med., Eur. Iph. A. 1193. Mær. 306. et n. Prætexo, Valck. Callim. 224. 227. Spectandum propono, sc. mortuum, Idem ad Phæn. p. 446. Eur. Hec. 613. ad Charit. 240. Wakef. Alc. 675. Boiss. Philostr. 679. Προθέσθαι πένθος, Herod. 447." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 2, 3. Herod. 9, 27. Ἐπεὶ δ' ὁ Τεγεγήςης προεθῆκε παλὰ λέγειν καὶ καινὰ, 4, 65. Πόλεμον προεθῆκατο, al. προσεθ., 7, 229. Μῆνιν οὐδεμὴν προθέσθαι, al. προσεθ. "Eo autem diligentius distingueuda duo verba προτίθημι et προτίθημι, quod a Librariis sæpe fuerunt confusa: προτιθέναι notat Proponere. Apud Eratosth. Catast. 17. de Andromeda legitur Προσετέθη τῷ κήτει. Sed recte scribitur in ead. historia προσέθη in Schol. Arat. Phæn. 198. Manil. 5, 539. Proposita est merces, vesano dedere ponto Andromedam, teneros ut bellua manderet artus." Valck. Schol. in N. T. 1, 367. Προτιθέναι, ad Greg. Cor. 309. "Πρότιθεν, pro προὔτιθεσαν, Od. A. 112. Νιζὼν καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεύοντο: ita legit Herodian.: hodie extat, Νιζὼν καὶ προτίθεντο, idē κρέα π. δ. Buttm. Schol. Med. p. 20." Schu. Lex. Suppl.] "Πρόθεμα, Edictum publice tabula aliqua propositum. Suidæ προγραφῇ, in h. l. de Valentiniar, "Ἐθηκε πρόθεματά, ἵνα, εἰ τις ἡδίκηθη παρὰ Στρατηγῶν τοῦ ἐπαρχοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ." ["Ad Lucian. 1, 483." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 67. "Πρόθεμα, ad Hesych. 2, 1030. n. 20." Dahler. Mss.]

Πρόθεσις, ἡ, Propositio: Οἱ ἄρτοι τῆς πρόθεσεως ap. LXX., Panes propositionis: quoniam solebant προτίθεσθαι ἑναντὶ Κυρίου, ut patet e Levit. 24., ubi etiam dicitur, "Ἔσονται οἱ ἄρτοι εἰς ἀνάμνησιν πραξάντων τοῦ Κυρίου: singulis autem sabbathis mutari solebant, et recentes Domino προτίθεσθαι, s. προκεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου: unde et ἄρτοι προκεῖμενοι et ἄρτοι ἐνώπιοι nominari solent. || Propositio, ea sc., per quam ostendimus summam quid sit quod probare volumus, ut Auctor Rhet. ad Herenn. definit, eam argumentationis partem faciens. Aristot. Rhet. 3. meminit pluribus in ll., et Quintil. 4, 4. || Propositum, i. e. Quod aliquis in animo sibi proposuit et instituit: σημειώσις ἐπιτελειώσεως, ut quidam definiunt ap. Plut. de Sol. Anim., s. Intentio et scopus. Ptol. Geogr. Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς, τοιαύτης ἂν εἰκότως ἔχοιτο πρόθεσεως, Eum igitur, qui mundi descriptionem aggreditur, hujuscemodi propositum persequi consentaneum esse videtur, Bud. Et Philo V. M. 3. Ἀεὶ τῆς πρόθεσεως διαμαρτάνειν, Semp̄r a propositis s. cæptis aberrare, Polyb. (2, 37, 2.) Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν, Ut ab initio sibi proposuerat et decreverat. Itidemque πρόθεσις Θεοῦ, Dei propositum, ad Rom. 8, (28.) Τοῖς κατὰ πρόθεσιν κληταῖς οὖσι, Iis qui e proposito Dei vocati sunt. Ubi nomini πρόθεσις synonymum facere existimatur πρόγνωσις, cum subjungit, Οὐς προέγνω, καὶ προώρισε συμμύρους τῆς εἰκόνης τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν. Vide annotationes doctiss. Interpretis in eum locum. || Apud Gramm. autem πρόθεσις est Præpositio, Pars orationis sic dicta, quod nomini præponi soleat. Dicitur enim ἀπὸ ὁμμάτων, et περὶ τίνος: quamvis nonnunquam inverso ordine reperitur etiam ὁμμάτων ἀπο, et τίνος περὶ: vel Poëtic sc., vel Atticæ: ideoque et παροξύνεσθαι solent tunc ejusmodi particulae. ["Ad Lucian. 1, 269. ad Herod. 638. Toup. Emendd. 2, 290. ad Diod. S. 1, 6. Thom. M. 325. ad Charit. 287. Præpositio, Gramm., Valck. Adonias. p. 364. Πρόθ. mortui, ad Charit. 238. 257. ad Lucian. 1, 378." Schæf. Mss. "Πρόθεσις, Propositio argumenti, qua narratur res, cujus in sequentibus

demonstratio additur, Aristot. Rhet. 3, 13. ubi et τὸ προλέγειν vel τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν περὶ οὗ. Idem et πρόβλημα dicitur, Quæstio. Status causæ; et mox eadem δέχηται. Sed differt a προοιμίῳ proprie sic dicto, quod non omnibus orationum generibus convenit. Ergo partes absolutæ orationis, τὰ πλείστα, ut Aristot. ait, sunt προοίμιον, πρόθεσις, πίστις, ἐπίλογος. Nam ille necessarias orationis partes, ἀναγκαῖα μέρη, duas tantum statuebat, πρόθεσιν καὶ πίστιν: cf. Quintil. 4, 4. p. 197.: Dionys. in Jud. Lys. c. 17. inter τὸ προοίμιον et δέχησιν mediam, et utriusque veluti vinculum, πρόθεσιν ponit. Ceterum πρόθεσις etiam Præpositiones dicuntur, sensu noto, qui ad technologiam grammaticam pertinet, Dionys. de Compos. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Πρόθεσις, ad Greg. Cor. 309. 453. Quibus compendii scribatur, 167. 453. 818. 836. Conf. cum πρόσθεσις, 675. * Πρόθετος, Alex. Trall. 12. p. 217. * Ἀπρόθετος, unde] "Ἀπρόθετως, Sine animi proposito et consilio, ἀνευ προθέσεως, Suid.: Polyb. Τα μὲν οὖν ἂ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, πράξεις " μὲν ἀφ' αὐτῶν ἀρμόζει λέγειν, περιπετεῖας δὲ καὶ συγ- " κρήσεις μᾶλλον." Προθετικὸς, Qui proponendi s. præponendi vim habet, Propositivus s. Præpositivus: ἰδὼμα, Præpositiva proprietas, sc. præpositionis. Et e Gaza Gramm. 4. προθετικὸν σύνθετον affertur pro Compositum quod præpositionis servat constructionem et proprietatem. [Dionys. H. 2. p. 215, 21. * Προθήκη, Gl. Præpositio. " Tabula s. Loculus in quo merces venales oculis prætereuntium in publico exponuntur, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 10. T. 4. p. 61, 14. Χρήματα γὰρ διὰ τοῦτο εἰρηται, οὐχ ἵνα οὕτω χρώμεθα αὐτοῖς, καθάπερ αἱ προθήκαι τῶν χρυσοχρῶν, ἀλλ' ἵνα ἐργαζώμεθα τι ἐν αὐτοῖς." Seager. Mss. " Bast Lettre 142." Schæf. Mss.] [* Ἀγχοπροτιθῆμι, Dio Cass. p. 734. " Const. Manass. Chron. p. 43." Boiss. Mss. * Καταπροτιθῆμι, unde * " Καταπρόθεσις, Propositum, Apollon. Lex. v. Ἐπιβαλλόμενος." Schleusner. Mss.]

Προστίθῃμι, Appono, Applico, Admoveo. Interdum et Committo, Conjungo. Thuc. 3. Κλίμακας προσθέντες ὑπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργῳ, Scalas admotis, appositis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 39.) Τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσθήσεις, Os ori admovebis, junges. || Addo, Adjicio, id sc. quod deerat, ut Aristot. Eth. 2, 6. scribit moris esse τοῖς ἐν ἔχουσιν ἔργοις ἐπιλέγειν, οἷοι οὐτε ἀφελεῖν ἐστὶν οὐτε προσθεῖναι αὐτοῖς: quæ enim omni e parte absoluta sunt; iis nec addi quicquam nec demi potest. Dem. (1355.) Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὐ προσέδει εἰς τὰς εἰκοσι μνᾶς, Adjecto reliquo, quod viginti minis complendis adhuc deerat, Lucian. (3, 148.) Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοῦργίᾳ. Item dictis suis aliquis προστίθῃσι, cum adjicit s. addit quod desiderabatur, Isocr. Panath. Καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοισι, οὐδ' ἀφελεῖν. Nec non dicunt οὐ προστίθῃμι, Non addam, dicam: et, προσθήσω δέ, Hoc vero addam, et insuper dicam: ut Demosth. (304.) Καὶ οὐκέτι προστίθῃμι ὅτι τῆς μὲν ὁμότητος αὐτοῦ ἑτέροις περαθῆναι συνέβη· ἀλλ' ἔω ταῦτα: (99.) Κακόνουσ μὲν καὶ ἐχθρὸς ἐστὶν ὅλη τῇ πόλει, καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει· προσθήσω δέ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει θεοῖς. Quale est ap. Latinos, Addo etiam, Adde huc, quod. Item ex Aristoph. affertur, (N. 63.) ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦτομα, pro Equum addebat ad nomen. Ubi nota cum πρὸς construi: cum eis autem in hoc, quod e Dem. affertur, (p. 384.) Προστίθῃμι εἰς τὰ πράγματα φιλοφροσύνην, ubi potius signif. Adhibeo s. Affero ad. Sed frequentius dat. sibi junctum habet: ut tum in superioribus II., tum in hoc Isocr. Paneg. Τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, Parvis addere s. adjicere, quo grandescant et majora fiant. Itidemque ἐλπίδα προσθεῖναι alicui dicimur, Tac. Strenuis vel ignavis spem metumque addere. Diciturque itidem Animum addere. Thuc. 3, (40.) p. 96. Οὐκ οὖν δει προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστῇ, οὔτε χρήμασιν ὠνήτην. || Aliquando redditur potius Adjungo, Thuc. (3, 92.) p. 113. Μελλήσαντες Ἀθηναῖοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτοῖς, Schol. κατὰ προσθήκην δοῦναι: 8, (50.) p. 279. Προσέθηκεν ἐπ' ἰδίους κέρδεσι Τισσαφέρνει ἐαυτὸν. At

(46.) p. 277. dicit, Τῷ Ἀλκιβιάδῃ προσθεῖς ἐαυτὸν εἰς πίστιν. Quo referri potest, quod legitur 4, (86.) p. 149. Δεδωῖς μὴ ἐγὼ τιαι προσθῶ τὴν πόλιν. || Item γνώμην προσθεῖναι, 3, (36.) p. 94. Παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῶν γνώμας προσθεῖναι, Egerunt cum magistratibus, ut iterum ad populum referrent: convocata igitur concione γνώμας ἀφ' ἐκάστων ἐλέγοντο, ut ibid. dicit. || Signif. προστίθῃμι idem etiam quod περιτίθῃμι, Tribuo, Attribuo, Plut. Lycurgo (28.) Οὐ γὰρ ἐγώ γε προσθεῖναι Λυκούργῳ πικρὸν οὕτω τῆς κρυπτίας ἔργον, Thuc. 8, (17.) p. 269. de Alcibiade, Ἐβούλετο Χίσις καὶ ἐαυτῷ καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδῶ τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι: quod etiam προσάπτειν et ἀνατιθέναι dicitur, Lat. et Ascribere.

PASS. Προστίθεμαι signif. activi sequitur. Frequentissime vero signif. Adjungor, Conjungor, Adjungo s. Conjungo me, Accedo. Thuc. 3, (11.) p. 87. Μὴ ἄλλω τῷ προσθέμενον, κίνδυνον σφίσι παράχῃ, Schol. εἰς ταῦτο συνελθόν: 8, (48.) p. 278. Ἀθηναῖοις προσθέμενον. Sic Herodian. 2, (12, 6.) Τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο, Severo se adjungebant, Ad Severum deficiebant: 7, (7, 13.) Προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. At Thuc. 6, (18.) p. 204. Προσθέμεθα αὐτοῖς dicit pro Recepimus ipsos in societatem, Nobis adjunximus, s. ξυμμάχους ἐποιήσαμεθα, Schol. Quo in I. προστίθεσθαι est transitivum, veluti cum aliquis dicitur παρατίθεσθαι εὐτελῆ βρώματα, aut πολυτελῆ τράπεζαν. Itidem γνώμην aut λόγους alicujus προστίθεσθαι dicimur pro Adjungere nos, s. Accedere: Προσέθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, Ejus sententiæ accesserunt, In ejus sententiam iverunt, Plut. Themistocle. E cujus Fabio affertur, Προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην. Et alibi, Προστίθεσθαι προτέρῳ λόγῳ, Ad priorem sententiam accedere. Rursum e Plut. Προσθέμενος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, Qui Aristotelicæ sectæ se adjunxit, Addictus Aristotelico dogmati. E Thuc. vero affertur, (1, 20.) Προστίθεσθαι μὴ ψήφῳ, pro, Unum calculum mittere: quæ interpr. verbis illis nullo pacto convenire posse videtur. Vide et Bud. 513., ubi προστίθεσθαι interpr. Transire in partes alicujus, In sententiam alicujus pedibus ire, Assentiri, Astipulari, Hærere, Addictum esse, Favere: quomodo et προσκεῖσθαι accipi ibid. docet. Similis usus Latini verbi Adjicio, Virg. Æn. 10. Ter centum adjiciunt, mens omnibus una sequendi: i. e. προστίθενται, Calculum adjiciunt, Plin. || Item Προστίθεμαι est Tribuor, Attribuor, Ascribor, sicut προστίθεναι est Tribuere, Attribuere, Ascribere. Thuc. 3. Μὴ τοῖς δόλοισι ἢ αἰτία προστεθῇ, Crimen ascribitur: (3, 82.) Τὸ δὲ ἐμπλήκτως οὐδ' ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη, Virilitati datum et ascriptum est. || Alioquin active etiam accipitur pro προστίθῃμι. Dicitur enim προσθέσθαι φίλον pro Adjungere sibi amicum et asciscere. Quomodo et Thuc. 1, (78.) p. 27. Μὴ ἄλλοτρίαις γνώμας καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκείον πόνον προσθήσθε: ibi enim Schol. exp. ἀνάθησθε ἐαυτοῖς, Vobis ascribatis. Itidemque I. 2. et 8. || Cum infin. autem junctum προστίθεμαι neutralem habet signif., et exp. Insto, Insisto, Pergo, Act. 12, (3.) de Herodē, Προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere institit, comprehendere perrexit. Ex Herod. (5, 30.) Προσέθεντο τῷ Ἀρισταγόρῃ πρήσσειν, Instituerunt Aristagoræ ut efficeret: [ubi προσέθεσαν dedere libri scripti omnes.] " Προσθεθεῖς, Additus, et " Προσσεθῆναι, Additum esse."

[" Προστίθῃμι, Tyrwh. ad Arist. 213. ad Herod. 310. 591. Porson. ad Hec. 366. Med. p. 93. Musgr. Hec. 362. Bacch. 675. Andr. 1016. Ion. 1525. Herc. F. 1413. Valck. Phœn. p. 219. Wakef. S. Cr. 2, 125. Ion. 1547. Herc. F. 328. Brunck. Aj. 476. Med. 1356. Eur. Andr. 218. Phryn. Ecl. 128. Thom. M. 755. Markl. Suppl. 946. Lobeck. Aj. p. 293. Appono, Refero in rationes, Valck. Adoniaz. p. 241. Absolute, sc. τι, Heind. ad Plat. Theæt. 325. De constr., Diod. S. 2, 440. et var. lect. Πρ. θύραν, ad Herod. 237. Kuster. Aristoph. 212.: γυναῖκα, Herod. 496. Τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι, τὸ πνεῦμα προσθεῖναι τῷ χρυσίῳ, Toup. Epist. de Syrac. 334. Valck. Adoniaz. p. 336. 341. Προσθήσω δέ, οἷοι καὶ

—, Dionys. H. 3, 1399. De act. et med., Brunck. Aristoph. 3, 186. Προστίθεμαι, Thom. M. 755. ad Dionys. H. 2, 1109. Προσθέσθαι, Musgr. Heracl. 147. T. H. ad Plutum p. 351. 357. Boiss. Philostr. 592. Plut. Alex. p. 42. Schm. Προσθέσθαι τινα, τινά, ad Herod. 406. Φίλον προσθέσθαι, Markl. Suppl. 388. * Προστίθεω, Eur. Hel. 556. Herc. F. 710. Wakef. Ion. 1547. Musgr. 1525. Brunck. Aristoph. 1, 58. Schæf. Mss. "Προστίθεμαι, Proxime attingo, Joseph. 66, 13." Wakef. Mss. Προστίθηναι, Menander Fr. 9. in Brunckii Gnom. p. 191. τὰ ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις: Theophr. H. Pl. 9, 4. Τῆς τιμῆς, ἥς δεῖ προσθεῖναι τὸ μέτρον ἑκάστον τῆς σμύρνης, Pretium quod pro singulis mensuris sit solvendum. "Plus præsto, Basil. M. 1, 484." Schleusner. Mss. Med., Xen. K. 'A. 1, 6, 10. τῇ γνώμῃ τινός, Se adjungere alicujus sententiae, i. e. Assentire. Προστίθηναι et προτ. conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 169. Vide Prot. Προσθῶμαι, Bast. Ep. Cr. 276. Προσέθετο πέμψαι, Iterum misit, Valck. Schol. in Lucæ c. 20, 11. Προσθετιμένος, Additus, Appositus, Devotus. Ποτίθει, pro ποτίθεις, πρόσθεις, Theocr. 14, 45.]

Πρόσθεμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ προστιθέμενον, Id ipsum quod apponitur, admovetur, adhibetur: ut Medici προσθέματα et πρόσθετα vocant Medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admoventur: πεσσοῦς alio nomine dicunt, Latini etiam Pessos. Diosc. 1, 15. de costo, Δύναμιν δ' ἔχει ἐμμηνῶν ἀγωγόν, καὶ τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν ἀρωγόν, ἐν προσθέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι, Appositus, Plin. Abortus non exuentis trahit appositu vel suffitu: i. e. Appositum s. Admotum, Si apponatur s. admoveatur. Item, Ciet menstrua admotu, i. e. Si admoveatur. Rursum Diosc. 3. Ἐν προσθέμασι ποιεῖ, Appositu prodest, In pennis prodest. [Gl. Muttonium, αἰδοῖον, Penis, Natura, Appendix. Προσθέματα, Hesycho τὰ * πυγιάτα. "Pierson. Veris. 70. Toup. Opusc. 1, 381. Jacobs. Anth. 10, 51." Schæf. Mss. "I. q. τὸ αἰδοῖον, Julius Cassianus, Clem. Alex. 465." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 249.]

Πρόσθεσις, ἡ, Appositio, Admotio, Applicatio: ut Aristot. Rhet. 3. πρόσθεσιν vocat τὴν τῆς σικυῶς προσβολήν, cum cucurbita cuti applicatur, s. admovetur: quam κόλλησιν aliquis dicere queat, ex his ænigmatibus verbis, "Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, Cum vidisset balneatorem cuidam æneam cucurbitulam apponentem s. applicantem. Item Additio, Adjectio. Philo de Mundo, Δύνας μὲν οὖν προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθίρεται, Adjectione s. Accessione unitatis, Plut. Lycurgo, Ἀφαίρεισι καὶ προσθέσει, Aristot. Eth. 7, 4. Ἀκρατὴς οὐ κατὰ πρόσθεσιν, ἀλλ' ἀπλῶς: ut paulo ante dixerat, Ἀπλῶς μὲν οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ τὸ, χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς καὶ θυμοῦ. Dicuntur igitur ἀκρατεῖς, qui sibi vel a vino, vel ab ira, vel a libidine venerea temperare non possunt; sed κατὰ πρόσθεσιν, i. e. adjecto sc. nomine ejus rei a qua sibi temperare nequeunt. Item πρόσθεσις, Grammaticæ figuræ nomen est, quam Tryphon dixit esse προσθήκην στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, cum vocabulo alicui ab initio adjectum syllaba una: ut fit in ἄσταχυς et ἄσταφίς. Cui opp. itidem ἀφαίρεσις. At πρόσθεσις κομῶν est potius Appositio comarum, quam Adjectio: cum sc. ascititiæ apponuntur κόμαι: ut in Περίθετος etiam admonui. Philostr. Ep. 39. Ὁφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν προσθέσεις. [Gl. Ad ditamentum, Incrementum. "Ad Thom. M. 127. ad Charit. 287. Greg. Cor. 213. Πρ. capillorum, Boiss. Philostr. 580." Schæf. Mss. Polyæn. 2, 3, 8. τοῦ θεοῦ: cf. Προσθήκη. Grammatica figura, ad Greg. Cor. 451. 457. 675. Quo compendioso scribatur, 161. 844. Conf. c. προσθήκη, Dionys. H. de C. VV. 87. 104.] "Πρόσθη, Hesychio πρόσθεσις: sed "haud scio an sine mendo." ["Πρόσθη, per apocopen pro * πρόσθησις, s. πρόσθεσις, positum; ut olim monui ad v. Ἀνθ. Sic * Ἀσκη pro Ἀσκησις: Κάκη, pro κάκωσις: Ἀνη, pro ἄνυσις: ap. Arcad. Grammi. Similiter Μάθη, et Πόθη, ap. Suid.: item Ἀνθη, Σύλη, * Ὀσφρη, Αὔξη, etc. amputata syllaba sis, quam recentiores sæpe addunt, ἀγάπησις, τρύφη-

sis, etc. dicentes pro ἀγάπη, τρύφή, etc. Atque ita h. l. Πρόσθη retinendum esse, recte etiam monnit Abresch. ad Æsch. 338." Alberti. "Ad Thom. M. 127. Pauw. Æsch. 985." Schæf. Mss.]

["* Προσθετέον, Palæph. p. lxiix. Fischer." Schæf. Mss. Plato Conv. 206. Diod. S. 1, 53. Strabo 14. p. 995. Assuefacere s. Docere oportet, Xen. 'Ap. 2, 1, 2. Τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι—τῷ αὐτῷ προσθετέον.]

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, Appositus, Appositivus, Qui apponi solet: κόμαι, Apposititiæ comæ, quas mulierculæ sibi solent affingere ut pulciores videantur: περιθίτους κόμας easd. vocant, et φενάκας et πνίκας, nec non προκόμια, ut in Περίθετος annotavi. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφήν καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμας προσθέτοις. Et ap. Medicos πρόσθετον φάρμακον, s. πρόσθετον simpliciter, Medicamentum quod apponitur, admovetur, naturalibus sc. mulierum, quale Pessus est. Diosc. 2, 132. de lupinis, Καραμνίαν καὶ ἐμβρύων ἐπισπαστικὸν μετὰ σμύρνης καὶ μέλιτος ἐν προσθέτῳ, Cum myrrha et melle menstrua et partus extrahit appositu; seu, ut Ruell. vertit, Menses et partus extrahit cum myrrha et melle subditum in vellere. Sic 3, 9. Alibi vero πρόσθεμα appellat, ut paulo ante docui. Πρόσθετος dicitur etiam Addictus creditori, Plut. Lucullo, (20.) Αὐτοῖς τε τέλος μὲν ἦν προσθέτοις γενομένοις δουλεῖν, Addictos servire, h. e. ἀγωγίμους, Bud. 513. Invenitur scriptum ETΙΑΜ πρόσθετος, ὁ, et fem. gen. προσθετή: ut ap. Lucian. de Salt. Προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνήτην ταχυνήτα: [cf. T. 2. p. 88. Προσθετός, Gl. Accessivus: Πρόσθετα Pessi. "Πρόσθετος, Musgr. Andr. 1016. Dionys. H. 2, 1174. De coma fictitia, Toup. Opusc. 1, 343. (539.) Jacobs. Anth. 11, 388. Aristoph. Fr. 250. ad Lucian. 2, 210. Schneid. ad Xen. K. Π. p. 18. Πρόσθετος, Προσθετός, Fischer. ad Palæph. 65." Schæf. Mss. * Ἀπρόσθετος, unde * Ἀπροσθετέω, Nil pono, Hæreo, Dubito, Nil definio, Diog. L. 588=370. * Εὐπρόσθετος, Hippocr. 383. * Προσθετέω, 565. Παύσασθαι τοῦ προσθετεῖν, i. e. πρόσθετα, προσθέματα, Pessaria facere. * "Προσθετήσις, Schn. ad Epict. 111." Schæf. Mss. "Diog. L. 10, 94." Corai. Mss. * Προσθετικός, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 5. p. 166.]

Προσθήκη, ἡ, Additio, s. potius Additamentum, Accessio. Plato de Rep. 1. Σμικρά γε ἴσως προσθήκη, Philo V. M. 3. Ἴνα μὴ προσθήκη τετελευτηκέντων οἱ ζῶντες ὦσιν, Ne vivi accessiones mortuorum esse videantur, Aristot. Rhet. 1. Αἱ δὲ πίστει, ἐντεχνῶν ἐστὶ μόνον τὰ δ' ἄλλα, προσθήκαι: Additamentum sunt et accessio. Et Alexis ap. Plut. (6, 75.) Τρεῖς δ' εἰσὶν, inquit, ἡδοναί, αἱ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι τῇν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ. Τὸ πλεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν. Τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν. Itidem ἐν προσθήκης μέρει s. μοίρᾳ dicitur esse aliquid quod ad aliud accedit et per se nihil pollet, Dem. (154.) Ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὐτὴν ἀσθενὴς ἐστὶ: de copiis Macedonicis, de quibus (22.) iisd. fere utitur verbis. Et (37.) Ἐν ὑπέρειον καὶ προσθήκης μέρει γεγέννησθε. Sic alibi, Ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, Accessio tantum est et numerus, Horat. Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. Itidemque Lucian. (1, 840.) Ἀλλὰ τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι. Quibus adde Plut. Anton. (62.) Οὕτω δὲ ἄρα προσθήκη γυναικὸς ἦν: quod quidam interpres Adeo velut comitis et assecræ loco erat. || Apud Soph. autem (Ced. T. 38.) Schol. προσθήκη exp. ἐπικουρία, συμβολή. ["Copia, Abundantia, Mich. Apost. Prov. 18, 99. ubi opp. ἀπορία. Limitatio, Suid. v. Ἀπλῶ λόγῳ." Schleusner. Mss. "Valck. Phœn. p. 60. ad Herod. 356. Toup. Opusc. 1, 381. Jacobs. Anth. 6, 370. Dionys. H. 2, 1008. Conf. c. πρόσθεσις, ad 5, 39." Schæf. Mss. Vide Πρόσθεσις. Particula, sensu gramm., Longin. 21. Ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον (τὸ πάθος.) Προσθήκαι, Excursus, Herod. 4, 30. Προσθήκας γὰρ δὴ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίδεγτό. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. 844. Προσθήκη ποταμῶν, Gl. Alluvio.]

Πρόσθημα etiam affertur pro προσθήκη: sed nullo nominato Auctore. ["Hippocr. de Nat. Mul. 20. T. 7. p. 698." Lobeck. Phryn. 249. "Toup. Opusc. 1, 382. Musgr. El. 192. Jacobs. Anth. 10, 51." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 10, 13.]

[* Ἐπιπροστίθημι, Hippocr. 380, 45. Longin. 44, 1. "Beck. var. lect. Aristot. p. 17. Dionys. H. 2, 1057." Schæf. Mss. "Artemid. 249." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Ἐπιπρόσθεσις, Superadditio; at in VV. LL. confunditur cum ἐπιπρόσθησις, "siquidem illud per hoc exponitur." [Plut. 6, 461. "Wyttenb. 1, 475. Beck. l. c. Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. * Ἐπιπρόσθετος, unde * Ἄνεπιπρόσθετος, Porphy. de Grad. 28." Dindorf. Mss. * Ἐπιπροσθετώ, unde * Ἐπιπροσθέτης, verbum Epicuri, Diog. L. 10, 92." Corai. Mss. "Schneid. ad Epieur. p. 109. 111." Schæf. Mss. "Cocchii Chir. 24." Kall. Mss.]

Συντίθημι, Compono, interdum etiam Conjungo, Concinno. Aristot. Rhet. 2. Τὸ διηρημένον συντιθέντα λέγειν, ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Plato Tim. Ὁ ταῦτα συνθεῖς, Qui ista junxit et condidit, Cic. p. 20. mei Lex. Cic. : Theophr. vero, Diosc. et alii Medici συντιθέναι φάρμακον, ut Lat. etiam Componere medicamenta, dicunt. Item τέχνην vel scriptum aliquid dicitur συντιθέναι aliquis, ut Latine etiam Componere, Aristot. Rhet. 1. Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, Qui oratorias artes componunt s. conscribunt: Cic. Bruto, Totumque se ad artes componendas transtulisse. Isocr. ad Nic. (2.) Πολλὰ καὶ τῶν ἐμμέτρων ποιημάτων καὶ τῶν καταλογόδην συγγραμμάτων ἐπὶ ἐν ταῖς διανοίαις ὄντα τῶν συντιθέντων, Eorum qui ea componunt. Sic Thuc. 1, (97.) p. 32. de scriptoribus qui suam ætatem præcesserant, Ἡ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυντίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ: pro quo ξυντιθέναι ibid. dicit γράφειν. At Dem. (277.) Λόγους εἰπρόσώπους καὶ μύθους συνθεῖς καὶ διεξελθὼν. Nam συντιθέναι aliquis dicitur aliquid pro Dolose componere, Plaut. Componere mendacia, fallacia, Liv. Composita fraude, Antiphon (717.) Οἷτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνθέσαν ταῦτα καὶ ἐμχανήσαντο κατ' ἐμάντου, Composuerunt et machinati sunt adversum me, Tibull. Insidias alicui componere. Sic Synes. Ep. 44. Οἱ ταῦτα συνθέοντες ἐπὶ σοι, Qui ista composuerunt in te, et de te sparserunt. Item συντιθέναι πραγματεῖαν, Conficere negotium. E Plut. Themist. (12.) Συντίθει τὴν περὶ τὸν Σκῖνον πραγματείαν, Negotium confecit. Præterea e Soph. (Aj. 303.) συντιθεῖς γέλων πολὺν, pro Risum magnum movens, excitans, ῥήματα καταγέλαστα λέγων: quæ exp. Scholiastæ ascribitur. At Componi risus alia signif. a Tibull. dicitur, 3, 7. Non bene mendaci risus componitur ore: pro Os in mendaces risus componi non bene potest, Risus ore mendaci non bene simulatur.

PASS. Συντίθεμαι signif. activi sequitur, i. e. Componor, Theophr. 9, 16. de aconito veneno, Συντίθεσθαι δὲ τρόπον τινὰ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι: μοχ, Συντίθεσθαι δὲ ὥστε κατὰ χρόνους τακτοῦς ἀναίρειν, Ita vero componi ut statis temporibus interimat. Ubi etiam activa voce usus fuerat, et dixerat, Τὸν ἱατροῦς οὐκ ἐπισταμένους συντιθέναι, Qui componere venenum illud nesciunt. Et Diosc. 1. de corno, Συντιθέμενον καὶ εἰς ἐψῆμα καὶ εἰς βρωσιν, Sive in defruto sive in cibo compositum conditumque exhibeatur. Item Componor, i. e. Compono et accommo me, Lucian. (3, 150.) Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε, πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθέμενη. Frequentior usus est hujus vocis, ut et mediæ, in activa signif. Dicunt enim συντίθεσθαι τινα, vel πρὸς τινα, pro Fœdus et societatem inire cum aliquo, Thuc. 8, (37.) p. 274. Ἦν δὲ τις τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ, Dem. (291.) Συνθέσθαι δὲ πρὸς αὐτοῦς, καὶ συμμαχίαν καὶ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι. Quibus in ll. potest subaudiri accus. συμμαχίαν vel φιλίαν, quem adjecit idem Thuc., cum dixit, Ξυνετιθερό σφι ξυμμαχίαν, Societate cum eis composuit, Sallust. Societatem componere cum latronibus. Et rursus, Ξυνεθήκατο φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, Cum iisdem amicitiam inivit. Item aliqui dicuntur συντίθεσθαι, cum

A inter se paciscuntur, Cum inter eos convenit aliqua de re, inter se constituunt aliquid. In qua signif. interdum cum ὡς construitur verbum illud, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 21.) Ἐνταῦθα κατέστησε τοὺς σκοποῦς· κακείνοις μὲν συνέθετο, προσπλέοντων καὶ ὁρμούντων τῶν πολεμίων, ὡς δέοι σημαίνει: Cum eis convenit ut signum daret: quod σύνθημα dicitur. Et 2, (1, 1.) Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετιθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Interdum cum infin. Plato de Rep. 2. Ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι, Componere inter se et transigere ut neque inferant injuriam neque accipiant. Synes. Ep. 104. Συνθέμενοι· πάλιν ἤξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν, Inter nos pacti. Sic Herodian. 1, (17, 16.) Συντιθένται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, Constituunt: 5, (3, 23.) Ὡς δὲ συνέθετα νύκτωρ ἀνοίξειν τὰς πύλας. Ubi passivam potius signif. habet, quemadmodum et in prioribus l. Xen. Ἑλλ. 6. pro Convenit et constitutum est inter ipsos. Nonnunquam cum accus. Plut. Alcib. Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, Et hæc inter se composuerant, Aristot. Rhet. 1. Κελεύει κύρια εἶναι ἅττ' ἂν σύνθωνται. Et e Thuc. Ξυνθέμενοι ἡμέραν, Cum diem constituissent: unde συντεθειμένη ἡμέρα, quæ et τεταγμένη, Dies stata s. constituta. Diciturque aliquis etiam συντίθεσθαι τι πρὸς τινα, Xen. (Ἑλλ. 6, 3, 5.) Συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο πρῶτον, ἀκολουθεῖν ὅποι ἂν ὑμεῖς ἡγήσθε, De hoc prius cum fœderatis sociisque civitatibus convenite atque transigite. Alex. Aphr. locum de latronum societate vide ap. Bud. 520., ubi συνθέσθαι interpr. Communi consensu aliquid in commune statuere. || Signif. etiam Astipulari et assentiri, Paus. Ῥιανῶ μὲν οὖν ἐγωγε οὐδαμῶς κατὰ γὰρ τοῦτο συνθήσομαι. Alia exempla affert Bud. ibid. || Συντίθεσθαι, Attendere, Animum advertere, προσέχειν, κατὰ νοῦν λαμβάνειν, Od. O. (317.) et Ω. (264.) σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκουσον, Il. T. (84.) αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθον δ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, Animum advertito. Et cum accus. Od. A. (328.) φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, Il. H. (44.) σύνθετο θυμῷ Βουλὴν, Animadvertit et intellexit. [Συντίθεμαι, Fidem obstringo, Villos. ad Long. p. 6. "Συντίθημι, Eur. Hec. 1170. Toup. Opusc. 1, 395. Ind. Xen. Mem. ad Charit. 327. Thom. M. 825. Musgr. El. 816. Lucian. 1, 853. Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Boiss. Philostr. 408. Lobeck. Aj. p. 311. Συντιθέναι πόλεμον, Diod. S. 1, 720. De act. et med., Kuster. V. M. 66. Συντίθεμαι, med., Verh. ad Anton. Lib. p. 8. Apoll. Dysc. 102. ad Charit. 291. 230. Wassenb. ad Hom. 135. Ammon. 130. ad Xen. Eph. 177. 178. 200. ad Od. Y. 92. ad Diod. S. 1, 695. 2, 478. 527. Heyn. Hom. 5, 261. 317. 7, 618. Boiss. Philostr. 330. 509. 538. 586. Cum infin., Fac. ad Paus. 2, 13. Φίλιαν σ., ad Herod. 215. Diod. S. 1, 106. Σ. λόγῳ, Perpendere, Plut. Alex. 121. Schm. Pass., ad Diod. S. 2, 452. Συνεθέσθαι, Assensurum, Longus p. 90. Vill., ad Diod. S. 2, 214." Schæf. Mss. Polyb. 5, 10. 8, 19. 27, 6. 28, 18. Plut. Alcib. 8. Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους: Arrian. Ind. 34. Anab. 1, 18. λογισμῷ. Συνέθεσαν pro συνέσαν, Polyb. 28, 15. Συνθῶμαι, Bast. Ep. Cr. 276. Συντίθεσθαι, ad Greg. Cor. 496. "V. Συντίθεσθαι ideo notandum, quod longe diversa ejus sit ap. Hom., quam ap. recentiores potestas. Homero συντίθεσθαι, vel συνθέσθαι plerumque habet subintellectum θυμῷ, vel φρενὶ, et signif. Aliquid mente conditum tenere, Virg. Æn. 3, 388. Hinc simpliciter ap. eum ponitur pro Intelligere, Animadvertere, docente Bosio Obs. Crit. c. 29. Apud posteros Homeri συντίθεσθαι τινι significavit, Se alicui componere, hinc Societatem cum alio inire, Convenire cum aliquo: et ea vi ponitur hic ap. Luc. Hinc σύνθημα præter alia Pactum signif., vel Compactum: quodque Plautus dixit Agere de compacto, id Heliodorus expressit 5. p. 219. ἐξ ἐνὸς συνθήματος." Valck. Schol. in Act. Apost. 23, 20.]

Σύνθεμα, τὸ, Signum quod e composito datur: σημεῖον ἀφορμῆς, συμβλημα, Hes. qui συνθέματος quoque exp. σημεῖον. Eid. tamen est etiam δραματούργημα. Exp. vero non solum Signum, Tessera, sed etiam Pactum. Sed et quandam commercii si-

gnif. videri possit habere in h. l., quem Suid. sine expositione affert, Τὸ μὴτ' ἐνδιάλλακτον μὴτ' ἄλλο μὴδὲν εἶναι σύνθεμα φιλανθρωπίας. ["Ad Charit. 262. Thom. M. 823. Jacobs. Antb. 7, 338. Diophantus, Epigr." Schæf. Mss. "Socr. H. Eccl. 7, 3. p. 358. Zosim. 4, 22. quod hic quidem σύνθεμα dicere solet; unde est * Συνθεματίζω, Nicet. Ann. 6, 3. p. 102. Lexicis omissum." Lobeck. Phryn. 249. At in Schneideri Lex. affertur * Συνθεματίζω ex eod. Niceta l. c. et 4, 3.]

Σύνθεσις, ἡ, Compositio. Demetr. Phalar. Καθόλου γὰρ οὐδὲν ἡ περίοδος ἐστὶ πλὴν σύνθεσις ποιά: nam e pluribus membris compositis efficitur periodus. Meminit Idem et ξηρὰς τινος συνθέσεως, qualem esse dicit in his Hippocr. 'Ο βίος, βραχύς· ἡ τέχνη, μακρά· ὁ καιρὸς, οἷός: eamque statuit ἐν τῇ τῶν κώλων μικρότητι. Dicitur et de Alia quavis compositione, coagmentatione, aut commissura: cum ab Hes. quoque exponatur ἁρμονία, κόλλησις: cui Aristot. opp. διαίρεσιν, alii διάλυσιν: et ait δεικνύναι ὑπεροχὴν πολλήν, atque ἀρχὴν φαίνεσθαι μεγάλων καὶ αἰτίων: copulat autem cum ea μίξιν, Polit. 4, 8. Dicunt esse et Orationis quandam σύνθεσιν, Aptam sc. et concinnam modis omnibus verborum structuram ac collocationem, per quam ita componantur et construantur verba, ut non asper eorum concursus sit nec hiulcus, sed quodammodo coagmentatus et laevis: eamque esse, de qua Cic. multa disseruit de Orat. 3. et Quintil. 4, 9. Est vero et προτάσεων quædam σύνθεσις, Compositio, de qua Bud. 198. Ἀνάλυσιν autem, inquit, vocatur quasi Retextio complexionis, h. e. τοῦ συμπεράσματος: estque contraria τῇ συνθέσει, quæ a quibusdam confessis ordiens, desinit in id quod quæstionis est: ut si propositum sit demonstrare quoniam pacto τὸ τρίγωνον ἰσόπλευρον constituatur, id διὰ τῶν προτάσεων περαίνεται. Analyticus vero id in quod desinit σύνθεσις, ut confessum sumit, h. e. τὸ συμπεράσμα τῆς συνθέσεως: et eo usque τὸ συντεθὲν retextit, quoad invenerit τὰς προτάσεις δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Ubi etiam NOTΑ Ἀνάλυσιν. Est et Grammaticæ figuræ nomen; tradunt enim vocari σύνθεσιν, cum verbo pluralis numeri jungitur nomen singularis numeri, sed multitudinem significans: Virg. Pars in frusta secant, Liv. Turba circumfusa fremebant. || Res etiam plures inter se compositæ σύνθεσις nominantur: ut σύνθεσιν vasorum vocant multa ejusd. generis vasa ita composita, ut alterum alteri includi queat: velut ap. Stat. Sylv. 4. Aut unam dare σύνθεσιν quid horres Alborum calicum atque caccaborum? Et ap. JCTos σύνθεσις dicitur Tota vestis in vestuario composita. Scævola in l. Titia, de Auro et Arg. Legato, Sempronix coopertoria tibiana, et tunicas tres cum palliolis quæ elegerit, dari volo. Quæro an ex universa veste, i. e. e synthesi, tunicas singulas et palliola Sempronix eligere possit. Brodæus quoque in suis Misc. id testatur, et ante eum Bud., qui e Pand. et h. l. affert, Synthesin, i. e. Omnem possessionem, prædiorum. Alioqui σύνθεσις de Certo etiam quodam vestis genere dicitur, Martial. Synthesibus dum gaudet eques, dominusque senatus, Suet. Nerone (51.) Ac plerumque synthesin [al. synthesinam] indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus. ["Ammon. 131. Thom. M. 823. Σ. et σύνταξις ap. Gramm. diversa, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 230. Σ. et παράθεσις diversa, Heyn. Hom. 4, 537. 'H ἐν τῇ διανοίᾳ σ., Toup. ad Longin. 395." Schæf. Mss. Pactio, Pind. Π. 4, 299. Fr. Inc. 23, 3. Diod. S. 19, 100. Compositio, Mixtura, Theophr. p. 454. Τὰς συνθέσεις ποιοῦσιν ἐκ τῶν ἀρωμάτων, θραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες ἐς ταὐτὸ κλείουσιν εἰς κιβώτιον: Fr. 4, 47. 'Ροδίζουσι τὰς σ., ἀνοίγμεναι δ' ἐξέρχονται τοῦ ροδίνου ἢ μάλιστα: cf. 57, 58. 69. "Σύνθεσις, Compositio verborum et orationis. De ea singularis libellus est Dionysii Hal.: cf. inprimis c. 7. Eadem etiam σύνταξις, et σύνταξις dicitur Dionysio l. c., c. 4. p. 29. 30. et alibi passim. Ex ejus disciplina omnis τέχνη συνθετική, quam vocat, continetur tribus rebus: σύνταξις, Verborum collocatione, σχηματισμὸς, Ver-

borum conformatione, et μεταστροφή, Transfiguration: cf. Sturm. de Periodis c. 13. p. 39., cf. Auct. Rhet. ad Alexandr. 253., ubi περὶ συνθέσεως ὁνομαζῶν præcipit. Longin. 39. Aristid. περὶ Πολ. Λογ. 661. Hinc et absolute σύνθεσθαι dicitur ap. Diog. L. in Mened. 12. 'Εν τῇ συνθέσει δυνάμει ὁνομαζόμενος, In componenda oratione tam accurate elaborans, ut a nullo superaretur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Dionys. H. de C. VV. p. 12. 18. Schæf.: conf. c. θέσις, 29. 311. 369. Quibus compendii scribatur ad Greg. Cor. 161. 807. 844. Conf. c. συνήθεια, ibid.: cum συνθετικός, ibid.: cum συνθήκη, ibid., et 151. 'Εν συνθέσει et ἐνταῦθα conf., 807. Εὐνθέσις, Hecpocr. 562, 24. * "Κακοσύνθεσις, Mala fraus, Dolus, Suid. et Phot. v. Κακορραφία." Schleusner. Mss. Lobeck. Phryn. 501. * "Συνθέσις, Democritus ap. Clem. Alex. Str. 1, 15. p. 357." Routh. Mss. 4.

Συνθεσία, ἡ, Pactum, Fædus, quod se. aliqui συνέθεντο. Poëtis i. q. συνθήκη. H. B. (389.) Πῶς δὲ συνέθεσται τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; [El. 819.] "Posidipp. 15. Heyn. Hom. 5, 60. 'Επὶ συνθέσει, Valok. Hecp. p. 217." Schæf. Mss. Athen. 412. Lobeck. Phryn. 527.] AT Ἀσυνθεσία Suidæ est: παράβασις συνθηκῶν, Transgressio et violatio pactorum s. fœderis. Hesychio est præterea ἀσύννορον, quæ vox mendæ suspecta est, et ἀσύμφωνον. Videtur certe ἀσυνθεσία dici et de Eo qui fœdus inire recusat, s. difficilem in fœdere ineundo se præbet. Alioqui et ἀσύνθεσις signif. cum priore illa convenientem habet. ["Munck. ad Anton. Lib. p. 41. Verh." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 192. * "Εὐσυνθεσία, Philo J. 2, 267." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 46, 23. 54, 21.] "Κακοσυνθεσία, affertur pro Malum fœdus: Mala "compositio. Hes. vero et alii acceperunt pro Malorum structio et machinatio, cum ap. Hom. (Il. O. 16.) κακορραφίας exposuerunt κακοσυνθεσίας." ["Schol. Od. B. 236." Boiss. Mss. * Φιλοσυνθεσία, Schol. Lucian. Bis Accus. 21. 7. p. 79. cf. Stob. Ecl. Eth. p. 136. Heeren.]

Συνθετόν, Componendum est, Componere oportet.

Συνθέτης, ὁ, Compositor, Auctor, e Plat. de LL. [Paus. 10, 26. λόγος. * Συνθετίζω, Compono, Joseph. B. J. 4, 9, 10.] Συνθετικός, Qui componere et construere novit, Lucian. (2, 59.) Κάναυθα ἤδη καὶ στοιχειαστικὸς τις καὶ συνθετικός: τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Ubi τῷ συντιθέναι synonyma s. saltem affinia facit συναθροίζειν et σωματοποιεῖν τὰ ἀκαλλῆ καὶ ἀδιάρθρωτα. Loquitur autem de Historicis qui multa multis modis narrari audit. ["Plato Polit. 136." Seager. Mss. "Casaub. Athen. 1, 84. Dionys. H. 5, 43. 51." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 691." Kall. Mss. 2. ἐνστήμη, δύναμις, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 86. Quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 844.]

Σύνθετος, ὁ, ἡ, Compositus. Interdum etiam Concretus, Coagmentatus: ὀνόματα, Gramm., Demetr. Phaler., atque Athen. Nomina composita: ut δορυπυρος, παραπλήξ, χαμαιτύπη, et hujusmodi alia. Idem ἔργον s. κράμα σύνθετον dicitur, Herodian. 3, (1, 14.) de muro Byzantino, Πεπονημένον, μνήτων λίθον εἰς τετράγωνον εἰργασμένον, τοσαύτη συναφεία καὶ κολλήσει, ὥς μὴδὲνα οἶεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, ἐνός δὲ λίθον πᾶν πεποιῆσθαι, Quadrato lapide constructus adeo tenui junctura fuit, ut nemini compositum opus videretur. Greg. Naz. Τοῦ συνθετοῦ καὶ βριθοντος κράματος: de corpore humano, quod concretum est et deorsum vergit suo nutu. Invenitur scriptum ETIAM Συνθετός, cujus fem. συνθετή, Aristot. Poët. (20, 8, 3.) Ἔστι δὲ τις καὶ συνθετή ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου. ["Σύνθετος, Bergler. ad Al-ciph. 89. Toup. Opusc. 1, 409. Thom. M. 822. Dawes. M. Cr. 354. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 687. "Σύνθετος λέξις, Mixtum et temperatum ex humili, vel tenui, sublimique, dicendi genus, quod et τὸ μέσον vocatur. Dionys. de Vi Demosth. c. 3. p. 958. Σύνθετος ὀνόματα, Verba composita. Demetr. Eloc. §. 91. a quibus tamen sejungit τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, in quibus audacior et vasta compositio est, ut et κατ' ἐξοχὴν veteres συνθετοὺς λόγους nominarent: vide Suid. in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, et quæ ad ejusdem glossam Ἰων. Λίος

Kust. e Benth. Epist. ad Millium laudat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Schæf. ad Greg. Cor. 253. *Σύνθετος*, σύνθετον, quibus compendiis scribantur, 161. 844. * *Συνθέτως*, Eust. II. A. p. 77, 41. 80, I. A. 761, 33. Strabo 13. p. 919.] *Ἀσύνθετος*, Qui compositus non est, nec concretus, sed simplex, Aristot. Polit. 1. Τὸ σύνθετον· μέχρι τῶν ἀσυνθέτων ἀνάγκη διαιρεῖν. || Suidæ *Ἀσύνθετος* est non solum ἄμικτος, sed etiam ἀσίμφωνος. Idem Lexicogr. *ἀσυνθέτους* exp. τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἅς ἂν πρὸς τινα συνθῶνται: itidemque Hes. exp. μὴ ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις, nec non μὴ συνθεθειμένους. Sed ambiguum est an per τοὺς μὴ συνθεθειμένους intelligat Eos qui non συνέθεντο, i. e. Qui non pacti sunt, fœdus non inierunt: an Eos qui compositi non sunt. Sed prior illa signif. mihi magis placet, Dem. (383.) superl. *ἀσυνθετώτατον* posuit ἐπ' ὄχλον, intelligens eo nomine vel τὸν ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιοτάτον, et πίστεως οὐ τιθέμενον διὰ τὸ ἀβεβαιο, vel ἀνωμόλογον καὶ ἀσίμφωνον, (nam συνθήκαι dicuntur αἰόμολογῆσαι.) vel *ἀσυνθετώτατον*, i. e. ἀνοητότατον: vel ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύνατο τις συνιέναι τί ποτε φρονεῖ: ut Hom. dicit, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον. Hæc Harp. et ex eū Suid. [Longin. 10. "Ad Lucian. 1, 303. ad Herod. 239. Heyn. Hom. 5, 261." Schæf. Mss. LXX. Jerem. 3, 8. 11. Ep. ad Rom. 1, 31. * *Ἀσυνθέτως*, Eust. II. A. p. 13, 24. 89, 1. "Casaub. ad Athen. 113." Schæf. Mss.] *Ἀσυνθετέω*, Sum *Ἀσύνθετος*, Non sto pactis et iuito fœdere, Pacta et fœdus initum violō. Ex Esdra 2, (10, 2.) *Ἐσυνθετήσαμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν*, pro Prævaricati sumus in Deum nostrum. Qua signif. supra habuimus *ἀθετεῖν*. [Schleusn. Lex. V. T.] *Εὐσύνθετος*, Bene compositus, Qui componi facile potest, Aptus ad compositionem. Oppositum præcedenti *Ἀσύνθετος*. ["Eust. 136, 7." Seager. Mss. "Ad Charit. 709." Schæf. Mss. Manetho 4, 26. * *Εὐσυνθέτως*, Eust. in Proem. II. p. 2, 11.] *Εὐσυνθετέω*, Sum *εὐσύνθετος*, Bene compositus sum, Fœderi et pactis ineundis facilem me præbeo, Fœdus et pacta servo. Suid. *εὐσυνθετεῖν*, εὐνοϊκῶς ἔχειν, afferens e quodam Anonymo, *Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρὸς τὴν Γελίμερα καὶ Βελισάριον*, [Polyb. 22, 25, 5. "Toup. Opusc. 2, 123." Schæf. Mss. "Plut. 1, 20." Wakef. Mss. * "Κακοσύνθετος, Male conciliatus s. consarcinatus, Iren. 32. Male cohærens, 88. Athan. 1, 838. Schol. Eur. Or. 674." Kall. Mss. Eust. Od. H. p. 273, 23. Lucian. 3, 144. * "Κακοσυνθέτως, Schol. Eur. Hec. 801. *Κοφοσύνθετος*, Georg. Pseud. de Van. Vitæ 21. * *Πολυσύνθετος*, Eust. II. p. 1277. Tzetz. Chil. 7, 22." Boiss. Mss. "Πολυσύνθετον, Figura quæ efficitur, cum sententiæ multorum articulorum convenienti copula continentur. Sic Rutil. Lup. 1, 14. Ei contraria est διάλυσις, Cum demtis articulis sententiæ diversæ enuntiantur, ibid. 15.: vide *Διαλελυμένη*." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Eust. II. Z. p. 492, 10. "Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 8. p. 141." Kall. Mss. "Πολυσύνθετα ῥήματα, Verba e multis vocibus composita, Suid. v. *Γομφοπαγή*." Schleusner. Mss. * *Τρισύνθετος*, Schol. II. Ω. 540. * "Ψευδοσύνθετος, Const. Manass. Chron. p. 25." Boiss. Mss.]

Σύνθημα, τὸ, i. q. τὸ συγκείμενον, Compositum, Constitutum, Compactum: ea quidem in signif. qua dicitur E composito, constituto, compacto, De compacto; vel, adverbialiter, Composito, Constituto, Conducto. Dicuntur enim aliqui facere aliquid ἐκ συνθήματος, cum id e composito et compacto faciunt, i. e. postquam inter se constituerunt et pacti sunt se stato momento id facturos: quod Paus. dicit ἀπὸ συγκείμενου. Greg. Naz. Ἐκ παρασκευῆς εἰς ταῦτο συναλλόντες ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος. Ubi σύνθημα verti etiam potest Signum; nam ἐκ συνθήματος dicuntur facere etiam qui dato signo illud faciunt: velut in stadio aut bello, eruptionis signo dato excurritur. Virg. Æn. 5. Intenti expectant signum. Et rursum, signum clamore paratis Æpytides longe dedit, insonitque flagello. Et iterum, signoque repente Corripiunt spatia audito. Liv. Signo dato concursum est ad arma. Et ita ἀπ' ἐνὸς συνθήματος et ἐφ' ἐνὶ συνθήματι, Turn. et Polit. verterunt Signo

PARS XXVIII.

A dato: ille ap. Philon., hic ap. Herodian. Apud Philon. V. M. 3. de tribu Levitica, τοῦ κηρύγματος ἐπακούσασα, καθάπερ ἀπ' ἐνὸς συνθήματος ἔθει μετὰ πολλῆς σπουδῆς: 1. Μιᾷ ἡμέρᾳ ὥσπερ ἀπ' ἐνὸς συνθήματος ἀγγελῶν διαφθεύονται, Tanquam dato signo. Apud Herodian. vero 2, (13, 7.) Πάντες ἐφ' ἐνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, Dato signo repente comprehenduntur omnes. Ubi σύνθημα est σημεῖον ἀφορμῆς: utpote quo dato s. sublato excurritur: quod σύμβολον etiam et σύμβλημα dicitur, nec non σημεῖον et σύσημον. Atque ut Latine Dare signum dicitur, et vicissim Accipere signum, ita Græce δίδοναι s. ἐνδιδόναι σύνθημα et δέξασθαι: aut etiam περιμένειν, ut Virg. dicit Intenti expectant signum. Lucian. (2, 273.) Καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. Polyb. Ἐξάριων σύνθημα, Signo sublato. Plut. Συνθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, Signo pugnae utrimque dato. Metaphorice Synes. Ep. 105. Ὑποδύσομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα καταδέξομαι, Tanquam signum divinitus mihi datum, i. e. Dei nutum ac numen: 67. Κάκεϊ περιμένῳ τοῦ ποιητέου τὸ σύνθημα, Illic expectabo signum quo edocear quid mihi faciendum sit. Et aliquanto post, Περιμένέτω τῆς συγγνώμης τὸ σύνθημα. Item et σημεῖον τὸ ἐκ φρυκτωριῶν διὰ πυρσείας διδόμενον, vocatur σύνθημα a Polyb.: i. e. Signum quod e specula aliqua datur igni: de quo Virg. Æn. 2. flammæ cum regia puppis Extulerat. || Item σύνθημα, ut σύμβολον, dicitur Signum quod imperator exercitus suis militibus dat, quo invicem se agnoscant. Tesserari id Lat. vocant. Virg. in bello tessera signum, Sil. tacitum dat tessera signum. Xen. K. II. 7, (1, 6.) Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας, Ζεῦ ὦτερ καὶ ἡγεμῶν, ἐπορεύετο. Aliud e K. II. (3, 3, 26.) exemplum habes ap. Bud. 521. Itidem Antiochus cognomento Σωτήρ apud Lucian. (1, 734.) cum Galatis conflicturus, in somnis vidit Alexandrum sibi astantem κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδόναι τῇ στρατιᾷ τὸ Ὑγαινεῖν καὶ ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησεν. De eadem tessera vide insignem locum Thuc. 7, (44.) p. 248. Itemque σύνθημα dicitur Tessera, quam vigilibus s. excubitoribus dat tesserarius, quem Circuitorem Latinorum quidam appellant, Græci ἐφοδον, Polyb. (6, 36, 6.) de castrametatione Romanorum, Τῶν δ' ἐφόδων ἕκαστος ἄμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλιάρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα· κἂν μὲν ᾗ πάντα δεδομένα χωρὶς ἐγκλήματος, ἀπαλλάττονται πάλιν. Quæ συνθήματα ibi ostendit fuisse Taleolas ligneas inscriptas literis; nam subiungit, Ὁ δὲ (sc. ὁ χιλιάρχος) δίδωσι τούτους πάλιν ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα τελείως, ἔχοντα χαρακτῆρα: quæ ξυλήφια ibid. κάρφη appellat. Itidem Dion in Augusto scribit Fulviam Antonii uxorem ense accingi solitam, et militibus σύνθημα δίδοναι: ut Liv. 7. Tessera per castra a Livio consule data erat. Ipsi autem milites τὸ σύνθημα ᾗτουν, i. e. Tesseram s. Signum petebant, a ducibus suis. Suet. id Signum petere dicit, ut patet e loco quodam in Πόθος allato. || Præterea σύνθημα nominatur Signum militare, ut Liv. vocat, s. Signum minans pugnam, Lucan., i. e. Vexillum: quod σημαία quoque et σημεῖον alio vocabulo nominatur. Greg. Naz. Τολμὰ δὲ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον. || Item sunt quædam ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, Signa et notæ arcana, quibus utuntur in secretioribus epistolis et scripturis, Polyb. (8, 19, 4.) Καὶ παραντίκα τῷ Ἀριανῷ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιοὺν ἐπιστολάς γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς, ἐξάπεστειλαν ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γινῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Ubi συνθηματικῶς γράφειν est quod dicitur etiam διὰ σημείων, et Per notas. Cic. ad Att. Parum intellexti, credo, quia διὰ σημείων scripseram. Suet. Cæs. Ad Ciceronem, item ad familiares, domesticis de rebus: in quibus si qua occultius perferenda, per notas scripsit. Rursum Cic. Reliquis epistolis tantum faciam ut notam apponam, quæ mihi tecum convenit. Bud. in Comm. 522. Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα tradit Notas quasdam fuisse epistolares, indices et commendatrices eorum.

26 R

qui eas reddebant. Ubi etiam quendam Greg. Naz. locum citat, in quo Julianus dicitur esse æmulatus τὴν ἐν τοῖς ἐπισκοπιακοῖς συνθήμασι φιλανθρωπίαν Christianorum episcoporum: ut Sozomenus Tripertitæ Hist. 6. de eod. scribit, Præcipue vero æmulatus esse dicitur notas literarum episcopaliarum, quibus solent inter se scribentes commendare peregrinos: et, quo proficiscantur, et unde veniant, indicare. Gratianus Dimissorias literas vocavit, alii Formatas, ut ibid. tradit idem Bud., qui earum mentionem fieri dicit in Constitutionibus Chalced. Concilii: quæ autem ratio et forma earum fuerit, describi ap. Gratian. Distinct. 73. Et fortasse hujusmodi σύνθημα intellectum fuisse ab Hieronymo, cum in Ep. ad Julianum scripsit, Jam dimisso synthemate equus publicus sternebatur. Apud Polyb., certe Συνθήματα καὶ πίστεις λαβὼν πρὸς Νικόμαχον, Interpres vertit, Acceptis literis commendatitiis facturisque fidem. Aliibi vero idem Polyb. dicit, Ἐχων σύνθημα καὶ γράμματα. In Pand. autem Græcis, inquit ibid., συνθήματα vocantur διπλώματα, quæ iis dabantur qui cursu publico utebantur, cujus est mentio 22 Codic. Justin. || Aliæ etiam notæ et signa nominantur συνθήματα, Synes. Ep. 127. Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Signum et notam Egyptiæ præfecturæ. Atque ut Cic. dixit nomina esse rerum notæ, ita Plato Cratylō, Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, καὶ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προειδῶσι δὲ, τὰ πράγματα. Quæ σύμβολα etiam nominantur, ut suo loco docui. Et p. 621. Eadem, inquit, σύμβολα dicuntur etiam συνθήματα, h. e. ἀλληγορήματα, de quibus Dionys. Areop. ita scribit, Μὴ γὰρ οἴωμεθα τὰ φαινόμενα τῶν συνθημάτων ὑπὲρ ἐαυτῶν ἀναπελάσθαι, Non enim existimare nos oportet, quæ figuratè divinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumque sensum exaudienda, quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ intelligentiæ, scientiæque non pervulgatæ. Vide et Συνθήκη. ["Bergler. ad Alciph. 88. Eur. Phœn. 1147. Valck. p. 741. Abresch. Lectt. Aristan. 41. ad Charit. 262. (136.) ad Lucian. 1, 261. Zeun. ad Xen. K. II. 318. Thom. M. 823. ad Diod. S. 1, 411. 474. 576. Eur. Rhes. 521. 572. 684. 763. Meleag. 123. Jacobs. Anth. 7, 338. Heyn. Hom. 6, 624. Plato Gorg. 154. Nota, Rulink. ad H. in Cer. 211. Ἐκ σ., Brunck. Aristoph. 3, 23. Ἀπὸ σ., Boiss. Philostr. 452. Ὑφ' ἐνὸς σ., 453. Diod. S. 2, 546." Schæf. Mss. "Συνθήματα, Hes. interpr. μαθήματα, ποιήματα. Unde τὰ πολεμικὰ Homeri συνθήματα ap. Julian. Ep. 15. Præcepta bellica intelligit Petav., quasi idem sonaret συνθήματα atque συνθήκαι." Schw. Mss. Ælian. H. A. 77, 5. Ὀσπεροῦν ὑπὸ συνθήματι παραγιγνόνται. Vide Συντίθημι. * Συνθημάτιον, Gl. Tesserula.] UNDE Συνθηματικός, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαί, Literæ quæ διὰ σημείων scribuntur, ut hodie eæ quæ per hostica loca et bello infesta mittuntur. ET Συνθηματικῶς γράφειν, Per notas scribere, διὰ σημείων γράφειν. Vide Σύνθημα. AT Συνθηματίζω, ut στεφάνοι Aristophani sunt quos recentiores vocarunt ἐκδοτικούς, teste Suida, qui hunc versum ex eo affert, Πλέξας στεφάνους συνθηματίζουσιν εἰκοσι. Cujus loci J. Poll. quoque meminit l. 8, (7, 200.) ubi scribit Aristoph. (Θ. 465.) συνθηματίζουσιν στεφάνους nominasse τοὺς ἡργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν, inquit, ἐκδομοσίους λέγουσι. Pro quo ἐκδομοσίους et Suida forsan reponendum * ἐκδοτικούς: ut significet eos στεφάνους, qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat, et ἡργολαβόνται ab eo qui conficit: ["Coronæ locatitiæ, quas aliquis faciendas locarat, pacta mercede." Brunck. ad l. c. Vide etiam Kuster. Athen. 680. * "Συνθηματίζω, Eust. Il. 581, 41." Wakef. Mss. Vide Συνθηματίζω.]

Συνθήκη, ἢ, i. q. σύνθεσις, Compositio, Coagmentatio, Structura: Lucian. (2, 58.) Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων ευκράτης καὶ μέση χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, τραχὺ γὰρ, οὔτε ῥυθμῶ παρ' ολίγον, ὥς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. || Sed rarior hæc est signif. Frequentius enim accipitur pro Pactum, Conventum, Fœdus: a συντίθεσθαι significante Pacisci et convenire inter se, Fœdus inire. Aristot.

Polit. 3. Ὁ νόμος συνθήκη καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Conventum et veluti sponsor quidam inter cives juris unicuique sui obtinendi. Quam συνθήκην Alex. Aphr. in 2 de Anima dicit videri esse ζήτησιν τοῦ δικαίου. Et quidam ap. Diog. L. ait ipsam justitiam esse συνθήκην τινὰ ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι. Isocr. vero in Paneg. eas demum συνθήκας esse censet, αἵτινες ἀν' ἑωσ καὶ κοινῶς ἐννοεῖται. Frequentissimus usus est pl. numeri; nec enim solum dicunt κατὰ συνθήκην, sed etiam ἐπὶ συνθήκαις: quibus opponunt παρὰ συνθήκας. Aristot. Eth. 5, (5.) Οὐδὲν ὑπ' ἀλλαγῆς τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, E compacto et veluti in commune conditione lata, Civili consensu et instituto, Bud. 521, ubi affert et alium Ejusd. locum. Philostr. Ep. 46. Εἰ δὲ δοκεῖ, φέρε', ἐπὶ συνθήκαις γενέσθω τὸ πρῶτον, Paciscamur et conveniamus inter nos, E compacto transigatur inter nos negotium. Dem. Αἱ συνθήκαι, καθ' ἃς ἐμίσθωσε, Conditiones quibus locavit. Idem, Κοι τούτο παρὰ συνθήκας ἃς συνέθετο πρὸς ἐμὲ, Contra fidem pacti et contractus, Contra conditiones quibus pacti sumus. Ubi etiam nota συντίθεσθαι συνθήκας πρὸς τινὰ: cui synonymum est συνθήκας ποιεῖσθαι πρὸς τινὰ, Polyb. 1, (17, 6.) Πρὸς τὸν Ἱερώνη ποιησάμενοι τὰς συνθήκας, Qui fœdus inierat cum Hierone. Et Plut. Probl. Rom. dicit imperatorem Romanum μὴ ποιεῖσθαι συνθήκας μὴδὲ ὁμολογίας μετὰ μέσον ἡμέρας. Atque ut ποιεῖσθαι συνθήκας dicitur, ita ἐμμένειν συνθήκαις, quod et εὐσυνθετεῖν vocatur, i. e. Stare pactis, Servare fœdus, Isocr. Paneg. Ταῖς δὲ συνθήκαις ὥσπερ ἀνάγκαις ἐμμένειν ἀκούοντες. Contra Dem. pro Cor. Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμέτερας συνθήκας, καὶ τοὺς ὅρκους λύνει ἐπιβάλλοντας καὶ τὴν εἰρήνην, παραβαίνων τὰς κοινὰς πίστεις. Verum διὰ τριῶν τελούνται αἱ συνθήκαι, Schol. Aristoph., se. λόγων, ἔργων, χειρῶν: ac διὰ λόγων, quidem, veluti quæ δι' ὅρκων fiunt; δι' ἔργων vero, quoniam διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσίων: at διὰ χειρῶν, quod αἱ πίστεις διὰ δεξιῶν γίνονται, ut Hom. docet, cum Il. B. (341.) αἶψαι, καὶ δεξιὰν αἰς ἐπέπιθεν. || Ipsæ etiam tabulæ, quibus αἱ συνθήκαι continentur, συνθήκαι nominantur, Dem. Συγχωρῶ ἐνοικῆσαι τὰς συνθήκας ἐνταυθαῖς ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, Pacti tabulas transactionisque inter nos factæ, ap. Androclidem depositas, huc in iudicium proferri et aperiri. Idem accipiunt ap. Aristot. Rhet. 1. Ὅποιοι γὰρ ἂν τινες ὦσιν αἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ φυλάττοντες, τοῖς αἱ συνθήκαι πισταὶ εἶαι: quem sic interpr. Quales enim fama et existimatione fuerint qui obsignarunt aut custodiunt tabulas quibus pacta continentur, talis opinio de ipsis tabulis erit. || Συνθήκη est etiam Consensus, Assensus, Astipulatio. Dem. (774.) Ἐπανόρθωμα τῶν ἀκουσίων καὶ εἰκουσίων ἀμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν πόλει, Communis consensus civitatis. Basil. Τῇ πρὸς τὸ κακὸν συνθήκη, Assensu et astipulatione, Bud. 620., ubi etiam addit, eum alibi συνθήκην et ὑπογραφὴν pro eod. dixisse. Talem fere usum habet NOMEN Σύνθημα ap. Athen. (215.) Ἡ ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτην * παρενέχρυσεν τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; Τί γὰρ ἀσπίδι ζήτημα καὶ βασιλεία; Ubi negatur Socrates στρατεύεσθαι, cum Plato ter eum militasse tradat. Negatur, inquam, at cni πλὴν τριβωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν. Proverbiali autem illi senario in verbis Athenæi, simile est hoc dictum in 2 ad Cor. 6, (16.) Τίς δὲ συγκαταθήσεαι ναὶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ["Toup. Opusc. 2, 175. Annon. 129. Thom. M. 823. T. H. ad Plutum p. 441. Ὑπὸ τῆς σ., Boiss. Philostr. 453. Συνθήκαι et συντεθέντα conf., ad Diod. S. 2, 373. Συνθήκας τίθεσθαι, Fischer. ad Palæph. 152." Schæf. Mss. "Σ. λόγον, Eunap. 22. Ælian. H. A. 975." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. 844. Συνθήκην, συνθήκας ποιεῖσθαι, 422. Συνθήκα, Dorice, 224. "Συνθήκη, eadem quæ σύνθεσις, Compositio et structura verborum, quoad concursum vocalium aut consonantium, Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 36." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 2. I. q. θήκη, Liban. 1, 253. * Συνθηκοποιεῖν, unde * "Συνθηκοποιεῖσθαι, Brunck. Aristoph. 2, 94." Schæf. Mss. "Apollon. Lex. et Hes. v.

Ἰνθεο." Schleusn. Mss. Lobeck. Phryn. 200. Greg. A p. 132. ad Phalar. 365. Supero, Toup. Emendd. 1, 26. Diod. S. 1, 68. 287. 2, 591. Jacobs. Anth. 6, 55. Marcus Arg. 12. De nautis, Diod. S. 1, 544." Schæf. Mss. "Υπερίθηναι, Præpono, Heliod. Æth. 49. 'Υπερίθηναι, Ad alium judicem præpono, Herod. 1, 8. 108. (5, 32.) Aristot. Rhet. Alex. 188. Supero, Strabo 314(=673.)" Wakef. Mss. 'Υπερίθηναι pro υπερθετικῶς effertur, Apollon. Dyscolus ap. Bast. ad Greg. Cor. 366. Schæf.] 'Υπερθεσις, ἡ, Transpositio, Hermog. Καὶ τὸ υπερβαρὸν δὲ εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γίγνεται, ἀλλὰ κατ' ὑπερθεσιν, κάλλος ποιεῖ. Est et Figuræ Grammaticæ nomen, quam alio vocabulo μετάθεσιν appellant. || Ab Hes. exp. non æquum ὑπερβασις, sed etiam ἀναβολή, Dilatio, Procrastinatio : qua in signif. usurpavit Philo V. M. 1. Μήποτε καὶ τὰς υπερθέσεις τῆς ἐνθάδε ἀφίξεως ἐποιοῦ; Num tu adventum differebas ea gratia? E Pand. vero ὑπερθεσιν ποιεῖν Bud. affert pro Moram facere. [Phot. v. Μελλησις, Polyb. 2, 51, 7. 3, 112, 4. Magnitudo, 30, 5, 10. vide Nott. "Greg. Cor. 233. Wakef. Alc. 537. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 171. 196. 381. 388. 3, 172. Dilatio, Act. Traj. 1, 133. Bergler. ad Alciph. 242. ad Charit. 458. Lobeck. Aj. p. 292. Excellentia, Abundantia, Diod. S. 2, 250. Superlativus gradus, ad Thom. M. 132. Κατ' ὑπερθεσιν, Diod. S. 2, 344. Heyn. Hom. 6, 594." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 352. ad Greg. Cor. 489. 649. Quo compendio scribatur, 161. * "Υπερθέσιμος, ὁ, ἡ, sc. ἡμέρα, Evagr. Hist. Eccl." Schn. Lex.] 'Υπερθετόν, Transpouendum, Differendum, In aliud tempus aut locum rejiciendum. Philo V. M. 3. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ὑπερθετόν, Ac prima quidem illa prætermittenda sunt, Turn. ["Heind. ad Plat. Gorg. 178." Schæf. Mss. * "Υπερθέτης, Etym. M." Wakef. Mss.] 'Υπερθετικός, Superlativus, vox Grammatica. ["I. q. μελλητής, Phot. v. Μελληταί." Schleusner. Mss. "Timæi Lex. 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 74. * 'Υπερθετικῶς, Steph. Dial. 42." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 83. Eust. Od. A. p. 11, 18. "Hes. v. Ἰδαιτατος." Boiss. Mss. * 'Υπερθετός, unde]

* 'Αντισυντίθημι, unde * 'Αντισύνθεσις, Pisid. 426. * 'Αντιθέτος, 415. "Adversus, In contrariam partem compositus, Philes p. 102." Schleusn. Mss. * 'Αποσυντίθημι, Sext. Emp. adv. Math. 8, 30. Καὶ λοιπὸν τὰς αὐτὰς ἀπορίας ἀποσυνθήσαμεν.] 'Επισυντίθημι, Insuper compono et conjungo cum. Bud. interpr. Cumulatim annecto, Adjungo, afferens e Themistio de Pythagoreis, Λαβόντες γὰρ μονάδα, τοὺς ἐφεξῆς αὐτῇ περισσοὺς ἐπισυντίθεασι, χωρὶς ἑκάστον, οἷον γ καὶ ε, καὶ ζ καὶ θ' ἑκάστη τοῖνυν τούτων ἐπισύνθεσις τὸ συναγόμενον δὲ τετράγωνον διαφυλάττει. Ubi etiam NOTA 'Επισύνθεσις, quod est Cumulata conjunctio, eid. Bud., qui et ἐπισυμβάλειν affinem signif. passivo ἐπισυντίθεσθαι habere tradit. ['Επισύνθεσις, Longin. 40, 1. Schol. Aristoph. Eip. 573. "Clem. Alex. 330." Wakef. Mss. * 'Επισύνθετος, Clem. Alex. 667. * 'Επισυνθετικός, unde adv. * 'Επισυνθετικῶς, Sext. Emp. 3, 40, p. 317. et Schol. Vide Schn. Lex. Suppl. * 'Επισυνθήκη, Conditio fœderis deinceps adjecta, Supplementum fœderis, Polyb. 3, 27, 7. * Μετασυντίθημι, Demetr. Phal. c. 59. 189. 249. 261. * Παρασυντίθημι, unde * Παρασύνθεσις, Phav. Lex. 625.] Παρασύνθετος, Decompositus, Derivatus e composito : ut παρασύνθετον ὄνομα dicitur τὸ ἀπὸ συνθέτου παραγινόμενον : veluti est τρισκατάπτυστος, τρισκακοδαίμων : et δυστυχία : illa enim, composita sunt e κατάπτυστος et κακοδαίμων : hoc autem, derivatum e δυστυχής. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 2. 243. 292. 294." Schæf. Mss. Etym. M. 11, 23. 131, 40. ad Greg. Cor. 586. 651. * Παρασύνθημα, Tessera duplicata, Signum duplicatum, Polyb. 9, 13, 9. 17, 9. "Æneas Comm. Poliorc. c. 2. Signum mutum, Casaub." Seager. Mss.] "Προσυντίθημαι, Ante paciscor, Prius convenio," ["Polyæn. 766. Dio Cass. 103. * Προσυντίθημι, 490." Wakef. Mss. * "Υπερσυντίθημι, Niceph. Greg. in Synes. 378." Kall. Mss. * 'Υποσυντίθημι, unde * 'Υποσύνθημα, Mathem. Vett. p. 93.]

'Υπερίθηναι, Superpono, Superimpono, etiam Attoho super. Plut. Rom. (10.) p. 42. meæ Edit. "Οπου δὲ (sc. τοῦ τείχους) πύλην ἐμβαλεῖν διανοοῦνται, τὴν ὕψιν ἐξελόντες, καὶ τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες, διάλειμμα ποιοῦσι, Exemto vomere, et atratro ei loco superposito : seu, Posito et sublato supra eum locum atratro. Exp. etiam Præpono : ut idem sit cum προτίθημι. AT PASS. 'Υπερίθηναι i. significat q. ἀνατίθημαι s. ἀναβάλλομαι, Differo, Procrastino, In aliud tempus rejicio. Polyb. 5, (29, 3.) de Ætolis, Ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐτὴν εἶναι, παρεῖλκον, ὑπερίθηναι τὴν ἐπὶ τὸ 'Ἰόν ταχθεῖσαν ἡμέραν, Diem conveniendi prorogantes. Philo de Mundo, "Ο δὲ ὑπερθέμεθα, νῦν ἐπισκεπτόν, Nunc agendum quod huc digrediendo rejeceramus. ["'Υπερίθηναι, Differo, Procrastino, ad Charit. 458. 'Υπερίθηναι, Thom. M. 64. Alciph. 202. ad Herod. 5. 54. 283. 276. 398. 509. 519. Larcher. 5, p. 271. Wytenb. Select. 351. Toup. Emendd. 3, 245. Jacobs. Anim. 251. Anth. 7, 188. Cattier. Gazoph. 91. Epigr. adesp. 278. Procrastino, Differo, Act. Traj. 1,

p. 132. ad Phalar. 365. Supero, Toup. Emendd. 1, 26. Diod. S. 1, 68. 287. 2, 591. Jacobs. Anth. 6, 55. Marcus Arg. 12. De nautis, Diod. S. 1, 544." Schæf. Mss. "Υπερίθηναι, Præpono, Heliod. Æth. 49. 'Υπερίθηναι, Ad alium judicem præpono, Herod. 1, 8. 108. (5, 32.) Aristot. Rhet. Alex. 188. Supero, Strabo 314(=673.)" Wakef. Mss. 'Υπερίθηναι pro υπερθετικῶς effertur, Apollon. Dyscolus ap. Bast. ad Greg. Cor. 366. Schæf.] 'Υπερθεσις, ἡ, Transpositio, Hermog. Καὶ τὸ υπερβαρὸν δὲ εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γίγνεται, ἀλλὰ κατ' ὑπερθεσιν, κάλλος ποιεῖ. Est et Figuræ Grammaticæ nomen, quam alio vocabulo μετάθεσιν appellant. || Ab Hes. exp. non æquum ὑπερβασις, sed etiam ἀναβολή, Dilatio, Procrastinatio : qua in signif. usurpavit Philo V. M. 1. Μήποτε καὶ τὰς υπερθέσεις τῆς ἐνθάδε ἀφίξεως ἐποιοῦ; Num tu adventum differebas ea gratia? E Pand. vero ὑπερθεσιν ποιεῖν Bud. affert pro Moram facere. [Phot. v. Μελλησις, Polyb. 2, 51, 7. 3, 112, 4. Magnitudo, 30, 5, 10. vide Nott. "Greg. Cor. 233. Wakef. Alc. 537. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 171. 196. 381. 388. 3, 172. Dilatio, Act. Traj. 1, 133. Bergler. ad Alciph. 242. ad Charit. 458. Lobeck. Aj. p. 292. Excellentia, Abundantia, Diod. S. 2, 250. Superlativus gradus, ad Thom. M. 132. Κατ' ὑπερθεσιν, Diod. S. 2, 344. Heyn. Hom. 6, 594." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 352. ad Greg. Cor. 489. 649. Quo compendio scribatur, 161. * "Υπερθέσιμος, ὁ, ἡ, sc. ἡμέρα, Evagr. Hist. Eccl." Schn. Lex.] 'Υπερθετόν, Transpouendum, Differendum, In aliud tempus aut locum rejiciendum. Philo V. M. 3. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ὑπερθετόν, Ac prima quidem illa prætermittenda sunt, Turn. ["Heind. ad Plat. Gorg. 178." Schæf. Mss. * "Υπερθέτης, Etym. M." Wakef. Mss.] 'Υπερθετικός, Superlativus, vox Grammatica. ["I. q. μελλητής, Phot. v. Μελληταί." Schleusner. Mss. "Timæi Lex. 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 74. * 'Υπερθετικῶς, Steph. Dial. 42." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 83. Eust. Od. A. p. 11, 18. "Hes. v. Ἰδαιτατος." Boiss. Mss. * 'Υπερθετός, unde]

* 'Ανυπερθετός, ὁ, ἡ, Qui differri et procrastinari nequit ; interdum etiam Citus, Subitus. Diosc. præf. l. 7. Καὶ οἱ δι' ἑμφυτον πονηρίαν ἐπιβουλευόντες ἐτέροις, ἀνυπερθετον τὸ κακὸν ἀπεργάζεσθαι βούλονται : volunt enim ejus exitium, cui insidiantur, non differri, sed cito eum interire. Ruell. vertit, Ingenita pravitate maleficium ita temperant, ut spatium curanti liberum non relinquunt. Et paulo post, Καὶ πολέμοιοι δὲ τῶν χρόνους βέλῃ, καὶ φρέατα καὶ πηγὰς δηλητηρίοις διαφθείροντες φαρμάκοις, ἀνυπερθετον μηχανοῦνται τοῖς ἐναντίοις τὸν θάνατον, Certam et inevitabilem hostibus perniciem moluntur. Sed rectius fortasse, Subitam mortem vel repentinam. In hac vero ap. Diog. L. Zenone, definitione, Τὴν δὲ ἐγκράτειαν εἶναι διάθεσιν ἀνυπερθετον τῶν κατ' ὄρθον λόγων, ἢ ἔξιν ἀήτητον ἡδονῶν, quidam Codd. pro illo ἀνυπερθετον habent. * ἀνυπερβατον. ["Thom. M. 379." Schæf. Mss.] Unde ADV. 'Ανυπερθέτως, Sine mora, cunctatione, dilatione, Phalar. Ep. 38. (39. p. 27.) "Hæte οὖν ἂ. Bud. ["Idem 258. ad Diod. S. 1, 97." Schæf. Mss. LXX. 3 Macc. 5, 20. 42. Suid. v. 'Αμελλητί. "Bekk. Anecd. 387." Boiss. Mss. Glossæ : Immoranter, Incunctanter, Proculdubio. * 'Ανυπερθετός, Non differo, Accelero, speciatim Iram non differo, Excandesco, Aqu. Ps. 77, 21. 59. ἀνυπερθέτησεν, Excandescebat. * "Ανυπερθεσία, Representatio, Dilationis s. Procrastinationis absentia, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 561, 41." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Ανυπερθέτος, pro ἀνυπερθετός, Philolaus ap. Stob. Ecl. Phys. 420." Schn. Lex.] 'Υπερθεμα autem ap. nullum Scriptorem nec Lexicographum legere me memini. Videtur tamen inde derivatum VERB. 'Υπερθεματίζω, quod est Pretium augeo, υπερβάλλω, ut Bud. 465. 'Υπερβάλλω, inquit, est Supra omnes liceor, h. e. οὐ μόνον τιμῶμαι, ἀλλὰ καὶ υπερτιμῶμαι : quod ab aliquibus dicitur et πλειστηριάζω, nec non 'Υπερθεματίζω. ET 'Υπερθεματισμός vocatur Melior allata conditio in pacto additionis in diem. Hæc ille. Idem in suo Lex. exp. ἐπαύξησις τιμῆματος, Additamentum pretii, afferens e Paud.

Et ita ὑπέρθεμα foret Pretium quod superadditur, quod licitator licitatore superat. Quod si quis tamen hæc e θέμα et θεματίζω derivare malit, non magnopere repugnari. [In Glossis legitur Ὑπέρθεμα et * Ὑπέρθημα. Licitatio. Ὑπερθεματίζω. Licitor, Liceor. Ὑπερθεματισμός. Licitatio, Adjectio. * Ὑπερθεματιστής. Licitator.]

Ὑποτίθημι, Suppono, Subjicio. Plut. de Sol. Anim., loquens de Hercule, Τόξα μασχάλη ὑποθεῖς, καὶ κραταῖφ περιβαλὼν βραχίονι, Εὐδεῖ πιέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. Pro Subjicio accipitur et in alia signif.; ea sc. qua aliquis vel res aliqua dicitur alicui spem subjicere: ut Cic. Has mihi spes subjicit fortuna pop. Romani, pro quo dicitur etiam Ostendere spem, vel ostentare. Nam eadem prorsus signif. Græci dicunt ὑποτιθέναι ἐλπίδα: quod et προβάλλειν et ὑποτείνειν. Thuc. vero 4, (65.) p. 142. Αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλείωνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Ubi ὑποτιθέναι reddere queas etiam Proponere, ut ap. Eund. 1, (138.) p. 44. de Themistocle degente in aula regis Persarum, Διὰ τὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν, Propter spem quam proponebat ei Græciam subjiciendi, Schol. ὑπέβαλλε τῷ Πέρσῃ. Redditur vero non solum Subjicio, Suggero, sed et Edoceo: ut alicui ὑποτιθέναι dicimur aliquid, quod ei subjicimus, eum edocemus, de quo eum monemus. || Ὑποτίθημι. Suppono, i. e. Veluti principium pono, Aristot. Metaph. 1. "Ἄν τε πλείους ὑποθῶσι, καὶ ἓάν τε σῶμα, ἓάν τε ἀσώματον τιθῶσι. Bud. || Ὑποτίθημι, Pignori oppono, Oppigneror. Æschin. (68.) Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μνηδὸς τῆς μνάς, εὖς τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, Oppignerarunt ipsi talenti nomine publicas obventiones. Isocr. (πρὸς Εὐθύν. 3.) Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκε. Sic Dem. in Lacr. (926.) Τὰ ὑποκείμενα ἀποδόσθαι ἢ ὑποθεῖναι τῆς παρχούσης τιμῆς, Vel vendere justo pretio vel alteri oppignerare: (930.) Ὑποθεῖναι ἐλεύθερα χρήματα, Libera bona facultatesque liberas pignori oppouere: quod et ἐνεχυριάζειν dicitur. Affertur etiam Ἐνεχυρον ὑποτιθέναι pro Pignus deponere. || Item Statuere, Fundare, ut ex Hermog. affertur Πόλεις ὑποτιθέναι pro Urbes fundare. Pass. Ὑποτίθεμαι, Supponor, Subjicior. Sicut vero ὑποτιθέναι dicimur quod subjicimus, de quo edocemus et monemus, ita ὑποτιθέμενος e Philostr. Her. affertur pro edoctus. || Proponor: unde ὑποτεθεῖς, Propositus, Aristot. Eth. 6. Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propositam tendentia. || Oppigneror, Opponor pignori: unde ὑποτεθειμένος, Oppigneratus, Bud. 81. Prædiis autem et possessionibus pignori oppositis, (quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur, ob id quod ὑποτεθειμένα et ὑποκείμενα κτήματα vocantur,) indices quidam apponebantur, obnoxia causæ conditionisque significatores. Quale κτῆμα dicitur etiam ὑπόχρεων et ὑπόβολον: nec non στικτὸν, quoniam στίζεσθαι solebat: cui opp. ἀστικτον. Erat autem λίθος τις ἢ στήλη ἢ δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον, J. Poll. 3, c. 9. Ipse etiam creditor ὑποτίθεσθαι dicitur, cum ei aliquid ὑποτίθεται, i. e. Pignori opponitur, sicuti παρατίθεσθαι σῖτον is, cui ipse σῖτος παρατίθεται, Dem. (841.) Eis τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν; ἀλλὰ τῶν ὑποτιθεμένων ἐστὶ, Sed eorum sunt creditorum, quibus obnoxia data sunt, oppignerata sunt. Latinum quoque Pignori signif. Pignori datum accipere, Quasi pignus accipere, Obnoxium sibi capere, Cic. in Philipp. Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignori solet. || Frequentior passivæ, ut et mediæ, vocis usus est in signif. activa; sed plerumque pro Pono, τίθεμαι. Ut enim νόμον τίθεσθαι dicitur pro Legem ponere, sic etiam ὑποτίθεσθαι, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἐπ' αὐτῶν μόνων τῶν σωμάτων νόμον φύσεως ὑποθεμένης, Cum natura de solis ipsis corporibus legem posuerit. Rursum pro Pono, ea in signif. accipitur, qua Cic. dixit, Ponunt Philosophi, nobis a natura nosmet esse commendatos. Minus autem id est quam ἀποφαίνεσθαι, quod est Pro comperto ponere. Plato de Rep. 1. "Ὡς περ ὑπέθον, Quemadmodum posuisti. Plut. Quæst. Plat. cum

accus. Ὑποτιθέμενος παραδείγματα καὶ ιδέας, Ponens exemplares rerum formas, quas Ideas vocant, ut Bud. interpr. 189., ubi ὑποτίθεσθαι esse dicit Suppositare, i. e. Velut subjectum ponere. Sæpius cum infini- itidem pro Ponere, Statuere. Isocr. Τάχιος' ἂν γένοιτο τοιοῦτος, οἷον ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι, Qualem posuimus s. statuimus esse debere. Sic Plut. Symp. 4. τὰ θύρια τῶν ἀνθρώπων ἀπλουτέrais τροφαῖς χοῖσθαι καὶ μᾶλλον ὑγιαίνειν ὑποτιθέμενος, de Def. Orac. Ei ὑποθιτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, Quod si verum esse statuat. In eod. l. cum accus. junxit, dicens, Τοῖς ἀπείρους κόσμους ὑποτιθεμένοις, lis qui infinitos mundos statuunt. Nec simplici solum Statuo redditur, verum etiam composito Constituo. Interdum Censeo, Decerno. Aristot. "Οτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα, Quod autem recte censuerimus et decreverimus. || Ὑποτίθεσθαι est etiam Imaginari, et animo rerum eventum præsumere, et futura quasi, presentia sibi tanquam ob oculos ponere; Bud. 188. e Basil. || Signif. et Propono, quemadmodum activum etiam ὑποτίθημι accipi, supra admonui. Isocr. Helen. Enc. (14.) Δέδοικα μὴ τισι δόξω περὶ τούτου μᾶλλον σπονδάζειν ἢ περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, De qua dicere ab initio mihi propositum fuit, Quam laudandam mihi proposui. Et alibi, Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος περὶ τῶν ὅλων εἶρην, Cum in exordio pollicitus sim me de omnibus dicturum. Idem in Paneg. Ὑπεθέμην οὐχ ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλέξομαι, Quibus in Il. reddi potest non solum Propono, sed etiam Iustitio, nec non Promitto. || Exp. etiam, Argumentum et scribendi materiam mihi sumo, Philostr. Her. Ὑποτίθεμαι ταῦτα, Hæc mihi dicendi materiam subjectumque facio. Et ap. Plut. in Vita Homeri, "Ο δὲ Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους. Bud. || Ὑποτίθεσθαι Attice signif. παραινέειν et συμβουλεύεσθαι, Præceptiones dare doctrinæ moralis et philosophicæ, Bud. 194. affrens ejus signif. exempla ex Aristot. et Basil. nec non Plut.: quæ tibi videntur ibi reliqui. Itidem accepit Isocr. Ἐγὼ σοι περὶ σομαι ὑποθέσθαι, δι' ὧν ἂν μοι δοκοῖς ἐπιτηδεύματων πλείστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδιδόναι. Plato Charm. "Ἄλλω ὑποτιθέμενος, Alii præcipiens. Sic Philo V. M. 2. Ἐν ταῖς προτάξεσιν ὑποτίθεται καὶ παρηγορεῖ τὸ πλεόν ἢ κελεύει, Turn. Majorem partem suadet et lenit quam jubet. Quo referendum est ὑποτίθεσθαι, quod Hom. pro ὑποβάλλειν et συμβουλεύειν, Monere, Consulere, accipit, Od. O. (309.) Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθου, ἅμα δ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον, A. (279.) Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθαι. Pro Edoceo vero, E. 143. Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, "Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηται. Idem et cum accus. rei, itidem pro Edoceo, Suggero, Il. Θ. 36. in orat. Minervæ, Βουλὴν δ' Ἀργεῖοις ὑποθησόμεθ' ἥ τις ὀνήσει, "Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. Ex Hesiodo autem (Θ. 175.) δόλον δ' ὑποθήκατο πάντα, pro, Omni dolo instruxit.

[“ Ὑποτίθημι, Heyn. ad Apollod. 658. Bruck. Aj. 491. ad Herod. 509. ad Xen. Ephr. 180. 250. Thom. M. 444. 876. ad Charit. 562. Musgr. Iph. A. 507. Porson. Or. 1184. Diod. S. 2, 295. 646. Dionys. H. 3, 1456. Pignori oppono, Oppigneror, Matth. Animadv. in 4 Hom. Chrys. Witteb. 1795. 8. p. 8. Valck. ad Ammon. 70. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 444. 876. De act. et med., ad Dionys. H. 2, 648. Ὑποτίθημι, Ὑποτίθεμαι, de pignore, Kuster. V. M. 137. Dem. 1199, 27. Ὑποτίθεμαι, Lennep. ad Phal. 24. ad Herod. 54. 423. 616. 618. 664. Larcher. 5. p. 272. Wyttenb. Select. 351. Thom. M. 444. 876. Toup. Emendd. 3, 244. Boiss. Philostr. 464. 473. 501. 534. 591. Heind. ad Plat. Charm. 62. Suggero, Hymn. in Cer. 149. 488. Theogn. 27. Hypothecam do, Ammon. 70. Ὑποτεθειμένος, i. q. ὑποθέμενος, ad Herodian. Philet. 474.” Schæf. Mss. “ In me suscipio, Plut. 2, 379.” Wakef. Mss. Demosth. 426. Ὑποθεῖς, τὸν ἰδίον κινδύνον, 550. Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούετε, 1223. Ἐκέλευον αὐτὸν μοι δανείσθαι ὑποθέμενον τὰ σκεῖη τῆς νεώς. “ Aristot. Probl. 3, 20. “Ὅταν ὑποθῇ τις ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, διὸ φαίνεται, Si sub oculo presseris rem objectam, geminari videbis, Gaza. Ὑποτίθεμαι, Pignori oppono,